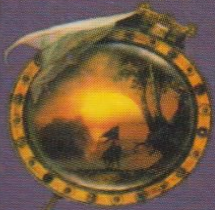

От автора на „Огън от дълбините“

ЛИРА ПРИНТ

ФАНТАСТИКА

Върнър Винддж

Дълбина в небето

Високотехнологичен космически екшън.
Невероятни идеи и въображение!

РОМАНЪТ Е НОСИТЕЛ НА НАГРАДАТА „ХЮГО“

ВЪРНЪР ВИНДЖ ДЪЛБИНА В НЕБЕТО

Превод: Анелия Янева

chitanka.info

Милиони светлинни години в бъдещето флотилия на Търговците Чуенг Хо се отправя към Изчезващата — древна загадка за астрономите от Старата Земя, звезда, която избухва и изчезва в непроменен от векове ритъм.

Очакванията за богатство и морзовите сигнали от планетата Арахна, която съществува в орбитата на звездата, събуждат интереса и на още една раса — Новородените. Дългото пътуване ги отвежда до диамантените астероиди почти едновременно, преди Избухването на звездата.

С помощта на психоактивен вирус Новородените покоряват Чуенг Хо, но в битката са унищожени свръхсветлинните двигатели и половината човешки потенциал. Оцелелите са принудени да добиват ресурси от диамантените астероиди и да чакат Паяците да достигнат ерата на комуникациите през следващия светъл период.

Залогът за принудителното изгнание е висок — могъща империя и уникални технологии.

Обаче в колонията живее един Чуенг Хо, чиято истинска самоличност не е известна никому. Той може да промени хода на събитията.

На Пол Андерсън

Докато се учех да пиша научна фантастика имах пред очите си много големи майстори и образци в този жанр, но творбите на Пол Андерсън ми оказаха най-силно влияние. Пол подари на мен и на света безценно съкровище от прекрасни и забавни истории, а и все още продължава да го прави.

Аз лично винаги ще бъда благодарен на Пол и Карен Андерсън за тяхното гостоприемство към един млад и начеващ научен фантаст през 60-те години.

В. В.

БЛАГОДАРНОСТИ

Изключително съм признателен за съветите и помощта на Робърт Кадеми, Джон Керъл, Хауърд Л. Дейвидсън, Боб Флеминг, Ленард Фоунър, Майкъл Ганис, Джей Р. Хил, Ерик Хю, Шарън Джарвис, Йожи Кондо, Чери Кушнер, Тим Мей, Кейт Майерс, Мери К. Смит и Джоан Д. Виндж.

Изказвам специална благодарност на Джеймс Френкел за прекрасната му работа по редактирането на тази книга и за навременните и уместни напътствия относно по-ранните чернови на ръкописа.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Действието в този роман се развива хиляди години след нашето време. Връзката със съществуващите в момента писмени и говорими езици е съвсем бегла и незначителна. Държа да отбележа обаче, че началният звук на Чуенг Хо е същият като при „чучулига“. (Триксия Бонзол би схванала същината на проблема!)

ПРОЛОГ

Преследването на Човека продължи повече от осем века и обхвана територия от сто светлинни години. През цялото време издирването се водеше в най-строга тайна и дори някои от участващите не знаеха точно каква е неговата крайна цел. В първите години имаше само далечни намеци и откъслечни сведения, шифровани в радиоизлъчванията. Минаха десетилетия и векове. Постепенно започнаха да се очертават едва доловими дири; разпитваха приятелите и спътниците на Човека, но наученото от тях насочваше в различни и често противоположни посоки: Човека вече бил сам и се отдалечавал все повече и повече; твърдеше се също, че е умрял още преди да започне преследването; или пък че бил събрал голяма военна флотилия и сега идвал срещу тях.

С времето между най-правдоподобните истории постепенно започнаха да се появяват допирни точки. Тяхната достоверност беше толкова очевидна, че някои от корабите промениха първоначалния курс и изгубиха още десетилетия в търсене на нови следи. Лутането и забавянето струваше цели състояния, но загубите засегнаха само най-заможните от търговските фамилии и затова останаха в тайна. Семействата бяха достатъчно богати и щетите не успяха да подкопаят финансовите им устои. Затова пък търсенето постепенно стесни своя обseg: Човека пътуваше сам, често сменяше своята самоличност, хващаше се за кратко на работа, предимно на малки търговски кораби, но след всяко пътешествие се завръщаше отново в самия край на Обитаваното от хора космическо пространство. Гонитбата постепенно се ограничи до сто, петдесет, дваисет светлинни години и вече обхващаше едва половин дузина звездни системи.

Най-сетне вниманието на всички преследвачи се насочи към един-единствен свят в самото сърце на Обитаваното от хора космическо пространство. Вече нищо не спираше Сами да събере флота и сложи край на издирването. Екипажите и дори повечето от собствениците на кораби нямаше да знаят истинската цел на мисията.

Той обаче чувстваше, че това е последният им шанс да приключат веднъж завинаги междузвездната гонитба.

Сами слезе лично на Триланд. Обяснението бе, че един флотски командир трябва да контролира отблизо работата; освен това единствен той от целия екипаж беше виждал Човека. И тъй като неговият флот беше известен по тези места, лесно би могъл да преодолее всички бюрократични пречки по пътя си. Тези аргументи имаха основание... Но и без тях Сами пак щеше да слезе лично на Триланд. *„Толкова дълго чаках този миг, че за нищо на света няма да пропусна края на епопеята и залавянето му, от което ни дели съвсем малко.“*

— От къде на къде ще ви помагам да откриете някого си! Да не съм ви бавачка! — Докато казваше това дребният човек заотстъпва навътре в кабинета си. Вратата зад него беше леко открехната и Сами видя оттам да надзърта уплашено дете. Дребосъкът я хлопна под носа му като в същото време не откъсваше очи от полицаите на Департамента по горите, които придружаваха Сами. — Пак повтарям — работя само в мрежата. Ако не сте открили там каквото ви е необходимо, тогава аз също не съм в състояние да ви помогна.

— Извинете — Сами потупа по рамото най-близкия полицаи. — Извинете.

И той се запромъква през редиците на своите охранители.

Собственикът забеляза, че към него заплашително приближава някакъв висок човек и трескаво посегна към клавиатурата. *„Божичко!“*. Ако унищожи всички събрани данни, които разпращаше на клиентите си по мрежата, тогава тия ще останат с пръст в уста. В този миг обаче ръката му замръзна във въздуха и той смаяно се втренчи в лицето на Сами.

— Адмирале!

— Хм, наричайте ме просто флотски командир, ако това не ви затруднява.

— Да, ама разбира се! Гледаме ви по новините всеки ден! Моля, седнете! Вие ли ръководите издирването?

Рязката промяна в неговото отношение напомняше цвете, чието венче се отваря под слънчевите лъчи. Явно Чуенг Хо са също толкова

популярни сред обикновените граждани, както и сред службите към Департамента по горите. Само за няколко секунди техният домакин — частен детектив както сам се наричаше, стартира програмите за търсене и взе да рови из базата данни.

— Хм... Не разполагате с име, нито с прилично описание, знаете само вероятната дата на пристигане. Добре тогава, според Департамента по горите вашият човек трябва да е някой на име Бидуел Дюкан. — Погледът му се плъзна покрай мълчаливите полицаи. Той се усмихна. — Нямаат равни на себе си, ако от непълна информация трябва да се изведат някакви напълно безсмислени заключения. В този случай обаче... — И той предприе ново търсене. — Бидуел Дюкан... Сега като стана дума се сещам, че съм го чувал и преди. Преди шейсет или сто години беше много известен.

Никому неизвестна персона, появила се сякаш от никъде, със съвсем скромни средства, но притежаваща изключителен дар да си прави самореклама. За близо трийсет години успя да спечели подкрепата на няколко от най-могъщите компании и дори си извоюва благосклонността на службите към Департамента по горите.

— Дюкан се представяше за светски човек, но в никакъв случай не беше борец за мир и правдини. Искаше да хвърли луди пари за някаква безумна идея, която щеше да отнеме страшно много време. Какво ли си беше наумил? А, да — искаше... — Частният детектив вдигна очи от своето разследване и за миг спря погледа си на Сами. — Искаше да финансира експедиция до Изчезващата звезда!

Сами само кимна с глава.

— Дявол да го вземе, ако беше успял, сега експедицията на Триланд да е вече на половината път! — Частният детектив замълча, размишлявайки върху пропуснатите възможности. После отново се съсредоточи в търсенето. — Трябва да знаете, че беше почти на крачка от успеха. Свят като нашия навярно щеше да банкрутира от една междузвездна експедиция, но за късмет точно тогава тук се появи кораб на Чуенг Хо. Както можеше да се очаква, те нямаха намерение да променят курса, но кой знае защо част от поддръжниците на Дюкан особено разчитаха на помощта им. Само че Дюкан изобщо не си мръдна пръста и дори отказа да говори с ония от Чуенг Хо. След този случай славата му доста повехна и вече никой не хващаше вяра на неговите приказки... После той съвсем се изгуби.

Всичко това го имаше записано и в архива на Департамента по горите.

— Точно така. А сега ни интересува къде се намира в момента това лице.

От шейсет години насам в слънчевата система на Триланд не беше навлизал междузвезден кораб. *Той беше тук!*

— Аха, значи предполагате, че има още някаква информация, която може да е от полза дори след случилото се през последните три години?

Сами овладя напирателната в него ярост. Нужно е още малко търпение; усилието нямаше да му струва нищо след вековете на очакване.

— Да — отвърна той, насилвайки се да бъде любезен. — Няма да е зле да проверим всички източници на информация. Съгласен ли сте?

— Съвсем правилно — попаднали сте на точното място. На мен са ми известни неща, които Департаментът по горите дори не си прави труда да разследва. Освен това наистина искам да ви помогна. — Докато говореше, той не спря да изучава внимателно появилата се върху екрана информация. Значи все пак не си пилееше времето напразно. — Тия радиосъобщения на съществата от космоса напълно ще променят нашия свят. Ще ми се моите деца... — Детективът се намръщи. — Хм, май току-що изгубихте дирите на тоя Бидуел, командире. Вижте тук — мъртъв е от десет години!

Сами не отговори, но любезното му изражение изчезна като изтрито с кърпа; дребосъкът трепна и се сви, когато срещна погледа му.

— С-с-съжалявам, господине... Може пък да е оставил нещо след себе си, завещание например.

„Това не може да е истина. Не и когато съм толкова близо до целта!“ Но дълбоко в себе си Сами винаги беше предвиждал и такъв изход. В тази част на вселената животът траеше твърде кратко в сравнение с непреодолимите междузвездни пространства.

— Предполагам, че се интересувате от всичко, останало от този човек — достигна до него приглушеният глас на детектива.

„Е, поне разполагаме с някакъв резултат“ — това най-вероятно щеше да е мазното заключение на някой чиновник слагач от разузнаването.

Детективът продължаваше да трополи по клавиатурата и да си мърмори под нос. От управата на Департамента по горите с неохота бяха признали, че е един от най-добрите в професията от градската класа. Предлагащата от него база данни се радваше на толкова голяма популярност сред потребителите, че не вървеше просто да му конфискуват апаратурата и да го отведат със себе си. А и той наистина правеше всичко възможно, за да им е от полза.

— Вероятно има завещание, командире, но то не е в мрежата на Грандвил.

— Тогава може би е в базата данни на някой друг град.

Това, че службите към Департамента по горите бяха разделили базата данни на градските информационни мрежи на отделни части не вещаеше нищо добро за бъдещето на Триланд.

— Не е точно така. Ето вижте, Дюкан е починал в един от приютите на св. Ксюпер — този в Лоусиндер. Най-вероятно монасите са наследили всичко, оставено от него. Обзалагам се, че охотно ще ви го предоставят в замяна на едно прилично дарение. — Погледът му спря върху полицаите и чертите на лицето му се изопнаха. Вероятно разпозна най-възрастният сред тях — комисарят от Градската охрана. Несъмнено той и подчинените му можеха да получат от монасите всичко, което пожелаят, без да се налага да правят каквито и да било дарения.

Сами стана и благодари на частния детектив, но дори на него самия се стори, че го направи твърде сухо и сковано. Докато той и ескортът му се отправяха към изхода, домакинът бързешком заобиколи работната маса с апаратурата върху нея и ги последва. С неочаквано смущение Сами си даде сметка, че не е платил на човека. Обзет от симпатия той се извърна. Винаги се беше възхищавал на хора, готови да настояват за своето заслужено възнаграждение в присъствието на враждебно настроени полицаи.

— Ето — започна Сами, — толкова мога да...

Но мъжът насреща размахна ръце.

— Не, не, изобщо не е необходимо. В замяна обаче искам да ви помоля за една услуга. Имам голямо семейство и най-умните деца, които някога сте срещали. Тази съвместна експедиция едва ли ще напусне Триланд в следващите пет-десет години, нали така? Възможно ли е да уредите децата ми или поне едно от тях...

Сами вирна брадичка. Услугите, касаещи успеха на мисията, винаги им бяха излизали доста солено.

— Съжалявам, господине — отвърна той, колкото се може по-любезно. — Вашите деца ще трябва да се състезават наравно с всички останали. Пратете ги да учат в колеж, ориентирайте ги към специалностите, които са необходими за експедицията — това ще им осигури най-добрите възможности.

— Точно така, командире, за това ви моля и аз! Бихте ли се погрижили да... — Той преглътна мъчително и напрегнато погледна Сами, забравяйки за останалите от неговия антураж. — Ще ми съдействате ли те да се явят на изпитите за колежа наравно с всички останали?

— Разбира се. — Едва ли щеше да му коства много, ако посмаже механизма за прием в колежа. Чак след това осъзна за какво всъщност го молеше човекът. — Ще направя всичко възможно, вярвайте ми.

— Благодаря ви, благодаря! — И детективът бутна бизнес картата си в ръцете на Сами. — Тук е името и статуса ми. Ще поддържам тази информация винаги актуална. Моля, не ме забравяйте!

— Разбира се... ъ-ъ-ъ... господин Бонзол, ще го запомня.

Това си беше сделка съвсем в стила на Чуенг Хо.

Градът постепенно се смаляваше под летателния апарат на Департамента по горите. Грандвил имаше едва половин милион обитатели, но всички те бяха натъпкани в пренаселени и занемарени квартали, въздухът, над които трептеше от лятната жегата. Гористите земи на Първите заселници се простираха на хиляди километри наоколо — девствени и диви като в самото начало.

Издигаха се все по-нагоре в индиговосиньото небе, после направиха дъга на юг. Сами се опитваше да не обръща внимание на шефа на Градската охрана на Триланд, който седеше до него. Точно сега нямаше нито желание, нито необходимост да се държи дипломатично. Вместо това активира връзката със заместник-командира на флотилията. Запис от доклада на Кира Лизолет започна да тече върху екрана на визъора му. Сам Дотрейн беше съгласен с промяната в курса — цялата флота се отправяше към Изчезващата звезда.

— Сами! — гласът на Кира прекъсна автоматичния рапорт. — Как вървят нещата при теб?

Кира Лизолет беше единственият член на екипажа освен него, който знаеше истинската цел на тяхната мисия — преследването на Човека.

— Аз...

„Окончателно го изпуснахме, Кира.“ Но Сами не можеше да произнесе тези думи.

— Ти гледай при теб всичко да е наред, Кира. Текат последните две хиляди секунди от посещението ми тук. Сега съм на път за Лоусиндер... Последният възел, който трябва да разплетем.

Последва пауза. Лизолет бързо схващаше дори и от половин дума. След миг той я чу да ругае под нос.

— Добре, само гледай наистина да го разплетеш, Сами. И преди е имало случаи, когато всичко ни се е виждало безвъзвратно изгубено.

— Никога не е било като сега, Кира.

— Пак ти казвам — увери се, че наистина е така. — В гласа на жената звънна стомана. Нейните хора държаха голям дял от флотилията. Самата тя притежаваше един от корабите и на практика беше единственият собственик, който активно участваше в мисията. През повечето време това не създаваше проблеми. Кира Пен Лизолет се славеше като трезвомислещ човек и обикновено проявяваше здрав разум по всички въпроси. Сегашният случай беше сред сравнително редките изключения.

— Ще се уверя, Кира. Знаеш, че не гледам на работата си през пръсти. — Сами внезапно усети присъствието на шефа от Градската охрана на Триланд и си спомни какво беше открил само преди няколко минути. — Как вървят нещата там горе?

Сега тонът ѝ беше внимателен и деликатен, сякаш се извиняваше.

— Чудесно. Вече имам отчетите от корабостроителниците. Работата на индустриалните луни и астероидните мини изглежда върви като по вода. Все още уточняваме детайлите. Продължавам да твърдя, че ще сме екипирани и ще успеем да подберем необходимите специалисти за екипажа в период до триста Мсекунди. Нали ти е известно, че онези от Триланд копнеят да прекратят мисията ни. — Той усети усмивка в гласа ѝ. Линията беше кодирана, но тя си даваше

сметка, че връзката откъм неговата страна изобщо не е сигурна. Триланд беше техен клиент и съвсем скоро щеше да стане партньор в мисията, но въпреки това трябваше да си знае мястото.

— Отлично. Сега добави още нещо към списъка, ако вече не си го изпратила: „За целите на мисията и необходимостта от възможно най-добре обучен екипаж изискваме университетските програми на Департамента по горите да бъдат еднакво достъпни за всички, преминали нашите тестове, а не само за наследниците на Първите заселници.“

— Естествено... — Последва кратка пауза, достатъчна да се осмисли съобщението. — Мили боже, как сме могли да пропуснем подобно нещо?!

„Ето че сме го пропуснали, защото някой глупак е бил твърде зает и не е дооценил тази възможност.“

Хиляда секунди по-късно Лоусиндер започна да се провижда под тях. Намираше се почти на трийсет градуса южна ширина. Наоколо се простираше ледена пустош и гледката напомняше някоя картина на екваториален Триланд от предколониалните времена — петстотин години по-рано, когато Първите заселници започнали да строят оранжерии, отоплявани с газ, и изящни постройки, съобразени с екологията и околния пейзаж.

Лоусиндер стоеше в центъра на огромно черно петно, резултат от вековна употреба на „нуклеонично чисто“ ракетно гориво. Тук се намираше най-големият наземен космодрум в Триланд, но въпреки това градът беше също толкова мрачен, овехтял и потискащ като всички останали селища на планетата.

Летателният апарат превключи на ръчно управление и започна да се спуска над града. Слънцето висеше ниско на хоризонта и над земята вече цареше здрач. С всеки изминал километър улиците ставаха все потесни. Красивите сгради постепенно отстъпваха пред неугледни кубове, които явно някога са били товарни контейнери. Сами мрачно се загледа надолу. Първите заселници се бяха трудили неуморно векове наред, за да създадат един прекрасен свят; сега обаче той заплашваше да експлодира под краката им. Този проблем се срещаше навсякъде из населените от хора светове. Съществуваха поне пет безболезнени

метода процесът на заселване да бъде успешно завършен, но явно Първите заселници и техните служби не бяха пожелали да приложат нито един от тях. Имаше голяма вероятност при завръщането на флотата по тези места вече да не съществува цивилизация, която да ги посрещне. В най-скоро време трябваше да си поговори съвсем откровено с представителите на местната управляваща класа.

Когато летателният апарат почти докосна покривите на евтините и груби жилищни постройките, мислите на Сами отново се насочиха към настоящия момент. Той и наемниците от Департамента по горите поеха през полузамръзналата лапавица. Купчина дрехи — дали бяха поредното дарение? — стояха струпани в кашони върху стълбите на сградата, която наближаваха. Групата ги заобиколи и след миг всички се озоваха вътре.

Управителят на приюта се представи като брат Сонг. Самият той изглеждаше така, сякаш не му остава още много живот.

— Бидуел Дюкан? — Монахът неспокойно отклони поглед от лицето на Сами. Брат Сонг едва ли го разпозна, затова пък знаеше отлично представителите на Департамента по горите. — Бидуел Дюкан умря преди десет години.

Очевидно лъжеше. „Той лъже!“

Сами си пое дълбоко въздух и огледа мрачното и неприветливо помещение. Внезапно се почувства жесток и опасен, какъвто обикновено го представяше мълвата. „Прости ми, господи, но ще направя всичко възможно да изтръгна истината от този монах.“ Той отново се обърна към брат Сонг и се насили да му се усмихне приятелски. Явно не се получи много убедително, защото старият човек отстъпи стреснат назад.

— Приютът е място, където хората идват, за да умрат. Така ли е, братко Сонг?

— Това е място, където всеки може да живее, докато не настъпи неговият естествен край. Ние използваме парите на починалите, за да помогнем на останалите живи.

В ненормален свят като Триланд примитивната логика на брат Сонг звучеше съвсем разумно и основателно. Той помагаше както може на безнадеждно болните и на най-бедните.

Сами вдигна ръка.

— Ще даря пари за стогодишната издръжка на всеки един от приютите, за които отговаряш... Ако ме отведеш при Бидуел Дюкан.

— Аз... — Брат Сонг отстъпи още една крачка назад и тежко се стовари на стола. Той някак беше успял да долови, че Сами също ще има огромна полза, ако приемеше неговото дарение. Дали пък... Но миг след това старият човек вдигна рязко глава към Сами, а в очите му пролича отчаяно упорство. — Не, Бидуел Дюкан умря преди десет години.

Сами прекоси стаята, сграбчи дръжките на стола, върху който седеше монахът, и надвеси лице над неговото.

— Познаваш добре хората, които съм довел. Нали не се съмняваш, че само да им дам знак и ще попилеят твой приют парче по парче? Известно ти е, че ако не открием тук онова, което търсим, същата съдба ще последва и останалите приюти, за които отговаряш. Където и да се намират по света!

По всичко личеше, че брат Сонг изобщо не се съмнява в думите му. Той знаеше достатъчно за Департамента по горите. Въпреки това Сами за миг се изплаши, че старецът ще устои. „*А после ще трябва да изпълня закана си.*“ Внезапно монахът сякаш рухна вътрешно и тихо се разхълца.

Сами пусна стола му и се изправи. Минаха няколко секунди. Старецът престана да хлипа и с мъка се изправи на крака. Той дори не погледна към Сами, нито направи някакъв знак; просто се заклатушка и излезе от стаята.

Сами и неговите придружители го последваха в индийска нишка по дългия коридор. Наоколо цареше същински ужас. Причината не беше нито в зацапаните и изпочупени лампи, нито в покрития с мухлясали петна таван или мръсния под. Навсякъде по продължението на коридора върху кушетки и инвалидни колички имаше хора. Седяха и гледаха втренчено нанякъде... в нищото. Отначало Сами помисли, че носят шлемове и са погълнати от онова, което се вижда върху техните визьори, потънали в свой въображаем свят. Все пак някои от тях говореха, други правеха постоянно сложни движения. Едва по-късно забеляза, че картините по стените са нарисувани върху олющената мазилка, а не са проекция от някакъв апарат и са единственото, което

можеше да се види. А очите на клетниците в коридора са пусти и гледат безумно.

Сами вървеше плътно след брат Сонг. Монахът си приказваше нещо под нос, но в думите му имаше смисъл. Говореше за Човека.

— Бидуел Дюкан изобщо не беше приятен човек. Още отначало се разбра, че не е от тия, дето ти допадат от първи поглед... Каза, че бил богат, но нищо не донесе със себе си. Първите трийсет години, когато бях още млад, той работеше най-много от всички. Не се гнусеше от мръсна или трудна работа. Но сякаш нещо го дърпаше за езика и не подбираше на кого се подиграва. Случваше се да седи край леглото на някой умиращ цяла нощ, а после злобеше по негов адрес и го правеше за смях пред останалите.

Брат Сонг говореше в минало време, но след няколко секунди Сами осъзна, че той не се опитва да го убеждава в каквото и да било. Дори не можеше да се каже, че говори сам на себе си. Повече приличаше на бдение край леглото на умиращ.

— А после, колкото повече време минаваше, толкова по-малко можеше да ни е от помощ. Както се случва с всеки от нас. Постоянно приказваше за своите врагове и как ще го убият, ако попаднат в дирите му. И само се смееше, когато го убеждавахме, че ще го скрием. Най-накрая остана само огромната му свадливост, за това поне спор няма.

Най-после брат Сонг спря пред една голяма врата. Надписът над нея беше жизнерадостен и многообещаващ: „Към слънчевата стая“.

— Дюкан е един от тия, дето гледат залеза.

Но монахът не отвори вратата. Стоеше с наведена глава, препречил пътя към помещението.

Сами се опита да го заобиколи, после спря и рече:

— За онова дарение, което споменах по-рано — парите ще бъдат приведени по вашата сметка.

Старецът дори не го погледна. Изплю се върху куртката му и бавно се отдалечи обратно по коридора, разбутвайки полицаите по пътя си.

Сами се обърна и отвори механичната брава на вратата.

— Сър...

Беше комисарят от Градската охрана. Полицаят чиновник пристъпи напред и заговори меко и учтиво.

— Хм, вижте, ние от самото начало бяхме против да ви охраняваме. Тук трябваше да има ваши хора.

Сега пък какво ставаше?!

— Съгласен съм с вас, комисарю. Защо обаче не ми позволихте да взема мои хора със себе си?

— Това не зависеше от мен. Предполагам са преценили, че местните полицаи ще са по-дискретни. — Комисарят отклони поглед от лицето му. — Вижте, командире, на нас ни е известно, че Чуенг Хо причиняват неприятности и размирици навсякъде, където отидат.

Сами кимна с глава, макар това мнение да се ширеше по-скоро сред цивилизациите, които бяха техни клиенти, отколкото сред отделни граждани.

Полицаят най-сетне го погледна в очите.

— Е, досега се стараехме да улесним мисията ви и се погрижихме нищо, свързано с разследването, да не стигне до ушите на вашата... мишена. Но сега отказваме да се занимаваме с този човек. Нека го кажа другояче — няма да ви пречим. Въпреки това отказвам аз или моите хора да вършим черната работа.

— Аха.

Сами се опита да определи къде е мястото на този човек в моралната скала.

— Добре, комисарю, достатъчно е само да стоите настрана. Аз и сам мога да свърша работата.

Полицаят кимна отсечено с глава. После отстъпи настрана и не последва Сами, когато той отвори вратата към „слънчевата стая“.

Въздухът тегнеше студен и застоял, но със сигурност беше за предпочитане пред вонящата влага в коридора. Сами пое надолу по тъмната и неосветена стълба. Все още имаше покрив над главата си, но се усещаше, че вече не е в сградата. Очевидно това някога е било изход, който води право към улицата. Сега с помощта на синтетични плоскости мястото пред него беше превърнато в нещо като покрит вътрешен двор.

„Какво ли ще е, ако и той е като онези клетници в коридора?“ Обитателите на приюта му приличаха на хора, които оцеляват дори отвъд пределите на животоподдържащите медицински похвати. Или

пък на жертви от някакъв безумен експеримент. Тяхното съзнание умираше постепенно и на части. За подобен край на продължилото векове преследване не се беше замислял сериозно, но сега...

Сами стъпи на последното стъпало. Някъде откъм горния ъгъл се процеждаше дневна светлина. Той прокара опакото на ръката по устните си и постоя неподвижно за миг.

„*Направи го.*“ Сами тръгна напред през просторното помещение. Приличаше по-скоро на паркинг, покрит с полупрозрачни плоскости. Нямаше никакво отопление, а през стените прозираше поддържащата конструкция. Няколко добре увити тела бяха разположени върху столовете наоколо. Седяха неподвижни, без да гледат в някаква определена посока; някои зяпаха безсмислено сивия камък на външната стена.

Сами регистрира всичко това само с периферното си зрение. В най-отдалечения край на помещението през една дупка на прозрачния покрив подобно на колона падаше косо плътен лъч светлина. Един човек седеше точно в центъра на слънчевото петно.

Сами бавно прекоси помещението, впил очи в самотната фигура, обляна в червеното и златното на залеза. Лицето притежаваше характерните черти на големите фамилии от Чуенг Хо, но не беше същото, което Сами помнеше от едно време. Това обаче нямаше толкова голямо значение. Човека отдавна бе променил чертите си. Освен това Сами носеше тестер за ДНК в джоба на куртката си и копие от истинския ДНК код на Човека.

Той също беше плътно увит в одеяла и внимателно наблюдаваше нещо. Залезът. „*Това е той!*“ Убеждението узря в Сам, без да има някакво рационално основание в негова подкрепа. Усети как го залива вълна от емоции. „*Може и да не е същият като преди, но със сигурност е той.*“

Сами придърпа един свободен стол и седна срещу осветената от слънцето фигура. Минаха сто секунди. После двеста. И последните лъчи на залязващото слънце взеха да се топят в настъпващия мрак. Очите на Човека гледаха празно, но той усети хладната сянка върху лицето си. Главата му помръдна, завъртя се и той сякаш забеляза своя посетител. Сами се извърна така, че оскъдните лъчи да осветяват чертите му. В очите на другия проблесна нещо, може би изненада или удивление. Някъде от дълбините на паметта му се надигнаха спомени.

Внезапно ръката на Човека се измъкна изпод одеялата и се стрелна напред към лицето на Сами като крак на граблива птица.

— *Tu?!*

— Да, сър. Аз съм.

Преследването, продължило осем века, най-сетне стигна своя край.

Човека се размърда непохватно в инвалидната си количка, загръщайки се още по-плътнo с одеялата. Помълча няколко секунди, после заговори, а думите излизаха сдъвкани и колебливи.

— Знам, че твоят... вид все още ме преследва. Аз налях толкова пари в касите на проклетия култ към св. Ксюпер, но винаги съм знаел... че и това няма да е достатъчно. — Той отново се размърда на стола. В очите му се появи пламъче, което Сами не беше забелязвал никога преди. — Чакай да позная — всяка от фамилиите е дала своята дан в това начинание. Най-вероятно на всеки кораб на Чуенг Хо има по един член от екипажа, който дебне специално за мен.

Той нямаше и най-малка представа за мащабите на преследването, което най-сетне даде резултат.

— Не искаме да ви причиним зло, сър.

Мъжът се засмя немощно и не оспори думите му, но по всичко личеше, че не му вярва.

— Ама и аз имам един късмет — от всички агенти точно теб да пратят на Триланд. Имаш достатъчно ум в главата, за да ме откриеш. Ти заслужаваш по-добра съдба, Сами. Трябваше да те направят командир на флотилия и дори нещо повече, а не някакъв заблуден наемен убиец.

Старецът отново неспокойно се разшава и посегна зад гърба си, сякаш искаше да се почеше отзад. Какво беше това? Хемороиди? Или пък рак? *„Божичко, бас държа, че седи върху пистолета си. През всичките тези години е бил готов за срещата и сега само чака удобен случай, за да го измъкне.“*

Сами се наведе съсредоточено напред. Човека пред него се опитваше да го баламосва. Чудесно. Сигурно това беше единственият начин изобщо да разговаря с него.

— Най-накрая щастието ни се усмихна, сър. Предположих, че сте дошли тук заради Изчезващата звезда.

Потайното ровене из одеялата временно бе прекратено. Чертите на стареца се изкривиха в насмешлива гримаса.

— Тя е само на петдесет светлинни години от тук, Сами. Най-близката астрофизическа енигма в космическото пространство, обитавано от човешки същества. А вие, безмозъчните скитници от Чуенг Хо, нито веднъж да не кацнете на нея! Само едната печалба ви е в главите. — Той опрощавашо помахаше с дясната си ръка, докато лявата продължи скришом да тършува из одеялата. — Но всички представители на човешкия род са един дол дренки. Осем хиляди години наблюдения с телескопи и два несклопотани полета, това ви е цялото постижение... Предполагах, че ако съм по-близо, ще мога да сформирам мисия. Сигурно щях да открия нещо там, на самия край. *После, когато се върна обратно...*

Странният блясък отново засвети в очите му. Толкова дълго бе живял с тази невъзможна мечта, че накрая тя напълно го беше обсебила. Сами си даде сметка, че това не е просто остатък от предишната личност на Човека. Този тук беше луд.

Но дълговете на един луд са си съвсем реални дългове.

Сами се надвеси още по-близо към него.

— Може и да сте успели. Разбрах, че един междувъзвезден кораб е минал оттук, когато „Бидуел Дюкан“ е бил на върха на славата си.

— Беше Чуенг Хо. Майната им на тия Чуенг Хо! Измивам си ръцете от вас.

Той беше престанал да рови из одеялата. Явно най-сетне откри пистолета си. Сами протегна ръка и леко докосна одеялото там, където беше скрита лявата ръка на стареца. Това не беше заплаха, че ще си послужи със сила, а по-скоро предупреждение, че е наясно с положението и молба примирието да продължи още малко.

— Фам, има много сериозни причини, дори по стандартите на Чуенг Хо, да отидем на Изчезващата звезда тъкмо сега.

— Ъ?!

Сами трудно можеше да определи дали реакцията е резултат от неговото докосване, от думите му или пък от звука на името, което не беше произнасяно толкова дълго време. Каквато и да бе причината обаче, тя накара стария човек да се укроти и да слуша.

— Преди три години, когато все още пътувахме насам, жителите на Триланд уловиха емисия, идваща откъм Изчезващата звезда. Беше

съобщение по морза, предадено посредством радиовълни, каквито би могла да открие западнала цивилизация с напълно заличено технологическо минало. Насочихме антените си натам и направихме собствен анализ. По всичко личеше, че се предава ръчно, но с една-единствена разлика — човешка ръка никога не би могла да постигне точно такъв ритъм.

Устата на възрастния човек се отвори, после отново се затвори, но от нея не излезе нито звук.

— Невъзможно — рече най-накрая немощно той.

Сами неволно се усмихна.

— Много е необичайно точно от вашата уста да чуя тази дума, сър.

Последва продължително мълчание. После:

— Това е джакпотът. Аз го изпуснах преди шейсет години. А вие ще грабнете всичко, само защото тръгнахте да ме преследвате и така стигнахте дотук.

Ръката му все още беше скрита под завивките, но сега той седеше отпуснат като пробит мях върху инвалидната количка, рухнал при мисълта за своето поражение.

— Сър, мнозина от нас дълго време бяха заети единствено с това да ви открият. Доста добре бяхте заличили дирите си, а по известни и на вас причини предпочитахме търсенето да не се огласява и то се провеждаше в най-строга тайна. Повярвайте, нито за миг не сме имали намерение да ви причиним зло. Причината да ви търсим е...

„За да поправим грешката си? Или пък да молим за прошка?“ Сами не можеше да произнесе тези думи, а и те не бяха много близо до истината. В края на краищата Човека беше *сгрешил*. Затова ще е по-добре да говорят за настоящето.

— За нас ще бъде чест да дойдете с нашата експедиция на Изчезващата звезда.

— За нищо на света. Аз не съм Чуенг Хо.

Сами във всеки момент знаеше къде се намират неговите кораби. А точно сега... Е, поне си струваше да опита.

— Не съм дошъл на Триланд само с един кораб, сър. Предвождам флотилия.

Челюстта на другия увисна.

— Флота ли казваш?

Любопитството е древен рефлекс, който явно още не бе угаснал в него.

— Намира се в най-близкия док и точно в този момент може да бъде видяна от Лоусиндер. Ще ми окажете ли честта?

Старецът само сви рамене, но сега и двете му ръце лежаха открити, отпуснати в скута.

— Позволете да ви покажа корабите.

На няколко метра от тях в една от синтетичните плоскости беше изрязана врата. Сами се изправи и започна бавно да бута количката натам. Старият човек не се опита да протестира.

Навън цареше студ. Температурата вероятно беше паднала под точката на замръзване. Над покривите все още проблясваха цветовете на залеза, но единственият спомен за топлината на деня оставаше ледената лапавица, която жвакаше под обувките му. Сами продължаваше да бута количката през паркинга към мястото, където се откриваше гледка на запад. Старецът се озърташе с мътен поглед около себе си. „Чудно от колко ли време не е излизал на открито.“

— Някога идвало ли ти е наум, Сами, че може да има и други хора на това парти?

— Моля?

Сега двамата бяха сами на паркинга.

— Съществуват светове, населени с хора, които са много по-близо до Изчезващата звезда от нас.

Аха, за това парти ставало дума значи.

— Да, сър. Ние не сме преставали да ги подслушваме. — Три прекрасни планети в тризвездна система, които се бяха простили с варварството едва през последните няколко века. — Наричат себе си Новородените. Никога не сме ги посещавали, но данните сочат, че управлението им е някакъв вид тирания, имат развити технологии, но са много затворено общество и изглеждат твърде потайни.

Старецът изръмжа.

— Хич не ме е грижа колко са потайни. Това обаче е новина, която може да вдигне и мъртвите от гроба. Вземи пистолети, ракети и много, много друго оръжие, Сами.

— Тъй вярно, сър.

Сами нагласи количката на стареца в края на паркинга. От тази позиция и с невъоръжено око можеше да се види как корабите бавно преминават по небето, но сега те все още бяха скрити от най-близката сграда.

— Остават само четиристотин секунди, сър, и ще можете да ги видите как преминават ей над онзи покрив. — И той посочи с ръка натам.

Старецът не отвърна нищо, но главата му се вирна нагоре. По небето се забелязваше обичайният въздушен трафик и совалките на космодрума в Лоусиндер. Вечерта все още не беше настъпила и наоколо цареше здрач, но въпреки това дори невъоръжено око можеше да различи няколко сателита. На запад примигваше червена светлинка. Интервалите и разположението ѝ подсказваха, че това е сигнал от визъора на Сами, а не реален обект. Той винаги показваше къде се намира Изчезващата звезда. Адмиралът постоя известно време, вперил поглед в тази посока. Дори нощем, далеч от светлините на Лоусиндер, Изчезващата звезда пак нямаше да се вижда много ясно. Но с обикновен телескоп тя изглеждаше като съвсем прилична звезда... Засега. Само след няколко години щяха да я различават единствено най-силните телескопи. *„Когато флотата ми пристигне най-сетне там, тя от два века ще е потънала в мрак. И ще бъде готова за следващото прераждане.“*

Сами коленичи край количката, пренебрегвайки ледената каша, която покриваше земята.

— Нека ви разкажа за моите кораби, сър.

И той се впусна в обяснения за тонажи, дизайн, технически показатели и описания на собствениците — е, поне повечето от собствениците. Сред тях имаше имена, които можеха да почакаят по-подходящ случай, когато старецът нямаше да държи пистолет в ръката. През цялото време Сами следеше напрегнато изражението на стария човек. По всичко личеше, че той разбира какво му се говори. И не спираше да проклетисва под нос при всяко споменаване на някоя от фамилиите като сипеше все нови и нови сквернословия. С изключение на една.

— Лизолет ли каза? Това звучи като име на стрентманианите.

— Да, сър. Моят заместник-командир е от стрентманианите.

— Аха! — И старецът кимна с глава. — Те... бяха добри хора.

Сами се усмихна скришом. Подготовката за тази мисия сигурно щеше да трае десет години. Достатъчно време, през което ще успее да вдигне Човека на крака. Можеше дори да успее да посмекчи неговата лудост. И той потупа облегалката на инвалидния стол близо до рамото на стареца. „*Този път няма да те изоставим.*“

— Ето че се появява и първият от моите кораби, сър.

И Сами отново посочи с ръка към мястото. Секунда по-късно над покрива изгря ярка звезда. Тя блестеше на нощното небе като вечерница. Изминаха шест секунди и се появи още един кораб. Последваха нови шест секунди и дойде третият. После още един, и още един. След поредната пауза изгря и последният, по-ярък от останалите. Неговата космическа флотилия беше в един от орбиталните докове на четири хиляди километра от повърхността. От това разстояние корабите приличаха на светли точки върху небосвода, скъпоценни камъни, отделени на половин градус един от друг по продължението на невидима права линия върху небето. Гледката не беше по-впечатляваща от тази на орбиталните докове или пък местните товарни кораби, освен ако не знаеш от колко далеч идват тези светли точки и колко време е продължило тяхното пътешествие. Сами дочу възхитената въздишка на стареца. Той знаеше.

Двамата мълчаливо проследиха как седемте светли точки се изнизват по небосвода. Сами първи наруши тишината.

— Виждате ли онзи в самия край на редицата? — Беше най-яркият скъпоценен камък в огърлицата. — Няма равен сред космическите кораби, строени някога. Това е моят флагмански кораб, сър... „*Фам Нувен*“.

ЧАСТ ПЪРВА
СТО И ШЕСТДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

1.

Флотата на Чуенг Хо първа щеше да кацне на Изчезващата звезда. Но това не беше чак толкова съществено. През последните петдесет години от тяхното пътуване постоянно наблюдаваха сигналните светлини на флотата на Новородените, докато летяха заедно към общата цел.

Двете странстващи из космоса флотилии се срещнаха далеч от родния свят на всяка една от тях. Това не беше нещо ново за Търговците от Чуенг Хо, макар обикновено срещи от този вид да бяха далеч по-желани. Пък и сега нямаше никакъв шанс за търговия. Вярно, в основата на всичко лежеше съкровище, но то не принадлежеше на нито една от страните. Беше скрито и замръзнало в очакване да го намерят, плячкосат, използват или експлоатират — всичко зависеше от природата на онзи, който първи се докопа до него.

Екипажите на двете флотилии се намираха далеч от приятелите, извън какъвто и да е социален контекст, скрити за очите на възможните свидетели. В ситуация като тази коварството и измяната биха били богато възнаградени. И двете страни си даваха сметка за това.

Двете експедиции — Чуенг Хо и тази на Новородените, взаимно се изучаваха в продължение на дни, предугаждайки истинските намерения и огневата мощ на насрещната страна. През това време много споразумения бяха подписани и препотвърдени, правеха се планове за едновременно кацане в крайната точка на тяхното пътешествие. И въпреки това на Търговците се удаде да разгадаят само една незначителна част от истинските намерения на Новородените. Ето защо поканата за вечеря от страна на Новородените беше приветствана с видимо одобрение и облекчение от една част на Чуенг Хо и с хищни усмивки от страна на други членове на екипажите.

Триксия Бонзол допря рамо до неговото и протегна врат, така че само той да чуе думите ѝ.

— Е, какво ще кажеш, Езр. Според мен храната беше вкусна. Може пък да не са решили да ни отровят точно сега.

— Въпреки това беше доста постна — прошепна в отговор той, опитвайки се да не се разсейва от нейния допир.

Триксия Бонзол, планетянка по рождение и един от специалистите в експедицията. Най-съществената отличителна черта — склонност да се предоверява на околните, което всъщност спадаше към особеностите на всички обитатели на Триланд. Тя обичаше да дразни Езр заради неговата „търговска параноя“.

Погледът на Езр пробяга по масите. Командирът на флота Парк беше довел на официалната вечеря стотина души от своите екипажи, но сред тях имаше само няколко въоръжени. Хората от Чуенг Хо се бяха смесили с новите си познайници от Новородените. Двамата с Триксия седяха далеч от масата на флотския командир. Езр Вин, стажант търговец, и Триксия Бонзол, лингвист с докторска титла. Той предположи, че Новородените на банкетa са с относително нисък ранг. Според проучванията на Чуенг Хо те стриктно спазваха йерархията, но Езр не беше забелязал никакви отличителни знаци за тяхното място в нея. Някои от чужденците бяха доста разговорливи, а техният *несе* не се отличаваше особено от стандартния език и беше разбираем за всички. Един бледен и набит чужденец от лявата му страна не спря да приказва по време на цялата вечеря. По всичко личеше, че Ритцер Брюхел е военен програмист, макар той да не реагира на думата, когато Езр я използва. Въпреки това се виждаше, че главата му е пълна със схеми, програми, планове и проекти, които можеха да бъдат използвани през следващите няколко години.

— Тази практика е твърде обичайна и често е използвана и преди, не знаехте ли? Трябва да ги улучим точно в момента, когато още нямат развити технологии или пък не са успели да възстановят тези на миналите цивилизации — не спираше да нарежда Брюхел, пренебрегвайки седящия до него Езр и съсредоточил цялото си внимание върху стария Фам Тринли. Явно си мислеше, че пределната възраст непременно трябва да отговаря на по-висок ранг. Очевидно не си даваше сметка, че един старец винаги е губещ в обкръжението на млади и енергични хора. Езр обаче нямаше нищо против да остане на заден план. Така можеше спокойно да наблюдава околните и в същото време да остане незабелязан. Пък и по всичко личеше, че Фам Тринли се ласкае от почитта и вниманието, които чуждестранният военен програмист му оказва като на по-старши колега. Това не му пречеше

обаче все да налага своето, каквото и да кажеше другият. От време на време започваше да вика пискливо, опитвайки се да наложи аргументите си. Звукът от гласа му караше Езр да потрепва.

Едно беше сигурно за тези Новородени — разполагаха с развити технологии. Имаха достатъчно бързи кораби и пътуваха в междузвездното пространство, което веднага ги поставяше в челото на развитите цивилизации. Освен това уменията им очевидно не бяха наследени от някоя древна култура, изчезнала отдавна от техните земи. Задълбочените познания върху компютрите и развитите комуникации почти ги изравняваха с Чуенг Хо. А този факт изнервяше агентите на капитан Парк много повече, от която и да е друга тайна на Новородените. Защото Чуенг Хо разполагаха с всичко най-ценно от златните векове на стотици цивилизации. При други, по-благоприятни обстоятелства, познанията и опитът на Новородените биха станали повод за изгодна и почтена търговска сделка.

Освен че бяха компетентни в много области, Новородените и работеха здравата. Езр отново огледа банкетната зала. Макар и не твърде богато и луксозно, помещението беше внушително. Жилищата в междузвездните кораби обикновено бяха неугледни и тесни. При кораби от този тип най-вече се държеше на здрава конструкция и надеждно покритие. Дори когато се движеше със светлинна скорост, едно междузвездно пътешествие траеше години, а хората от екипажа прекарваха повечето време потънали в летаргичен сън. Въпреки това Новородените бяха разбудили целия личен състав преди да стигнат крайната цел. Салонът, в който се намираха сега, беше построен за по-малко от осем дни и работата не спря, дори докато се нанасяха последните корекции в курса на експедицията. Конструкцията с форма на непълен кръг се простираше на двеста метра и беше изградена от материали, пренесени на разстояние от двайсет светлинни години.

Декорацията на помещението обаче беше направена с размах и създаваше усещане за дискретен разкош. Общият стил се доближаваше до класицизма и напомняше жилищата от ранните епохи в слънчевата система, още преди животоподдържащите системи да са били напълно развити. Новородените се оказаха вещи дори в изработването на тъкани и керамика въпреки подозренията на Езр, че био-артът отдавна е отмрял. Драпериите, килимите и мебелировката бяха разположени така, че да прикриват несъвършенствата в основната конструкция.

Лекият бриз от вентилаторите подсилваше илюзията за неограничено открито пространство. Наоколо не се виждаха нито илюминатори с естествена гледка, нито монитори, които да показват някаква природна картина или заобикалящия ги космос. По стените имаше украса от ръчно изработени произведения на изкуството (дали не бяха маслени картини?). Ярките им цветове искряха дори под приглушената светлина в помещението. Езр знаеше, че Триксия едва се удържа да ги огледа по-отблизо. Според нея изкуството показваше много по-добре от езика най-дълбоките корени на една култура.

Вин отново извърна очи към Триксия и ѝ се усмихна. Тя несъмнено щеше да усети какво се крие зад тази усмивка, но той се надяваше да заблуди поне Новородените. Какво ли не би дал, за да притежава хладнокръвието на капитан Парк и като него да умее да се държи приветливо дори в такъв напрегнат момент. Командирът седеше начело на масата и водеше непринуден разговор с Томас Нау от Новородените. Някой страничен наблюдател би помислил, че двамата са стари приятели от училище. Вин се облегна назад и се опита да улови не смисъла на казаното, а отношенията между събеседниците и техния начин на мислене.

Не всички Новородени обаче бяха толкова приветливи и разговорливи. Ето например онази червенокосата, която седеше само няколко места по-встрани от Томас Нау. Бяха я представили, но Вин не запомни името ѝ. С изключение на искрящата сребърна огърлица по нея не се забелязваха никакви други украшения, а облеклото ѝ беше просто, дори строго. Имаше слаба фигура и възрастта ѝ трудно можеше да се определи. Дори червената ѝ коса да беше фризирана специално за случая, ефектът от прозрачната безцветна кожа не би могъл да се постигне с никаква козметика. Открояваше се сред останалите със своята екзотична красота, която нито скованото държание, нито твърдата права линия на устните можеше да затъмни. Очите ѝ спокойно оглеждаха масите, сякаш е съвсем сама. Вин отбеляза, че домакините бяха оставили празни местата от двете ѝ страни. Триксия често го закачаше, че е голям женкар, макар и само във фантазиите си. Само че тази странна жена можеше да му се яви по-скоро в някой кошмар, нежели в пристъп на сладостна нега.

Томас Нау стана от мястото си зад главната маса. В същия момент обслужващият персонал отстъпи назад и се подреди покрай

стените. Шумът от разговорите между Новородените и техните гости постепенно заглъхна и в помещението останаха да ехтят само гласовете на някои от Търговците, увлечени в разгорещен дебат.

— Време е да вдигнем тост в чест на нашето междузвездно приятелство — промърмори Езр.

Бонзол го ръгна с лакът в ребрата и впери поглед към масата на командирите на двете флоти. Езр забеляза, че тя едва потиска смеха си, когато водачът на Новородените наистина започна с тези думи.

— Приятели, в този момент всички ние се намираме далеч от дома — и той направи жест, сякаш искаше да обхване безкрая отвъд стените на банкетната зала. — И от двете страни бяха допуснати сериозни грешки. Освен това си даваме сметка, че тази звездна система е твърде необичайна и загадъчна.

И как иначе, щом като тази звезда е толкова непостоянна. На всеки 250 години тя изчезваше за период от 215, сякаш съвсем угасваше.

— През последното хилядолетие астрофизици от не една и две цивилизации са се опитвали да убедят своите управници, че трябва да изпратят експедиция в тази част на космоса. — Той замълча и се усмихна. — Разбира се, до нашата ера това не е било по силите на Човешката общност. Но ето че сега има не една, а две експедиции, устремени към една и съща цел.

Навсякъде из залата се забелязаха усмивки, които прикриваха една-единствена мисъл: „Ама че кучешки късмет!“.

— Естествено, за това съвпадение има съвсем основателни причини. То е напълно логично и закономерно. Само преди няколко години необходимост от подобна експедиция все още не съществуваше. Сега обаче тя е налице — разумните същества, които вие наричате Паяците. Досега това е едва третият познат вид, освен хората, който притежава интелект. Малко вероятно е тяхната цивилизация да е възникнала по естествен път в тази пуста и сурова система. Паяците изглежда са наследници на странстващи между звездите същества, каквито човечеството до този момент не е срещало по своя път. Имаме всички основания да смятаме, че това ще е най-голямото съкровище, на което са се натъквали Търговците от Чуенг Хо, още повече, че Паяците съвсем наскоро са преоткрили радиото.

Очакваме да са хрисими и сговорчиви като всяка западна човешка цивилизация.

Нау се засмя пренебрежително и се обърна към капитан Парк.

— До този момент не си давах сметка колко съвършено се попълват нашите силни страни и слабостите ни, допуснатите грешки и внезапните прозрения. Вие идвате от много по-далечно място, затова пък корабите ви са по-бързи от нашите. Въпреки че пристигаме от сравнително близо, на нас ни трябваше време да пренесем тежкия си товар, който е по-голям от вашия. И двете експедиции са направили своите изчисления съвсем точно и са стигнали до почти едни и същи резултати.

Телескопите на хората постоянно наблюдаваха Изчезващата звезда още от времето, когато човечеството излезе в открития космос. От векове се знаеше, че около нея кръжи планета с размери почти колкото Земята, чийто химически състав предполага наличието на живот. Ако Изчезващата беше нормална звезда, тя сигурно щеше да е едно от най-прекрасните места във Вселената, а не огромна снежна топка, каквато е през повечето време. Освен нея в системата на Изчезващата звезда нямаше никакви други планети. Още древните астрономи потвърдиха със сигурност, че тази единствена планета няма спътници в орбитата си. В съседство не се забелязваха никакви други небесни тела, газови гиганти, астероиди или комети. Пространството около Изчезващата звезда беше като пометено. Това щеше да е естествено за място, където наскоро е станала някаква космическа катастрофа. Вероятно звездата някога също е избухвала, но оставаше енигма как е оцелял единственият свят край нея. Тази беше само една от мистериите, които чакаха отговор в този край на вселената.

Ето защо изследователите бяха нетърпеливи да се запознаят отблизо със загадъчната система. За краткото време, прекарано в нея, флотата на капитан Парк трескаво започна да я проучва и събра няколко килотона проби от повърхността на ледената планета. Откриха и четири скали в пространството на системата, които можеха да бъдат наречени дори астероиди в зависимост от настроението на говорещия. Бяха твърде странни обекти с дължина около два километра. Оказаха се монолитни диаманти. Учените от Триланд едва не си издраха очите един другиму, опитвайки се да обяснят този феномен.

Но така или иначе диамантът не става за ядене, особено пък ако е необработен. Ако го нямаше родният коктейл от полезни вещества и благородни метали, животът на флота щеше да е далеч по-труден и суров. Проклетите Новородени не стига, че закъсняха, но и извадиха късмет. Разполагаха с много по-малко научни работници и академични глави, корабите им бяха по-бавни, ала за сметка на това имаха неизчерпаеми количества техника и оръжие.

Водачът на Новородените се усмихна благо и продължи:

— В системата на Изчезващата звезда съществува едно-единствено място, където има наличие на летливи вещества — светът на Паяците. — Той обходи с поглед залата и задържа очи върху представителите на Чуенг Хо. — Знам, че това е въпрос, който мнозина от вас биха искали да отложим за времето, когато Паяците отново се активират... Всяко забавяне обаче има своята цена, освен това нашата флота притежава достатъчно тежкоподемни сонди. Директор Рейнолт — аха, значи това беше името на червенокосата! — напълно споделя мнението на вашите учени, че местните обитатели никога не биха надскочили етапа на тяхното примитивно радио. Всички тези „паяци“ сега са вкочанени дълбоко под земята и ще останат в това положение, чак докато Изчезващата звезда отново засвети.

Това трябваше да се случи след около година. Причината за този цикъл на Изчезващата звезда си оставаше загадка, но преминаването от светлина към мрак се повтаряше периодично и оставаше почти непроменено през последните осем хиляди години.

На централната маса до капитана на Новородените седеше С. Джей Парк и усмивката му бе почти толкова искрена, колкото и тази на Томас Нау. Командирът на флота Парк не се радваше на симпатия и подкрепа от страна на Департамента по горите. Отчасти причината бе, че съкрати до краен предел времето за подготовка на мисията. А тогава все още нямаше дори намек за наличието на конкурентна експедиция. Като добавка той едва не стопи двигателите на корабите, за да навакса закъснението и успя да изпревари, макар и с малко, флотата на Новородените. Сега можеше с основание да претендира за честта на първооткривател, но ползата не беше кой знае каква: диамантените скали и известно количество летливи вещества от самотната планета. До първото кацане те нямаша дори бегла представа как изглеждат

обитателите на този свят. Изследванията на повърхността, проучванията около планините и ровенето из буницата на непознатата цивилизация обаче им разкриха много. Сега вече можеха да търгуват с откритията, които направиха.

— Време е да започнем да си сътрудничим — продължаваше Нау. — Не зная доколко сте запознати с хода на дискусиата от последните два дни. Не се и съмнявам, че около нея вече се носят най-различни слухове. Съвсем скоро ще имате на разположение всички подробности, но ние с капитан Парк и вашият Търговски съвет решихме, че тази вечеря е чудесен повод да огласим съвместното си начинание. Имаме намерение да осъществим едновременно кацане. Основната задача ще бъде да извлечем най-малко един милион тона вода и приблизително същото количество метални руди. Нашата флота разполага с тежкоподемни сонди, които имат достатъчен потенциал за такава работа. Допълнителните задачи включват монтирането на дискретни сензори за наблюдение и събирането на известно количество културни образци. Резултатите от изследванията и събраните ресурси ще бъдат поделени поравно между двете експедиции. Междувременно ще съберем скали, за да изградим прикритие за двата лагера, които, надявам се, да не са на повече от няколко светлинни секунди от поселищата на Паяците.

Нау погледна въпросително към капитан Парк. Явно по някои въпроси все още не бяха постигнали единомислие.

После вдигна чашата си.

— И така, предлагам тост — да няма повече погрешни ходове и нашето съвместно начинание да приключи успешно. Дано занапред ни чакат още по-велики цели!

— Хей, нали аз бях параноикът в групата? Мислех, че ще си получа заслуженото заради своята ужасна търговска подозрителност.

Триксия се усмихна уморено, но не отговори веднага. По целия обратен път след банкета при Новородените тя беше необичайно тиха и замислена. Вече се намираха в личните си помещения в лагера на Търговците. Тук тя отново възвърна приветливото си настроение и забъбри оживено.

— Признавам, техният лагер е много добре уреден — започна тя.

— В сравнение с нашия наистина е така — Езр потупа с длан по синтетичната стена. — Като си помисля само, че са построили всичко с материали, донесени чак от техния свят! Няма спор, постигнали са невероятен резултат.

Бивакът на Чуенг Хо приличаше на огромен балон, чиято вътрешност е разделена на по-малки части. Гимнастическият салон и помещенията за срещи и прекарване на свободното време бяха достатъчно просторни, но нито едно от тях не можеше да се нарече елегантно и уютно. Търговците се славеха като естети и майстори на изящните постройки, но само когато работеха на спокойствие в собствения си свят и имаха на разположение необходимите материали.

Триксия разполагаше с две свързани помежду си стаи, чиято обща площ едва надхвърляше сто кубически метра. Стените бяха голи, но Триксия поработи усърдно, за да създаде интерактивна картина: нейните родители, сестрите, панорама на вековен лес на Триланд. Работното ѝ място беше покрито с исторически материали, събрани на Старата Земя отпреди космическата ера. Сред тях имаше снимки от първия Лондон и първия Берлин, изображения на коне и аероплани, военни командири. Отмрелите култури често биваха сравнявани, при това доста елементарно и без въображение, с примери от по-късни епохи. Малцина си даваха сметка, че тогава, в зората на цивилизацията, всяко нещо е било откривано за първи път. Никога след това не е имало епоха, завладяна от толкова дръзки мечти и обхваната от толкова трогателен наивитет. Специалността на Езр беше свързана именно с тази епоха за ужас на неговите родители и почуда на приятелите му. Единствено Триксия го разбираше. За нея зората на цивилизацията беше само хоби, но тя с удоволствие разговаряше с Езр за старите времена. Той си даваше сметка, че едва ли някога ще срещне друга като нея.

— Я си кажи направо какво ти се върти в главата! Нима намираш за подозрително, че Новородените имат по-уредени и красиви помещения от нас? Забелязах, че през по-голямата част от вечерта гледаше разсеяно и тъповато, както всъщност си гледаш обикновено — тя не понечи да се нацупи при тези думи. — Но после нещо стана. Обясни ми какво се случи, Триксия. Какво нередно забеляза?

Той се отблъсна от тавана и се насочи към дивана край стената, където седеше тя.

— Имаше... Забелязах няколко наглед дребни подробности... — Триксия се протегна, за да го хване за ръката. — Известно ти е, че притежавам усет за езиците. — Тя отново бегло се усмихна. — Техният диалект *несе* толкова се доближава до вашия стандартен език, че е очевидно как са го скалърпили, ровейки из мрежата на Чуенг Хо.

— Сигурно. И това напълно им подхожда. Те са млада култура, която трудно се съвзема след упадъка на своите предшественици.

„Само това оставаше — да започна да се застъпвам за тях.“ Предложението на Новородените беше съвсем разумно, дори можеше да се приеме за щедро. Но подобна оферта обикновено караше всеки опитен търговец да застане нащрек. Триксия обаче беше усетила *нещо* друго, което я тревожеше.

— Когато двете страни използват един и същи език, те трудно съумяват да прикрият своите задни мисли и тайни намерения. Долових няколко откровено авторитарни обрати на речта у нашите партньори и те съвсем не изглеждаха като лапсуси. За Новородените е в реда на нещата да притежават хора, Езр.

— Искаш да кажеш, че имат роби, така ли? Не забравяй, че принадлежат към високо развита в техническо отношение цивилизация, Триксия. А от такива хора не стават добри роби. Ако не са готови да се подчиняват безпрекословно, всичко отива по дяволите.

Тя внезапно сви дланта си в юмрук. Не беше гневен жест, нито шеговитата закана, а израз на решителност, каквато не беше забелязвал у нея до този момент.

— Така е, но ние все още не сме наясно с всичките им номера. Засега можем да твърдим със сигурност, че играят грубо. Цяла вечер слушах оня младеж с червеникаворусата коса до теб и двойката, която седеше от дясната ми страна. Думата „търговия“ не им идва лесно на езика. По им прилягат изрази като „експлоатация“ — това е единственият тип взаимоотношения, каквито според тях можем да установим с Паяците.

— Хм.

Такава си беше Триксия — забелязваше неща, които обикновено убягваха на останалите. Понякога изглеждаха съвсем тривиални, дори след като му ги разтълкуваше. Но в повечето случаи обясненията ѝ приличаха на ярък лъч светлина и разкриваха неподозирани връзки и отношения.

— Кой знае, Триксия! Известно ти е, че и ние от Чуенг Хо можем да бъдем доста, хм... арогантни, когато няма опасност да ни чуе някой Клиент.

Триксия отклони очи и се загледа в необичайните и малко старомодни стаи на своя роден дом на Триланд, където живееха родителите ѝ.

— Арогантността на Чуенг Хо обърна моя свят с главата надолу, Езр. Вашият капитан Парк разкрепости учебната ни система, отвори вратите на Департамента по горите... А това беше само един от страничните ефекти.

— Никого не сме насилвали...

— Знам, че вие никого насилвате. Департаментът искаше да има дял в тази мисия, а доставката на определени продукти беше цената да ни приемете в експедицията — тя се усмихна особено. — Не мисли, че се оплаквам, Езр. Ако не беше арогантността на Чуенг Хо, аз никога нямаше да бъда пропусната през ситото на Департамента, нямаше да защитя докторат и сега да съм тук с теб. Чуенг Хо наистина са изнудвачи, но вие сте възможно най-доброто нещо, което би могло да се случи на моя свят.

Езр прекара в летаргичен сън почти цялото време, докато бяха на Триланд и се събуди едва през последната година от престоя. Той не беше запознат отблизо с обичаите на техния Клиент, а до тази вечер Триксия избягваше да се впуска в подробности за живота на родния си свят. „Хм.“ Едва се сдържаше да ѝ направи поредното предложение за брак през последната Мсек; обеща повече да не споменава за това, но... И той отвори уста.

— Чакай малко, още не съм свършила! Разказвам всичко това, за да се убедиш, че умея да правя разлика между видовете арогантност. Разговорите на тези хора по време на вечерята звучаха повече като между робовладелци, отколкото между Търговци.

— Ами прислужниците? Приличаха ли ти на унизени и тормозени роби?

— Не... Приличаха по-скоро на низши служители. Знам, това не се връзва много, но не забравяй, че все още не сме видели всички представители на Новородените. Сигурно жертвите на тяхната тирания са многобройни. Дали поради прекомерна самоувереност или пък от недоглеждане, Томас Нау е изложил на показ навсякъде по стените

тяхната болка. — Тя посрещна с решителен поглед недоумяващия му израз. — Проклетите картини, дявол да те вземе!

След вечерята Триксия се разходи из банкетната зала, спирайки се пред всяка картина поотделно. Върху тях имаше изобразени красиви пейзажи и величествени постройки. Всяка излъчваше сюрреалистична светлина и притежаваше необикновена перспектива, а детайлите бяха изваяни с най-малките подробности, чак до отделните стръкчета трева на поляната.

— Нормалните и щастливи хора не рисуват такива картини!

Езр сви рамене.

— На мен пък ми се стори, че всички са рисувани от един и същи художник. Толкова са свършени! Бас държа, че са репродукции от класически платна, подобно замъците на Денг Канберън — маниакалнодепресивни размишления върху нерадостното бъдеще на художника. — Великите творци обикновено са луди и нещастни.

— Говориш като истински търговец!

Той обхвана дланите ѝ с ръце.

— Триксия, не искам да споря с теб. Допреди този банкет аз бях вечно съмняващия се.

— И все още продължаваш да си, нали?

Въпросът беше сериозен и настойчив, без капка игривост в него.

— Така е — макар и не толкова обсебен от новата мания като Триксия, нито пък по същите причини. — Не е ли твърде щедро от страна на Новородените да ни предложат половината от вместилищата на тежкотоварните си сонди. — Зад това несъмнено се криеше някаква по-далечна и съществена цел. Теоретично погледнато, умственият потенциал на Чуенг Хо струваше много повече от техните сонди, но подобно сравнение беше нереално и не можеше да се отстоява с разумни доводи. — Просто се опитвам да вникна в онова, за което говореше и което ми е убягнало по време на вечерята... Добре, нека допуснем, че опасността е наистина толкова голяма, колкото ти подозираш. Не мислиш ли обаче, че капитан Парк и хората от съвета също ще я усетят?

— Според теб какво си мислят те в момента? Докато наблюдавах флотските офицери на връщане от банкета, стигнах до заключението, че отношението им към Новородените доста се е смекчило.

— Просто са доволни, че вече е сключен някакъв договор. Не ми е известно обаче какво точно мислят хората от Търговския съвет.

— Това поне лесно ще разбереш, Езр. Ако този банкет е успял да им замаже очите, тогава настоявай въпросът да се разнищи издъно. Добре де, известно ми е, че си още стажант; че има строг ред, правила и обичаи — все дрънканици от този род. Но твоето семейство е *собственик* на тази експедиция, за бога!

Езр се приведе напред.

— Само един от собствениците.

Тя за първи път споменаваше този факт. До сега и двамата или по-скоро Езр се боеше по някакъв начин да засегне темата за социалната пропаст, която ги делеше един от друг. Опитвах се да потиснат съмнението, че другият извлича някаква тайна полза от връзката им. Родителите на Езр Вин и двете му лели притежаваха една трета от експедицията: два кораба и три спускателни апарата за кацане на повърхността. Като цяло фамилията Вин.²⁷ владееше трийсет кораба, ангажирани с дузина начинания в различни точки от космическото пространство. Пътуването до Триланд беше странична инвестиция, възможна единствено за най-достойните представители на фамилията. След век-два той отново щеше да е при семейството си, с около десет-петнайсет години по-възрастен. Езр с нетърпение очакваше срещата, за да докаже на своите родители, че тяхното момче е успяло в живота. Дотогава обаче трябваше сам да се справя с проблемите.

— Триксия, има разлика между това да си съсобственик на една експедиция и да си неин ръководител. Особено пък в моя случай. Ако родителите ми участваха в нея, сигурно щяха да имат думата при вземането на важни решения. Но те вече са видели достатъчно по време на междузвездните си пътешествия и сега имат нужда от почивка. А аз съм първо стажант, а после съсобственик.

Той доста болезнено усети този факт на собствения си гръб. Едно нещо беше винаги гарантирано при експедициите на Чуенг Хо — в тях не се допускаха никакви семейни привилегии; по-скоро важеше обратното.

Триксия дълго мълча, а очите ѝ внимателно изучаваха лицето му. Какво ли предстоеше отсега нататък? Езр добре помнеше суровото предупреждение на леля си Филипа да внимава с жените, които

увисват на шията на някой богат млад търговец и очакват той да им осигури дните до края на живота. А което е още по-лошо — понякога дори успяват да се докопат до управлението в бизнеса на достойните и почтени Фамилии.

Езр беше на деветнайсет, а Триксия Бонзол — на двајсет и пет. Сигурно си въобразяваше, че може да предявява всякакви претенции към него. „*О, Триксия, моля те, недей!*“

Най-накрая тя се усмихна — много по-нежно от обикновено.

— Хубаво, Езр. Постъпи така, както смяташ за най-правилно, но... Моля те само за едно — да помислиш върху това, което ти казах.

После протегна ръка към лицето му и го погали. Целувката ѝ беше лека и колеблива.

2.

Хлапетото го издебна точно пред вратата на стаята му.

— Здравсти, Езр, гледах те снощи.

Това почти го накара да спре. *„Тя говори за банкета!“* Търговският съвет очевидно беше решил срещата да се препредава за всички членове на екипажа, които по една или друга причина не присъстват лично.

— Точно така, Киви, снощи си ме гледала на екрана, а сега ме виждаш от плът и кръв. — Той отвори вратата на стаята си и пристъпи напред. Малката нахалница беше прилепнала така плътно до гърба му, че се озова вътре почти едновременно с него. — Е, казвай какво те води насам.

Киви притежаваше безспорен талант да изтръгва от събеседника си точно тези въпроси, които иска да чуе.

— И двамата имаме дежурство след две хиляди секунди, та си рекох, че можем да слезем заедно долу и да поклюкарстваме.

Вин премина в другата стая, но този път хлопна вратата след себе си. Вътре се преоблече в работен костюм. Когато отново излезе, малката още го чакаше. Той примирено въздъхна.

— Не съм научил никакви клюки.

„Проклет да съм, ако повторя онова, което ми каза Триксия!“

Киви обаче се ухили победоносно.

— Затова пък аз научих нещо. Хайде, идвай! — тя отвори външната врата към общия коридор и направи дълбок поклон пред него въпреки нулевата гравитация. — Искам да си сверя наблюденията с онова, което ти си видял на живо. Макар ти да присъства лично там, мога да се обзаложа, че имам повече информация. Съветът инсталира три предавателя, включително и при входа на залата, така че имах по-добра наблюдателна позиция от теб.

Тя се понесе до него по коридора, обяснявайки колко пъти е гледала видеозаписа. Успя да му преразкаже и всичко чуто от хората, с които е приказвала до момента.

Вин срещна за първи път Киви Лин Лизолет на Триланд по време на подготовката за експедицията. Тогава тя беше осемгодишно шило в торба, пълна с неприятни изненади. И по някаква необяснима причина избра тъкмо него за обект на своето специално внимание. Често се случваше след храна или тренировки да се засили зад него и да увисне на гърба му, обвила здраво ръце през неговия врат и готова да го удуши. Колкото повече ѝ се ядосваше, толкова повече тя се привързваше към него. Само да ѝ беше отвърнал с един по-здрав удар и сигурно щеше да ѝ смени изцяло физиономията, но не върви да удариш осемгодишно дете. Тя беше с девет години по-малка от допустимия минимум за участници в експедицията. Мястото на децата не е на работните площадки, а какво остава за екипажите, особено пък онези, чиято мисия е в далечния космос. Само че майката на Киви притежаваше двайсет процента от експедицията. Във фамилията Лизолет.17, която произхождаше от Стрентман — далеч в периферията на владенията Чуенг Хо — цареше истински матриархат. Нейните членове се отличаваха с рядко срещани черти на характера и странни обичаи. Много правила и закони трябваше да бъдат престъпени, но най-накрая малката Киви попадна в екипажа на експедицията. Тя прекара повечето време от пътуването будна и стигна рекордите на хората от охраната. Голяма част от детството ѝ премина сред звездите, само с неколцина възрастни около нея, сред които невинаги бяха родителите. Дори единствено мисълта за това беше достатъчна да охлади гнева на Вин. Бедното момиченце. Макар вече да не беше толкова малка. Сигурно е навършила четиринайсет, а нейните физически атаки постепенно преминаха в словесни нападки. Кое то беше значително по-добре като се има предвид здравата физика на стрентманите, пригодена за силната гравитация на тяхната планета.

Сега двамата се придвижваха рамо до рамо през главния коридор в лагера на мисията.

— Ей, Раджи, как върви бизнесът?

Киви махаше приветливо и поздравяваше всеки втори срещнат. Мсек преди срещата с Новородените капитан Парк беше наредил да се събудят почти половината членове на екипажите — достатъчно, за да обслужват всички превозни средства и оръжия на борда. Петнайсет хиляди души биха изглеждали като малко по-шумно парти в дома на родителите на Езр. В лагера обаче те образуваха истинска тълпа, макар

повечето от тях да бяха още на борда на корабите. При тази навалица още по-ясно се виждаше, че техният бивак е само временен подслон. При това постоянно отнякъде прииждаха все нови и нови хора. Главният коридор представляваше връзка между четирите огромни сфери, които покриваха лагера на Търговците. Повърхността започваше да се вълнува всеки път, когато оттам преминаваха едновременно четири-пет души.

— Нямам им вяра на тия Новородени, Езр. Въпреки сладките приказки, те са готови да ни прережат гърлата при първи удобен случай.

Вин нервно ѝ се усмихна.

— Как успяваш да се усмихваш толкова често?

В момента се носеха покрай един открит участък — истински прозорец, а не нарисуван върху стената пейзаж. През него се виждаше парка на лагера — единствената растителност беше самотен бонзай, доста надхвърлил обичайния ръст за този вид. Затова пък тук имаше повече простор и разнообразни живи организми в сравнение със стерилното обиталище на Новородените. Известно време главата на Киви се въртеше ту в една, ту в друга посока и тя утихна. Единствено живите растения и животни можеха да я накарат да замълчи. Баща ѝ беше офицер, който отговаряше за животоподдържащите системи на експедицията. Освен това се славеше като един от най-известните култиватори на бонзай, чиято популярност се простираше по всички краища на Чуенг Хо.

Момичето най-сетне се съвзе от унеса и се усмихна високомерно.

— И всичко това само защото сме Чуенг Хо, ако случайно си забравил този факт. Превъзхождаме по коварство тези новобранци с хиляди години практика! „Новородени“, как ли пък не! Стигнали са дотук, само защото са си направили труда да поровят из мрежата на Чуенг Хо, предназначена за обществено ползване. Ако не беше тя, все още да клечат из развалините на своя свят.

Коридорът постепенно се стесни и сви към точката на пресичане между отделните части. Шумът от работата на екипажа идваше до тях приглушен от материята на купола. Това беше най-вътрешният балон в лагера на Търговците.

Освен покривната конструкция и енергийния пилон, оранжерията за бактерии беше един от жизненоважните елементи за оцеляването на хората в него. Всеки от екипажа даваше дежурства на това място и вършеше дори най-черната работа — като да прочиства бактериите филтри под водните басейни например. Отдолу растенията вече не ухаеха толкова хубаво. Напротив — нетърпимият мирис на гнилоч беше сигурно доказателство за жизненост и добро здраве. Почти цялата работа можеше да се кърши и от машини, но при обсъждането на въпроса се надигнаха гласове в защита на здравия разум и използването на автоматика бе отхвърлено единодушно. Ето защо никой повече не опита да си улесни труда, нито пък оспори това решение. Дори най-елементарната грешка в оранжерията можеше да се окаже фатална за целия лагер, а бактериите да преминат през мембраната в по-горните слоеве на водния басейн. Ако се случеше това, в най-добрия случай храната щеше да се вмирише на повръщано, а нейната смрад постепенно да премине и във вентилационната система. Но дори най-страшният пропуск едва ли би причинил смърт на някой от екипажа. Все пак на борда на корабите имаше богат резерв от бактерии, които се съхраняваха при пълна изолация.

Мястото бе съвършено поле за обучение, за каквото можеше да мечтае и най-строгийт учител: предлагаше сурови условия на работа, беше неудобно и неприветливо, а дори незначителен пропуск водеше до такива последици, че небрежността трудно можеше да се прикрие.

Освен предвидените по график, Киви даваше и допълнителни дежурства тук. Твърдеше, че мястото ѝ харесва.

— Татко казва, че трябва да се започне от най-дребните форми на живот, за да може по-късно да се поема отговорност и за по-големите.

Киви приличаше на самоходна енциклопедия по всички въпроси относно бактериите, техния начин на хранене, различните видове, особеностите на онези, които не търпят човешки контакт (бог да ги благослови, защото така поне не бяха длъжни да търпят миризмата им).

Още в първите секунди от пребиваването си в оранжерията Езр едва успя да избегне две грешки едновременно. Той естествено се опита да замаже работата, но Киви го усети на часа. Обикновено в такива случаи не му се разминаваше дългото конско, гарнирано с

язвителни забележки, но днес тя беше погълната от мисълта за Новородените.

— Известно ли ти е защо не включихме и тежкоподемни сонди в оборудването на експедицията?

Техните най-големи сонди можеха да пренесат хиляди тонове вода от повърхността на планетата до нейната орбита. Стига да имаха достатъчно време, биха могли да разполагат с всички руди, газове и минерали, които са им необходими, но пристигането на Новородените осуети всички планове. Езр само сви рамене и не вдигна очи от филтъра, който почистваше и подсушаваше.

— Чух различни версии по тоя повод.

— Ха! Че за какво ти е да слушаш разни врели-некипели, когато с малко аритметика и сам можеш да стигнеш до истината. Капитан Парк е подозирал, че тук ще имаме компания, затова е свел до минимум обема на екипировката за сметка на огромно количество оръжие.

— Може и така да е.

„Сигурно е така!“

— Проблемът е, че проклетите Новородени живеят толкова близо, че са домъкнали със себе си много повече неща от нас. На всичкото отгоре едва не ни изпревариха.

Езр не отговори, но това изобщо не й направи впечатление.

— От известно време се занимавам с колекциониране на слухове. Повярвай, трябва да сме много, ама *много* внимателни!

И тя се впусна в догадки за военния потенциал на Новородените като предлагаше всевъзможни тактики за водене на битка срещу тях. Майката на Киви освен заместник-командир на флота беше и воин. Стрентманиански воин при това. През повечето време от пътешествието Хлапето се посвети на изучаването на карти, траектории и разработване на маневри. Заниманията с бонзай и работата в оранжерията за бактерии бяха наследство от баща ѝ. Момичето се разкъсваше между инстинкта на кръвожадния воин, авантюризма на волния търговец и изящното изкуство на култиватор на бонзай — и всичко това събрано в едно тяло! Чудно как ли родителите ѝ бяха стигнали до безумната идея да се оженят? Плодът на този брак беше самотното и объркано дете, което стоеше пред Езр.

— И така, единственият шанс да надделеем над Новородените е в открит бой — заключи накрая Киви. — Само че това и на тях им е известно, затова бяха толкова мазни. Вече не ни остава нищо друго, освен да им играем по гайдата — просто няма как да минем без техните тежкоподемни сонди. Ако те се придържат към нашето споразумение, накрая пак ще се окажат приказно богати. Но въпреки това ние ще бъдем много по-богати от тях. Тия смешници не могат да произвеждат въздух, ако нямат съоръжения за това. *При условие*, че всичко върви гладко, ние пак ще контролираме положението.

Езр приключи с почистването на една секция филтри и подхвана нова.

— Според Триксия те изобщо не гледат на тази работа като на търговска операция.

— Хм, така ли мисли?

Киви с охота се присмиваше на всичко, свързано с Вин, но колкото и да е невероятно, Триксия правеше изключение от това правило. През повечето време момичето се преструваше, че тя изобщо не съществува. Сега то замълча, размишлявайки, което беше твърде необичайно.

— Мисля, че приятелката ти има право. Виж какво, Вин, това е тайна, но да знаеш, че Търговският съвет се е разделил на два лагера по този въпрос. — Казаното звучеше напълно невероятно, освен ако майката на Киви не се е разприказвала пред момичето. — Сигурно някои от идиотите в съвета си въобразяват, че става въпрос за поредната търговска сделка и всяка от страните ще се стреми да даде най-доброто от себе си за съвместното благо. И че както обикновено ние сме по-добрите при воденето на преговори. Какво ни грее нас, че ония ще останат без мрежа, ако ни видят сметката! Така или иначе вече сме се хванали на хорото и ще го играем докрай. Остава само да си отваряме очите на четири да не ни нападнат от засада.

Когато говореше с такава стръв, Киви много приличаше на Триксия.

— Е, мама не го каза точно с тези думи, но по всичко личи, че нашите са в задънена улица — тя го изглежда косо — дете, което се опитваше да играе ролята на голям конспиратор. — Ти си един от собствениците, Езр. Можеш да говориш с...

— Киви!

— Добре де, добре — смятай, че нищо не съм казала!

Тя го остави на мира за около сто секунди, после отново започна да крои планове как да изпързаят Новородените, *„ако оцелеем през следващите няколко Мсек.“* Ако Паяците и Изчезващата звезда не съществуваха, тогава Новородените най-вероятно щяха да бъдат обявени за находката на века в историята на Чуенг Хо. Ако се съди по маневрирането на тяхната флота явно бяха много умели в работата с техниката и системите за планиране. В същото време обаче междувездните им кораби бяха два пъти по-бавни от тези на Чуенг Хо, а бионауката им не издържаше никаква критика. Киви имаше неизчерпаеми планове как да обърне всичко това в полза на своите.

Езр пропускаше неспирния словесен поток покрай ушите си, без да му обръща особено внимание. При други обстоятелства работата в оранжерията го поглъщаше напълно, но сега това се оказва невъзможно. Стратегията, грижливо подготвяна цели два века, беше на път да рухне само за няколко Ксек. За първи път се замисли как всъщност се управлява флотата. Триксия беше външен човек в тази експедиция, но затова пък с блестящ ум и различна гледна точка от родените Чуенг Хо. Малкото диване също беше схватливо, но неговите предложения по правило бяха неприложими. Този път обаче... Сигурно „мама“ стоеше в дъното на всичко това. Възгледите на Кира Пен Лизолет бяха формирани твърде далеч — толкова далеч, колкото е възможно в рамките на владенията Чуенг Хо. Изглежда тя си мислеше, че един млад стажант би могъл да обърне хода на събитията, само защото е от фамилията съсобственички. Проклятие!

Останалата част от дежурството премина в мълчание. Работата им приключваше след хиляда и петстотин секунди и ако пропуснеше обяда, щеше да има време за смяна на дрехите... И да поиска среща с капитан Парк. През двете години лично време в експедицията той никога не бе изтъквал семейните си връзки. *„А с какво ли бих могъл да съм полезен в този критичен момент? Дали ще мога да посоча изход от задънената улица?“* Тази мисъл не му даваше мира чак до края на дежурството. Тя продължи да го гложди и докато сваляше работния си костюм, а дори и след това — докато се обаждаше на секретаря на флотския командир.

Усмивката на Киви беше безочлива както обикновено.

— Кажи им го право в очите, Вин. Нашата експедиция трябва да прерасне във военна операция.

Той ѝ направи знак да млъкне. Не след дълго забеляза, че съобщението му не е стигнало до крайната цел. Дали бяха блокирали неговия достъп? За миг Езр изпита облекчение, после видя, че съобщението му е изместено от нареждане първа степен, идващо от офиса на капитан Парк: „*Явете се в заседателната зала на флотския командир в 5.20.00.*“ Какво ли гласеше древното суеверие в случай, че някой предугади твоето желание? Мислите на Езр Вин бяха напълно объркани, когато пое по коридорите на лагера.

Киви Лин Лизолет се беше изпарила яко дим. Какво умно малко момиченце!

Срещата не беше предназначена за офицерите от състава на експедицията. Когато Езр се яви в заседателната зала на „Фам Нувен“, там вече присъстваха командирът на флота и целият Търговски съвет. Очевидно бяха угрижени и стояха с мрачни лица. Вин успя само да хвърли един бегъл поглед наоколо, преди да се превърне в център на внимание. С крайчеца на окото прецени, че всички членове на съвета без изключение са в залата. Висяха около заседателната маса, а погледите им не вещаеха нищо добро.

Парк рязко махна с ръка към Езр:

— Свободно, стажант.

Преди триста години, когато Езр беше още на пет, капитан Парк посети тяхното фамилно имение на Канбера. Родителите му го посрещнаха царски, макар тогава той да не беше дори командир на кораб. Но Езр помнеше най-вече подаръците на този — както му се стори тогава — сърдечен и приятелски настроен човек.

При следващата среща Вин беше вече на седемнайсет, бъдещ стажант-търговец, а Парк събираше флотата си на Триланд. Каква невероятна промяна! Оттогава да бяха разменили има-няма стотина думи и то само по официални поводи. Езр нямаше нищо против тази анонимност. Какво ли не би дал и сега отново да потъне в нея!

Капитан Парк изглеждаше така, сякаш току-що е лапнал нещо кисело. Той обходи с поглед членовете на Търговския съвет и Вин се зачуди на кого ли точно се гневи.

— Млади момко... Хм... Стажант Вин, изправени сме пред една... твърде необичайна ситуация. Предполагам сте запознат с деликатното положение, в което ни постави пристигането на Новородените. — Очевидно капитанът не очакваше отговор и думите „Да, капитане“ заседнаха в гърлото на Езр. — За момента разполагаме с няколко възможни хода за действие.

Встъплението му беше последвано от нов изпитателен поглед към членовете на Търговския съвет.

Езр си даде сметка, че Киви Лин Лизолет не е дрънкала само празни приказки. Командирът на флотата разполагаше с пълна свобода на действие, при какъвто и да е тактически казус и имаше право на вето, когато се решаваха стратегически въпроси. Ако ставаше дума за промяна в крайната цел на експедицията обаче, той зависеше от мнението на Търговския съвет. Очевидно нещо при прилагането на този правилник не се беше получило както трябва. Случаят не можеше да се причисли към рутинните, защото командирът имаше решаващ вот при подобни ситуации. Не, по всичко личеше, че това е безизходно положение, предизвикано от вълнения сред управляващия екип на експедицията. Преподавателите в школите често даваха за пример подобно стечение на обстоятелствата. Ако това се случеше на практика обаче, най-вероятно някой младши съдружник би станал решаващ фактор при вземането на решение. Или с други думи щеше да се превърне в жертвен агнец.

— Първа възможност — продължаваше Парк, който очевидно не си даваше сметка за мрачните мисли в главата на Вин. — Играем по свирката на Новородените. Съвместни действия и съвместен контрол над оборудването и екипировката в предстоящата експедиция.

Езр се зае да изучава изражението върху лицата на членовете на съвета. Кира Пен Лизолет седеше до командира на флота. Беше облечена със зелената униформа на нейната фамилия. На ръст не надвишаваше много Киви, но изглеждаше самоуверена и разумна. Въпреки дребния ръст тя излъчваше невероятна физическа сила. Фигурите на стрентманианите бяха необикновени дори по стандартите на Чуенг Хо и огромното разнообразие от раси в техните владения.

Някои от членовете на съвета бяха нахлузили обичайните си лицемерни маски, но не и Кира Пен Лизолет. По всичко личеше, че тя е категорично против тази първа „възможност“, за която говореше

капитан Парк. Вниманието на Езр беше привлечено от друго познато лице. Сам Дотрейн.

Членовете на съвета, които участваха в мисията, бяха сред най-почитаните хора. Активно действащите собственици се брояха на пръсти; повечето ръководни кадри бяха добри професионалисти, борещи се със зъби и нокти за привилегията да притежават свой собствен кораб. На съвещанието присъстваха и няколко старци на пределна възраст — опитни експерти, които предпочитаха да участват в управлението, отколкото да притежават свой кораб. Сам Дотрейн беше един от тях. Навремето работеше за семейството на Вин. Езр предположи, че той също е против първата „възможност“, предлагана от Парк.

— Втора възможност: отделни командвания, никакви съвместни операции на повърхността, при първи удобен случай се свързваме с Паяците и им се представяме.

Значи се оставяме в ръцете на бога на търговията и се уповаваме той да определи кои са великите завоеватели. Ако има трима участници в надпреварата, рискът от предателство вероятно ще намалее. След няколко години техните взаимоотношения с Новородените може би ще станат относително нормални и ще се базират единствено на почтена конкуренция. Разбира се, съществува риск Новородените да приемат едностранния опит за контакт с Паяците като предателство. Лошо. Много лошо. Въпреки това на Вин се стори, че половината от членовете на съвета подкрепят именно този вариант. „*Но не и Сам Дотрейн!*“ Старият човек тръсна решително глава по посока на Вин, давайки му съвсем ясен знак.

— Трета възможност: събираме лагера и се отправяме обратно към Триланд.

Вин не успя да прикрие стъписването си. Сам Дотрейн се намеси, за да внесе допълнителни уточнения.

— Момко Вин, капитанът имаше предвид, че те значително ни превъзхождат по численост, а твърде вероятно и по въоръжение. Никой от нас няма вяра на тези Новородени. Обърнат ли се срещу нас, нямаме никакви шансове. Прекалено рисковано е да...

Кира Пен Лизолет гневно удари с длан по масата.

— Възраждам! Според мен тази среща е пълен абсурд още от самото начало. И което е още по-зле — свидетели сме на това как Сам

Дотрейн я използва, за да наложи собственото си мнение.

Толкова за теорията, която Киви представи като позиция на майка ѝ.

— На никого от вас не съм дал думата! — Капитан Парк замълча, оглеждайки строго членовете на съвета. — Четвърта възможност: първи предприемаме атака срещу флота на Новородените и завладяваме системата.

— Опитваме се да я завладеем — поправи го Дотрейн.

— *Възраavam!* — Отново беше Кира Пен Лизолет. Тя замахна с ръка, активирайки интерактивното изображение. — Една атака от наша страна е единственият ни шанс за успех.

Изображението не беше нито гледката, която се виждаше през илюминаторите на техните кораби, нито картина от телескопите, насочени към света на Паяците. Не се базираше и на прогнозните таблици, които толкова често поглъщаха вниманието на стратегите. Приличаше по-скоро на навигационна диаграма, показваща скоростните вектори на двете флоти и съотношението на позициите им, разположението спрямо света на Паяците и Изчезващата звезда. Графиките изобразяваха и техните възможни бъдещи позиции в координатната система. Диамантените скали също бяха отбелязани. Имаше фиксирани и други цели, военни тактически символи, сведения за гигатонове, ракетите-бомби и евентуални контрамерки.

Езр се взираше в изображението и се напъваше да си припомни наученото в часовете по военни науки. Очевидно слуховете за секретния товар на капитан Парк излязоха верни. Експедицията имаше зъби — по-дълги и по-остри, от която и да е друга търговска флота. Пък и войните на Чуенг Хо разполагаха с достатъчно време да се подготвят, колкото и невероятно да изглеждаше намирането на място за засада в тая система или пък при оскъдните възможности да се скрие оръжие в нея.

Флотата на Новородените също беше подробно обозначена: около местата на нейните кораби изобилстваше от военни символи и обозначения, които доказваха колко труден би бил всеки опит за проникване. Новородените разполагаха с много по-съвършени системи от тези на Чуенг Хо, а товарът им беше двойно по-голям от техния. Очевидно повечето от него се състоеше от различни видове оръжия.

Езр отново насочи вниманието си към присъстващите в заседателната зала. Чудно кой освен Кира Лизолет би одобрил тази внезапна и коварна атака? В детството си Езр отдели много време за изучаване на Стратегиите, но винаги му бяха повтаряли, че коварството може да е плод само на болни мозъци или пък е присъщо единствено на родените злодеи. И дума не можеше да става някой достоен и самоуважаващ се представител на Чуенг Хо да прибягне до подлост, при каквито и да е обстоятелства. Сега му трябваше известно време да проумее, че присъства на заседание, при което Търговският съвет планира умишлено коварство.

Мълчанието продължи необичайно дълго. Дали пък не чакаха той да каже нещо? Най-сетне капитан Парк отново заговори:

— Предполагам си се досетил, че се намираме в безизходица, стажант Вин. Ти нямаш право на глас, нито пък притежаваш необходимия опит и информация за създалата се ситуация. Без да те обиждам, държа да подчертая, че намирам присъствието ти на тази среща за крайно смущаващо. Причината за това изключение е, че си единственият член на екипажа, който е и притежател на два от корабите ни. Ако имаш какво да кажеш относно изброените възможности за действие, ние ще сме... хм... щастливи да го чуем.

Въпреки че бе най-нискостоящият по длъжност сред участниците в спора, сега стажант Езр Вин прикова вниманието на всички присъстващи. Какво ли трябваше да каже? В главата му се нароиха хиляди въпроси. В училище го подготвяха да взима бързи решения, но тогава поне му даваха повече информация, на която да се опре. Беше ясно, че тези хора не се интересуват особено от неговото мнение. Тази мисъл внезапно го освободи от обзелата го паника.

— С-с-само четири възможности ли съществуват, флотски командир? Няма ли и други, по-второстепенни, които не бяха споменати тук?

— Нито една, която да е подкрепяна от мен и съвета.

— Хм, вие сте говорили с Новородените не веднъж и два пъти. Какво е мнението ви за техния лидер Томас Нау?

Този въпрос отдавна глождеше него и Триксия. Само дето Езр дори не бе и сънувал, че ще има възможност лично да го зададе на командира.

Устата на Парк заприлича на тънка права линия и Езр помисли, че ще избухне всеки момент. Командирът обаче се овладя и кимна с глава.

— Той е много умен. Неговата техническа подготовка напомня тази на капитаните от Чуенг Хо. Очевидно владее до съвършенство Стратегиите, макар че не е задължително те напълно да съвпадат с нашите... Останалото е въпрос на догадки и интуиция. Но — предполагам повечето членове на съвета ще се съгласят с мен — той е способен да извърши предателство, стига да усети, че в това има дори незначителна облага за него. Нау е изпечен лъжец, който изобщо не признава силата на дадената дума.

Общо взето това бе най-страшното нещо, което един представител на Чуенг Хо можеше да изрече по адрес на друго живо същество. През главата на Езр внезапно проблесна като мълния мисълта, че капитан Парк най-вероятно е привърженик на идеята за внезапна атака. Той обърна очи към Сам Дотрейн, после отново насочи поглед към Парк. Единствените двама, на които вярваше изцяло и безрезервно, сега се намираха на противоположни позиции. *„Божичко, тези хора не виждат ли, че аз съм само един неопитен стажант?!“* И Езр вътрешно изплака като малко дете, изгубено в мрака. После за секунда се замисли съвсем сериозно по въпроса и накрая реши:

— Съдейки по това, което току-що чух, сър, аз определено съм против първата възможност за съвместна операция с Новородените... Но въпреки това не споделям и идеята за внезапна коварна атака...

— Добре казано, момче — прекъсна го Сам Дотрейн.

— ... тъй като ние от Чуенг Хо нямаме почти никакъв опит в това отношение, независимо колко добре сме подготвени теоретично.

В такъв случай оставаха само два варианта за избор — да прекратят всичко и да си обират крушите или да сведат до минимум взаимоотношенията с Новородените и да предупредят Паяците при първи удобен случай. Дори да имаха основание за това, тяхното преждевременно заминаване щеше да се приеме като признание за поражение. А като се има предвид и запасите им от гориво, връщането щеше да стане много бавно.

Само на един милион километра от тях се намираше най-великата мистерия в този край на Обитавания от човешки същества

космос. Бяха пропътували петдесет светлинни години, за да се озоват изкусително близо до целта на своя живот. Огромен риск, оправдан единствено от безценното съкровище, което ги чакаше в края на пътя.

— Сър, ще загубим много, ако си тръгнем точно в този момент. Останем ли обаче, всеки от нас трябва да разбуди воина в себе си. Поне докато не сме абсолютно сигурни в нашата безопасност. — В края на краищата Чуенг Хо имаше свой легендарен воин — Фам Нувен, спечелил не малко битки в живота си. — Моята п-п-препоръка, сър, е да останем.

Тишина. На Езр се стори, че забелязва облекчение върху повечето от лицата на присъстващите. Само заместник-командирът на флота гледаше мрачно. Сам Дотрейн обаче не беше толкова въздържан.

— Момчето ми, моля те, размисли отново. Семейството ти притежава два от корабите на експедицията, които са изложени на голям риск. Не би било позорно да се оттеглим, преди да сме изгубили всичко. Напротив, това ще е мъдра постъпка. Новородените са твърде опасни, за да...

Парк се отдели от мястото си край масата, масивната му ръка се протегна напред и внимателно се отпусна върху рамото на Сам Дотрейн. Гласът на командира прозвуча необичайно меко.

— Съжалявам, Сам. Ти наистина направи всичко, което е по силите ти. В това число и да ни накараш да изслушаме един младши съдружник. Сега дойде време всички ние... да вземем единодушно решение и да продължим нататък.

Чертите на Дотрейн се разкривиха от страх и чувство на безсилие. Той постоя така за миг, потръпващ от усилието да се концентрира, после изпусна дъха си със свистене. Изведнъж заприлича на много възрастен и уморен човек.

— Така е, капитане.

Парк се върна отново на мястото си край масата и хвърли невъзмутим поглед към Езр.

— Благодаря ти за съвета, стажант Вин. Очаквам да запазиш в пълна тайна казаното на тази среща.

— Тъй вярно, сър — изопна се Езр.

— Свободен си.

Вратата зад гърба му се отвори и Езр се отправи към изхода. Докато се оттегляше, чу капитан Парк да се обръща към съвета:

— Кира, погрижете се по всички кораби да бъде разположена артилерия. Може би така Новородените ще схванат, че е твърде опасно да отвличат наши съдове, участващи в съвместната операция...

Вратата се затръшна и заглуши останалата част от думите му. Езр почувства огромно облекчение и в същото време се разтрепери от глава до пети. След четиридесет години той вече пълноправно щеше да участва в решенията на съвета. А това не беше шега работа.

3.

Светът на Паяците — Арахна както го наричаха вече някои, беше дванайсет хиляди километра в диаметър, а гравитацията на повърхността му стигаше 0,95 G. Вътрешността на планетата имаше еднороден скалист състав, а повърхността изобилстваше от газове, които при съответните условия биха могли да образуват океани и годна за живот атмосфера. Само едно нещо липсваше на този свят, за да заприлича на старата Земя — слънчева светлина.

Вече се навършваха близо двеста години, откакто Изчезващата звезда се изгуби от небосвода на планетата. Два века нейната светлина, достигаща до Арахна, не бе по-силна от тази на най-далечните звезди.

Езр и екипажът му висяха точно над мястото, където трябваше да е основният архипелаг по време на затоплянето. Главната работа обаче кипеше от другата страна на планетата. Там екипите на тежкоподемните сонди извличаха и пренасяха милиони тонове от замръзвания океан и неговото дъно. Езр и друг път беше присъствал на такива мащабни сондажи. Кацането на неговия екип обаче щеше да влезе в историята.

Триизмерното изображение върху екрана в пътническата кабина беше гледка от планетата под тях. По повърхността долу бързо се редуваха сиви ивици и бели петна, понякога за миг проблясваше нещо. Може би беше просто игра на въображението, но на Езр му се привидяха едва доловими сенки, образувани под лъчите на Изчезващата. Той си представи високите планински върхове и урвите, белите склонове, губещи се в тъмни клисури. Можеше да се закълне, че вижда светъл ореол около някои от върховете — дали това не бяха местата, където океанът е замръзвал около някоя скала?

Гласът на Бени Вин дойде иззад гърба му и в същия момент картината се покри от ситна мрежа червени линии. Тя почти съвпадна с предположенията му за разположението на върховете, сенчестите падини и снежните преспи.

Езр отново махна червената плетеница.

— Когато звездата грее, там долу гъмжи от милиони Паяци. Как мислиш, дали бихме открили някакви следи от тяхната цивилизация?

Бени се изкиска пренебрежително.

— Нима очакваш да видиш нещо, гледайки естествения пейзаж с невъоръжено око? Това, което стърчи отгоре, са главно планински върхове. А другото, което е в ниското, е затрупано под дебел слой замръзнал кислород и азот.

Иначе близка до земната, сега атмосферата се състоеше от кристали, покрили цялата повърхност с десетметров снежен пласт. Той скриваше от погледа всички следи на тукашната цивилизация — градове, пристанища, устия на реки. При предишните кацания избираха предимно по-високите точки, където най-вероятно можеха да се натъкнат само на миньорски селища и примитивни паланки. Малко преди пристигането на Новородените най-последно уточниха своята крайна цел.

Под тях продължаваха да се редуват тъмни петна, пресичани понякога от светли искрящи ивици — вероятно глетчери. Езр се запита колко ли време е трябвало, за да се оформят те. А може би и това беше замръзнал въздух.

— Боже мили, я погледни това тук!

Бени сочеше някакво червено сияние на хоризонта. Той трескаво направи увеличение на картината. Светлината беше слаба и бързо се губеше от зрителното им поле. Приличаше на истински пожар, въпреки че доста бавно променяше своите очертания. После нещо закри гледката им — на Езр се стори, че някаква стена се издигна между тях и небосвода.

— Оттук се вижда по-добре — дочу се глас от кабината. Беше командирът на екипажа Дием. Следващите му думи дойдоха заедно с картина от случващото се под тях: — Това е вулкан. Току-що изригна.

Езр не откъсна очи от гледката, докато не изчезна окончателно от мониторите. Този тъмен стълб сигурно беше гейзер от лава, а може би само вода или въздух, които изригваха над вулкана.

— Поразително — рече най-накрая Езр. Сърцето на планетата беше мъртво и студено, макар в остатъците от мантията все още да се намираха участъци разтопена магма. — Досега никой не се съмняваше, че Паяците спят летаргичен сън. Представете си обаче, че някои от тях продължават да черпят топлина от места като това.

— Малко вероятно е. Направихме много подробни проучвания с инфрачервени лъчи. Няма начин да сме пропуснали наличието на селища около горещите петна, ако изобщо съществуват такива. Освен това не забравяй, че Паяците са изобретили *радиото* малко преди последното затъмнение! Това означава, че едва ли са достигнали стадий на развитие, който да им позволява да се скитат навън в такова време.

Това заключение се основаваше на няколко Мсек преценка и теориите, построени върху приблизителни данни относно особеностите на живите организми тук. „*Поне така предполагам.*“ Езр продължи да наблюдава червеникавото сияние, докато то не се скри зад хоризонта. После под и пред тях се заредиха още по-интересни гледки. Траекторията на кацане ги доближаваше все повече към повърхността, но те още не усещаха действието на гравитацията. Вече виждаха почти всичко в естествени размери, но наоколо продължаваше да цари пустош. Движеха се с осем хиляди километра в секунда, само на няколко хиляди метра над повърхността. Езр имаше чувството, че планините се възправят заплашително насреща им и совалката всеки момент ще се блъсне в тях. Отдолу се мяркаха хребет след хребет, всеки следващ все по-близо до корпуса. Зад него Бени сумтеше притеснено. Непрекъснатото му бърборене временно утихна. Езр неволно ахна при появата на поредния планински връх — толкова беше близо, та помисли, че ще закачи долната част на спускателния апарат. „*Променете траекторията на кацане, дявол ви взел!*“

Малко след това сигналните светлини на главния джет засветиха пред тях.

Отне им близо 30 Ксек, за да прекосят склона до мястото, което Джими Дием определи за кацане. Макар да се намираха високо в планината, придвижването мина сравнително леко, защото наоколо нямаше много лед и замръзнал въздух. Крайната цел беше на дъното на тясна долина. Очакваха да е запълнена до горе със стотици метри сняг, но дали поради неточност в изчисленията или по някакви други климатични причини слойт сняг бе едва половин метър. Скрити от високите урви, обграждащи долината, в ниското се издигаха най-запазените жилищни постройки, които бяха виждали тук досега.

Всички данни сочеха, че именно на това място трябва да е входът към една от най-големите пещери, в които Паяците прекарваха своя зимен сън. През топлия период живееха в града. И най-оскъдните следи, до които успееха да се доберат сега, щяха да са от изключително значение. Съгласно споразумението за съвместна работа обаче, данните за последната им находка бяха незабавно предадени на Новородените.

Езр така и не разбра до какво решение е стигнал Търговският съвет на онази среща. По всичко личеше, че Дием се старае да прикрие тяхното присъствие от местните — точно както се бяха договорили с Новородените. Следите от кацането им щяха да бъдат заличени с голяма лавина малко след като напуснат планетата. Дори отпечатъците от пръсти трябваше да бъдат напълно изличени (макар това изобщо да не беше необходимо).

По някаква случайност Изчезващата се намираше в зенита си, когато стигнаха дъното на долината. По време на „слънчевия сезон“ това щеше да е точно по пладне. Сега обаче звездата приличаше на мъждукаща червеникава луна. Повърхността беше покрита с различно оцветени петна, сякаш мазнина е попаднала във вода. Без да е особено силна, светлината на Изчезващата беше достатъчна да освети поне онова, което се намира наоколо.

Екипът се спусна по нещо, което трябва да е било главната улица в града — пет фигури в скафандри и една самоходна машина. Когато минаваха през преспи и втвърденият газ влизаше в допир с недобре изолирани участъци от костюмите, около ходилата им се вдигаха облачета пара. Спираха ли за по-дълго, внимаваха да не са в дълбокия сняг, иначе съвсем скоро се озоваваха сред облаци пара.

На всеки десет метра поставяха сензори за движение и удар. След разполагането на цялата апаратура щяха да имат пълна картина за местоположението на най-близките пещери. Но най-важното бе, че скоро ще разберат какво се намира в сградите. Главната задача беше да открият писмени паметници и картини. Ако им се усмихнеше щастието и намереха детски буквар с картинки, тогава повишението на Дием му беше в кърпа вързано.

Червеникавата светлина постепенно взе да става сива и да преминава в мрак. Езр си позволи да отпусне юздите на въображението си. Наистина местността беше много красива, нещо

повече — на това място *живееха* Паяците! От другата страна на пътеката сенките пълзяха все по-нагоре и по-нагоре по стените на жилищата. Повечето сгради не бяха по-високи от два-три етажа. Дори в приглушената червеникава светлина, даже с неясни заради снега и сумрака очертания, те пак не можеха да бъдат сбъркани с нищо, построено от човешка ръка. Ниските врати, които не надвишаваха метър и половина, бяха доста широки. Прозорците (грижливо затворени; по всичко личеше, че това място е напуснато в методичен ред и обитателите му са решени отново да се върнат) приличаха на бойници и като присвити очи следяха внимателно групата от петима човеци и тяхната самоходна машина. Вин се зачуди какво ли ще е, ако през тях се процежда светлина, ако през цепнатините струят лъчи. Той си позволи известно време да помечтае за това. Ами ако самодоволното им чувството на превъзходство се окаже погрешно? Та тукашните обитатели бяха непознат вид! Никой от двете експедиции не допускаше, че в свят като този животът е възникнал естествено; значи съществата, които го населяват, все някога са извършвали междузвездни полети. Търговската територия на Чуенг Хо обхващаше четиристотин светлинни години. Тяхната цивилизация имаше зад гърба си хиляди години непрекъснат технологичен прогрес. И друг път бяха улавяли радиосигнали на цивилизации от нечовешки вид, от които ги деляха хиляди, а в повечето случаи милиони светлинни години. Затова никога не бяха общували пряко с тях, какво остава за разговор. Паяците бяха едва третият интелигентен вид, с който имаха шанс да осъществят директен физически контакт. Само три вида разумни същества в продължение на осем хиляди години междузвездни пътешествия на човечеството! При това единият беше изчезнал още преди милиони години, а другите още не бяха открили машините, камо ли космическите полети!

Петимата, които сега крачеха сред мрачните постройки с прозорци като скосени очи, бяха на крачка да прибавят нова страница в историята на човечеството, мислеше Вин. Така както го направи Армстронг на Луната, Фам Нувен при Зева Бризго, а сега Вин, Уен, Патил, Ду и Диет, напредвайки стъпка по стъпка из града на Паяците.

За миг разговорите и шумът в ефира заглъхнаха и единственият звук, който стигаше до тях, бе пукането на скафандрите и собственото им дишане. После отново се разнесоха слаби гласове, които ги

направляваха някъде високо от космоса и насочваха стъпките им към края на долината. Очевидно анализаторите смятаха, че тясната цепнатина там е вход към пещерите, най-вероятното скривалище на Паяците през тъмния период.

— Много странно — разнесе се анонимен глас в ефира. — Сеизмографът долавя нещо откъм сградата, която в момента ви се пада отдясно.

Вин рязко вдигна глава и се втренчи в сивия сумрак. Може пък да не е светлина, а звук.

— Да не е засякъл движението на самохода?

Беше Дием.

— Или пък е просто някакъв шум от самата сграда? — обади се Бени.

— Не, не. В такъв случай щеше да е краткотрайно, нещо като прищракване. Ние обаче долавяме методично почукване, по-скоро тътен. Анализът на честотата показва, че е някакъв вид машина — най-вероятно движението на нейните части. Ето че май взе да изчезва, остана само някакъв паразитен звън. Водач Дием, той може да ви е ориентир. Идва откъм далечния край, на около четири метра над нивото на улицата. Следете нашия знак, с който ще ви указваме посоката.

Вин и групата продължиха още трийсетина метра напред, направлявани от отвесната пулсираща черта върху визьорите на шлемовете си. Опитите да се движат незабелязано по-скоро будеха смях, защото вървяха по пуста улица, където можеше да ги забележи всеки, скрит в някоя от сградите.

Автоматичният водач ги отведе зад близкия ъгъл.

— Сградата с нищо не се отличава от останалите — отбеляза Дием. И тя като околните постройки беше неизмазана, изградена от камък, с леко издадени напред горни етажи. — Чакайте, май сега виждам някъде ни насочвате. Там има нещо като керамична кутия, прикрепена към втория етаж. Вин, ти си най-близо до нея, покачи се и я разгледай внимателно.

Езр се отправи към сградата, но после забеляза, че някой услужливо е изключил автоматичния водач.

— Къде точно се намира?

Единственото, което виждаше, бяха тъмните сенки върху каменната стена.

— Вин! — Дием му се сопна по-рязко от обикновено. — Май е време да се събудиш, а?

— Съжалявам. — Езр усети как се изчервява; напоследък взе твърде често да изпада в такива конфузни положения. Той активира многоспектърната интерактивна картина и гледката пред него внезапно заискри в различни цветове — комбинация от различните спектри. Там, където доскоро имаше само сенки, се откри кутията, за която говореше Дием. Намираше се на няколко метра над главата му. — Минутка само. Ще се приближа още малко. — Той тръгна към зида — и върху него както по стените на околните сгради имаше фестон от широки каменни плочи. Аналитиците смятаха, че това са стълбите. Те напълно устройваха Вин, въпреки че му изглеждаха повече като пречки на подвижна стълба, отколкото като стълбище в сграда. Само след няколко секунди се озова до загадъчния обект.

Нямаше съмнение, че е машина. Само дето беше обкована с гвоздеи и приличаше на ковчеже със съкровища от някоя вълшебна приказка. Той извади сензорната палка от скафандъра си и я протегна към кутията.

— Искате ли да я докосна?

Дием не отговори. Този въпрос беше от компетентността на повисшестоящите. Вин дочу няколко по-слаби гласа, които се съвещаваха.

— Дай ни по-близък план! Няма ли някакви обозначения върху стените на кутията?

Триксия! Той знаеше, че тя е една от наблюдаващите, но въпреки това звукът от гласа ѝ го изненада приятно.

— Тъй вярно, госпожице — отвърна той и раздвижи сензора около кутията. Наистина по стените имаше някакви знаци, но Вин не можеше да определи дали е писмо или много сложна плетеница от цветовете на различните спектри. Ако е някакъв вид писменост, тогава ще могат да се поздравят с първото завоевание.

— Добре, сега вече можеш да докоснеш кутията.

Този път гласът беше друг, на някой от невидимите им партньори.

Езр изпълни това, което му беше наредено. Минаха няколко секунди. Стълбата на Паяците беше толкова стръмна, че трябваше да се опре назад върху парапета, за да запази равновесие. По стъпалата се понесе лавина от замръзнал въздух и се изсипа на улицата. Езр усети как нагревателите в скафандъра му увеличиха температурата, компенсирайки студа, който проникваше от каменното стълбище.

Внезапно се разнесе глас.

— Ето това е нещо интересно. Оказва се, че кутията е примитивен сензор.

— Електрически ли е? А може ли да предава информация на далечно разстояние?

Вин трепна. Последните думи произнесе женски глас с акцента на Новородените.

— А, здравейте, директор Рейнолт. Не, това би било невъзможно за устройство от този тип. То се самозахранва, а „източникът му на енергия“ очевидно се състои от сноп метални пружини. Механичният часовник — идеята за това устройство позната ли ви е? — едновременно отчита времето и осигурява енергия. Допускам, че това е единственият опростен метод на действие, който би работил безотказно в условията на дълъг ледников период.

— И до какви заключения води всичко това?

Беше гласът на Диам. Добър въпрос. Въображението на Вин отново се развихри. Току-виж Паяците се оказали много по-умни, отколкото предполагаша. Нищо чудно тази кутия в момента да препредава изображението му по *техните* наблюдателни системи. Ами ако беше свързана с някое тяхно оръжие?

— Не забелязваме никакво оборудване за препредаване, Водачо. Сега имаме подробен образ от вътрешността на кутията. Механизмът на това устройство чертае линии с помощта на четири писеца. — Терминът сякаш беше взет от оцелели текстове на някоя отдавна изчезнала цивилизация. — Предполагам, че данните се актуализират всеки ден: отбелязва температурата, налягането... и още два показателя, които все още не можем да определим.

И това всеки ден в продължение на повече от двеста години! На хората от Зората на тяхната цивилизация сигурно биха трябвали доста време и усилия, за да създадат механизъм, който да работи толкова дълго и при толкова ниски температури.

— Чист късмет е, че се намирахме толкова близо, когато той се задейства.

Последва технически диспут колко прецизен може да е този механизъм и дали са точни данните, които отбелязва. През това време Диет нареди на Бени и останалите да претърсят местността наоколо като я осветят с прожекторите, но никъде не проблесна издйнически оптическа леща.

Вин продължаваше да стои върху стълбата, опрял гръб върху парапета. Студът започваше да прониква дори през защитния му костюм. Механизмът в кутията едва ли беше пригоден да действа нормално при евентуално затопляне, каквото можеше да причини неговият скафандър. Затова Вин тронаво се спусна няколко стъпала по-надолу. При гравитация от 1 G подобно акробатическо упражнение не се удаваше особено лесно. Новото положение обаче му позволи да надникне иззад ъгъла на сградата. От тази страна някои от капаците на прозорците бяха паднали. Вин се протегна внимателно, опитвайки се да разбере какво е предназначението на предметите, които виждаше в стаята. Всичко вътре беше покрито със слой замръзнал въздух. Покрай стените в дълги редици бяха разположени лавици и шкафовe с рафтове и чекмеджета, които биха стигнали до кръста му. Рафтовете отново бяха свързани със стълбите на Паяците. Естествено, за Паяците тази височина не беше точно „до кръста“. Хм. Върху пода имаше някакви предмети, струпани на купчини. Всеки от тях представляваше група плоскости, закрепени една за друга в единия край. Някои бяха грижливо подредени, други лежаха пръснати като разтворени ветрила.

Внезапно го осени прозрение, което премина по тялото му като електрически удар. Той заговори на общата за всички честотата, без дори да се замисля за последствията.

— Простете за намесата. Водач Диет?

Разговорите на неговата група с наблюдателите от орбита внезапно замлъкнаха.

— Какво има, Вин? — обади се Диет.

— Включете образа от моя визьор. Мисля, че сме попаднали на библиотека.

Някой горе в орбита хлъцна от удоволствие. Беше готов да се обзаложи, че е Триксия.

Един по-задълбочен анализ на видяното сигурно рано или късно щеше да ги отведе до библиотеката, но Езр откри най-краткия път към нея.

Отзад имаше голяма врата; самоходът влезе без никакви усилия през нея. В неговото устройство имаше и манипулатор за високоскоростно сканиране. Отне им известно време, докато го адаптират към странната форма на тия „книги“. Сега обаче роботът се движеше със задоволителна скорост покрай рафтовете на библиотеката — един-два сантиметра в секунда. Двама от групата на Дием постоянно зареждаха с книги ненаситния му търбух. Отгоре се дочуваше любезен спор. Тяхното кацане беше част от съвместната операция и трябваше да се развие по предварително установен график, чийто срок изтичаше след 100 Ксек. За това време едва ли биха могли да приключат работата си в библиотеката, а до другите сгради и входа към пещерата така и нямаше да успеят да се доберат. Новородените обаче нямаха намерение да правят изключение за времетраенето на мисията. Вместо това предлагаха един от техните кораби направо да кацне в долината и да събере закуп всичко, намерено там.

— Дори в този случай бихме могли да прикрием следите от нашето присъствие — раздаде се мъжки глас от представителите на Новородените. — Като взривим склоновете на долината, така че да прилича на лавина от скали, която е затрупала селището долу например.

— Ей, ама тия приятели май наистина много-много не се церемонят — гласът на Бени стигна до него по техния персонален канал. Езр не отговори. Не че предложението на Новородените беше лишено от разум. Само дето му се стори твърде... чуждестранно. Чуенг Хо *търгуваха*. Някои техни представители със садистични наклонности сигурно биха изпитали удоволствие, ако докарат съперника си до просешка тояга, но по правило всеки се стремеше да спечели клиента, така че следващия път той доброволно да даде да го обръснат. Откровената измама и безцеремонното обирджийство се смятаха за... долна и груба постъпка. Пък и кой ли би рискувал като не знае дали няма пак да си вади хляба по същите места и със същите клиенти.

Там горе в орбита предложението на Новородените беше любезно отклонено. Вместо това стигнаха до решение за следваща съвместна мисия в долината, изобилстваща от щедри находки.

По нареждане на Диём Бени и Езр Вин се заеха с библиотеката. Тя вероятно съдържаше стотина хиляди тома — не повече от неколкостотин гигабайта, но и това беше твърде много за времето, което им оставаше. Явно накрая ще се наложи да подбират, надявайки се да попаднат на Свещения Граал — детски илюстриран буквар.

Минаха няколко Ксек. Диём редуваше подчинените си последователно да зареждат скенера, да мъкнат книги от по-горните етажи, които да бъдат заснети и после отново върнати на предишните места.

Когато дойде ред на Вин да си почине и да се нахрани, Изчезващата вече беше стигнала далеч под своя зенит. Сега висеше току до зъберите на другия край на долината, а сенките от сградите се простираха по цялата улица. Вин откри парче гола земя, метна отгоре едно изолиращо платнище и се изопна върху него. Е, това вече е друго нещо! Диём му отпусна хиляда и петстотин секунди почивка. Езр въртеше в ръце тубичките синтетична храна и всмукваше бавно от плодовете. Искаше му се да си поговори с Триксия, но тя беше много заета. Все още не бяха открили илюстрирано детско букварче, но затова пък попаднаха на друга скъпоценна находка — набор от текстове по физика и химия. Според Триксия това беше някакъв вид техническа библиотека. В момента тъкмо обсъждаха скоростта, с която върви сканирането. Триксия смяташе, че вече разполага с пълен графичен анализ на текстовете и вече може да премине към следващия стадий на проучване.

Още при първата им среща Езр се убеди, че Триксия е умно момиче. Въпреки това тя беше само един клиент, специалист по лингвистика — наука, в която академиците на Чуенг Хо нямаха равни на себе си. С какво ли тогава можеше да им бъде полезна тя? Сега... Е, той чуваше разговорите, които се водеха горе в орбита. През цялото време Триксия се съобразяваше с мнението на останалите специалисти. Това може би не е кой знае колко необичайно. Цялата цивилизация на Търговците участва в надпреварата за ограничените места в тази експедиция. Ако сред петстотин милиона подбереш най-изтъкнатите в дадена област... Тогава избраните наистина ще са

ненадминати в своята специалност. Внезапно Вин почувства гордост от това, че познава Триксия; честно казано, именно *той* умишлено преувеличаваше положението си в обществото с надеждата да я впечатли. Вярно, Езр е един от главните наследници на фамилията Вин. 23, но самият той като личност... не беше кой знае колко надарен. Нещо по-лошо, повече от времето си прекарваше в мечти за непознати места и отминали времена.

Тези обезкуражаващи мисли го поведоха в обичайната посока: може пък точно сега да докаже, че не е чак толкова непрактичен. Вероятно този свят е много далече от родната цивилизация на Паяците. Сегашният им стадий на развитие сигурно отговаряше на Зората на Чуенг Хо. Току-виж получил внезапно прозрение, което ще се окаже истинско откритие за експедицията им и ще спечели Триксия Бонзол. Мислите му се зареяха около многообещаващата перспектива, без да се отклоняват в излишни подробности...

Вин погледна хронометъра. Аха, оставаха му още петстотин секунди! Той стана, взирайки се в дългите сенки, които се простираха чак до мястото, където улицата започваше да се изкачва по планинския склон. През целия ден работи толкова усърдно и съсредоточено, че не успя истински да огледа мястото, където бяха попаднали. Оказа се, че е съвсем близо до нещо като площад.

По всичко личеше, че по време на светлия период наоколо е покрито със зеленина. Върху близките хълмове още личаха изкривените останки от растения, които навремето сигурно са били дървета. По-ниско, в очертанията на града, природата беше внимателно култивирана: на равни интервали покрай главната улица се забелязваха органични останки от декоративни насаждения. Дюза такива купчини ограждаха и площада.

Четиристотин секунди. Имаше още време. Той бързо отиде до другия край на площада, после реши да го обиколи. В средата му се издигаше малко възвишение. Под снега личаха странни очертания.

Работата в библиотеката толкова повиши температурата в сградата, че замръзналата доскоро атмосфера сега се стелеше като мъгла около нея, разливаше се над улицата и образуваше капчици, които падаха на земята. Светлината от Изчезващата проникваше през млечнобялата пелена на снопове от лъчи. Ако не беше червеният цвят, Езр можеше да си представи, че е в имението на родителите си в някоя

влажна лятна нощ, когато мъглата е покрила ливадата и верандата пред къщата. Склоновете на долината лесно можеха да минат за ограда около имението. За миг Вин беше завладян от тази представа и чуждото място изведнъж му се стори близко, познато и приветливо.

После вниманието му отново се върна към центъра на площада. Там почти не бяха останали преспи. Стопилият се сняг разкри странни форми, чиито очертания се сливаха с околния здрач. Почти без да мисли, Вин се упъти натам. Голата земя хрущеше под краката му като замръзнал мъх. Малко преди да стигне средата на площада, Езр спря и рязко си пое дъх. Тъмните очертания пред него се оказаха статуи. На Паяците! След няколко секунди той щеше да докладва за находката си, но сега стоеше стъписан пред фигурите, сам и мълчалив. Още преди да попаднат тук, те разполагаха с информация за вида на местните обитатели; имаше запазени груби рисунки, направени от предишни посетители на планетата. Но — Вин активира запис на картината пред себе си — тези статуи показваха в естествен ръст тукашните жители и бяха изработени от някакъв тъмен метал. Изобразяваха три същества. Бяха приели думата „паяк“ като работно наименование, но сега се виждаше колко неточно е то. По местата, където Езр прекара детството си, се срещаха няколко вида насекоми, които наричаха с общото наименование „паяк“. Някои от тях имаха по шест крака, други — осем, дори по десет или дванайсет. Едни бяха дебели и космати, други — тънки, черни и отровни. Съществата от скулптурната група пред него повече приличаха на онези, които са тънки, черни и с по десет крака. Но тези или носеха дрехи, или пък бяха по-здрави и набити от крехките си съименници. Краката на трите фигури бяха усукани един в друг и протегнати към нещо, скрито под телата им. Дали това бе смъртоносна схватка или любовна прегръдка? А може би представяше нещо съвсем друго? Тук дори въображението на Вин засече.

Как ли ще изглежда всичко наоколо, когато слънцето заблести с цялата си сила?

4.

Нямаше по-банално клише от това, че светът е най-прекрасен през годините на Чезнещото слънце. Вярно, времето тогава не бе така непостоянно и понякога се случваше летните жеги да не изпепелят всичко, а зимите да са по-меки и поносими. Тогава идва и най-романтичният период. Той прелъстително подмамва висшите същества да се отпуснат и да се отдадат на наслади. Именно през този период имаха последен шанс да се подготвят за свършека на света.

По волята на слепия случай Шерканер Ъндърхил улучи най-прекрасните дни от годините на Чезнещото слънце за своето първо пътуване до Териториалното командване. Скоро обаче разбра, че късметът му е твърде съмнителен. Виещият се по чупките на бреговата линия път не беше пригоден за автомобили, а Шерканер не се оказа толкова опитен водач, за какъвто се мислеше. Той често навлизаше с висока скорост в острите завои, а предпазният му колан се оказа неправилно поставен. Само рязкото завъртане на волана и спирачките го предпазиха да полети в яркосините води на Великото море (в най-добрия случай щеше да се стовари сред дърветата край брега, но нямаше да се отърве от смъртта).

Въпреки премеждията обаче Шерканер се наслаждаваше от все сърце на пътешествието. За няколко часа успя да овладее управлението на машината. Сега ако караше само на две колела, това бе, защото така е пожелал. Наистина се получи забележително пътуване. Местните наричаха този път Венецът на Съглашението и дори кралското семейство не дръзна да се възпротиви на това. Лятото беше в разгара си. Трийсетгодишна гора се издигаше от двете страни на пътя. Това бе и максималната възраст, до която можеха да стигнат дърветата. Стройните им стъбла се издигаха право нагоре, увенчани със зелени корони. Уханието на цветя и дъх на смола нахлуваше на прохладни вълни през отвора на колата му.

По пътя не срещна много други цивилни автомобили. Размина се с доста прашни каруци, теглени от осперчи, няколко камиона и потискащо количество военни конвои. Реакцията на цивилните при срещата с него беше забавна смес от раздразнение, учудване и завист. Около Принстън забеляза млади жени, които очевидно бяха бременни. По гърбовете на техните партньори имаше привързани по дузина бебета. Дори когато помахаша за поздрав на Шерк пролича колко му завиждат заради автомобила. *„Понякога аз също малко им завиждам.“* Той се наслаждаваше известно време на тази мисъл, без да се опитва да търси разумно обяснение за онова, което я е породило. Инстинктът беше много любопитно нещо, особено пък ако го наблюдаваш отвътре.

Преодоляваше миля след миля. Докато тялото и разумът на Шерканер бяха ангажирани с шофирането, подсъзнанието му си имаше свои теми: за висшето училище; как да привлече вниманието на Териториалното командване със своя план; многобройните начини, по които автомобилът му можеше да бъде усъвършенстван.

В ранния следобед на първия ден от пътуването се озова в малко градче сред гората. „Нощна доба“ гласеше табелата, изписана с античен шрифт. Шерканер не беше сигурен дали това е името на местността или просто описание.

Той спря колата пред местната ковачница. Върху лицето на ковача се появи същата странна усмивка като на онези, с които се размина по пътя.

— Хубав автомобил имате, господине.

Наистина беше много хубав и скъп автомобил — чисто нов релмейч. При това многократно надхвърляше възможностите на един среден колежанин. Шерканер го спечели в казиното до колежа само преди два дни. Игра на случайността. А Шерканер беше добре познат из всички места в околността на Принстън, където се играеше хазарт. Собствениците на казината го предупредиха, че ще му счупят ръцете, ако го хванат да играе в града. Оттогава беше готов да напусне Принстън във всеки момент. Ето че сега му се удаваше случай да изпробва новия си автомобил.

Ковачът се въртеше около колата, преструвайки се, че се възхищава на сребърната броня и трицилиндровия двигател.

— Май сте стигнали доста далеч от дома, а? Ами к'во шъ правите, ако това чудо откаже да върви?

— Сигурно ще наля керосин.

— А-а-а, имаме тук от него. Трябва ни за някои от земеделските машини. Само че аз питах друго — ами ако някоя от частите се повреди. Те всички се развалят, знаете. Нежни и деликатни машинарии са, не като впрегатния добитък.

Шерканер се ухили. Вече беше успял да зърне няколкото автомобилни купета в горичката зад ковачницата. Попаднал е на точното място.

— Това вече ще е проблем, но аз съм мислил и по него. Предполагам, че кожената тапицерия и някои от металните части сигурно ще ви заинтересуват — и той изброи набързо няколкото предложения, които му хрумнаха този следобед. Ковачът го слушаше охотно — винаги е изгодно да сключиш сделка с някой луд. Той обаче настоя Шерканер да му плати в аванс. За щастие парите на Банка Принстън се приеха без възражения.

След това Ъндърхил прекоси градчето, оглеждайки се за странноприемница. На първи поглед селището изглеждаше мирно и спокойно, където можеш да се подслониш за неопределено време. В центъра му се издигаше църква на традиционалистите, строена още в Мрачната епоха, с проста и изчистена архитектура, върху която ясно личаха следите на времето. Вестниците, които продаваха на пощата, бяха отпреди три дни. Заглавията, едри и яркочервени, крещяха за война и нашествие, но дори преминаването на военния конвой, тръгнал към Териториалното командване, не предизвика особен интерес сред местните жители.

Оказа се, че „Нощна доба“ е малка странноприемница. Началникът на пощата го упъти как да намери къщите, които предлагаха на пътниците подслон и закуска. През останалата част от следобед Шерканер се разтърка безцелно из околностите на градчето, изучавайки внимателно всичко срещнато по пътя. Гората беше красива, но не оставяше много свободна земя за земеделие. Местните се прехранваха главно от търговия, но въпреки това усърдно обработваха градините по склоновете на планината. Оставаха още три плодородни сезона, преди да настъпят убийствените студове. Тукашните хармани бяха пълни, а по хълмовете непрекъснато се точеше керван от каруци. Енорията се простираше на петнайсетина мили наоколо — не беше голяма, но пък обслужваше и жителите от близките села и махали. Ако

тези хора не се запасяха добре, чакаше ги глад през първите трудни години след Мрака. Добре че все още съществуваше благотворителност, предназначена да помага на здрави и прави хора, които по някаква причина не са успели да се запасят с храна за периода след студа.

Залезът го завари на ръба на един нос, откъдето съзерцаваше океана. Водата го обграждаше от три страни, а на юг се простираше малка долчинка, обрасла с дървета. На хребета отвъд долчинката имаше къща, подобна на тази, която му описа началникът на пощата. Шерк обаче не бързаше да стигне до нея. Гледката пред него беше най-красивата за този ден. Той се наслаждаваше на пъстрата като шевица светлина, наблюдавайки как последните слънчеви лъчи бавно гаснат на хоризонта.

Малко по-късно направи завой с автомобила и се спусна по стръмния пращен път към долчинката. Балдахинът на гората се затвори над главата му... и той предприе най-трудната част от пътуването, макар че пълзеше със скоростта на пешеходец. Колата подскачаше по дебелиите колкото ръка корени. Единствено благодарение на гравитацията и късмета си той се отърва невредим и избегна преобръщане. Най-накрая стигна корито на поток, който минаваше по дължината на дерето. Шерканер сериозно се замисли дали да не зареже лъскавата си нова кола още тук, после огледа какво го чака напред. Очевидно пътят не беше запуснат — по него личаха пресни следи от колела на каруца.

Слабият вечерен бриз донесе отнякъде дъх на гнилоч. Дали не е бунице? Много странно би било да се натъкне на сметище в тая дивотия. Сигурно някъде наблизо имаше огромна купчина отпадъци. През стволите на дърветата мерна порутена къща. Стените изглеждаха така, сякаш не са поддържани още от нейното построяване. Покривът беше изтърбушен, а дупките по него — запушени с клони жив плет. Почвата между пътя и къщата беше като смляна. Близко до потока край постройката с накуцване се скиташе двойка оспречи. Това вероятно обясняваше и миризмата на бунице, която усети преди малко.

Шерканер спря. Пътят се губеше в потока на двайсетина крачки пред него. За миг остана неподвижен, смаян от гледката. Създанията отпреде му бяха най-странните живи същества, които израслият в

града Шерканер Ъндърхил някога беше срещал. Той понечи да излезе от колата. Колко ли изненади го очакваха! Какви ли неща щеше да научи! После му мина през ума, че ако тези обитатели на леса са наистина *диви*, може и да не се зарадват много на неговото пристигане.

Освен това... Шерканер се отпусна обратно на седалката и внимателно попипа волана, стартера и спирачките. Сега вече не само осперчите го наблюдаваха, а и той се огледа във всички посоки. Очите му бавно привикваха към заобикалящия го сумрак. Горските обитатели се запромъкваха в сенките от едната страна на пътя. Нито хора, нито животни. „*Дали не са още деца?*“ Най-много да са на по пет-десет години. По-малкото още гледаше с очите на бебе, но въпреки това в погледа на двете имаше нещо животинско, хищно. И те все повече доближаваха колата.

Шерканер отново запали мотора и пое напред. Малко преди да стигне потока забеляза трета фигура — много по-едра, която се притаяваше сред дърветата край водата. Онези може и да бяха деца, но тук вече му предстоеше опасна игра на гоненица. Шерканер рязко завъртя кормилото надясно и колата заподскача върху корените. Май изгуби пътя. Точно пред себе си обаче забеляза гъсто преплетени тънки върхари — истински брод през потока.

Колата рязко заби нос във водата, пръскайки едри капки около себе си. Едрата фигура сред дърветата неочаквано се втурна напред. Една огромна ръка издраска боята на вратата. В този момент Ъндърхил стигна отсрещния бряг и пое нагоре по склона. Пътят продължаваше напред и той някак успя да се задържи в коловоза. При излизането от гъстака го чакаше ново вълнение. Пътят внезапно стана стръмен и неговият релмейч забуксува, а две от колелата се завъртяха на празни обороти във въздуха. Шерканер се наклони рязко на седалката и колата отново стъпи стабилно на земята. После продължи бавно нагоре по склона към хребета.

Пътешествието му завърши под звездите на нощното небе. Най-сетне беше стигнал къщата, която видя от другия край на долчинката.

Ъндърхил изключи двигателя и остана неподвижен на седалката. Опита да успокои дишането си, но още усещаше как кръвта пулсира в слепоочията. Наоколо цареше мъртва тишина. Хвърли поглед назад — никой не го преследваше. Сега като се замисли, откри, че има нещо странно в тази случка. Последното, което видя, бе как възрастният

осперч се измъква от потока. Другите двама гледаха някъде встрани, сякаш това изобщо не ги засягаше.

Най-сетне излезе от колата и се изправи в светлото петно, което прозорецът хвърляше пред къщата. Вратата се отвори и една стара жена се появи на верандата.

— Кой е там?

Гласът ѝ звучеше твърдо и решително.

— Лейди Инклиъри? — гласът на Шерк се извиси до писък. — Началникът на пощата ми посочи вашия адрес. Каза, че давате стаи под наем.

Тя заобиколи колата и застана пред него да го разгледа.

— Така е, но идвате твърде късно за вечеря. Ще трябва да се задоволите със студени сладкиши.

— А, това е напълно достатъчно, наистина, съвсем достатъчно.

— Добре тогава, влизай вътре! — тя се засмя и махна с малката си ръка към долината. — Изминал си дълъг път дотук, синко.

* * *

Въпреки предупреждението, лейди Инклиъри нахрани добре Шерканер. После двамата седнаха на предната веранда и започнаха да си бърбят. Стопанката поддържаше дома си чист, но къщата беше вече стара и овехтяла. Продъненият под стоеше недокоснат, а и боята се лющеше тук-там. По всичко личеше, че мястото си е изпяло песента. Мъждивата светлина на прашните лампи обаче осветяваше шкаф с книги, разположен между прозорците. В него имаше най-малко хиляда тома, предимно детски. Старата дама (а тя бе наистина стара, родена две поколения преди Шерк) беше бивша енорийска учителка. Съпругът ѝ се споминал през последния Период на мрака, но тя имала големи деца, самите те вече родители, които живеели наоколо по хълмовете.

Лейди Инклиъри не приличаше на градските учители.

— О, аз доста попътувах по света. Бях по-млада от теб, когато плувах из Западното море.

Моряк! Шерканер слушаше с нескрита почуда и благоговение историите ѝ за урагани и айсберги. Малцина притежаваха дързостта да

се хванат на работа като моряци дори през годините на Чезнещото слънце. Лейди Инклиъри беше имала късмет да живее достатъчно дълго, за да отгледа деца. Може би затова бе останала вкъщи — за да преподава и помогне на съпруга си да отгледат своята челяд. Всяка година се бе подготвяла по учебниците за следващия клас и така бе успяла да изучи децата от енорията чак до зрялата им възраст.

През последния Период на светлина беше преподавала на новото поколение. Когато и то отрасна, нейната възраст вече беше доста напреднала. Някои дочакваха да видят трето поколение след своето, но малцина продължаваха да живеят и след това. Лейди Инклиъри бе вече твърде немошна и крехка, за да се подготви сама за следващия Период на мрак. Затова пък можеше да разчита на помощта на църквата и на нейните собствени деца; а имаше шанс да види още един Период на светлина. Дотогава запълваше времето си с клюкарстване и четене. Интересуваше се дори от войната, но само като жаден за новини наблюдател.

— Тия проклети тийфъри заслужават здрав ритник по задника, мене ако ме питаш. Имам две пра-племеннички на фронта и много се гордея с тях.

Шерканер слушаше внимателно и се взираше през големите, защитени с кепенци прозорци на къщата. Звездите в планината бяха още по-ярки и осветяваха в хиляди различни цветове широките листа на гората и хълмовете в далечината. Малките горски феи проблясваха по поляната и околните дървета и той можеше да чуе цвъртящата им песен.

Внезапно някъде взе да бие барабан. Високите вибриращи звуци отекваха в ушите, костите и гърдите му. Дори след като заглъхнеше единият барабан, ехото от неговите удари продължаваше да кънти чак докато се обади вторият, с който после се сливаха в синхрон.

Лейди Инклиъри млъкна и се заслуша в барабаненето с горчиво изражение.

— Боя се, че това може да продължи с часове.

— Съседите ли са? — Шерканер посочи на север към малката долчинка. Глождеше го мисълта, че освен забележката за „дългия път, който е изминал дотук“, тя не спомена нищо повече за странните създания в дерето.

... А може би и сега нямаше да изкопчи нищо повече от нея. Лейди Инклиъри заби поглед в продължения под на верандата и за първи път от неговото идване замълча за по-дълго време. Най-накрая наруши тишината.

— Сигурно знаеш приказката за мързеливите горски феи.

— Разбира се.

— Аз съм автор на по-голямата част от катехизиса за деца на пет и шестгодишна възраст. Та там пише, че феите са като далечни роднини на отровните паяци, нищо че по вид напомнят малки хора. Изучавали сме как им поникват крила. Разказвах какво се случва на онези, които не са подготвени за Мрака и безгрижно си играят, докато не стане прекалено късно. От това наистина излизаше страшна приказка — тя гневно духна върху отрудените си ръце. — Ние сме бедните и нещастни обитатели на това прокълнато място. Ето защо отплувах в открито море. После обаче се върнах с надеждата да помогна. Имаше години, когато цялата ми учителска заплата отиваше в помощ на земеделието. Но държа да знаеш, млади момко, че все пак ние сме добри хора... Е, понякога се срещат и такива, които *по свой избор* са станали вредители и паразити. Но те са малко на брой и са пръснати по хълмовете.

Шерканер ѝ разказа за клопката, която му бяха устроили в дерето.

Лейди Инклиъри кимна с глава.

— Досетих се, че може да е станало нещо такова. Долятя тук, сякаш задникът ти гори. Имал си късмет, че си с кола, но и без това опасността не е кой знае колко голяма. Ако им паднеш в ръцете може да те наричат до смърт, но иначе са твърде мързеливи, за да те преследват.

Брей! Наистина пропаднали създания! Шерканер се опита да прикрие огромното си любопитство.

— Значи шумът, който чуваме, е...

Инклиъри махна презрително с ръка.

— Сигурно е някакъв вид тяхна музика. Предполагам, че преди това здравата са се надрусали. Но това се случва сравнително рядко, макар че ме държи будна по цяла нощ. Не то е страшното обаче. Знаеш ли кое ги прави истински паразити? Те никога не се подготвят за Мрака... И хич не ги е грижа дори за собствените им деца. Тая двойка

в долината дойде от хълмовете и не може да отгледа нищо, годно за прехрана. Понякога се занимават с ковашки услуги, обикалят околните ферми и се хващат на работа единствено ако не могат да отмъкнат нещо. Такъв живот е лек и приятен през слънчевите години. През цялото време се съвкупляват безразборно и непрекъснато раждат нови и нови малки...

Ти си още млад, господин Ъндърхил, и май досега си отглеждан като цвете в саксия. Не зная дали си даваш сметка колко ужасно е една жена да забременее точно преди Мрака. От това може да произлезе голяма бъркотия и всяка достойна дама гледа да я избегне. Но ония паразити долу в дерето постоянно се уйдурдисват, а мъжките все мъкнат на гърбовете си по едно-две малки. Слава богу, те не живеят дълго — най-много да станат на по две-три години. Малцината оцелели обаче водят жалко съществуване, а повечето са същински кретени.

Шерканер си спомни хищническите погледи на съществата от долината. Малките изобщо не се вписваха в представите му за деца.

— Но все някои от тях живеят по-дълго и достигат зряла възраст, нали?

— Това се случва на малцина, но пък те са най-опасни, защото вече осъзнават какво им е отнето. Тогава там долу става наистина напечено. Навремето отглеждах малки таранти — нали знаеш, хем за компания, хем да припечеля някоя пара. Повечето от тях ги изкрадоха, а понякога намирах оглозгания скелет на някое право на стълбите пред верандата.

Тя замълча, погълната от болезнения спомен.

— Тия кретени се захласват по лъскавите неща. По едно време няколко от тях се събраха в шайка, която често се промъкваше в къщата ми. Постоянно ми крадяха бонбоните и сладкишите. Един ден обаче отмъкнаха всички картини, дори илюстрациите от книгите! Оттогава взех да заключвам шкафове, килери и чекмеджета. На проклетниците обаче се удаде за трети път да разбият вратата и отмъкнаха със себе си всички останали книги! По онова време все още преподавах и те ми бяха много необходими. Енорийската жена полицаи накрая изрита оттук тия негодници, но така и не успя да открие книгите. Наложих се да купя нови учебници за последните два класа.

Тя посочи към най-горните лавици, където бяха струпани десетки овехтели томове. Тези от долните лавици също приличаха на буквари за началните класове, но изглеждаха нови и сякаш непипнати с ръка. Много странно.

Барабаненето постепенно изгуби своя ритъм и бавно заглъхна.

— Така е, господин Ъндърхил. Някои от тия безпътни същества достигат зряла възраст, дори в известен смисъл могат да се нарекат последното поколение. След няколко години тук вече няма да може да се живее. Също като мързеливите феи, и тези създания ще започнат да усещат студа. Малцина от тях ще могат да попаднат в укрытията на енорията, повечето ще останат по хълмовете. Тук наоколо е пълно с пещери, които не са много по-различни от обикновените животински леговища. Та именно в тях нашите бедни земеделци прекарват времето на Мрака. Точно по такива места подивелите от студ и страх паразити стават наистина смъртоносна заплаха.

Старата дама улови погледа му и го удостои с щърбавата си усмивка.

— Съмнявам се, че отново ще видя слънчевата светлина. Но така и трябва да бъде. След мен децата ми ще наследят тази земя. Гледката тук е прекрасна, могат дори да вдигнат малка странноприемница. Но преживея ли и този Период на мрака, ще си построя колиба и ще окача на нея табела, че съм най-старата обитателка на енорията... И от нея ще гледам надолу към дерето. Надявам се дотогава да са го прочистили от всякакви вредители. Ако обаче те пак се заселят в него, това ще е сигурен знак, че са затрили някой беден земеделец и неговото семейство и са завладели пещерата им.

След това лейди Инклиъри подхвана друга тема. Разпитваше за живота в Принстън и детството на Шерк. Каза му, че след като тя е разкрила пред него най-съкровените тайни на енорията, то и той ѝ дължи известна откровеност. И най-вече отговор какво го е накарало да тръгне с автомобила към Териториалното командване.

— Ами, имах намерение да се запиша доброволец.

В действителност обаче Шерканер кроеше планове за Командването според своя си план. Замисъл като неговия наистина можеше да доведе до тиха лудост професорското тяло в университета.

— Хм, хм. Чудя се защо си бил целия този път, когато можеше да се запишеш и в Принстън. Зърнах колко багаж си натоварил в колата — ще стигне за цяло семейство земеделци.

И тя отново се втренчи с необикновено любопитство в изкривените си от работа и старост ръце.

Шерканер само се ухили в отговор.

— Приятелите ме предупредиха да се запаса с всякакви резервни части, ако държа да премина цял и невредим с колата през Венеца на Съглашението.

— Обзалагам се, че е точно така.

Тя се надигна с усилие от мястото си, помагайки си с ръце.

— Е, на старата дама й е вече време да спи, въпреки че навън е прекрасна лятна нощ и има чудесна компания. Закуската ще е готова по изгрев-слънце.

Тя го заведе до стаята, настоявайки да се качи по стръмната стълба заедно с него, за да му покаже как се отварят прозорците и как да разгъне походното легло. Стаята се оказа малка и проветрива, а тапетите — излинали с годините. Навремето тук сигурно е била детската.

— ... А тоалетната е навън зад къщата. Тук не предлагаме градски удобства, господин Ъндърхил.

— И това ми стига, госпожо.

— Лека нощ тогава.

Тя вече трополеше по стълбата надолу, когато той се сети за още един въпрос. Винаги става така. Затова подаде глава от вратата и извика след нея:

— Видях, че все пак имате много книги, лейди Инклиъри. Енорията ли ви купи останалите?

Тя спря внимателно на едно от стъпалата и тихо се засмя.

— Да, години по-късно. Но това е друга история. Новият енорийски свещеник го стори, при това със собствени пари, макар че никога няма да го признае. Един ден заварих на прага си пощенска пратка направо от издателите в Принстън — чисто новички учебници и всякакви помагала — тя махна с ръка. — Глупаво момче. Въпреки това всички книги ще слязат долу заедно с мен. Ще имам грижата да ги предам на онзи, който ще обучава следващото поколение енорийски деца.

И тя продължи да се спуска по стълбата.

Шерканер се настани върху походното легло и се въртя неспокойно чак докато не откри сравнително удобно положение между твърдите му пречки. Макар да беше много уморен, сънят все не идваше. Тесните прозорци на стаичката гледаха към долчинката. Светлината от звездите преминаваше през струята дим, издигаща се от ниското, и добиваше цвета на опушено дърво. Димът имаше кафеникавочервен цвят, но в него не блещукаха искри на жив огън. *„Сигурно и онези нещастници най-сетне са заспали.“*

От гората наоколо се носеше цвъртенето на горските феи. Дребните създания се чифтосваха и трупаха припаси. На Шерканер внезапно му се прииска да има малко повече време, в което да се посвети на ентомологията. Цвъртенето ту се усилваше, ту заглъхваше. И той като малък беше слушал приказката за мързеливите горски феи. Още си спомняше глупавите стихчета, които се опитваха да пригледят към музиката на феите. *„Толкова далеч, толкова близко трябва да улучиш, че куп полезни неща да научиш.“* Сега той сякаш отново долови тази безхитростна песничка в скърцащите звуци, долитащи отвън.

Нейните думи и несекващото цвъртене най-сетне го унесоха и сън.

Шерканер се добра до Териториалното командване два дни по-късно. Пътуването щеше да му отнеме и повече време, но благодарение на своя усъвършенстван предпазен колан той вече се спускаше с висока скорост по лъкатушешите пътища на хълмистите склонове. Би могъл да стигне още по-бързо, но на три пъти трябваше да спира заради повреди в механиката, а веднъж отказа дори цилиндърът. Това, че обясни пред лейди Инклиъри големия си товар с необходимостта от резервни части, беше по-скоро извъртане, отколкото откровена лъжа. В действителност взе със себе си само най-необходимите, които не би могъл и сам да си направи в някоя от крайпътните ковашки работилници.

Беше ранен следобед, когато след поредния завой пред него най-сетне се откри долината, където се разполагаше Териториалното командване. Тя беше изсечена в недрата на планината и се простираше на няколко мили по дължина. Склоновете ѝ на места бяха толкова високи, че по това време на деня в ниското вече цареше здрач. Срещуположният край се губеше в далечината. Кралските водопади се спускаха от върховете с наистина царствено достолепие. Това беше и най-високата точка, до която бяха стигали туристи. Кралското семейство владееше тази земя и пещерите под планината още отпреди четиридесет Периода на мрак, когато все още беше обикновена графска фамилия.

Шерканер се нахрани добре в една малка крайпътна странноприемница, напълни с гориво резервоара и пое към кралските владения. Писмото от неговия братовчед му осигури безпрепятствено преминаване през вътрешните постове. По пътя имаше поставени бариери, а иззад тях махаха отегчени войници в развлечени зелени униформи. Покрай пътя се виждаха казармени постройки, плацове и складове за муниции, скрити зад масивни огради. Териториалното командване никога не е било обикновена военна организация. В началото по-скоро е служило за забавление на кралските особи, които са си играели на войници. После, поколение след поколение,

държавните дела тръгнали по установени правила и в тях надделявал разумът, който постепенно изместил романтизма. Териториалното командване, отговаряйки на името си, стана главна щабквартира на висшето командване на Съглашението. Докато най-накрая се превърна в това, което е днес — място, където се създават най-новите военни стратегии на Съглашението.

Именно това вълнуваше въображението на Шерканер Ъндърхил. Той дори не намали скоростта при следващия патрул — полицаите бяха категорични, когато му наредиха да се движи неотклонно към крайната цел. Затова пък нямаше сила, която да му забрани да се оглежда на всички страни. Той постоянно се въртеше върху седалката, докато се озърташе наоколо. Единственият отличителен белег между отделните сгради бяха дискретно изписаните поредни номера. Имаше неща обаче, които несъмнено се набиваха на очи. Безжичен телеграф — дълги бараки около чудатите радиопилони. Хм, ако всичко се подчиняваше на строго определен ред, тогава сградите отзад трябва да са академията за криптонауки. Оттатък пътя се простираше писта, покрита с асфалт, без нито една неравност, по-широка и гладка от което и да е шосе. Затова не се учуди, когато два нискокрили моноплана кацнаха в далечния ѝ край. Шерканер би дал мило и драго, за да разбере какво се крие под насмоления им брезент. По-нататък огромен багер настървено забиваше зурлата си в поляната пред една от сградите. Странната му форма навеждаше на мисълта, че с него трудно може да се придвижиш от едно място до друго.

Шерканер приближаваше края на долината. Отпред се извисяваха Кралските водопади. В ситните капчици, които изпълваха въздуха около тях, се отразяваха всички цветове на дъгата. Той мина покрай някаква сграда, която най-вероятно беше библиотеката, и направи последен кръг по площада, декориран в цветовете на кралската фамилия, където обикновено ставаха тържествените паради на Съглашението. Каменните сгради наоколо засилваха мистиката около Териториалното командване. Всеки път те посрещаха Новото слънце съвсем запазени, само с по някоя тъмна ивица върху фасадата или случайно откъртен транспарант. Вътре обаче всичко оставаше непокътнато.

Сграда 5007, гласеше надписът. Служба за физически изследвания, пишеше на табелата, към която го упъти постовият.

Шерканер прие за добро предзнаменование, че още от самото начало се озова в центъра на всички важни посоки. Паркира между други две коли, спрели край пътя. Най-добре е да не се набива на очи.

Докато се качваше по стълбището забеляза, че слънцето е кацнало в края на пътя, по който пристигна. Вече се беше спуснало под зъберите на най-високите скали. В центъра на площада се издигаше статуя в чест на постигане на Съглашението, която сега хвърляше дълги сенки по поляната наоколо. Нещо му подсказваше, че другите военни бази едва ли са толкова красиви.

Сержантът пое писмото от Шерканер с видимо отвращение.

— Та кой е този капитан Ъндърхил...

— О, с него нямаме никаква роднинска връзка, сержант. Той...

— ... и от къде на къде трябва да се съобразяваме с неговите желания?

— Ако бъдете така добър да дочетете писмото до края, ще разберете, че той е адютант на полковник А. Г. Кастелуърт, кралски интендант.

Сержантът замърмори нещо под нос, което звучеше от рода на: „Тия задници от службите по сигурността.“ Но въпреки това туловището му доби стойката на раболепно примирение.

— Много добре, господин Ъндърхил. Та как точно виждате своя принос във военното дело?

Нещо наистина не беше наред със Стойката на тоя приятел. После Шерканер забеляза, че краката от лявата страна на сержанта са в гипс. Май стоеше пред истински ветеран от войната. В такъв случай щеше да се окаже костелив орех, когото трудно можеш да подведеш. Шерканер си даваше сметка, че няма да му е лесно да омае дори благоразположена аудитория: твърде млад, прекалено слаб, за да се нарече красив, и вид на зубрач всезнайко. Тайно в себе си се надяваше да попадне в инженерните войски.

— В продължение на три поколения вие военните, сержант, се опитвате да постигнете някакво предимство пред противника като работите дори след настъпването на Периода на мрак. Отначало това е траело само неколкостотин дни, но пък е осигурявало достатъчно време, през което да се разположат мини на най-неочаквани места или

да се подсилят укрепленията. После този период станал година, сетне две — достатъчно за локализирането на голямо количество войска на позиции, подходящи за незабавна атака при Новото слънце.

Сержантът — Хрункнер Юнърбай, както гласеше табелката върху неговата униформа — продължаваше мълчаливо да го пронизва с поглед.

— Всеизвестно е, че и двете страни на Източния фронт усилено прокопават тунели, които ще позволят бойните действия да продължат още десет години след настъпването на следващия Период на мрак.

Юнърбай внезапно беше осенен от щастлива идея. Той се намръщи още по-страшно.

— Щом така смятате, тогава трябваше да се обърнете към Службата за екскавационни работи, а тук сме Служба за физически изследвания, господин Ъндърхил.

— О, това ми е добре известно. Без прецизни физически изследвания обаче нямаме никакъв шанс да проучим природата на ледниковите периоди и да останем активни, дори докато траят те. Освен това... моите планове изобщо не касаят Службата за екскавационни работи.

Той изрече последното като скоропоговорка.

— Тогава кого касаят?

— Аз... Аз предлагам да подберем подходящи цели в Тийфщадт, да се събудим по някое време през най-дълбокия Мрак, да се придвижим по повърхността до набелязаните мишени и да ги унищожим. — Е, поне успя да побере в едно изречение всички най-невероятни неща, които беше намислил. Той протегна ръце с умоляващ жест, изпреварвайки възраженията на събеседника си. — Обмислил съм всички възможни спънки за изпълнението на този план, сержант. За всяка мога да предложа решение или поне първоначална идея за нейното решаване.

Гласът на Юнърбай беше почти мек, когато го прекъсна.

— През най-дълбокия Мрак казваш, а? И твърдиш, че си един от изследователите в Кралския колеж на Принстън.

Това последното беше добавено в писмото от братовчеда на Шерканер.

— Да, по математически науки и...

— Млък. Имаш ли представа колко милиона изразходва Короната за военни изследвания в места като Кралския колеж? Минавало ли ти е през ума колко отблизо наблюдаваме работата на изследователите? Божичко, как ги мразя тия западняшки лекета! Най-важното, за което трябва да мислиш сега, е подготовката за Периода на мрак, а ти я подминаваш с лека ръка! Ако ти е достатъчно здрава черупката, ще бъдеш записан войник. В момента нашите *измират* на Източния фронт, момче. С хиляди ще погинат, защото не са подготвени за Мрака. Повечето от тях ще свършат още из тунелите, но няма да са малко и тия, които при Новото слънце няма да имат какво да ядат. А ти ми се пъчиш насреща и дрънкаш разни врели-некипели.

Юнърбай направи пауза, опитвайки се да овладее раздражението си.

— Но преди да ти изритам задника и да те пратя обратно към Принстън, ще ти разкажа една забавна история. Както виждаш, аз съм малко нестабилен — и той размърда лявата редица крака. — Резултат от един спор. Докато отново вляза във форма, ще помагам да се пресяват всички измишльотини, с които хора като теб затрупват службата ни. За щастие повечето от тези боклуци пристигат по пощата. Веднъж на десет дни обикновено някой ни предупреждава за съществуването на нискотемпературна алотропна форма на калая, която...

„Охо, май съм попаднал на инженер!“

— ... не трябвало да се използва при запояване. Поне да си проверяваха данните, а те само ни губят времето. Имаше един, дето прочел за радия и веднага ни препоръча да направим лопатите на багерите и изкопните машини от него. Тогава организирахме вътрешен конкурс кой от всички тия ще спечели званието идиот на идиотите. Е, господин Ъндърхил, мисля, че вие направо ми поднесохте в ръцете лавровия венец. С вашата идея да се събудите точно в най-дълбокия Мрак и да излезете на повърхността при толкова ниска температура, че е невъзможно да се достигне в никоя цивилна лаборатория, и вакуум, който дори ние не можем да постигнем... — Юнърбай замълча и се обърна назад. Дали търсеше информация в някой класификатор? После Шерканер осъзна, че сержантът гледа нещо, което е извън неговото зрително поле.

— Лейтенант Смит! Добър ден, мадам!

Сержантът едва не премина в течно състояние от любезност.

— Добър ден, Хрункнер.

Притежателката на гласа най-сетне се появи. Оказа се, че е... много красива. Имаше стройни, здрави, извити крака, а походката ѝ се отличаваше с безподобна грация. Униформата ѝ беше черна и Шерканер не можа да разпознае към кой род войски принадлежи. Единственият отличителен белег върху нея бяха тъмночервените знаци за чина и табелка с името. Виктър Смит. При това изглеждаше неприлично млада. Дали не е била родена извън фазата? Тогава демонстративно подчертаваното уважение на Юнърбай не е нищо повече от присмех.

Лейтенант Смит съсредоточи вниманието си върху Шерканер. Отдалеч изглеждаше така, сякаш отношението ѝ към него е добронамерено, но някак дистанцирано, странно.

— И така, господин Ъндърхил, значи вие сте изследовател в математическия факултет на Кралския колеж в Принстън.

— Всъщност по-скоро абсолвент — мълчаливият ѝ поглед го подканяше по-внимателно да обмисли отговора си. — Хм, в действителност математиката е един от специалните предмети, които изучавам. Имам доста курсови работи също така в Медицинското училище и по специалността механично инженерство.

Той очакваше някакъв грубиянски коментар от страна на Юнърбай, но сержантът внезапно се бе умълчал.

— В такъв случай добре разбирате спецификата на най-дълбокия Мрак, неговите пределно ниски температури и вакуума.

— Да, мадам. Доста съм размишлявал по тези въпроси. — *„Почти половин година, но по-добре да не споменавам това.“* — Имам много идеи и някои предварителни дизайнерски скици. Част от решенията са на биологична основа и не мога да ви ги демонстрирам в момента. За сметка на това донесох макети на някои от механизмите в проекта. Те са отвън в автомобила ми.

— А, да — онзи, който е паркиран между колата на генерал Грийнвал и генерал Даунинг. Може би все пак трябва да хвърлим едно око... И да преместим автомобила ви на по-безопасно място.

Истинската слава дойде години след това, но именно в този момент Шерканер Ъндърхил почувства първия ѝ гъдел. От всички служители в Териториалното командване, сред жителите на целия свят

дори той не би могъл да намери по-благосклонен слушател от лейтенант Виктъри Смит.

6.

През последните години на Чезнешото слънце има много бури, някои от които са унищожителни. Въпреки това не биха могли да се сравняват с жежката пара и ураганите по време на Новото слънце. Фъртуните и виелиците преди настъпването на Мрака напомняха по-скоро болник на смъртно легло, чиято кръв постепенно изстива във вените. Лъчите на слънцето бяха живителни за техния свят и колкото по-слаби ставаха те, толкова повече изстиваше неговото тяло. Мракът изсмукваше и последните сили на планетата, а съпротивата ѝ постепенно отслабваше.

Дойде време, когато точно по пладне редом със слънцето на небето грееха стотици звезди. После звездите станаха хиляди, а слънцето се изгуби сред тях... И Мракът влезе във владенията си. По-големите растения отдавна бяха загинали, а пудрата на техните спори лежеше под преспите. По-дребните животни имаха същата съдба. Понякога над някой оголен скелет се явяваше сияние. Душите на мъртвите, пишеха древните мъдреци; бактерии, които се хранят с мърша, установиха учените от по-късни епохи. Въпреки това на повърхността все още имаше живи хора. Някои биваха избивани, докато се опитваха да спрат по-силните племена (или по-могъщите нации), тръгнали да завладеят техните убежища. Други, чиито свещени места, наследени от предците, бяха разрушени, ставаха жертва на наводнения и земетресения. В по-стари времена е имало само един начин да се разбере какво всъщност е Мракът: всеки, останал на повърхността, можеше да постигне безсмъртие като описва до последния си час какво се случва около него. Освен това трябваше да съхрани труда си на сигурно място, за да не го унищожат пожарите на Новото слънце. Случваше се някои летописци, било поради случайно стечение на обстоятелствата, било поради внимателно планиране и огромно желание да се надникне в самото сърце на Мрака да живеят по една, дори две години след изчезването на слънцето. Един философ беше живял толкова дълго, че тези, които откриха

последните му думи, издълбани в камъка, ги взеха за виденията на луд човек или за някаква метафора: „... и сухият въздух стана на скреж.“

За едно нещо Короната и Тийфщадт постигнаха пълно единомислие. Този Период на мрак щеше да се различава от всички досега. Той трябваше да е първият, атакуван от науката и поставен в услуга на войната. Докато милионите им поданици се оттегляха към своите убежища в недрата на планетата, армиите на двете страни продължаваха да воюват. Битката често се водеше в открити окопи, затопляни от парни котли. Но главните военни действия се извършваха под повърхността в дълги тунели, които навлизаха дълбоко под линията на противника. На местата, където тунелите на противниците се пресичаха, ставаха свирепи битки, в които главна роля имаха машините и отровния газ. Ако не се случеше сблъсък, тунелите продължаваха през варовиковите скали на Източния фронт, метър по метър, ден след ден, дълго след като битката на повърхността беше утихнала.

Пет години след настъпването на Мрака само техническият елит на Короната — около десет хиляди души, продължаваше подземната кампания на изток. Дори дълбоко под повърхността температурата беше много под точката на замръзване. Из завладените тунели все още циркулираше пресен въздух, но отворите, през които влизаше в тях, скоро щяха да се покрият с лед.

— Вече десети ден не се наблюдава никаква активност от страна на тийфщадтерите. Службата за екскавационни^[1] работи ликува.

Генерал Грийнвал поднесе към устата си ароматен бонбон и го сдъвка шумно. Шефът на разузнаването на Съглашението не се славеше като умел дипломат, а през последните дни стана още по-своенравен. Беше вече стар, а макар по света в момента положението на Териториалното командване да беше най-благоприятното, то също навлизаше в критична фаза. В бункерите близо до покоите на кралската фамилия бяха останали в съзнание само петдесетина души. С всеки изминал час въздухът ставаше все по-гъст. Грийнвал се раздели с внушителната си библиотека още преди година. Сега кабинетът му представляваше само едно тясно пространство с размери шест на три на един метър, притиснато до спалнята. Стените в малката

стая бяха покрити с карти, а масата постоянно стоеше отрупана с радиограми и доклади за положението на бойната линия. Безжичните комуникации окончателно отказаха преди седемдесет дни. През последната година радиоспециалистите на Короната непрекъснато експериментираха с все по-мощни предаватели и даваха надежда, че ще запазят безжичните връзки до последния момент. Въпреки тези обещания обаче, сега единствената им връзка оставаше телеграфът.

Грийнвал спря поглед на своя посетител — със сигурност щеше да е последният в Командването за следващите двеста години.

— Е, полковник Смит, вие току-що идвате от изток. Защо тогава не чувам никакви възторжени възклицания и приповдигнати описания от вас? Та ние надделяхме над противника.

— Генерале?

И тя отстъпи назад. Въпреки това вниманието на Виктъри Смит продължаваше да е погълнато от перископа на генерала. Ето защо Грийнвал се беше залостил в тази дупка — чрез своето приспособление следеше ненаситно последните картини от умирация свят. Кралските водопади замръзнаха още преди две години. Тя можеше да види цялата долина — черна земя, покрита със скреж и лед, който образуваше чудати форми по скалите. Въглеродният двуокис от атмосферата. „А Шерканер ще види свят, още по-студен и мрачен от този.“

— Съжалявам, сър... Възхищавам се с цялата си душа на стореното от Службата по екскавационни работи. — „Или по-скоро на войниците, които вършат най-черната работа.“ Тя с очите си беше видяла кой има най-голяма заслуга за този успех. — Но вече дни наред те не са попадали на вражеска позиция. След окончателното настъпване на Мрака едва ли и половината от тях ще са в добра форма, за да продължат да воюват. Боя се, че службата погрешно е определила срока, в който трябва да прекрати работа.

— Да-а-а — сърдито подхвана генералът. — Явно са решили да поставят рекорд по издръжливост, но тъкмо да успеят и тийфърите взеха, че изчезнаха. — Той въздъхна и изрече нещо, което при други обстоятелства би му коствало службата; но когато светът е мъртъв от пет години, наоколо няма много любопитни уши, които да чуят думите му. — Знаеш ли, тийфърите не са чак толкова низша категория. При по-внимателно проучване и сред нашите съюзници могат да се открият

твърде неприятни типове, които само дебнат кога Короната и Тийфщадт ще се хванат гуша за гуша и взаимно ще се унищожат. Именно сега е моментът да планираме действията на онези, които ще дойдат след нас. На всяка цена трябва да спечелим войната. Но ако разчитаме единствено на тунелите и Службата по екскавационни работи, тогава ще продължаваме да се бием години след идването на Новото слънце.

Той шумно схруска поредния бонбон и бутна Смит с предната част на тялото си.

— Твоят проект е единственият шанс да излезем на чисто.

Отговорът на Смит прозвуча твърде рязко и отсечено.

— Шансовете ни щяха да са още по-големи, ако ми бяхте позволили да остана с групата.

Грийнвал сякаш не схвана протеста й.

— Виктъри, ти работиш седем години по този проект. Наистина ли вярваш, че ще има полза от него?

Вероятно сгъстяващият се въздух беше причина всеки от тях да губи разсъдък. В противен случай нямаше обяснение за нерешителността на генерал Грийнвал, който иначе се славеше с категоричността на решенията си. Познаваше го от девет години. Според своите най-близки довереници Грийнвал беше личност с широки възгледи, но само докато не настъпи моментът за взимане на окончателно решение. След това не допускаше никакво съмнение или колебание, пренебрегвайки дори мнението на генерали с по-висок чин и кралските политически съветници. Тя не вярваше, че именно от него ще чуе въпрос, който звучи толкова тъжно и обезверено. Сега пред себе си виждаше само един уморен старец, който всеки момент ще отстъпи пред Мрака и това може би ще стане за последен път в неговия живот. Почувства се така, сякаш е потърсила опора, а тя в последния момент е поддала.

— С-с-ър, целите са определени много внимателно. Ако бъдат унищожени, капитулирането на Тийфщадт не подлежи на съмнение. Групата на Ъндърхил е разположена в едно езеро на не повече от две мили от мишените. — Това само по себе си вече беше изключително постижение. Езерото се намираше съвсем близо до главната складова база за Тийфщадт, стотици мили навътре в територията на Тийфър. — Юнърбай, Ъндърхил и останалите ще трябва да преминат само един

сравнително къс участък, сър. Изпробвахме костюмите им за много по-дълъг от предвиждания период при условия, които...

Грийнвал слабо се усмихна.

— Да, всичко това ми е известно. Самият аз неведнъж съм притискал тези от Генералния щаб. Но сега наистина трябва да го направим. Помисли само какво означава това. През последните няколко поколения ние постепенно навлизахме все по-навътре и по-навътре във владенията на Мрака. Сега обаче групата на Юнърбай ще попадне в самото му сърце — най-дълбокият Мрак. Какво ли ще е тогава? Ние се заблуждаваме, че можем да си представим истинската картина: замръзналият въздух, вакуумът... Но това са само предположения и догадки. Аз не съм религиозен, полковник Смит, и въпреки това... Чудя се какво ли ще открият.

Религиозен или не, но зад думите на генерала прозираха всички древни суеверия за снежни тролове, земни ангели и какво ли още не. И най-непредубеденият разум се плашеше при представата за Мрака, когато светът на практика не съществува. Виктъри с усилие потисна в себе си чувствата, предизвикани от думите на Грийнвал.

— Напълно е възможно да се натъкнат на всякакви изненади, сър. Аз също бих квалифицирала този план като обречен на провал, ако не съществуваше един-единствен фактор — Шерканер Ъндърхил.

— Да, нашият малък чешит.

— Да, сър, наистина необикновен чешит. Познавам го от седем години — от онзи следобед, когато се изтърси при нас с колата си, натъпкана с правени-недоправени модели и глава, пълна с невероятни планове и смахнати идеи. Голям късмет е, че този следобед графикът ми не беше много натоварен и имах време да го изслушам. Средностатистическите учени раждат приблизително по дваайсет идеи за цял живот. Ъндърхил произвежда по дваайсет на час. При него това е нещо като болестно състояние. Виждах го като него и в школата за разузнавачи. Разликата е, че идеите на Ъндърхил са изпълними поне в един процент и той доста добре отсява полезното от плявата. Сигурно някой друг на негово място също би предложил с тинята от блатата да подхранваме екзотермите. Вероятно и на друг може да хрумне идеята за въздушните костюми, но той ни поднесе всичко това накуп. Още повече — неговите идеи проработиха. Това обаче е само едната страна на въпроса. Без Ъндърхил едва ли бихме

успели да осъществим всички проекти само през последните седем години. Той има невероятна способност да привлича за своите проекти големи умове и да ги пали със своя ентусиазъм. — Тя си припомни първата реакция и презрението на Хрункнер Юнърбай през онзи следобед. И как след това само за няколко дни коренно промени отношението си, а въображението му на роден инженер беше изцяло погълнато от идеите на Шерканер. — Шерканер няма достатъчно търпение да изпипва детайлите, но това не е толкова съществено. По-важно е, че умее да подбере екип, който да го направи *вместо него*. Той наистина е просто... забележителна личност.

Всичко казано отдавна вече не бе новост и за двамата; през последните години Грийнвал неведнъж използваше същите аргументи в споровете със своите началници. И все пак именно така Виктъри можеше да вдъхне увереност в душата на разколебания старец. Грийнвал се усмихна, а погледът му стана някак странен.

— В такъв случай защо не се омъжи за него, полковник?

Тя не очакваше, че ще стигнат и до този въпрос, но, дявол да го вземе, сега бяха сами, пък и идваше свършекът на света.

— Имах такова намерение, сър, но водехме война, пък вие и сам знаете, че аз не съм... сред най-ревностните почитатели на традициите. Ще сключим брак след Периода на мрак.

На Виктъри Смит беше достатъчен само един следобед, за да си даде сметка, че Ъндърхил е най-странната личност, която някога е срещала. Трябваша й още няколко дни, за да разбере, че той е истински гений, който може да бъде използван за двигател на събитията и да промени хода на световната война. За петдесет дни успя да убеди и Страт Грийнвал в това. В резултат Ъндърхил получи своя собствена лаборатория, около която постепенно се нароиха помощни лаборатории за допълнителните изследвания по неговия проект. Между две свои мисии Виктъри обмисляше как да сложи ръка на феномена Ъндърхил — именно така мислеше за него, а мнението й се споделяше и от разузнаването. Това постепенно се превърна в нейна първостепенна задача. Бракът беше най-очевидното решение. Един брак в годините на Чезнещото слънце напълно би подходдал на възходящата й кариера. Всичко в нейния план можеше да е безупречно, ако не беше самият Шерканер Ъндърхил. Шерк се оказа личност със свои собствени проекти за бъдещето. Ето защо той стана най-добрият

й приятел, с когото предпочиташе да крои планове, отколкото да го превърне в част от своите. Шерк вече знаеше какво ще прави след Мрака, но тя не би се решила да повтори пред никого неговите идеи. Малцината й приятели — даже Хрункнер Юнърбай — я харесваха, въпреки че беше родена извън фазата. На Шерканер Ъндърхил обаче особено допадаше идеята децата да се раждат извън установеното време. За първи път в живота си Виктъри срещаше отношение, което е нещо повече от обикновена търпимост. Въпреки това обаче не биваше да забравят, че живеят във военно време. Ако оцелееха, чакаше ги един нов свят, изпълнен със съвместни планове. След Мрака.

Страт Грийнвал беше достатъчно умен, за да се досети сам за повечето от тези детайли.

— Вие вече сте знаел, нали? Затова не ми позволихте да остана с групата. Според вас това ще е равно на самоубийство, а моето мнение не може да се приеме за трезво и непредубедено... Е, съгласна съм, че има огромен риск, но вие все още не познавате добре Шерканер Ъндърхил; саможертвата не е сред неговите приоритети. Според критериите ни той е по-скоро страхливец и не споделя ценностите, които са основополагащи за нас. Склонен е да рискува живота си, само когато любопитството надделее над разума. Затова пък става изключително предпазлив, когато иде реч за неговата собствена безопасност. Според мен групата ще завърши успешно мисията си и ще оцелее. Ако ми бяхте позволили да остана с тях, рисковете щяха да са по-малко. Сър!

Въздействието на последните думи беше подсилено от драматичното примигване на единствената останала в помещението лампа.

— Аха — отбеляза Грийнвал, — от дванайсет часа сме без гориво. Знаехте ли това, полковник? А сега и оловно-киселинните батерии се изчерпват. След няколко минути ще довтаса капитан Диредр с последните думи от церемонията на техническите служби: *„Извинете, сър, но последните водни басейни ще замръзнат всеки момент. Инженерната рота моли да се присъедините към нея за последното изключване.“*

Генералът доста добре имитираше пискливия глас на своя помощник. Грийнвал стана и се протегна през масата. С огромно

усилие успя за пореден път да прикрие съмненията си и сега отново приличаше на коравия воин, когото всички познаваха.

— Дотогава искам да приключа с още няколко инструкции относно твоето бъдеще. Права си, наредих да се върнеш тук, защото не искам да рискувам живота ти в тази мисия. Двамата с твоя сержант Юнърбай водихме дълги разговори. Имахме на разположение девет години, за да те подложим на огромен риск и натоварване и да наблюдаваме как реагира мозъкът ти, когато животът на хиляди зависи от едно твое правилно решение. Дойде време да те изтегля от фронта, за да преминеш към по-специални операции. Ти си един от най-младите полковници в новата ни история, а след приключването на този Период на мрак ще бъдеш сред най-младите генерали.

— Само при условие, че мисията на Ъндърхил завърши с успех.

— Не ме прекъсвай! Независимо от крайния резултат в операцията на Ъндърхил, кралските съветници добре знаят колко си способна. Независимо дали аз ще преживея Мрака или не, ти ще заемеш моя пост само няколко години след идването на Новото слънце. Това означава, че вече не ти е позволено да поемаш индивидуален риск. Ако твоят господин Ъндърхил оживее, омъжи се за него и народете деца — това не ме засяга. Но никога повече не излагай живота си на риск. — И той размаха закана̀телно ръка — шеговитата заплаха вместо прощаване. — Сториш ли го, кълна се, че ще се върна от гроба и ще пречупя твърдата ти черупка.

Откъм тясното преддверие се разнесе шум на приближаващи стъпки. Някой задраска по тежката завеса, която служеше за врата на кабинета. Беше капитан Диредр.

— Простете, генерале, но инженерната рота е крайно настоятелна, сър. Там отвън ни остава електрическа енергия само за още трийсет минути. Те ви умоляват, сър...

Грийнвал изплю последния бонбон в стоманения плювалник.

— Много добре, капитане. Идваме незабавно.

Той заобиколи полковника и дръпна завесата. Докато Смит се колебаеше дали да тръгне пред него, той я избута през отвора.

— В този случай старшинството е последната ни грижа, скъпа моя. Никога не съм одобрявал опитите да шикалкавим с Мрака, но щом се налага да го правим, то аз ще съм този, който ще угаси лампите!

[\[1\]](#) ексакация — издълбаване, разбиване на скали с ексакаватор или взрив (Бел.ред.) [↑](#)

7.

По силата на правилника Фам Тринли нямаше право да стои на флагманския капитански мостик, камо ли пък по време на толкова сериозна операция. Въпреки че старият човек се беше разположил в креслото на един от командирите, той на практика не вършеше нищо. Тринли беше военен програмист трети ранг, макар никой да не го беше виждал да прави нещо смислено дори за толкова ниска длъжност. Той сякаш идваше и си отиваше заради едното удоволствие и прекарваше повечето време в залата за почивка на персонала. На всички обаче беше известна необяснимата слабост на флотски командир Парк да „почита възрастните“. Очевидно Фам Тринли щеше да остане на заплата, чак докато не причини някоя непоправима вреда.

В момента Тринли седеше полузагърбил своя пост с киселото изражение на човек, който има проблеми с храносмилането и се вслушваше в тихите разговори, заповедите и отговорите на екипажа. Погледът му се плъзгаше небрежно покрай техническия персонал и въоръжената охрана, разположена на обичайните места.

Съвместното кацане на корабите на Чуенг Хо и Новородените приличаше по-скоро на взаимно дебнене. Недоверието към „партньорите“ постепенно обзе всички хора на капитан Парк — от обикновените членове на екипажа до висшестоящите в управлението. Ето защо нямаше комбинирани екипажи от двете флоти, а комуникационната система беше дублирана. Капитан Парк раздели флотата си на три групи, всяка една от които отговаряше за определена част от операцията на повърхността на планетата. Корабите на Новородените, техните спускателни апарати и всеки член на екипажите бяха следени дали не подготвят някой коварен ход.

Картината на капитанския мостик напълно потвърждаваше това. Ориентирайки се по „източното“ съзвездие, Тринли можеше да види три от тежкоподемните сонди на Новородените да се отделят от замръзналото дъно на океана, събрали в резервоарите си четвърт милион тона лед. Приключваха шестото товарене по време на тази операция. Повърхността беше ярко осветена от пламъка на ракетите.

Тринли можеше ясно да различи изкопаната на стотици метри дълбочина дупка. Образувалата се пара обаче скриваше работата, която кипеше на морското дъно. Ако се съди по звука, явно почвата на шелфа съдържаше доста метали. Сондите ги изравяха също така безразборно, както дълбаеха и леда.

„За сега не се забелязва нищо подозрително, макар че нещата могат да се променят, когато дойде ред всеки да получи своя пай.“

Той продължи да наблюдава картината от екраните. Двете страни се бяха споразумели да поддържат постоянен контакт между корабите; част от специалистите на Новородените имаха непрекъснатата конферентна връзка с офицери от Чуенг Хо. Партньорите им се опитваха да изтръгнат и най-малките подробности, свързани с откритието на Дием в сухата долина. Много любопитно се оказва предложението на Новородените просто да заграбят артефакти от тукашната цивилизация. Твърде нетипична мисъл за представителите на Чуенг Хо. *„Това е по-скоро нещо, което аз самият бих направил.“*

Парк беше разпръснал повечето от микросателитите на флотата в орбиталното пространство на планетата малко преди пристигането на Новородените. В пространството наоколо се носеха десетки хиляди уреди с големината на човешки юмрук. Маневрирайки неуловимо, те успяваха да минават много по-често край корабите на Новородените, отколкото ако се разчиташе на случайността. Сигналите им постъпваха в уредите, притежаващи изкуствен интелект, с които беше оборудван капитанския мостик. Данните сочеха, че между съдовете на Новородените текат постоянни разговори, които не бяха на общата за всички честота. Разбира се, това можеше да са съвсем невинни уточнения относно автоматичната настройка. По-вероятно бе обаче да е координиране на тайна военна операция, подготвяна коварно от противника. (А Фам Тринли винаги беше смятал Новородените за врагове.)

Естествено, екипът на Парк веднага анализира данните. Воините на Чуенг Хо бяха умни, енергични и схватливи, макар и по своя си превзет начин. Тринли наблюдаваше как трима от тях спорят относно характера на излъчване в емисиите между корабите на Новородените. Според един от по-младите беше някаква комбинация между вълново и лъчисто излъчване, сложно оплетени помежду си. Ако е наистина така, то не се различаваше особено от най-добрите електронни технологии

на Чуенг Хо... А това звучеше невероятно. Главният само се смръщи като чу теорията на своя подчинен, сякаш неговата версия му причиняваше главобол. *„Боже, дори и тези, които са участвали в истинска битка, не биха могли да схванат същността на спора им.“* За миг Тринли доби по-кисело изражение дори от главния офицер.

Внезапно един глас изрече право в ухото му:

— За какво си се размислил, Фам?

Тринли изпъшка тежко и смотолеви отговора пред комуникатора като се стараяше почти да не движи устни:

— Тая работа направо смърди, Сами. Но ти прекрасно знаеш това.

— Щях да съм по-спокоен, ако си на някой от контролните центрове.

Капитанският мостик на „Фам Нувен“ имаше по-скоро представителни функции, докато истинската работа кипеше в контролните центрове, пръснати из целия кораб. Там работеха двойно повече членове на екипажа, отколкото имаше на мостика. Според ръководството по този начин корабът ставаше по-труден за превземане. Но само на теория.

— Мога да върша и по-полезна работа от тази тук. — Старият човек се издигна във въздуха над капитанското кресло, бавно се понесе зад техническия персонал, подмина екрана, върху който следяха работата на сондите, после другия, предаващ гледка от сухата долина и групата на Диём, която тъкмо се приготвяше да тръгне обратно, лицата на Новородените с решително изражение... Накрая стигна контролните монитори, на които се изписваха компютърните данни. Никой не забеляза присъствието му с изключение на онези, които разбута, за да слезе от мостика. Сами Парк го изгледа изпитателно. Тринли отвърна на флотския командир с леко кимване на глава.

„Безгръбначни негодници, почти всички са такива.“ Единствено Сами и Кира Пен Лизолет разбираха необходимостта да атакуват първи. И въпреки това не им се удаде да убедят нито един от членовете на Търговския съвет. Дори след като се срещна лице в лице с Новородените съветът не успя да прозре опасността от коварство и измама. Вместо това оставиха Вин да решава вместо тях. Вин!

Тринли продължи да се носи надолу по коридора и намали едва когато трябваше да спре пред люка, набелязан от по-рано. Той насочи

дистанционното към него. „*Можех да накарам Лизолет да се разбунтува.*“ Заместник флотският капитан разполагаше със собствен екипаж — „Невидимата ръка“ на Чуенг Хо. Разпалването на бунт не беше просто дръзка хипотеза. Започнеше ли Лизолет, Сами и останалите със сигурност щяха да се присъединят към нея.

Той се вмъкна в помещението и се качи на една от совалките. „*Не, измивам си ръцете от всички тях.*“ Болката, която усещаше ниско в тила си, взе да се разраства. Обикновено напрежението не му се отразяваше по този начин. Той разтърси глава. Добре де, не поиска от Лизолет да се разбунтува, защото тя бе от малцината с чувство за чест. Ето защо сега му се налагаше да се оправя сам. Сами все пак трябва да е взел някакво оръжие. Тринли се ухили, представяйки си близкото бъдеще. „*Дори ония да атакуват първи, бас ловя, че ние до последно ще се бием.*“

Совалката напусна пределите на флагманския кораб на Чуенг Хо. През това време Тринли преценяваше евентуалните рискове и обмисляше следващия ход. Как ли би реагирала отсрещната страна? Ако се забавеха още малко, той щеше да се добере някак до тайния склад за оръжие на Сами... И сам ще вдигне бунт, дори никой да не го подкрепи.

Налице бяха много доказателства за коварство и измама, но дори Фам Тринли пропусна най-очевидното. Трябва най-напред да се досетиш за вида атака, който се готви, за да разбереш кога приближава тя.

Езр Вин дори не подозираше за военната подготовка, която кипеше над главата му. Ксек, прекарани на повърхността, бяха изпълнени с тежка и поглъщаща работа, от която не остана много време да го загриже съмнение. През целия си досегашен живот той бе прекарал едва няколко десетки Мсек на повърхността на някоя планета. Въпреки предварителната подготовка и медикаментите на Чуенг Хо, той все пак чувстваше натоварването. Първите Ксек минаха относително леко, но сега всеки негов мускул напомняше за себе си. За щастие не беше единственият, поддал се на физическото напрежение. По всичко личеше, че цялата група е на предела на издръжливостта си. Последните им сили отидоха в безкрайни и педантични проверки да не

са оставили боклук или други признаци за своето присъствие, които биха оцелели след появата на Изчезващата. Водачът Дием си изкълчи глезена по обратния път към спускателния апарат. Ако не разполагаха с лебедка, връщането ставаше невъзможно. Когато най-сетне се озоваха на борда, дори свалянето и прибирането на скафандрите представляваше непоносимо усилие.

— Мили боже — стовари се Бени на съседната седалка до Вин. Навсякъде из помещението се разнесоха стонове, когато апаратът се вдигна във въздуха. Но независимо от болката и умората Вин изпитваше огромна наслада от свършената работа. Само от това единствено кацане флотата научи много повече, отколкото от дългогодишните проучвания досега. Ето защо изпитваха по-скоро сладка болка.

Хората от групата на Дием почти не говореха помежду си и свистенето на пламъка в дюзата беше единственият шум. Те обаче го усещаха дори в костите си. Вин все още следеше с половин ухо разговорите в орбита, но гласът на Триксия не се чуваше в тях. Вече никой не се обръщаше към хората на Дием. Грешка: Киви се опитваше да се свърже с него, но Езр беше твърде изморен, за да издържи тона на хлапето.

От другата страна на планетата сондажите изоставаха от графика. Бяха успели да разчупят милиони тонове от замръзналия океан, но парата, която се образува при взривовите, затрудняваше останалата част от работата. Един от Новородените — Брюхел — се оплакваше, че са загубили връзка с една от сондите.

— Този проблем се дължи на вашето местоположение, сър — чу се гласът на един от техническите специалисти на Чуенг Хо. — Ние виждаме всичките. Три от тях са още на повърхността; едната почти не се вижда от парата, но иначе не личи да има проблеми. Други три набират височина, стабилно се издигат, на безопасно разстояние една от друга... Един момент... — Минаха секунди. По друг канал алармираха за медицински проблем; явно някой беше получил припадък от нулевата гравитация. После диспечерът на полетите отново се появи в ефир: — Много странно, изгубихме картина от сондажите по източното крайбрежие.

— Надявам се, че имате резервен канал за връзка.

Гласът на Брюхел звучеше остро и сприхава.

Специалистът от Чуенг Хо не отговори.

Трети глас:

— Току-що получихме сигнал за авария. Мислех, че вашите хора са приключили с взривовете на повърхността.

— Точно така, приключиха! — гласът на Брюхел беше изпълнен с негодувание.

— Получихме още три аварийни сигнала. Предлагам... Тъй вярно, сър!

Аварийни сигнали? Вин направи усилие да се изправи, но ускорението беше толкова голямо, че го прикова към креслото. „*Кажми още нещо, дявол те взел!*“ Но човекът, който преди малко извика „Тъй вярно, сър!“ — очевидно някой от военните на Чуенг Хо, ако се съди по произношението — вече не беше в ефир; най-вероятно превключи на някоя от кодираните честоти.

Гласът на представителя на Новородените стана пресеклив от гняв.

— Искам да говоря с някой от ръководителите ви. *Незабавно*. Не е трудно да разберем, че ни държите под прицел с вашите лазери, когато лъчите ни заслепват. Веднага ги отклонете или ще съжалявате!

Визьорът на Езр притъмня и пред очите му се открииха стените на спускателния апарат. Тук-там по тях личаха следи от тапети, но явно нещо с видеото не беше наред, защото картината примигваше и се местеше хаотично.

— Проклятие!

Беше гласът на Джими Диет. Водачът на групата се намираше в предната част на кабината, затиснат от ускорението в командирското кресло. Някой повръщаше зад гърба на Вин. Приличаше на кошмар, в който изведнъж всичко се обръща с главата надолу.

В този момент двигателите на апарата спряха. За три секунди непоносимата тежест на ускорението най-сетне освободи гърдите на Вин и той бавно се отпусна във въздуха. Натисна бутона, който освобождаваше предпазните колани и се понесе към Диет. От мястото си под тавана лесно можеше да наблюдава контролното табло, без да пречи на работата на Диет.

— Наистина ли стреляме срещу тях?

„*Боже, как ме боли главата!*“ Когато се опита да се съсредоточи върху данните от контролните монитори, пред очите му падна пелена.

Дием извърна глава, за да погледне Езр. По неговото изражение личеше колко силна е болката; приятелят му вече не можеше дори да шавне.

— Нямам представа какво правим. Прекъсната е двупосочната видеовръзка. Вържи се пак за креслото... — И той отново се наведе над контролното табло. — Всички комуникации във флотата преминаха на най-високата степен на секретност, а ние сме едва на предпоследно ниво на кодиране.

Това означаваше, че ще получават съвсем ограничена информация извън директните заповеди от офицерите на Парк.

Вин се отблъсна от тавана и се понесе обратно към другия край на кабината. Спускателният апарат правеше завъртане около своята ос — нещо като предпазна мярка, макар автопилотът да не бе дал никакъв сигнал. По-вероятно беше ръководството на флотата да ги готви за нова мисия. Вин се привърза към креслото в мига, в който двигателите на апарата заработиха и върху им се стовари налягане от десет атмосфери.

— Препращат ни по-ниско в орбита... Но не виждам някой да ни посреща — каза Дием. Той удряше несръчно по клавиатурата, изписвайки паролата. — Добре, ще направя собствено разследване... Само се надявам Парк да не е прекалено ядосан...

Отзад пак се дочу шум от повръщане. Дием понечи да се обърне и се намръщи.

— Ти си по-подвижен, Вин, помогни с каквото можеш.

Езр се смъкна от мястото си и стъпи на пътечката между креслата, позволявайки на ускорението от излитането да го движи напред. За Чуенг Хо беше нещо обичайно да живеят при резки амплитуди в налягането. С помощта на медикаменти и правилно дишане те избягваха това да се отрази фатално на организма им. Въпреки това сега храната на Цуфе До и Фам Патил отказваше да остане в стомасите им, а Бени Уен се беше свил на кълбо, сякаш някой го е опаковал като денк. Той стискаше главата си и агонизираше.

— Налягането, налягането...

Вин се закрепил близо до Патил и До и внимателно изсмука с вакуум апарата лепкавата каша около седалките им. Цуфе вдигна очи към него, а погледът ѝ издаваше огромното неудобство, което изпитва.

— Повече никога няма да ям синтетична храна.

— Вината не е в теб — отвърна Вин и се насили да не обръща внимание на болката в главата, която ставаше все по-остра.

„Глупак, глупак, глупак. Как може толкова време да не разбереш какво се случва в действителност!“ Не Чуенг Хо атакуваха Новородените, а точно обратното!

Внезапно върху мониторите пак се появи гледка от заобикалящия ги космос.

— Сега сме на локална честота — прозвуча гласът на Дием в слушалките му. Думите на водача бяха резки и накъсани. — Пет атмосферни бомби откъм позициите на Новородените... Цел — флагманският кораб на Парк.

Вин се надвеси през редицата седалки и надникна. Джетовете ракетоносачи се отправиха някъде извън тяхното зрително поле. Приличаха на падащи звезди, чиято скорост постепенно се увеличава. Петте тела все повече наближаваха флагманския кораб на Чуенг Хо „Фам Нувен“. Придвижването им обаче явно не бе толкова безпрепятствено, колкото изглеждаше на първи поглед, защото техните корпуси постоянно се тресяха.

— Сигурно ги обстрелваме с лазерите, защото непрекъснато маневрират и сменят посоката.

Една от движещите се светлини угасна.

— Свалихме единия!

Миг след това избухнаха четири ослепителни точки. Сиянието им освети цялото небе, хиляди пъти по-силно от бледото слънце.

После картината върху екрана отново се изгуби. Осветлението в кабината угасна, припламна отново и накрая настана непрогледен мрак. Задейства се аварийната система. Върху командното табло замига огърлица от червени точки, постепенно се очертаха контурите на предметите и оборудването в кабината, вентилационният отвор, аварийната капсула. Резервната система работеше безотказно, но пък беше изключително опростена. Нямаше дори картина откъм задната страна на спускателния апарат.

— Какво става с кораба на Парк, водачо? — попита Вин.

Четири взрива толкова близо край корпуса му едва ли са се разминали безнаказано. Четири ярки избухвания, образуващи правилен тетраедър, обхванал своята жертва от всички страни. Той

вече не виждаше какво става навън, но тази гледка се вряза завинаги в паметта му.

— *Джими!* — изкрещя Вин към предната част на кабината. — Какво става с „Фам Нувен“?

Червените аварийни светлини сякаш се люлееха наоколо; примигването им го ослепяваше.

Гласът на Диет се разнесе висок и дрезгав.

— Аз... Според мен е унищожен.

Изпепелен, изпарен, изчезнал — нито една дума не можеше да опише ужаса на случилото се.

— Засега нямам никакво потвърждение, но четири ракети... Боже, бяха точно над него!

Дочуха се и още няколко гласа, но те бяха много по-слаби от този на Джими Диет. Вин отново се запромъква обратно към него. Налягането внезапно намаля. Без светлини и автоматично управление спускателният апарат се превръщаше в същински ковчег.

За първи път в живота си Езр Вин почувства паниката на родения на твърда земя, който внезапно е изгубил ориентир и почва под краката си. Нулевата гравитация можеше да означава, че вече са пристигнали в определената точка; но тя можеше да е признак, че в момента извършват свободно падане по дъгообразна траектория, която някъде напред се пресича с повърхността на планетата...

Вин потисна ужаса си и продължи да се промъква напред. Все пак им оставаше аварийната капсула. Можеха да получат указания в последния момент. Или пък да използват автопилота, за да се доберат до някой от оцелелите кораби на Чуенг Хо. Болката в главата му стана непоносима. Червените аварийни светлини грееха все по-мъждиво. Усети как мисълта му се замъглява и го обзема паника. Повече нищо не можеше да стори.

Преди съвсем да изгуби съзнание, съдбата му даде още един шанс, един спомен: Триксиа Бонзол не беше на борда на „Фам Нувен“.

8.

Повече от двеста години часовниковият механизъм под повърхността на замръзналото езеро неотклонно отчиташе времето, изхабявайки пружина след пружина. Сега цъкаше под дебелия слой лед благодарение на последната останала пружина... И натъпкваше замръзнал въздух в спусъка. Можеше да остане така чак до идването на Новото слънце, ако не бяха някои непредвидени обстоятелства. На седмия ден от двеста и деветата година откъм замръзналото море се усетиха няколко силни земни труса, в резултат на които засечката на спусъка се охлаби. Буталото изтика органичната пяна в резервоара със замръзнал въздух. Няколко минути не последва никаква реакция. След това органичната материя засвети и температурата около изпарителите на кислород, азот и въглероден двуокис рязко се покачи. Изкачването към повърхността започна.

Да се събудиш насред Мрака не е като да отвориш очи след нормален сън. Хиляди поети се бяха опитвали да възпеят този миг. През последните епохи десет хиляди академици търсеха научното му обяснение. За втори път Шерканер Ъндърхил го изпита върху себе си (но първият всъщност не се брои, тъй като спомените му се смесваха с картини от детството и усещането как се клати върху гърба на баща си из подземията на Маунтроял.)

Събуждането след Период на мрак става постепенно, на части. Зрението, чувството за допир, слухът. Паметта, способността за разпознаване, логическото мислене. Дали обаче се възстановяваха едно подир друго. Или се възвръщаха всички едновременно, но без връзка помежду си? И кога сред всички тези части започваше да действа „съзнанието“? Тези въпроси щяха да глождят ума на Шерканер през целия му живот и да се превърнат в основна двигателна сила на неговото дирене... Но в първите мигове, когато съзнанието беше още полузаспало, други, много по-важни въпроси ги изместиха. Усилието да събере отделните парчета памет и мисъл, да си припомни кой е

всъщност, какво прави тук и какво трябва да стори, колкото се може по-скоро, за да оцелее. На първо време го направляваха единствено инстинктите, създадени през милионите години съществуване на неговия вид.

Времето минаваше и мисълта му най-сетне потече гладко. Шерканер Ъндърхил надзърна в мрака през напукания прозорец на плавателния съд. Навън се извършваше някакво движение — дали не беше по-скоро заблуда заради гъстата пара? Не, приличаше на пелена от кристали, кръжащи в мъждивата светлина, която ги обгръщаше отвред.

Някой го буташе по дясното рамо и непрекъснато повтаряше името му. Шерканер се насили да слепи отделните парчета от спомени.

— Тъй вярно, сержант, аз се заблудих... Искам да кажа аз се събудих.

— Чудесно — долетя гласът на Юнърбай, кънтящ, сякаш излизаше от тенекия. — Наранен ли си? Нали помниш как да провериш това?

Шерканер послушно зашава с крака. Всичките го боляха; това можеше да се смята за добро начало. После внимателно провери средните ръце, последователно раздвижи предните крайници и ръцете, с които се хранеше.

— Не съм сигурен дали усещам дясната средна ръка и част от предницата. Може би са се залепили една за друга.

— Аха. Сигурно още са замръзнали.

— Как са Джил и Амбър?

— Вече говорих с тях по другата верига. Ти си последният, който още не се е съвзел окончателно. Освен това по тялото ти има участъци, които не са се размразили.

— Дай ми края на веригата.

Юнърбай му подаде устройството за препредаване на звука и Шерканер успя да поговори с останалите членове от тяхната група. Тялото можеше да понесе последователно различните степени на размразяване, но когато процесът още не е завършил съществува реална опасност от загиване на тъканите. Явно пътят на горивото в екзотермичните им костюми някъде беше прекъснат, докато лодката си е проправяла път през ледената лапавица към повърхността. Шерканер отново възстанови системата и пропусна през нея въздух и органична

каша. Зеленикавото сияние в тясната кабина стана по-ярко. На тази светлина Шерканер се опита да провери дали няма пробойни в тръбите за въздух. Екзотермичните костюми бяха жизненоважен източник на топлина, но ако се наложеше да ги използват и като източник на кислород, тогава всички бяха обречени на гибел.

Мина половин час и топлината ги обгърна отвсякъде, освобождавайки вкочанените им от студа крайници. Оказа се, че са пострадали само крайчетата на средните ръце на Джил Хевън. Това наистина можеше да се смята за рекорд дори за онези, които бяха в пещерите. По физиономията на Шерканер се разля широка усмивка. Успяха — събудиха се *сами*, без външна помощ, при това в самото сърце на Мрака.

Известно време четиримата не предприеха нищо от заплануваното. Само наблюдаваха виелицата замръзнал въздух отвън и се упражняваха да управляват екзотермите под напътствията на Шерканер. Юнърбай и Амбердон Нишимор провериха по списък цялото оборудване. Онези части, които бяха повредени или изглеждаха съмнително, предаваха на Шерканер. Нишнимор, Хевън и Юнърбай бяха все начетени и интелигентни специалисти — химик и двама инженери. Освен това имаха опит във воденето на битки. Шерканер беше поразен от промяната, която настъпи в тях щом напуснаха лабораториите и излязоха на бойното поле. Юнърбай се оказа необикновена комбинация от кален воин и изобретателен инженер, който при това почита строго традициите и притежава пуритански морал. Шерканер познаваше сержанта от седем години. През това време от първоначалното презрение на Юнърбай към него не остана и помен. Двамата вече бяха добри приятели. В мига, когато групата им пое към Източния фронт обаче, сержантът внезапно се отдръпна и взе да спазва служебна дистанция. Той започна да се обръща към Ъндърхил със „сър“ и все по-често единствено дълбокото уважение към Шерканер ставаше причина да потиска очевидното си раздражение.

Шерканер попита Виктъри за тази необичайна промяна. Беше по време на последната им среща, когато останаха насаме. Намираха се в студентите бункери, изкопани дълбоко в земята под последното все още действащо летище на Източния фронт. Тя се разсмя на въпроса му.

— О, скъпото ми деликатно момче! А ти какво очакваше? Хрунк ще ръководи групата през цялата операция от мига, в който напуснете съюзническите територии. Ти си цивилен съветник без никакъв боен опит, който някак трябва да се впише в строгата военна йерархия. Той ще настоява да му се подчиняваш безпрекословно, но в същото време ще разчита на твоята находчивост и бързите ти реакции. — Тя тихичко се засмя. От основното помещение в бункера ги делеше само една завеса. — Ако беше някой обикновен новобранец, досега да ти е подгрял черупката поне десетина пъти. Бедничкият е отчаян от мисълта, че точно в разгара на операцията на теб ще ти хрумне да се увлечеш по нещо съвсем различно и неуместно — като астрономия например.

— Хм. — Честно казано, той наистина се беше замислял какви ли ще са цветовете на звездите, когато атмосферата не замъглява тяхното сияние. — Разбирам какво искаш да кажеш. Според мен нашият приятел наистина има проблем. — Не се случваше често Шерканер Ъндърхил да се почувства объркан, но това беше точно един от тези случаи. — Обещавам да бъда послушен.

— Разчитам наистина да е така. Не забравяй, че Хрунк е изправен пред... Ако щеш го приеми като разрешаване на поведенчески проблем. Според теб как двама чалнати учени и двамина военни, свикнали на ред и дисциплина, биха могли да си сътрудничат и да оцелеят при изключително трудни условия, като на всичкото отгоре никога не са живели заедно.

Тя каза това на шега, но според него въпросът *наистина* си струваше вниманието.

* * *

Несъмнено техният, плавателен съд беше най-странныят в цялата история: наполовина подводница, наполовина камера за замразяване и резервоар за органични вещества. Сега петметровата му черупка лежеше в плиткия басейн, излъчващ зеленикаво сияние с виненочервени отблясъци в него. Околният вакуум сякаш караше водата да ври — газовете, които се отделяха от нея, се охлаждаха бързо, отново се превръщаха в кристали и падаха обратно. Юнърбай

отвори люка и групата взе да се изнизва в нишка оттам. После прехвърлиха оборудването и резервоарите с екзотерми като си ги подаваха от ръка на ръка. Накрая върху брега се образуваха купчини от най-необходимото, което непременно трябваше да вземат със себе си.

Опънаха помежду си аудиокабела — Ъндърхил към Юнърбай, а от него към Хевън и Нишнимор. Шерканер се надяваше до последния момент, че ще разполагат с портативни радиостанции, но тези устройства все още бяха много големи и неудобни, пък и не се знаеше как ще реагират на свръхниските температури. Затова сега можеха да говорят само с един член на групата. Но при условие, че трябваше да имат постоянна и сигурна връзка помежду си, и аудиокабелът вършеше добра работа.

Шерканер водеше колоната към брега на езерото, следваше го Юнърбай, а Нишнимор и Хевън теглеха шейната отзад. Щом се отдалечиха от подводницата, мракът отново ги обгърна. Тук-там под краката им, докъдето бяха стигнали екзотермите, все още се виждаха червеникави отблясъци. Подводницата изразходва тонове гориво, докато си пробиваше път към повърхността. През останалата част от операцията трябваше да разчитат единствено на енергията от екзотермите, които носеха със себе си, стига те да намерят храна под преспите.

Именно екзотермите правеха възможна тази разходка по повърхността по време на най-дълбокия Мрак. Преди откриването на микроскопа „великите мислители“ твърдяха, че най-съществената разлика между висшите животни и останалите живи същества е способността им да оцелеят като индивиди по време на Великия Мрак. Растенията и низшите животни измираха; оцеляваха единствено техните енцистирани зародиши. Но сега вече беше известно, че много едноклетъчни животни също успяват да преживеят периодите на мрак и замръзването, при това без да се крият дълбоко под повърхността. Докато Шерканер следваше в Кралското училище, биолозите там откриха дори нещо още по-необикновено: в гърлата на вулканите се срещаха някои форми на прости бактерии, които оставаха активни чак до настъпването на дълбокия Мрак. Шерканер беше очарован от микроскопичните създания. Според професорите тези същества прекратяваха жизнените си функции или пък пръскаха спори, когато вулканът изстине. Ъндърхил обаче се чудеше дали не съществуват

разновидности, които биха могли да оцелеят като произвеждат собствена топлина. В края на краищата дори по време на Мрака имаше достатъчно количество кислород, макар и в твърдо състояние, а на много места под снега лежеше солиден пласт органични останки. Ако имаше някакъв вид катализатор на окисляването при свръхниски температури, тогава малките буболечки биха могли да „изгарят“ растителността и така да поддържат жизнените си функции между две изригвания на вулкана. В такъв случай тези бактерии щяха да са най-добре адаптирани за живот след приключването на Периода на мрак.

Навремето единствено дълбоката некомпетентност на Шерканер по този въпрос му попречи да се отдаде за по-дълго на неговото изследване. В двата типа живи организми се извършваха коренно различни химични процеси. Процесът на външно окисляване беше твърде слаб, а в среда с по-висока температура изобщо не се осъществяваше. В много случаи опитите довеждаха до нарушаване жизнените функции на бактериите: двата типа метаболизъм се оказаха силно отровни един за друг. В Периода на мрак те едва ли щяха да действат пълноценно, ако са в близост до вулкан, който изригва периодично.

Навремето сигурно никой нямаше да забележи опитите на Шерканер, ако той не беше превърнал лабораторията в замръзнало блато. За което (временно) го изключиха от училище. Но в края на краищата резултатът от всичко това бе налице: екзотермите.

След седемгодишно селектиране в Службата за физически изследвания получиха бактерия с ускорен от кислорода метаболизъм. Затова когато Шерканер разля екзотермичната каша върху замръзналия въздух, на мястото незабавно се образува гъста пара, после се появи и слабо сияние; накрая то се превърна в локва, която постепенно се втвърди. След няколко секунди при по-внимателно вглеждане в мястото на току-що осъществената реакция можеше да се забележи (ако екзотермите в локвата са имали късмет) слабо сияние изпод снега, подхранвано от останки с органичен произход.

Сега сиянието от лявата им страна стана особено ярко. Снегът се раздвижи, слегна се и над него се заиздига нещо като мъгла. Шерканер дръпна силно кабела на Юнърбай и поведе групата към гъстото гориво. Колкото и да бе блестяща идеята за екзотермите, тяхното използване все още не се отличаваше много от обикновеното палене на

огън. Сняг имаше навсякъде, а необходимото им гориво стоеше скрито дълбоко под него. За да стане възможно неговото откриване и използване, трябваше да бъдат впрегнати в работа трилиони прости бактерии. Известно време дори Службата за физически изследвания се блазнеше от идеята за отглеждане на такива бактерии. Също като колонииите водорасли по Южното крайбрежие, и тези невидими същества в известен смисъл живееха заедно. Те се развиваха и размножаваха също толкова бързо, колкото и подводната растителност в топлите морета. Мнозина обаче се питаха дали този експеримент няма да превърне света в огнено кълбо. Оказа се обаче, че ускореният метаболизъм е истинско самоубийство за бактериите. Ъндърхил и неговата група имаха на разположение най-много петнайсет часа, преди техните екзотерми да се самоунищожат.

Скоро групата излезе от езерото и стъпи на брега, където по време на Чезнещото слънце се намираше игрището за крикет на командира на вражеската база. Следователно тук имаше изобилие от гориво. В единия край на поляната бактериите едва не се задавиха от лакомия — бяха попаднали на останки от дърво. Купчината излъчваше все повече топлина, докато накрая изпод снега не засия ярка смарагдова светлина. Тя освети за миг цялото игрище и сградите отвъд него. После постепенно отслабна и на мястото ѝ остана да тлее само червеникаво сияние.

По приблизителни изчисления бяха се отдалечили на около стотина метра от подводницата. Оставаше им да изминат още четири километра, стига през времето на Мрака по пътя им да не са се появили никакви непредвидени препятствия. Оттук нататък на групата предстоеше предимно досадна рутинна работа: изминаваха по десетина метра и спираха, за да пръснат екзотермите. Докато Нишнимор и Хевън почиваха, Юнърбай и Ъндърхил наблюдаваха дали бактериите не са открили някое богато находище на гориво. Появеше ли се такова място, щяха да разплискат цялата органична каша наоколо. Понякога не намираха почти никакви залежи (когато минаваха през шосе с бетонно покритие например). Тогава не им оставаше нищо друго, освен да разринат замръзналия въздух. Това също бе жизненоважно — все пак трябваше да дишат нещо. Но без гориво за екзотермите студът бързо проникваше в костюмите им: предаваше се по веригата, с която бяха свързани или пропълзяваше от

стъпалата нагоре по цялото им тяло. Напредването зависеше от това дали Шерканер бързо ще открие нов източник на гориво.

Всъщност той не се затрудни особено от тази задача — беше се ориентирал, докато траеше светлината от ствола на дървото и сега трябваше само да си припомни местата, където имаше растителни останки. Чувстваше се добре и почти не усещаше вкочаняващия студ. Болката по върховете на краката и ръцете му обаче остана и той чувстваше как ставите му смъдят. Към това се прибави налягането, студът, жуленето на костюма. Болката също бе интересна тема за изследване, върху която си заслужаваше да помисли — толкова полезна, така омразна. Дори такива като Хрункнер Юнърбай не успяваха изцяло да я игнорират; той чуваше по кабела пресекливото затруднено дишане на сержанта.

Спиране, зареждане на резервоарите, вдишване, и пак на път. После отново и отново. Състоянието на измръзналите крайници на Джил Хевън се влошаваше. Спряха и се опитаха да направят костюма му по-удобен. Юнърбай си размени мястото с него, за да помага на Нишнимор при разливането на екзотермите.

— Няма нищо, това са само средните ръце — каза Джил. Но затрудненото му дишане беше много по-тежко от пъхтенето на Юнърбай.

Въпреки това операцията вървеше по-добре дори от най-смелите очаквания на Шерк. Макар и уморени, те продължаваха да напредват през мрака, а движенията им вече станаха напълно механични. Оставаше само болката... И удивлението. Шерканер непрекъснато се оглеждаше през тесните цепки на шлема си. Иззад вихрушката от кристали замръзнал въздух и мъглата, образувана от екзотермите, прозираха заоблените очертания на хълмове. Всъщност наоколо не цареше непрогледен мрак, както можеше да се предполага. Понякога, извърнеше ли глава надясно, с крайчеца на окото забелязваше червеникав диск, разположен ниско над западния хоризонт. Не беше трудно да се досети, че вижда слънцето във фазата на най-дълбок мрак.

Въпреки тесните цепки на шлема, Шерканер можеше да види и звездите. „*Ето че сме тук най-сетне.*“ Първите проникнали в сърцето на Мрака. Това беше свят, чието съществуване някои древни философи категорично отричаха. Защото как така е възможно да съществува

нещо, което не можеш да видиш. Но сега този свят беше пред очите им. Той съществуваше — векове, сковани в мраз и мълчание... И много звезди, навсякъде. Даже през дебелиите стъкла на шлема, използвайки само горните си очи, той виждаше цветна светлина дори там, където иначе нямаше звезди. Само ако поспреше за миг и разгледаше това великолепие с всички очи, какво ли още щеше да види! Според повечето научни теории северното сияние би трябвало да изчезне заедно със слънцето, което го поражда. Други твърдяха, че причина за него са изригванията на вулканите, които се намират около полюса. Напълно е възможно сега по небосвода да се забелязват и други светлини освен звездите...

Потрепването на кабела го върна обратно на земята.

— Продължавай да вървиш, трябва непрекъснато да се движим.

Джил вече едва шептеше. Нямаше съмнение, че препредава заповед на Юнърбай. Ъндърхил беше готов да се извини, когато осъзна, че всъщност Амбердон Нишнимор е причината за забавянето.

— Какво става? — попита Шерканер.

— ... Амбър видя... светлина на изток... Продължавай да се движиш.

Изток. Значи отдясно. Стъклото на шлема му от тази страна беше замъглено. Стори му се, че различава очертанията на хребет. Операцията им трябваше да се проведе на четири километра от брега. Там горе на билото щяха да имат чудесна гледка към хоризонта. Независимо, че светлината идваше от противоположния край. Точно така! Наистина виждаше светлина — бледо сияние, което бавно се разпростира във всички посоки. Дали не е северното? Шерканер с усилие овладя обзелото го любопитство и продължи да пристъпва напред. Бог му е свидетел, че би дал всичко, само и само да се изкачи на билото и да погледне замръзналото море!

Шерканер се държа като дисциплиниран войник чак до следващата спирка за разливане на органичен разтвор. Тъкмо пълнеше резервоарите на Хевън със смес от светеща екзотермична маса, гориво и замръзнал въздух, когато това се случи. Пет малки светлинки прекосиха западния небосклон, оставяйки след себе си следа като комети. Едната от тях бързо угасна, но другите четири се събраха в едно и... Блесна светлина, толкова ярка, че очите на Ъндърхил, с които гледаше нагоре, засмъдяха от болка. С другите обаче той все още

можеше ясно да вижда. Ярката светлина обхващаше все по-голяма част от небето и беше хиляди пъти по-силна от мъждукащия слънчев диск. Многочленестите им сенки заподскачаха наоколо. Излъчването ставаше все по-ярко и по-ярко, докато накрая Шерканер усети как през костюма му започна да прониква топлина. Замръзналият въздух около тях се понесе нагоре, образувайки искряща бяла пелена. Топлината се усили още, сега вече пареше, после спадна. Гърбът му обаче остана топъл, сякаш се е разхождал дълго в хубав слънчев ден.

Парата се завихри около тях и това бе първият осезателен полъх, който усетиха откакто напуснаха подводницата. Внезапно стана много студено — влагата изсмука топлината от костюмите им; от цялата екипировка единствено ботушите бяха напълно пригодени за тези условия. Светлината все повече губеше силата си, въздухът и водата отново се превърнаха в кристали и паднаха на повърхността. Ъндърхил пак рискува да погледне нагоре. Ослепителните точки сега приличаха на светещи дискове, които постепенно гаснеха пред очите му. На тяхно място се появи трепкащо сияние, подобно на северното. Четири, близко разположени една до друга точки — ъглите на правилен тетраедър? Такава красота!

Само след няколко секунди щяха съвсем да избледнеят и да се изгубят от небосклона. Затова пък се появиха нови светлини — ярки проблясъци отвъд източния хребет. На запад към точката на зенита се устреми друг рояк ярки точки. Зад тях небето се покри от трепкаща светлинна пелена.

Четири члена на групата стояха неподвижни. За миг подчинението на военната дисциплина, насадено в съзнанието на Юнърбай, отстъпи място на благоговението. Той отстъпи назад от образувалата се органична локва и постави ръка върху гърба на Шерканер. Гласът му най-сетне успя да проникне по кабела въпреки лошата връзка:

— Какво е това, Шерканер?

— Съвсем не знам. — Той усещаше треперенето на ръката на Юнърбай. — Някой ден обаче непременно ще разберем... Да продължаваме напред, сержант.

Групата напълни резервоарите, после продължи пътя си, но движенията на четиримата приличаха на марионетки, дърпани от конци. Илюминациите над главата им продължаваха. Макар светлината

вече да не бе така силна като от четирите изгорели слънца, цветовете по небето надминаваха по красота и най-прекрасното земно сияние. Две падащи звезди се движеха все по-бързо по небето. Сияйната им следа постепенно се разнесе и угасна. После отново се появи на върху източния небосклон, нажежени до бяло, подобно малки копия на първите четири слънца. Дълго след като избухнаха от мястото, където ги забелязаха за последно, струеше светлина във всички посоки.

Най-смайващото зрелище беше отминало, но по небосклона все още пробягваха светлинки, досущ малки духове. Можеха да бъдат взети за сиянието на зората, но се виждаше ясно, че са подхранвани от мощен източник на енергия. Дали пък това не са белите нощи в Периода на мрак? Каквото и да бе обаче, само заради него си заслужаваше да предприемат тази изпълнена с рискове операция.

Най-накрая стигнаха военната база на тийфърите. Необикновената зора продължаваше да осветява небосклона, дори когато се спускаха по рампата, водеща към входа.

Никога не бяха разисквали подробно набеязаните цели. Те останаха същите, които Ъндърхил предложи на Виктъри Смит онзи следобед в Териториалното командване. Стига да успееш да се събудят и да оцелеят в сърцето на Мрака, четиримата войници, снабдени с известно количество експлозиви можеха да нанесат огромни щети на резервоарите с гориво и живата сила, разположена сравнително близко до повърхността. Не беше изключено да се доберат и до Генералния щаб на Тийфщадт. Дори да успееш да направят всичко това обаче, то не би оправдало огромните инвестиции, вложени в изследването на Ъндърхил.

В плана им все още съществуваха съмнителни непълноти. Всеки път модерната военна машина на двете страни правеше усилие да спечели предимство и въпреки настъпването на Мрака продължаваше да действа и да дебне заспалия противник; с настъпването на Новото слънце обаче армията, която първа се връщаше на бойното поле, ставаше и окончателен победител в битката.

До окончателното настъпване на Мрака и двете страни бяха натрупали внушително количество запаси. Доколкото учените можеха да съдят по оскъдните данни, всеки път Новото слънце идваше

изпепеляващо и ослепително ярко. Това траеше няколко дни, а може би само броени часове, но и те бяха достатъчно, за да се опустоши всичко; повърхността се нажежаваше хиляди пъти повече, отколкото през Междинния период или годините на Чезнещото слънце. Именно тази непоносима жегата, а не студът на Мрака унищожаваше всичко живо с изключение на най-устойчивите представители на всяко поколение.

Рампата водеше към складовете на тийфърите. Противникът имаше резерви и по фронтовата линия, но този заден ешелон беше предназначен да снабдява войската по време на маневри. Без него елитните части на тийфърите щяха да са принудени да бездействат, а авангардът, в случай че Короната атакува, нямаше да има шанс за отстъпление. Според Териториалното командване унищожаването на тези складове щеше да ускори сключването на примирие или да осигури бърза победа на войските на Короната. Четирима бойци и целенасочените разрушения, които се канеха да извършат, щяха да са напълно достатъчни за това.

... Стига обаче да не замръзнеха, докато прекосяваха вътрешния двор на базата. По стъпалата имаше малко замръзнал въздух, а тук-там се забелязваха останки от храсти, украсявали пространството около пилоните със знамена. И с това се изчерпваше всичко. Сега им се налагаше да изливат почти цялото количество органична каша, за да постигнат някакъв минимален ефект. Мракът вече ги притискаше отвсякъде, а единствената светлинка идваше от действието на екзотермите. Според докладите на разузнаването дворът не беше по-дълъг от двеста метра...

Някъде напред засия елипса от светлина. Изходът. Групата с олюляване продължи по полето, което някога е било открито пространство, но сега беше защитено срещу Новото слънце със сребристо покривало. Пред тях се ширна равнина, цялата покрита с колчета за палатки. Тук-там снегът от замръзнал въздух ги беше разместил, но повечето стояха непокътнати. В оскъдната светлина успяха да зърнат и очертанията на парни локомотиви, релси, влекачи за превозване на оръдия и бронирани автомобили. Дори в сумрака металните им корпуси проблясваха под скрежа. Когато отново дойдеше Новото слънце, всичко тук щеше да е готово за действие. Докато ледът се топи и изпарява, а водният поток се оттича през

дренажната система, прокопана под полето, от най-близките убежища ще заприихдат първите бойци на тийфърите, готови да спасяват въоръжението и транспортните машини. Образувалата се вода трябваше да бъде събрана в специални резервоари, откъдето минаваше в пръскачките, използвани за охлаждане на нажежената от Новото слънце земя. Щяха да последват часове трескава проверка на изправността на техниката, още толкова време щеше да отиде за поправяне на повредите, резултат от двувековния Мрак и няколко часа непоносима жегата. След това войската щеше да поеме в онази посока, където според командването имаше най-голям шанс да удържи победа. Тази стратегия беше резултат от извършваните поколения наред изследванията относно природата на Мрака и Новото слънце. По данни на разузнаването противникът имаше голяма преднина в тази област.

Хрункнер ги събра около себе си, така че всички да могат да го чуват.

— Готов съм да се обзаложа, че часове след първите слънчеви лъчи тук ще гъмжи от войска, но сега всичко е на наше разположение. Ето защо пълним догоре резервоарите и се пръскаме за изпълнението на задачата както е по план. Джил, ще се справиш ли с твоята част?

Джил Хевън беше слязъл по стълбите, залитайки като пияница със счупен крак. Шерканер предположи, че проблемът с костюма се беше отразил и на краката му. Въпреки това Хевън се изпъна при въпроса на Юнърбай, а гласът му прозвуча почти нормално:

— Не съм бил целия този път, сержант, та сега да седя и само да гледам. Ще се справя със задачата си.

И така, беше настъпил най-важният и отговорен етап, заради който предприеха цялата рискована операция. Най-напред се освободиха от аудиокабелите, които досега ги свързваха един с друг. После си разпределиха експлозивите и черния прах. Неведнъж бяха отработвали на тренировките всеки детайл от операцията. Имаха резервни варианти за всяка непредвидена ситуация — ако изостанат с времето между два етапа, ако не попаднат в каналите на дренажната система, ако си счупят някой крак, ако картите се окажеха неточни. Каквото и да се случеше, пак щяха да приключат преди да са замръзнали.

Разпръснаха се в четири посоки. Експлозивите, разположени под защитното сребристо покривало, не бяха по-големи от ръчни гранати. Щом се оттеглиха, зад гърба им се разнесоха няколко слаби взрива, които обаче успяха да разрушат стратегически сектори от покритието. Продължиха да работят с пръскачките — напълно обикновени на вид, затова пък надеждни според планове на конструкторите от Службата за физически изследвания. Накрая складовете се оказаха изцяло покрити с черен прах, очаквайки целувката на Новото слънце.

Само след час вече бяха на километър от складовете. Юнърбай наложи бързо темпо след напускането на базата, загрижен за заключителната част от операцията — тяхното оцеляване.

Бяха почти на крачка от успеха. Почти. Но Джил Хевън сякаш изпадна в делириум и действаше хаотично по време на престоя им в базата. Накрая се опита да поеме сам в неизвестна посока.

— Трябва да намерим подходящо място и да се окопаем.

Повтаряше непрекъснато тези думи, докато Нишнимор и Юнърбай го овързваха с предпазните колани.

— Точно натам сме тръгнали, Джил, дръж се.

Юнърбай се отдели от групата на Хевън и Амбър и известно време двамата с Ъндърхил можеха да говорят насаме.

— Май успя да си възвърне духа — каза Шерканер.

Сега Хевън пристъпяше сякаш върху дървени протези вместо крака.

— Не вярвам вече да усеща болка — отговорът на Хрунк стигна до него слаб, но достатъчно ясен. — Не това ме тревожи обаче. Мисля, че постепенно потъва в Унеса.

Екстазът на Мрака. Някаква луда паника обземаше подсъзнателно всеки, когато усетеше, че е останал в студа на повърхността и няма шанс да се спаси. В такива случаи животинският инстинкт подсказваше на жертвата да търси място, което би могло да замести убежището.

— Проклятие!

Той едва различи приглушеното възклицание, а връзката съвсем прекъсна, когато Юнърбай се опита да ги подкара вкупом напред. От спасението ги делиа само няколко часа. Но сега... Докато

наблюдаваха борбата на Джил Хевън, у всички тях взеха да се надигат първични животински пориви. Инстинктът е невероятно нещо, но ако сега му позволяха да вземе връх, щеше да ги отведе на сигурна смърт.

Два часа по-късно едва се бяха добрали до хълмовете отвъд базата.

Джил на два пъти се освободи и като обезумял се хвърляше встрани от пътя, преследван от фикс идеята да открие сигурно убежище. Всеки път Амбър го домъкваше обратно, опитвайки се да го върне към здравия разум. Джил вече не си даваше сметка къде се намира, а от неговото буйство предпазния костюм съвсем се разпадна на части. Повечето от крайниците му вече бяха вдървени и измръзнали.

Краят настъпи, когато стигнаха до първото стръмно изкачване. Налагаше се да изоставят резервоарите с органична каша. Останалата част от пътя щяха да изминат единствено с въздуха, осигурен от екзотермите в личните им банки. За трети път Джил разкъса предпазните колани и със странно подскачащо клатушкане се хвърли към ръба на зейналата отстрани на пътеката пропаст. Нишнимор се втурна след него. Амбър беше едра жена и досега не срещна особени затруднения при залавянето на Джил Хевън. Този път обаче беше различно. Джил изпадна в последната фаза на Унеса. Когато тя се опита да го избута обратно от края на пропастта, той се хвърли срещу нея, ръгайки я с краищата на ръцете си. Амбър залитна назад и охлаби хватката си. Ръцете на Хевън махаха във всички посоки, той загуби равновесие и се отърколи в тъмната паст на урвата.

Тримата стояха онемели и неподвижни известно време; после Амбър започна да се спуска по склона, а краката ѝ трескаво търсеха опора в скалите под снега. Юнърбай и Ъндърхил я сграбчиха и я издърпаха обратно.

— Оставете ме, моля ви! Дори и измръзнал, той все пак има някакъв шанс. Трябва на всяка цена да го върнем обратно.

Ъндърхил се надвеси над пропастта и дълго се взира в нея. Джил беше паднал върху голите зъбери и тялото му лежеше долу напълно неподвижно. Дори да не беше мъртъв, обезводняването и измръзването щяха да го убият още преди да са го върнали на пътеката.

Явно Хрункнер разбираше това.

— Той вече свърши, Амбър — меко каза сержантът. После отново си възвърна началническия тон. — А ние все още не сме изпълнили своята мисия.

След миг Амбър помахаше в знак на съгласие, но Ъндърхил не я чу да проронва нито дума. Тя се изкачи обратно на пътеката и им помогна да затегнат отново предпазните колани, които ги крепяха един за друг, и да възстановят аудиоканала.

Тримата продължиха изкачването като сега се движеха доста по-бързо от преди.

Когато стигнаха крайната цел им бяха останали само още няколко кварта живи екзотерми. Преди Мрака по тези хълмове имаше гъст лес — ловен резерват, притежание на тийфърите благородници. Зад тях в скалите зееше цепнатина — вход към естествено образувано убежище, където щяха да са в относителна безопасност до настъпването на Периода на светлина. Във всеки от ловните резервати имаше такива дупки, използвани за скривалища от дивите животни. В гъсто населените райони те или биваха завладявани от хората, които допълнително ги разширяваха и ги снабдяваха с различни удобства, или се рушаха неизползвани. Шерканер недоумяваше как тяхното разузнаване беше разбрало за съществуването на това убежище. Единственото обяснение бе, че имаха агент сред висшите кръгове на тийфърите.

Дупката обаче не се оказа мечтаното убежище, а дива и неприветлива като пещера на първобитните.

Нишнимор беше единственият ловец в групата. Двамата с Юнърбай направиха просека в паяжината и се спуснаха надолу. Шерканер висеше над тях и им осигуряваше топлина и светлина.

— Виждам пет басейна... И двойка възрастни таранти. Дай още малко светлина.

Шерканер се спусна още по-надолу и насочи снопа лъчи в предполагаемата посока. Светлината в най-долните му ръце огря цялата вътрешност, чак до дъното на пещерата. Сега той също виждаше два от басейните. Замръзналият въздух ги покриваше едва-едва. Ледът в тях беше типичен за местата, предназначени за летаргичен сън — чист, без никакви балончета газ в него. Под ледената

кора различни замръзнало тяло, чийто очи лъскаха на светлината. Боже мили, беше огромно! Значи трябва да е мъжко; по него се виждаха гъстите редици на малките му.

— Останалите басейни са препълнени с храна. Съвсем прясно убита, както можеше и да се очаква.

През първата година от Новото слънце тази двойка таранти щеше да остане в убежището си, изсмуквайки соковете на своите жертви и подготвяйки малките да ловуват, за да излязат навън, когато пожарищата и огнените бури утихнат. Тарантите бяха месоядни и не толкова интелигентни като трактите, но затова пък много повече от тях приличаха на хора. Беше въпрос на живот и смърт да убият тарантите и да вземат храната им, но това приличаше повече на пладнешки обир, отколкото на лов.

Приключването на операцията им отне близо час и изразходва почти цялата енергия, останала от екзотермите. Накрая се изкачиха за последен път на повърхността и се опитаха да прикрият, доколкото е възможно, дупката в паяжината. Тъпа болка пронизваше няколко от ставите на Ъндърхил и той вече не усещаше краищата на левите си ръце. През последните няколко часа костюмите им се износиха, почти се разпаднаха на части, а някои от ръкавиците на Амбър съвсем се бяха стопили в резултат от непрекъснатия допир със замръзналия въздух и екзотермите. Така или иначе двамата не можеха да сторят нищо повече и крайниците им бавно замръзваха. По всичко личеше, че тя ще изгуби някои от ръцете си. Но каквото и да бе състоянието им, тримата щяха да издържат още минута-две.

След малко Амбър наруши мълчанието:

— Това може да се смята за победа, нали?

Гласът на Юнърбай беше необичайно твърд, когато й отговори.

— Точно така. И ти прекрасно знаеш, че Джил също би се съгласил с нас.

Тримата се притиснаха плътно в тъжна прегръдка, почти съвършено копие на статуята „Сключване на Съглашението“; имаше го дори Отсъстващият съюзник.

Амбърдън Нишнимор се промъкна обратно през отвора на пещерата. От нишките на паяжината, до които се беше докоснала, заискри зеленикаво сияние. Долу щеше да изсипе останалите екзотерми в басейните. Ледът им скоро щеше да скове бактериите, но

това нямаше да ги убие. Тримата се надяваха да си осигурят надеждно ледено покритие за през останалата част от Мрака. След този последен риск не им оставаше нищо друго, освен да разчитат на щастливата си съдба.

— Хвърли един последен поглед на входа, Шерканер! Теб по те бива в ръчната работа.

Увереността в гласа на Юнърбай съвсем изчезна през последните няколко часа. Амбър Нишнимор беше войник; Юнърбай се отнасяше по устав с нея и вече издаде всички необходими заповеди. Сега обаче сержантът мислеше само за едно — как да направи така, че по-малко замръзнал въздух да се налепи по корема му.

Ъндърхил се огледа за последен път. Намираха се на около километър над вражеската база. Яркото сияние върху небосвода гаснеше бавно; падащите звезди, небесните взривове — всичко свърши. В този приглушен сумрак складовете се открояваха като плътно черно петно върху сивия фон на полето. Това обаче не беше сянка, а черната пудра, която разпръснаха.

— Колко малко му трябва — каза Юнърбай, — само неколкостотин кила черен прах. Наистина ли вярваш, че ще свърши работа?

— Разбира се. Първите часове от Новото слънце са същински ад на земята. Черната пудра ще усили двойно унищожителната сила на лъчите. Нали си представяш какво ще се получи тогава?

Всъщност сержант Юнърбай лично беше контролирал тези опити. Усилените стократно лъчи на слънцето през Междинния период бяха насочени към покрит с черната пудра метал. Само след няколко минути резултатът беше на лице — топеше се всичко — буталата на цилиндрите, гилзите, колелата и релсите. Врагът щеше да бъде принуден да се върне обратно под земята, изгубил най-съществената част от своите муниции и машини.

— Това е първият и последен път, когато тази магия ще проработи, Шерканер. Няколко бариери или добре разположени мини и щяхме вече да сме мъртви.

— Така е. Но всичко ще се промени оттук нататък. Това е последният Период на мрак, който Паяците проспиват в мир и покой. Следващия път вече няма да има само няколко души с предпазни

костюми. Цялото население ще е будно. Предстои ни да завладеем Мрака, Хрункнер.

В отговор Юнърбай само се разсмя. После даде знак на Ъндърхил да се връщат обратно в пещерата. Макар да бе смъртно уморен, сержантът все пак държеше лично да се погрижи за окончателното прикриване на следите им.

Шерканер хвърли прощален поглед към сивото поле под себе си и към невъзможната зора, която огряваше небосклона. *„Толкова далеч, толкова близко трябва да улучиш, че куп полезни неща да научиш.“*

9.

Като дете Езр Вин беше винаги закрилян и в безопасност. Само веднъж животът му висеше на косъм, но това стана поради една нелепа случайност, съчетана с престъпно нехайство.

Дори по стандартите на Чуенг Хо фамилията Вин. 23 се смяташе за многобройна с широко разклонено родословно дърво. Някои далечни роднини не се бяха виждали лице в лице от хиляди години. През повечето време Вин. 23. 4 и Вин. 23. 4. 1 живееха почти в двата края на Обитаваното от хора космическо пространство. Те се развиваха независимо едни от други, трупата състояния и постоянно увеличаваха богатствата си. Може би идеята да се обединят отново след толкова време не беше от най-добрите, но по една щастлива случайност почти всички членове от трите клона се събраха едновременно в „Стария Киеле“. Те поизчакаха година-две, а после взеха да строят домове, които всяка здравомислеща цивилизация би нарекла палати. Споделеният бит позволи да преценят у кого колко е останало от общите им корени. Вин. 23. 4. 1 държаша вземането на всички решения да става с консенсус. Убеждението им не противоречеше на традиционните отношения във фамилията, но въпреки това леля Филипа се възмути. „Няма да допусна който и да било да се разпорежда с *моята* собственост!“, спомняше си нейните думи малкият Езр.

Вин. 23. 4 бяха сред най-близките роднини на родителите на Езр, макар техният диалект *несе* в по-голямата си част да звучеше напълно неразбираемо, фамилия 23. 4 не си правеше труда да се придържа към общоприетите стандарти. Стандартите, а още повече вписването в черния списък обаче бяха много важни неща. Веднъж по време на пикник един от възрастните имаше грижата да следи данните от скафандрите на децата, но автоматиката нещо засякла и отчела двойно време, а на онзи дори не му минало през ума, че „атмосферни секунди“ за неговия братовчед означава нещо съвсем различно от смисъла, който той влага в този термин. Езр обяздваше една малка скала, кръжаща около астероида, където се провеждаше пикникът.

Беше очарован, че си има свой собствен свят, който се движи като жив под ръцете и краката му. Когато въздухът му се изчерпа обаче, неговите другарчета вече си бяха намерили други игри и забави далеч от самотния ездач. Отговорникът не обърна внимание на сигналите за помощ от скафандъра на Езр, а детето в станалия ненужен предпазен костюм едва не се прости с живота.

Езр си спомняше единствено, че дойде в съзнание под надзора на съвсем нов отговорник. Много Ксек след това всички се грижеха за него като за истински принц.

Досега Езр Вин се беше пробуждал след летаргичен сън винаги в прекрасно настроение. Вярно, не минаваше без обичайната дезориентация; винаги се появяваше и характерното за това състояние физическо неразположение, но спомените от детството му подсказваха, че те много скоро ще преминат и всичко отново ще е наред.

Този път събуждането не беше по-различно от предишните, освен че стана някак много по-нежно и внимателно.

Той лежеше отпуснат в безтегловността, сгушен в топлото легло. Ориентацията му бързо се възстанови — високо над него се виждаше таван. На стената зад леглото имаше картина... толкова педантично изработена; най-вероятно беше фотография. *„Триксиа мрази тези картини.“* Мисълта за миг проблесна в съзнанието му, повлече със себе си спомени и преживявания. Триксиа. Триланд. Експедицията към Изчезващата звезда. При това той не за първи път се събуждаше тук. Беше преживял ужасни неща... Засадата на Новородените. Как ли успяха да я подготвят? Но защо не си спомняше нищо, което се е случило непосредствено преди да потъне в сън? Носеха се из космическия мрак в един повреден спускателен апарат, флагманският кораб на Парк е унищожен. Триксиа...

— Мисля, че това най-после го върна в съзнание, Пастирю.

Гласът беше женски.

Той неволно извърна глава по посока на звука. Анне Рейнолт седеше на ръба на леглото му, до нея видя Томас Нау.

— О, стажант Вин, радвам се да ви приветствам отново сред живите.

Усмивката на Нау показваше загриженост, но дори тя не промени надутото му държание. На Езр му трябваша няколко секунди, докато успее да произнесе нещо сравнително разбираемо:

— Као... учи... Какво се случи? Къде съм?

— Вие сте на борда на моята главна резиденция. Изминаха осем дни, откакто вашата флота се опита да унищожи корабите ми.

— Ъ?!

„Ние да сме ви нападнали?!“

Нау подигравателно наклони глава, забелязвайки недоумяващото изражение на Вин.

— Държах да присъствам, когато дойдете в съзнание. Директор Рейнолт ще ви запознае с подробностите, но аз исках лично да ви уверя в своята подкрепа. Назначавам ви за предводител на онова, което е останало от флотата на Чуенг Хо.

Той стана и потупа внимателно Вин по рамото. Езр проследи с поглед водача на Новородените, докато той излезе от стаята. *„Предводител на флота ли?“*

Рейнолт му донесе кадри от развоя на битката, чиято бруталност той трудно можеше да асимилира. Не е възможно всичко това да е лъжа... Хиляда и четиристотин души от Чуенг Хо станаха жертва на атаката — почти половината от личния състав. Четири от седемте междузвездни кораба на Чуенг Хо бяха унищожени, двигателите на останалите — извън строя. Почти всички по-малки средства за придвижване или имаха сериозни повреди, или изобщо не можеха да се използват. Подчинените на Нау се бореха с всички сили да потушат горящите в орбитата на планетата пожари. Като че ли нямаша нищо против да продължат „съвместната експедиция“. Всички суровини, които извлякоха от недрата на Арахна, сега щяха да послужат за снабдяване на поселищата, построени от Новородените в точка L1 на системата слънце/планета.

Рейнолт му даде да разгледа и списъците с личния състав. Всички на „Фам Нувен“ бяха мъртви. Капитан Парк и неколцина от членовете на Търговския съвет също станаха жертва на нападението. Повечето от екипажите на оцелелите кораби бяха невредими, но

всички висши ръководители се намираха в състояние на летаргичния сън.

От нетърпимия главобол, който мъчеше Вин през последните минути, прекарани на спускателния апарат, нямаше и следа. Според Рейнолт Новородените го бяха спасили от някаква „злополучна зараза“. Само една зараза обаче можеше да се задейства едновременно на толкова места и по едно и също време — повсеместен психически срив. Лъжите на Новородените можеха да се приемат единствено като опит да се покажат цивилизовани. Планирали са тази атака още от самото начало и са я изчислили до последната секунда.

Анне Рейнолт поне не се усмихваше, докато изговаряше всички лъжи. Но тя изобщо рядко се усмихваше. Директор по въпросите за човешкия ресурс Рейнолт. Странно, дори Триксия не бе доловила какво се крие зад това. Отначало Езр мислеше, че Рейнолт се бори с чувството за срам, защото много рядко се решаваше да го погледне в очите. Едва по-късно осъзна, че за нея е също толкова вълнуващо да гледа физиономията му, колкото и да изучава стената насреща. За директора по въпросите за човешкия ресурс той не беше личност; на нея не ѝ пукаше дори за загиналите.

Езр внимателно прочете всички доклади. Не изпита нито злорадство, нито болка, когато видя сред жертвите и името на Сам Дотрейн. *„Името на Триксия обаче го няма в нито един от списъците.“* Най-сетне стигна до раздела с оцелелите и тяхното местоположение в момента. Близко триста души, които битката завари в лагера на Чуенг Хо, сега бяха на път към L1. Езр прегледа имената, опитвайки се да си припомни човекът, който стои зад всяко едно от тях — все млади хора, сред които нямаше учени или представители на Триланд. Нямаше я и Триксия Бонзол. Той отвори нова страница — друг списък. *Триксия!* Тя фигурираше в него и дори беше записана в раздела „Лингвистичен отдел“.

Езр вдигна очи от електронната книга и се постара гласът му да не го издаде.

— Какво е, хм, значението на този знак, който стои след някои от имената?

„При името на Триксия.“

— Фокусирани.

— Това пък какво ще рече?

Тонът му неволно стана остър и припрян.

— Все още са на лечение. Не всички се възстановяват така бързо като вас.

Погледът ѝ беше твърд и невъзмутим.

Нау се появи отново на следващия ден.

— Време е да ви представя на вашите подчинени — започна той.

Двамата се понесоха по дълъг прав коридор към хангара с превозни средства. По всичко личеше, че това не е мястото, където се проведе банкетът. Усещаше се слаба гравитация, въпреки че се намираха на малък астероид. Совалката в хангара беше значително по-голяма от тези на Чуенг Хо и някак примитивно луксозна, в бароков стил. Вътре имаше ниски масички и бар, който можеше да се ползва от пътниците. Обграждаха ги широки прозорци с естествена гледка. Нау му даде време да огледа спокойно.

Совалката започна да се издига между косите подпори на поселището. То още не беше завършено, но изглежда щеше да стане просторно като лагера на Чуенг Хо. Не след дълго се озоваха над конструкцията. Гледката под краката им приличаше на митично морско чудовище. Оказа се, че са диамантените скали, събрани в едно. Повърхността беше необичайно гладка, без нито един кратер, но иначе по нищо не се различаваше от тази на астероида. Само на местата, където слънчевите лъчи попадаха върху оронен горен слой, сияеше пъстроцветна дъга. В просеката, образувана между двата диамантени върха, Езр забеляза складирани купчини сняг и огромни скални и ледени късове, очевидно добити от океанското дъно на планетата.

Совалката продължаваше да се издига нагоре. Иззад планинското било се показаха кораби. Бяха дълги повече от шестстотин метра, но дебелият слой прах върху тях ги правеше да изглеждат по-малки. Висяха в пространството, вързани здраво един за друг като неволници на пазар за роби. Езр започна бързо да ги брои наум като си даваше сметка, че едва ли вижда всичките.

— Докарали сте всичко на L1. Значи сте си присвоили находките и на двете експедиции, така ли?

— Боя се, че сте прав — кимна Нау. — Най-добре е да сме откровени, когато говорим по тази тема. Битката изтощи докрай и

двете страни. За разлика от вас ние имаме достатъчно ресурси да се върнем у дома, затова пък ще се приберем с празни ръце. Обединим ли се обаче... От L1 спокойно се наблюдава света на Паяците. Ако наистина са навлезли в Ерата на комуникациите, тогава ще използваме техните ресурси, за да възстановим нашите загуби и поправим щетите от битката. С други думи — можем да получим почти всичко, за което дойдохме тук.

Хм. Това напомняше за дългите периоди на преговори и обработка, докато клиентът узрее за сделката. Чуенг Хо бяха използвали тази стратегия в няколко случая. Понякога тя дори даваше резултат.

— Ще бъде трудно за изпълнение.

— За вас сигурно ще е трудно — разнесе се глас иззад гърба му.
— Но Новородените се справят с всичко. Най-добре е да запомниш това още сега.

Езр разпозна в този глас представителя на Новородените, който продължаваше да твърди, че Чуенг Хо са ги нападнали от засада дори след като унищожиха флагманския им кораб. Насреща му се усмихваше едър блондин. Казаното от него беше пределно ясно и недвусмислено.

— Ние винаги се бием така, че да спечелим. Скоро и Паяците ще го разберат.

Не беше чак толкова отдавна вечерта, когато Езр Вин седеше като равноправен съюзник до този човек, а той на свой ред беше погълнат от лекцията на Фам Тринли. Още там се разбра, че блондинът е грубиян и кавгаджия, но тогава нямаше голямо значение. Погледът на Вин пробяга по тапицираните с килими стени и се върна към Анне Рейнолт. Тя внимателно следеше разговора. Ако се съдеше само по външния вид, двамата с Брюхел бяха като брат и сестра. В русата коса на здравеняка се забелязваха червеникави отблясъци. Но с това се изчерпваше цялата прилика помежду им. Макар и с неприятен характер, той беше прозрачен като стъкло, а чувствата му — крайни и лесни за разгадаване. Единствената проява на емоция у Анне Рейнолт бе зле прикриваното нетърпение. Тя наблюдаваше събеседниците с изражение, сякаш е зърнала досадни вредители в градинската леха.

— Но ти не унивай, амбулантно търговче такова. Вашата собственост е извън всяка опасност. — И той посочи през прозореца.

Долу се забелязваше зеленикаво петънце, което далечно напомняше кръг — лагерът на Чуенг Хо. — Паркирали сме го в орбита на осем дни разстояние от планетата.

Томас Нау леко повдигна ръка, сякаш искаше да посочи нещо на тавана, и Брюхел незабавно млъкна.

— Разполагаме със съвсем малко време, господин Вин. Известно ми е, че Анне Рейнолт ви е запознала с основните факти. Искам обаче лично да се уверя, че си давате сметка за новите си задължения и отговорности. — Той направи нещо с ръкавелата си и гледката от лагера на Чуенг Хо се увеличи неколкостранно. Вин мъчително преглътна; странно, това беше най-обикновен лагер, дълъг почти сто метра. Очите му трескаво изучаваха неравния купол от ватирана материя. Беше живял под него не повече от две Мсек, неведнъж проклинаяки теснотията там. А сега чувстваше това място като втори дом — вътре бяха повечето от оцелелите му приятели. Толкова лесно можеха да унищожат и него! Засега обаче всичките му части изглеждаха непокътнати. Никъде не личеше куполът да е бил кърпен. Капитан Парк реши лагерът да е далеч от корабите, а Нау пощади убежището им.

— ... ето защо вашето положение е от изключително значение. Като мой представител и предводител на флота вие поемете отговорност, равна на тази на капитан Парк. Винаги можете да разчитате на подкрепата ми. Ще взема мерки и моите хора да схванат това. — Поглед към Ритцер Брюхел. — Ще ви помоля обаче да запомните едно-единствено нещо: нашият успех, нашето оцеляване сега зависи от това дали ще ни сътрудничите почтено.

10.

Станеше ли дума за ръководна длъжност, Езр си даваше сметка, че е малко мудар за такава работа. Но думите на Нау бяха съвсем ясни и категорични. Вин дори мина такъв курс на обучение в училище. Щом стигнаха лагера, Нау дръпна кратка и прочувствена реч, с която представи Вин като „новия предводител на флота на Чуенг Хо“. Той специално подчерта, че Езр Вин е най-изтъкнатият представител на фамилията, собственици на кораби в експедицията. Двата кораба на Вин бяха останали незасегнати по време на битката. Ако сред оцелелите имаше някой, притежаващ правото да ръководи хората на Чуенг Хо, то това несъмнено бе Езр Вин. В случай, че останалите подкрепят справедливия избор на Нау, това ще е за благо на всички тях. После Езр на свой ред беше изтикан напред. Той измърмори, че е щастлив да се върне отново сред приятелите си и колко много разчита на тяхната помощ.

През следващите няколко дни Вин осъзна непреодолимата пропаст, която Нау беше прокарал между дълг и лоялност. Езр уж беше сред свои, а всъщност не се чувстваше желан и приет. Всеки ден срещаше познати лица — Бени Уен и Джими Дием бяха живи и здрави. Езр и Бени се познаваха още от шестгодишни, а сега приятелят му се държеше като непознат. Като отзивчив непознат.

Един ден, повече по силата на случайността, отколкото по предварителен план, Езр се натъкна на Бени близо до хангара за совалки в лагера. Езр беше сам. Напоследък неговите асистенти от Новородените все по-често го оставяха без надзор. Дали вече му се доверяваха напълно? Или мислеха, че просто няма накъде да мърда? Сигурно не допускаха, че е способен да им причини неприятности. Това не говореше добре за него. Но пък така се чувстваше свободен.

Бени тъкмо приближаваше заедно с малка група от хората на Чуенг Хо към най-външната стена на лагера. Тъй като в тази част бяха складовете и хангарите, стените не бяха уплътнени отвън. През купола често се виждаха сигналните светлини на прелитащите совалки. Групата на Бени се пръсна в подножието на стената, за да провери

местата, където се съединяваха отделните части на купола и автоматиката, осигуряваща достъп до лагера. Наблюдаващият от Новородените стоеше по-настрани, но се виждаше добре от всички.

Езр идваше по страничния тунел, видя Бени Уен и като прескочи леко преградите в коридора, мина от неговата страна.

Уен вдигна очи от онова, което вършеше в момента, и кимна любезно.

— Предводител флота Вин.

Официалният тон вече се беше наложил между двамата и всеки път действаше на Вин като юмрук в лицето.

— Здравсти, Бени. Как я караш?

Уен хвърли бърз поглед към наблюдаващия. Стоеше наперено с вид на господар, но неговите сиви дрехи повече потискаха хората от Чуенг Хо, известни със своето богато въображение и силно развития си индивидуализъм. В момента говореше нещо с висок глас на трима от групата на Бени, но заради голямото разстояние думите му се чуваха приглушено. Бени погледна отново към Езр и сви рамене.

— Всичко е наред. Известно ли ти е какво правим тук?

— Подменяте комуникационната система.

Една от първите задачи на Новородените бе да конфискуват всички шлемове. Дотогава поне тези устройства, които им осигуряваха връзка с останалите членове от екипажа и достъп до всички системи на флотата, поддържаха крехката илюзия за свобода.

Уен се засмя горчиво, продължавайки да държи под око наблюдаващия.

— Позна от първия път, Езр, стари приятелю. Нали разбираш — новите ни... работодатели имат много проблеми. Затова им трябват нашите кораби и цялото ни оборудване. За жалост не могат да ги използват без комуникационната система. Как мислиш обаче — дали Новородените ще й се доверят?

Една добре действаща система като тяхната винаги може да бъде контролирана и променяна. Новородените обаче не владееха нейните тънкости. А тя от своя страна беше свързана с мрежата на корабите във флотата. И всичко това работеше в свършен синхрон.

Софтуерът на системата беше развиван с хилядолетия и доусъвършенстван от Чуенг Хо през последните сто години. Ако Новородените разрушаха онази част от системата, която беше в

корабите, тогава те нямаше да са им по-полезни от куп старо желязо. Но как можеха завоевателите да се доверят на нещо, което не разбират и не могат да владеят изцяло? В повечето такива случаи оборудването на завладените биваше унищожавано. Но както отбеляза Томас Нау, Новородените не можеха да си позволят да загубят повече ресурси.

— Те монтират свои устройства към всяка част от нашата система, при това не само тук, но и в корабите. И така, стъпка по стъпка, си я присвояват.

— Няма начин да подменят всички части с техни.

„Поне се надявам да е така.“ Един от отличителните белези на най-свирепите диктатури бе правителство да контролира комуникациите и системите за връзка.

— Ще бъдеш много изненадан, ако разбереш докъде са стигнали в подмяната. Гледах ги как работят. Техните компютърни специалисти са... странни. Откриха елементи в системата, за които никога не съм подозирал, че съществуват. — Бени сви рамене. — Но ти си прав, те не пипат комуникациите на по-ниско ниво. Изобщо се подчиняват на някакви неразбираеми правила. Затова пък сега интерфейсът навсякъде е чисто нов. — Бени си позволи да се усмихне криво. После свали някакво продълговато черно приспособление от колана си. Приличаше на клавиатура. — Не след дълго ще използваме само това.

— За бога, та то изглежда толкова допотопно!

— Опростено, не допотопно. Мисля, че засега ни подхвърлят само най-старата си техника. — Бени отново погледна към наблюдаващия на Новородените. — По-същественото е, че съдържанието на тази кутийка им е познато и те свободно оперират с него. Само си поиграй малко с нея и навсякъде по локалната мрежа ще се разпространи сигнал за тревога. Така на практика могат да контролират всичко, което правим. — Бени отново сведе поглед към кутията, после претегли тежестта ѝ. И той като Езр бе обикновен стажант и също като него не притежаваше кой знае какви технически познания. Затова пък имаше находчив и изобретателен ум. — Много странно. Всички технологии на Новородените, които съм видял досега, изглеждат доста елементарни. Въпреки това тия приятели съвсем сериозно са решили да ни контролират. Очевидно владеят нещо, което все още е тайна за нас.

Той сякаш говореше по-скоро на себе си.

Издад купола една светла точка ставаше все по-ярка, докато накрая бавно ги подмина. Поредната совалка пристигаше в хангара. Накрая се чу само тъпо триене о повърхността на дока. По купола се образуваха леки вълни. После се разнесе звукът от затварянето на люковете в дока, който по-скоро приличаше на вой. Езр се поколеба. Шумът можеше да попречи на наблюдаващия да чуе разговора им. *„Вероятно е така, но за разлика от човешките уши всяко подслушвателно устройство лесно ще декодира думите ни дори сред рева на ракета.“* Ето защо, когато заговори отново, той почти крещеше, сякаш се опитваше да надвика шума от кацането, а не шепнеше като конспиратор.

— Бени, напоследък се случиха много неща. Държа само да знаеш, че аз не съм се променил. Че не съм...

„Не съм предател, дявол да го вземе!“

За миг изражението на Бени остана непроменено... После той неочаквано се усмихна.

— Знам това, Езр, знам.

После го поведе към останалите от групата.

— Ела да ти покажа с какво още се занимаваме.

Езр го последва. Приятелят му от време на време сочеше ту в една, ту в друга посока, обяснявайки какви промени са направили Новородените. В съзнанието на Вин все по-ясно се открояваха правилата на играта. *„Ние сме необходими на противника, той разчита да му служим още дълги години. Сигурно много неща бихме могли да научим едни от други. Те няма да ни убият, защото очакват да получат от нас информация как да си свършат по-добре работата.“*

Воят откъм дока постепенно утихна. Някъде зад купола навън хора и машини започваха разтоварването.

Уен се приближи плътно до външната стена.

— Чувам, че местят много от хората си тук.

— Да, скоро ще станат четиристотин, може да дойдат и още.

Лагерът се състоеше от няколко съединени помежду си огромни балони. Построиха го малко преди идването на флотата. Въпреки това площта му беше изчислена така, че да побере хората, прекарвали петдесет светлинни години в летаргичен сън — колкото трае

пътуването от Триланд. Това означаваше подслон за три хиляди души. А сега бяха останали едва триста Чуенг Хо.

— Мислех, че си имат свой лагер, при това по-добър от нашия — повдигна вежди Бени.

— Аз... — Наблюдаващият от Новородените вече можеше без усилие да подслуша разговора им. *„Но това не е заговор. Боже мили, трябва да продължим да си говорим като нормални хора!“* — Смятам, че те са претърпели много по-сериозни загуби, отколкото признават. — *„Според мен бяхме само на крачка от победата, въпреки че те първи ни нападнаха и разполагаха с повече оръжия.“*

Бени кимна и Езр си помисли, че той отдавна знае всичко това. Дали му беше известно обаче, че:

— Въпреки новото попълнение в лагера ще остане още много място. Томас Нау има намерение да събуди още от нашите, най-вероятно някои офицери. — Новородените сигурно си даваха сметка, че така поемат огромен риск, но Нау явно наистина държеше да си сътрудничат... За нещастие Пастирът не бе така благосклонен към обектите на „фокусиране“. *Като Труксия.*

— Аха — гласът на Бени не изразяваше никаква емоция, но погледът му изведнъж стана изпитателен. После отклони очи настрана. — Това ще промени положението за мнозина от нас... Като малката дама, с която работих в този коридор например. — Той протегна глава през отвора и извика високо: — Ей, Киви, приключи ли вече?

Хлапетото? Езр я беше срещал един-два пъти след нападението — достатъчно, за да се успокои, че не е ранена или взета за заложник. Но напоследък прекарваше повечето време извън лагера, в компанията на Новородените. Вероятно им се е видяла твърде млада, за да представлява заплаха за тях. Минаха няколко секунди; от коридора се измъкна дребничка фигура в смахната шарена дреха.

— Да, бе, да. Всичко вече е готово. Затегнах двойно връзките на купола... — Тя едва сега забеляза Езр. — Здравсти, Езр! — За първи път не се хвърли на врата му. Просто кимна и направи гримаса, наподобяваща усмивка. Може би вече съзряваше. Жалко, че това става при толкова тежки обстоятелства. — Всичко около входовете е подсигурано, няма никакви проблеми. Чудя се обаче защо тия момчета просто не използват код.

Тя пак се усмихна. Той забеляза, че около очите ѝ се открояват тъмни кръгове, а лицето ѝ изведнъж бе придобило изражението на възрастен. Киви се поклащаше във въздуха, придържайки се към въздетата на купола само с един крак, обут в ботуш. Затова пък ръцете ѝ бяха кръстосани върху гърдите, с разперени настрани лакти. Малкото безцеремонно чудовище отпреди нападението беше изчезнало завинаги. Бащата на Киви все още беше сред „фокусираните“ — също като Триксия. Може би никога вече нямаше да се върне при тях. А Кира Пен Лизолет беше сред старшите офицери.

Момичето продължаваше да обяснява какво точно е направило в коридора. Тя имаше добра квалификация. Докато останалите деца играеха на кукли заедно с връстниците си, Киви отрасна в почти празен междузвезден кораб, носейки се из космоса. Това я превърна в добре подготвен професионалист, специализиран в няколко важни области.

Тя преливаше от идеи как да спестят време, докато монтират оборудването, за което настояваха Новородените. Бени само кимаше с глава, слушайки внимателно думите ѝ.

После Киви внезапно промени темата.

— Чух, че скоро в лагера ни ще има нови хора.

— Да...

— Но какви? Какви?

— От Новородените. После и някои наши, поне така се надявам.

Усмивката ѝ грейна за миг, но веднага след това тя с видимо усилие потисна вълнението си.

— Ходих в Хамърфест. Пастир Нау искаше да провера хладилните камери преди да ги пренесат на „Далечно съкровище“. Аз... Видях мама, Езр. Успях да зърна лицето ѝ през прозрачния капак — тя дишаше, макар и съвсем слабо.

— Не се притеснявай, дете... — рече Бени. — Ние... Всичко ще бъде наред и с майка ти, и с баща ти.

— Знам. И Пастир Нау каза същото.

В очите ѝ отново светна надежда. Ето какво било значи — Нау залъгваше горката Киви с мъгливи обещания и така я правеше зависима от неговата воля за цял живот. Някои от обещанията можеше и да не са просто голи приказки. Защо наистина да не излекуват баща ѝ от проклетата зараза, която самите те му бяха докарали. Но войнът

Кира Пен Лизолет щеше да е много опасна за устоите на тяхното господство. Тя можеше лесно да организира контраатака. Затова сигурно щеше още дълго да спи... *„Незабавна контраатака.“* Погледът му рязко се върна към Бени, но очите на неговия приятел гледаха равнодушно, сякаш отново беше изпаднал в предишната апатия. Внезапно Езр почувства, че тук наистина се готви нещо. Вероятно само след няколко Мсек хората на Чуенг Хо ще предприемат отведен удар.

„Аз мога да помогна; знам, че ще съм от полза за приятелите си.“ През Езр Вин минаваха всички официални връзки, освен това той участваше в координирането на работата на Новородените. Ако се намесеше отвътре в полза на своите... За беда го охраняваха по-строго от всички останали. Дори Томас Нау не го уважаваше истински. За миг Езр почувства гняв. Бени прекрасно знаеше, че приятелят му не е предател, но въпреки това не би могъл да помогне на конспирацията без неволно да изложи на риск заговорниците.

Лагерът на Чуенг Хо оцеля след голямата битка без никаква повреда. Комуникациите в него не бяха нарушени и за миг даже по време на схватката. Преди да подменят частите на локалната мрежа, на Новородените предстоеше дълго ровене из базата данни.

Онази част от оборудването, което оцеля след атаката, продължаваше да извършва рутинните операции без особени затруднения. Всеки ден населението на лагера се увеличаваше с по няколко души. Повечето бяха Новородени, но имаше и неколцина военни на Чуенг Хо с по-нисък чин, наскоро извадени от летаргията. И двете страни обаче изглеждаха така, сякаш са преживели някакво голямо бедствие. Никой не се опитваше да прикрие щетите на Новородените, нито количеството оборудване и техника, които са загубили. *„Възможно е Триксия да е вече мъртва.“* Всички фокусирани пациенти бяха настанени в новия лагер на Новородените — Хамърфест. Затова все още никой не знаеше подробности за тях.

С течение на времето условията в лагера на Чуенг Хо ставаха все по-лоши. Макар обитателите да бяха едва една трета от пълния му капацитет, системите постоянно отказваха. Една от причините беше частичната подмяна на оборудването. Друга се коренеше във факта, че

хората не вършеха съвместно работата си. Това обаче бе по-скоро страничен ефект. Главно промените в оборудването и неумението на Новородените да боравят с животоподдържащите системи отклоняваше вниманието им и правеше конспирацията възможна. За късмет на заговорниците Киви прекарваше по-голяма част от времето извън лагера. Езр знаеше, че тя лесно може да предугади намеренията на противника. А неговият принос към конспирацията бе само да мълчи и да не привлича вниманието върху това, което се готвеше. Той прескачаше от една дребна авария към друга, чудейки се какво ли са замислили другарите му.

Лагерът започна да вони. Ето защо Езр и неговият асистент от Новородените отидоха в Светая светих, за да проверят водните басейни и филтрите за бактерии — мястото, където стажант Вин прекарваше толкова Ксек... Доскоро. Какво ли не би дал да остане завинаги стажант и да работи тук долу, стига да върне капитан Парк и всички загинали.

Зловонието в оранжерията за бактерии бе по-страшно дори от онова, което се случваше да усети при някой провален опит в училище. Стените зад преливниците с бактерии бяха покрити с мека черна слуз. Тя трептеше като желе под въздушната струя на вентилатора. Кирет и Марли получиха пристъпи на гадене, а единият направо избълва в респиратора. Накрая Марли първи се съвзе.

— Пфу! За нищо на света няма да се занимавам с тая гадост! Ще те чакаме отвън, докато оправиш повредата.

И те зашляпаха, разплисквайки тинята наоколо. Накрая вратата се затвори плътно зад гърбовете им. Езр остана сам, потънал в смърдящата слуз. Той постоя известно време неподвижен, осъзнавайки, че ако някога иска да остане съвсем сам, това можеше да стане само тук.

Тъкмо беше започнал да проверява системите, когато някаква фигура, облечена във водонепромокаем костюм и с респиратор на устата, се надигна изпод тинята. Тя вдигна ръка, давайки знак да мълчи, и прекара детектор по костюма на Езр.

— Добре, чист си — дочу се приглушен глас. — Или просто ти имат доверие.

Беше Джими Дием. Езр едва се удържа да не го прегърне, въпреки гнусната слуз, с която беше покрит. Независимо от

предпазните мерки, заговорниците все пак намериха начин да се свържат с него! Но в гласа на Дием не личеше облекчение и радост, че отново вижда приятеля си. Очите му оставаха скрити по маската, затова пък стойката беше напрегната.

— *Защо постъпи като гадина, Вин?*

— *Не е вярно! Аз просто изчакам удобен момент.*

— Така мислят и... някои от нас. Нау обаче ти даде твърде много правомощия и сега за всичко трябва да се съобразяваме с теб. Нима наистина си въобразяваш, че разполагаш със съдбите на онези от нас, които оцеляха?

Именно в това го уверяваше Нау при всяка тяхна среща.

— *Не!* Те може и да си мислят, че са ме купили, но... За бога, сър, нима не съм бил винаги лоялен член на екипажа?!

Дочу се сподавен смях и Дием се поотпусна.

— Да, така е. Вечният мечтател, неспособен да задържи дълго вниманието си върху работата. — За това най-много му се караха навремето, но сега в гласа на Дием имаше нотка на гордост. — Затова пък не си глупав и никога не опита да се възползваш от влиянието, което има твоята фамилия... Така да бъде, стажант, добре дошъл отново на борда!

Това бе най-щастливото повишение, присъждано някога на Езр Вин. Той потисна хилядите въпроси в себе си; отговорите на повечето от тях дори не биваше да знае. Но въпреки това имаше един — Триксия...

Дием обаче вече му даваше нареждания.

— Ще запомниш няколко шифрови системи, но въпреки това се налага да се срещнем лично още веднъж. Дори тази смрад да намалее, тя непременно трябва да остане проблем. Така ще имаш добро извинение да слизаш тук долу. Остава един съществен въпрос — как да се измъкнем навън.

Вин се досети за „Далечно съкровище“ и бойците на Чуенг Хо, които все още спяха в хладилните камери на лагера. Дали пък нямаше скрито оръжие на борда на техните оцелели кораби?

— Хм. Има такава възможност. Предстои поправка на няколко участъка отвън, а в това ние сме единствените експерти.

— Известно ми е. Сега най-важното е да се подберат правилните хора за екипите, които ще извършват поправките, и те да бъдат

изпратени на точно определени места. Ще ти дадем имената.

— Добре.

— Още нещо — трябва ни информация за фокусираните болни. Интересува ни къде точно ги държат и дали могат бързо да бъдат преместени.

— Аз също се опитвам да се добера до информация за тях. — *„При това с много по-голямо упорство, отколкото можеш да си представиш, водачо.“* — Рейнолт твърди, че са живи и че се опитват да спрат развитието на болестта им. — *„Вирусът на „гнилия мозък“.* Рейнолт не беше споменавала този ужасяващ термин, но един от редовите Новородени си развърза езика пред него. — Освен това поисках разрешение да видя...

— Ясно. Триксия Бонзол, нали? — Покритата със слюз ръка съчувствено потупа Вин по рамото. — Хм, значи имаш добър мотив да настояваш за сведения. За другото им се подчинявай и си кротувай, но за това бъди особено упорит. Дай им да разберат, че ако ти помогнат, после ще могат винаги и във всичко да разчитат на теб... Хубаво. А сега се махай оттук!

И Дием се изгуби във вонящия мрак на оранжерията за бактерии. Вин внимателно заличи следите от пръстите му по ръкава си. Когато се отправи към изхода, той вече не усещаше мириса на гнилоч около себе си. Отново работеше със своите приятели. При това имаха всички шансове да успеят.

Не стига, че Томас Нау назначи предводител за жалките останки от експедицията на Чуенг Хо — смешна по същината си длъжност — но скоро нареди да се създаде и Управителен съвет на флота, за да може Езр Вин да се съветва с него по най-важните въпроси и да определя предстоящите задачи. Принуждаването на невинни хора да извършват явно предателство се оказа една от главните стратегии на Нау. Редовните срещи на съвета на всяка Мсек се превърнаха в истинско мъчение за Вин. Единственото му успокоение беше, че Джими Дием е един от членовете на новата управа.

Езр мълчаливо наблюдаваше десетимата, събрали се в неговата заседателна зала. Нау нареди да я обзаведат с мебели от полирано дърво и прозорци от най-доброто качество. Хората в лагера вече знаеха

за особените привилегии, с които се ползват предводителят на флота и неговият съвет. Всички освен Киви си даваха сметка, че ги използват. Повечето съзнаваха, че така може да продължи години, дори завинаги, ако Томас Нау не освободи останалите оцелели от Чуенг Хо, които сега държеше в състояние на летаргия. Някои — като Джими например — предполагаха, че тайно ще будят от време на време висшите офицери за разпит или за краткотрайни услуги. Все щяха да се намерят негодници, които да сътрудничат на Новородените.

Но поне засега сред тях нямаше предатели. Въпреки това екипът им не вдъхваше особени надежди: петима стажанти, трима младши офицери, една четиринайсетгодишна девойка и един напълно изкуфял лаик. Е, може Фам Тринли и да не беше съвсем изкуфял, поне физически; дори се радваше на доста добра форма за възрастта си. Най-вероятно винаги си е бил идиот. Самият факт, че не счетоха за необходимо да го включат към фокусираните пациенти, говореше красноречиво сам за себе си. Той остана единственият военен на Чуенг Хо, който не спеше в хладилните камери.

„Кое то още повече подчертава ролята ми на чучело.“ Предводителят на флота Вин призова присъстващите да заемат местата си. Можеше да се очаква, че след като се чувстват използвани, те ще съкратят срещите си до минимум. Напротив — съвещанията им често се точеха Ксек наред, прескачайки от една на друга идея, коя от коя по-безумна. *„Сигурно ти е много забавно да подслушваш разговорите ни, Нау!“*

Единодушно приеха, че премахването на вонята, която идва откъм оранжериите с бактерии, е особено важно. Това поне беше напълно изпълнимо. До следващата среща противната миризма, заплашваща да ги прогони от лагера, почти изчезна. Останаха само няколко неовладени участъци с бактерии (*много добре!*), но те вече не представляваха опасност за хората в лагера. Вин избягваше да гледа Дием, докато слушаше неговия доклад за хода на операцията. До този момент двамата се бяха срещали три пъти при басейните с бактерии. Разговорите им траеха кратко и обикновено говореше само единият от тях. Вин си даваше сметка, че ще му откажат информация именно по въпросите, които най-много го вълнуваха: колко хора от Чуенг Хо са привлечени в заговора, кои са те, имаше ли вече конкретен план как да надделеят срещу Новородените и да спасят заложниците.

Следващата задача обаче беше спорна. Новородените настояваха навсякъде във флотата да се използват техните уреди за отчитане на времето.

— Аз също не разбирам това тяхно желание — отвърна Вин на мълчаливото недоумение на съвета. — Секундите на Новородените се равняват на нашите, което е достатъчно за нормалното провеждане на локалните операции. Останалото е само въпрос на дребни календарни промени, които не са проблем за нас, защото винаги сме се съобразявали с календара на нашите Клиенти.

Вярно, понякога се получаваха известни трудности при обикновен разговор — балакреанският ден се равняваше на техни 100 Ксек, а годината им беше приблизително 30 Мсек, но останалите единици за време лесно се усвояваха.

— Разбира се, не е проблем да се съобразим с техния календар, но според мен това нареждане по-скоро прикрива нещо друго. — Арло Дин, бивш стажант програмист, сега отговаряше за софтуерните програми в лагера. — Нашите нови, хм, работодатели използват цялата техника на Чуенг Хо, а при промяната на стандартите могат да възникнат странични ефекти.

Арло изрече всичко това с нескрита ненавист.

— Добре, добре. Ще взема необходимите... — Езр направи пауза, обзет от неочаквана решителност да се справи с тая административна каша. — Арло, защо *ти* не отидеш направо при Рейнолт? Обясни й проблемите, които би предизвикала промяната.

И Езр се втренчи в дневния ред пред себе си, избягвайки сърдития поглед на Арло.

— Следваща точка: посрещането на нови обитатели в лагера. Пастирът предупреди да се подготви място за още най-малко триста души от Новородените, а веднага след това и петдесет Чуенг Хо. Предполагаме, че засега животоподдържащите системи ще се справят. Как стои въпросът с останалите системи обаче. Гонле?

Когато чиновете им все още значеха нещо, Гонле Фонг беше младши комендант по настаняването на „Невидима ръка“. Сега обаче отказваше да възприеме промяната. Видът ѝ с нищо не подсказваше нейната точна възраст. Ако не беше атаката, сигурно до края на живота си щеше да остане комендант по настаняването. Беше от хората, чиято

кариера спира точно на най-подходящото място — възможностите ѝ напълно отговаряха на онова, което се изискваше от нея. Сега обаче...

Фонг кимна в отговор на неговия въпрос.

— Подготвила съм някои сведения, които искам да ви покажа.

Тя затрополи по клавиатурата на Новородените, която се намираше пред нея, допусна грешка и побърза да я поправи. На екрана в другия край на стаята тутакси се появиха няколко съобщения, информиращи за допуснатата неточност.

— Как се работи с това чудо — промърмори Фонг, ругаейки под нос. После отново написа нещо, пак сгреша и този път не успя да овладее гнева си. — Дявол да ги вземе тия проклетии, не мога да се оправя с тях! — Тя грабна клавиатурата и я удари силно върху полираната маса. По повърхността на дървото се появиха пукнатини, но клавиатурата остана невредима. Фонг опита отново, този път с още по-голям замах; върху екрана се появиха съобщения във всички цветове на дъгата, които изразяваха протеста на системата срещу това насилие, после изчезнаха едно след друго, Фонг се надигна от мястото си и размаха странното приспособление пред лицето на Езр: — Тия проклетници Новородените ни отнеха всички интелигентни системи, които работеха съвсем нормално. Сега не мога да давам нарежданията си гласно на това несъвършено оборудване, нито пък имам контролен шлем за управление. Единственото, с което разполагаме, е някаква допотопна компютърна система и дяволските клавиатури.

Фонг отново метна клавиатурата върху масата. Тя отскочи и се превъртя във въздуха.

Останалите се присъединиха в хор към възмущението на Фонг, макар и не с толкова цветисти изрази.

— С тия клавиатури не може да се направи нищо. Трябва ни нашето оборудване за връзка и контрол... Сега сме като с вързани ръце, дори когато подсистемите работят нормално.

Езр вдигна безпомощно ръце, очаквайки недоволството да утихне от само себе си.

— На всички ви е известна причината, поради която използваме клавиатурите. Новородените чисто и просто не се доверяват на нашата система и искат непрекъснато да контролират всяка точка от лагера.

— Точно така! Именно затова са разположили наблюдателите си във всеки участък. Аз също не бих се доверил на противниковата

система, дори когато тя уж работи за мен. Това обаче е наистина нетърпимо. Нямам нищо против да използвам тяхното оборудване, но нека ни раздадат контролни шлемове с визьори и...

— Искам да те предупредя, че има хора, които са готови да си върнат обратно предишното оборудване — започна Гонле Фонг.

— *Престанете!* — Ето от това се страхуваше най-много. Езр направи всичко възможно с поглед да каже на Фонг онова, което не можеше да изрече гласно. — Давате ли си сметка какво казахте току-що, госпожице Фонг? Съгласен съм, това е огромно неудобство, но Пастир Нау ще приеме всяко неподчинение за предателство. Това е нещо, което Новородените смятат за директна заплаха.

„Така че си запази старото оборудване, ала не вдигай много шум.“ Но Вин не изрече гласно това.

Фонг се върна обратно на мястото си, погледна го и мрачно кимна.

— Помолих Нау и Рейнолт за допълнително оборудване и скоро може би ще го получим. Не забравяйте обаче, че се намираме на светлинни години от най-близката технически развита цивилизация. Ето защо всяко нещо трябва да бъде изработено с материалите, с които Новородените разполагат на L1. — Езр не вярваше това да даде особен резултат. — Изключително важно е да обясните на хората ни, че използването на нашето оборудване е строго забранено. Става въпрос за личната им безопасност.

Той огледа изпитателно всеки един от присъстващите. Почти всички отвърнаха на погледа му и Вин усети, че изпитват огромно облекчение. Когато се върнат обратно сред хората си, членовете на съвета с чиста съвест ще могат да прехвърлят цялата вина на безгръбначния Езр Вин, който служи единствено като рупор на заповедите на Новородените. Това щеше да закрепил разклатените им позиции и да оправдае необходимостта от прилагането на непопулярни мерки.

Езр мълча дълго след това, чувствайки се напълно изтощен. *„Господи, дано поне правя онова, което очаква от мен водач Дием.“* Но очите на Джими бяха също толкова безизразни и непроницаеми, както и погледите на останалите. Извън оранжерията за бактерии той безупречно играеше ролята си.

Езр опря ръце върху масата и се наклони към Фонг.

— Вие трябваше да ми докладвате за новодошлите. Какви проблеми има с пристигането им?

Фонг се намръщи, опитвайки се да си припомни какво точно бяха обсъждали преди да избухне. Накрая изненадващо рече:

— А, няма никакъв проблем с тяхното настаняване. Бихме могли да приемем още по-голямо количество новодошли. За бога! Ако контролирахме системата, дори три хиляди души няма да са много в този балон. Що се отнася до самите хора... — Тя вяло сви рамене. — Същински безчувствени пънове, каквито съм срещала неведнъж при други деспотични режими. Наричат себе си „Пастери“, но в действителност са истински пауни. Нещо в нас обаче ги тревожи. — Коварна усмивка разкриви чертите ѝ. — Тук има хора, които знаят как да се оправят с такива Клиенти. Някои от нас се сприятелиха с Новородените. Забранено им е да говорят открито за много неща — като вируса на „гнилия мозък“ например. Казвам ви обаче, че ако не изяснят съвсем скоро каква е тая работа, ние ще се постареем сами да открием отговора.

Езр не ѝ се усмихна в отговор. *„Слушате ли, Пастир Нау? Независимо какви са вашите планове, ние скоро ще научим истината.“* А Джими Дием ще използва разкритията им, за да действа по-нататък. На път за срещата Езр мислеше само за темата, включена като последна точка в техния дневен ред. Сега обаче всичко си дойде на мястото. Май не се справяше чак толкова зле.

Последната точка от дневния ред засягаше предстоящата поява на слънцето. Джими можеше да разчита за повече сведения единствено на изкуфелия глупак срещу себе си — един напълно некомпетентен глупак — Фам Тринли. Старчокът успя да превърне в истински спектакъл придвижването си до екрана на стената.

— Да, да — рече той, — разполагам с известен илюстративен материал. Секунда само! — Върху екрана се появила десетина графики. Тринли се прикрепил по-здраво към подиума, върху който стоеше, и започна своята лекция. Безспорно притежаваше дарбата да приковава вниманието на слушателите си. Независимо от това обаче речта му се състоеше от вече известни факти и банални фрази.

Вин го остави да дърдори стотина секунди, после го прекъсна:

— Напомням ви, че темата на доклада е „Подготовка за Изгрева“, господин Тринли. Какво очакват от нас Новородените?

Старецът измери Езр с презрителен поглед.

— Наричайте ме боец Тринли, ако обичате, предводителю на флота. — И той го изгледа мълчаливо от глава до пети. — Много добре, да караме направо тогава. Ето тук има близо пет милиарда тона диаманти. — Върху екрана зад него затрептя червена точка, указвайки въртящите се бавно около своята ос скали — единствените свободно движещи се тела, които капитан Парк откри в тази слънчева система. Ледът и златото, изкопани на Арахна, представляваха малко по-малки купчини, струпани в дупките и по края на астероида. — В момента нашата флота е закотвена за тези скали. Та, както се опитах да обясня преди няколко секунди, Новородените искат от нас да разположим електрическите си джетове точно в центъра на астероида.

— Преди Изгрева ли? — попита Дием.

— Точно така.

— Искат да осигурим стабилността на астероида по време на Изгрева значи.

— Съвършено правилно.

Хората около масата си размениха напрегнати погледи. Осигуряване на позициите преди някое решително действие беше обичайна практика още от древността. Ако всичко се изчисли правилно, задържането на астероида в орбита щеше да изхаби незначително количество гориво. Намираха се на по-малко от милион и половина километра от Арахна, почти по средата между нея и слънцето. През настъпващите светли години ярката слънчева светлина щеше да прикрие присъствието им в орбитата на планетата. Но Новородените залагаха на едро — те вече бяха построили немалко съоръжения, включително и техния Хамърфест върху купчината скали. А сега искаха да намерят място и за джетовете, още преди да се е появило слънцето. Веднага след поредното си възраждане Изчезващата звезда щеше да излъчи от петдесет до сто сола, докато светлината ѝ не се върне до нормалното равнище. Тия пънове бяха преценили, че двигателната сила на джетовете може да предотврати отделянето на диамантените скали от орбитата на планетата през това време. Това беше игра с огъня, но Новородените вече се разпореждаха с всичко. „Освен това тази операция щеше да позволи на Джими да излезе навън.“

— Честно казано, не мисля, че ще срещнем особени проблеми при изпълнението на тази операция. — Киви Лизолет се изправи от мястото си и се понесе към картите на Тринли, пренебрегвайки онова, което той имаше да казва. — Неведнъж съм се упражнявала, докато пътувахме насам. Майка ми искаше да стана инженер и смяташе, че стационарирането в определена позиция е сред най-важните операции в една мисия.

Думите на Киви звучаха много по-зряло и отговорно от изказванията на хората преди нея. Тя за първи път беше облякла зелената униформа на Лизолет. Момичето застина за миг неподвижно пред екрана, изучавайки подробностите. Поведението ѝ на малка дама радваше всички присъстващи.

— Боже мили, май никак не ни жалят. Тия скали са много нестабилни. Дори най-прецизните изчисления не биха могли да ни дадат точна представа за налягането вътре. А ако леките елементи започнат да се изпаряват под слънчевата светлина, тогава ще възникнат нови проблеми — тя подсвирна с уста, а усмивката ѝ беше по детски очарователна. — Напълно е възможно да се наложи да преместим джетовете по време на Изгрева. Аз...

Фам Тринли изгледа кръвнишки момичето. Без съмнение тя току-що обезсмисли поне хиляда секунди от неговото изказване.

— Да, ще падне здрава работа. Разполагаме само със сто електрически джета, с които да задържим цялата тая купчина. Следователно през цялото време на открито при скалите трябва да има наши екипи.

— Напротив, това не е вярно. За джетовете имам предвид. Разполагахме с много по-малко от тях при Зева Бризго. Тая работа едва ли ще е по-сложна от онова, което правих там.

Ентусиазмът на Киви беше пресечен като с нож, но сега срещу нея не беше Езр Вин.

Съветът не прие веднага идеята и всички заговориха в един глас. Младшите офицери, включително и Дием, настояваха скалната маса да бъде разпръсната на по-малки части по време на Изгрева, а запасите от летливи вещества да се прехвърлят откъм сенчестата страна на големия диамант. Дявол да го вземе този Нау, операцията щеше да бъде много рискована. Тринли на свой ред се наежи и взе да крещи, че всичко това вече го е обяснил на Новородените.

Езр удари нетърпеливо по масата, после още веднъж, по-силно.

— Тишина, моля. Тази работа така или иначе трябва да се свърши. Най-добрият начин да помогнем на хората си е добре да обмислим как точно да постъпим и после да поемем отговорността за своето решение. Предполагам, че ще получим и помощ от Новородените. Само трябва да намерим правилния подход да я поискаме.

Сега всички се обърнаха към него. „*Колко ли от тях участват в заговора?*“, зачуди се той. Дали и Киви не беше вътре? След няколко секунди разгорещени спорове отново се озоваха там, откъдето бяха започнали: не им оставаше нищо друго, освен да раболепничат и да се молят. Джими Дием се облегна назад и въздъхна.

— Добре, ще направим каквото ни е наредено. Така поне сме сигурни, че имат нужда от нас. Нека обаче притиснем Нау и го накараме да освободи някои от нашите специалисти.

Около масата се разнесе одобрително мърморене. Вин за миг спря поглед върху Джими, после бързо отклони очи. Дали така ще успеят да освободят някои от заложниците? Не биваше да хранят големи надежди. Но сега Езр знаеше със сигурност кога точно ще започнат да действат заговорниците.

11.

Май щеше да е най-добре, ако нарекат Изчезващата „стария приятел“. Нейната унищожителна сила беше известна още на древните астрономи от Старата земя. За по-малко от осемстотин секунди звездата, фигурираща в каталога като „самотно кафяво джудже (с особености)“ преминаваше от магнитуд 26 на магнитуд 4. За период от трийсет и пет години обектът ставаше невидим, а през това време за него се правеха догадки и се появяваха различни теории. Още от древността наблюдаваха внимателно звездата, но мистерията около нея оставаше неразгадана. Веднага след първоначалното избухване излъчването имаше огромна мощ, но после светлината ставаше съвсем равномерна. Изчезва, появява се, изчезва, появява се... Това ставаше на всеки 250 години, а появата ѝ можеше да се предвиди до секунда.

По време на хилядолетната си история човешката цивилизация се настани трайно далеч извън Слънчевата система на Земята. Изучаването на Изчезващата ставаше все по-прецизно и задълбочено и се правеше от все по-близко разстояние.

Най-накрая хората стигнаха до системата на Изчезващата и вече брояха секундите до нейната поредна поява.

По този случай Томас Нау дръпна една прочувствена реч, която завърши с думите:

— Това ще бъде наистина невероятен спектакъл.

Бяха се събрали в главната зала на лагера, за да наблюдават появата на звездата. Помещението беше претъпкано и поддаваше дори под натиска на леката гравитация на астероида. Отвън специалисти на Новородените наблюдаваха внимателно довършителните работи. На борда на корабите имаше разположени малки екипажи. Но Езр знаеше, че повечето Чуенг Хо и онези от Новородените, които в момента не са на смяна, се намираха в главното помещение. Хората от двете страни се държаха любезно, почти приветливо едни с други. От нападението бяха изминали четиридесет дни. Носеха се слухове, че охраната на Новородените ще бъде намалена до минимум след Изгрева.

Езр висеше близо до тавана. Сега като го лишиха от неговия шлем не му оставаше нищо друго освен да наблюдава само екраните по стените. От мястото си имаше прекрасна гледка към три от тях. Поне когато пред него не преминаваха други от присъстващите. Единият от екраните показваше пълния диск на Изчезващата. Другият предаваше картина от един от микросателитите, който летеше ниско в орбитата на звездата. Даже от петстотин километра повърхността ѝ не изглеждаше заплашително. Гледката можеше да бъде сбъркана с тази от кораб, прелитащ над светъл облак. Ако не беше унищожителната ѝ гравитация, досега хората да са кацнали на нея. През екрана бавно преминаваха „облаци“, а под тях проблясваше червеникаво сияние. Беше тъмночервената повърхност на кафявото джудже. Нищо не предвещаваше катаклизма, който щеше да настъпи след... шестстотин секунди.

Нау и неговият главен техник се присъединиха към Езр. Брюхел не се мяркаше наоколо. Това беше сигурен признак, че Нау е решил да разведри атмосферата — в такива случаи Ритцер Брюхел се изгубваше от погледите на присъстващите. Пастирът зае удобно място близо до Езр. Усмиваше се любезно като някой Клиент, предлагащ сделка.

— Е, предводителю на флота, все още ли се притеснявате за изпълнението на вашата операция?

Вин кимна с глава.

— Известни са ви препоръките, които направи моят управителен съвет. Преди Изгрева трябваше да пренесем всички летливи елементи откъм сенчестата страна на астероида. По същата причина трябваше да се скрием зад диска на Арахна.

Корабите и на двете флоти заедно с по-голяма част от екипажите сега бяха акостирали на астероида. Сянката на гигантския диамант би трябвало да ги предпази от лъчите на Изгрева, но какво ли би станало, ако нещата не се развиеха така, както ги предвиждаха...

Главният техник на Нау разтърси глава.

— Почти цялото гориво ще отиде, ако решим да летим около планетата. — Техникът, Джау Ксин, изглеждаше почти на възрастта на Езр, но не притежаваше огромната компетентност на Вин, която му помагаше да ръководи Чуенг Хо. — Впечатлен съм от познанията на вашите инженери — и Ксин кимна към екраните. — Свършиха работата по укрепването на астероида много по-добре, от който и да е

наш специалист. Невероятно е, че са толкова умели без... — Гласът му внезапно секна. Помежду им все още имаше тайни, но това можеше да се промени много по-скоро, отколкото очакваха Новородените.

Нау спокойно продължи оттам, където беше спрял Ксин:

— Хората ви наистина са много добри, Езр. Говоря съвсем искрено. Според мен те се противяха толкова енергично срещу нашия план само по една причина — искат всичко да е изпитано съвършено. — Той погледна към екрана с Изчезващата. — Помисли само — сега ние с вас пишем историята.

Около и под тях хората се бяха разделили в групи от Новородени и Чуенг Хо, но разговорите се водеха между всички. Екранът върху най-отдалечената стена показваше повърхността на астероида. Джими Дием и хората му опъваха предпазно сребристо покривало върху ледените блокове. Нау се намръщи.

— Това е за предпазването на леда и замръзналия въздух, сър — обясни Вин. — Върховете ще бъдат изложени на лъчите на Изчезващата. Покривалото ще предотврати изпаряването.

— Аха — кимна Нау.

Навън се забелязваха десетина фигури. Някои бяха привързани с вериги, други се движеха свободно. Гравитацията на повърхността беше пренебрежимо малка. Разстилаха сребристото платно с лекота, сякаш цял живот са се занимавали само с това — имаха хилядолетния опит на Чуенг Хо.

Езр се взираше във фигурите, опитвайки се да отгатне кой кой е. Те обаче носеха термोकостюми и Вин успя да види само някакви тела, които сякаш танцуваха над тъмната повърхност. Езр не беше запознат с подробностите от плана на заговорниците, но Джими му даде съвсем конкретни заповеди, които му подсказваха накъде вървят нещата. Едва ли някога ще имат по-подходящ случай. В момента имаха достъп до електрическите джетове на борда на „Зев Бризго“ и можеха почти свободно да се движат извън лагера, където нямаше наблюдатели на Новородените. Очакваше се секунди след Изгрева да настъпи известно объркване. А тъй като Чуенг Хо отговаряха за стабилизирането на астероида и контролираха операцията, то биха могли да използват хаоса в полза на своята конспирация. *„А на мен ми остава единствено да правя компания на Томас Нау и да се постарая да изиграя ролята си, колкото се може по-добре.“*

И Езр се усмихна широко на Пастира.

Киви Лизолет изхвърча от въздушната камера, обзета от ярост.

— Проклятие! Майната му! По дяволите! Проклятие! — ругаеше на висок глас тя, докато смъкваше термокостюма. Някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ изплува мисълта, че трябва да прекарва повече време с Гонле Фонг. Със сигурност от нея можеше да научи още по-пиперливи изрази за отчаяни ситуации като тази. Тя захвърли термокостюма в шкафчето си и се гмурна надолу по главния коридор, без да си прави труда да сваля работния гащеризон и шлема.

За бога, как можаха да ѝ сторят това! Натириха я обратно вътре да си бърка в носа, докато Джими Дием върши работата, която бяха поверили на нея!

Фам Тринли плуваше в пространството на около трийсет метра над изолационното покривало, с което опаковаха айсберга. Тринли се водеше ръководител на операцията по стабилизирането на диамантения астероид, макар всички негови заповеди да бяха само общи приказки, изречени с помпозен тон. Истинската работа вършеше Джими Дием. Неочаквано най-добрите предложения като това къде точно да закрепят и включат електрическите кабели и как да задействат програмите за фиксиране позицията на астероида дойдоха от Киви Лизолет. Ако спазеха всички нейни препоръки, Изгревът можеше да мине съвсем гладко без никакви поражения и последици.

А това изобщо не влизаше в техните планове.

Фам Тринли също участваше във „великата конспирация“. Един от заговорниците, на когото малко разчитаха и който изобщо не беше допускан до най-рисковите операции. Този статут отговаряше напълно и на неговите планове. Той само сновеше напред-назад под оскъдната светлина на Изчезващата и в повечето случаи пречеше на останалите от екипа.

В дълбоката сянка между диамантените скали имаше скрито още нещо — здраво прикрепени кораби, временни убежища и рафинерии за добитите от планетата полезни изкопаеми, които също трябваше да бъдат предпазени от първите унищожителни лъчи на Изгряващата.

Конструкцията на един от лагерите — Хамърфест, беше прикрепена към астероида на принципа на коренната система при дърветата и щеше да има твърде голямо отклонение, ако не поставеха допълнителни укрепления. Лагерът на Търговците пък приличаше на голям балон, завързан за повърхността. В него се бяха събрали всички будни Чуенг Хо и голяма част от Новородените.

По-далече от лагерите, прикрити отчасти от Диамант Едно, се намираха междузвездните кораби. Представляваха тъжна гледка. Беше някак неестествено символите на свободния човешки дух да са приковани един за друг като каторжници с вериги на краката. Видът им будеше и друг спомен — за китове самоубийци, гниещи на океанския бряг. Нямаше никакво време обаче да построят хангар и за тях. При това в сегашното си състояние те повече напомняха сметище за старо желязо. Новородените платиха скъпо и прескъпо за своето коварно нападение. След унищожаването на флагманския кораб близо денонощие Фам се носеше без посока в очуканата совалка, но накрая успя да се включи в контролната система на флотата. По всичко личеше, че Пастир Нау изобщо не подозира кой ръководеше битката в действителност. Само ако изпитваше и най-малко подозрение, Фам щеше да бъде или убит, или да потъне в дълбок летаргичен сън на борда на „Далечно съкровище“ заедно с другите оцелели бойци.

Макар нападнати коварно от засада, Чуенг Хо бяха на крачка от победата. *„Щяхме да им видим сметката, ако проклетият «гнил мозък» на Новородените не ни беше изтръшкал до един.“* Само ако бяха обърнали внимание на тревожните сигнали, които изпращаха телата им! Но дори тази скъпо платена победа едва не се превърна в масово самоубийство. Бяха оцелели най-много два от корабите с двигатели за свръхсветлинна скорост. Още един-два можеха да бъдат ремонтирани като се съберат части от безнадеждно пострадалите. Ако се съди по дестилацията на летливите вещества обаче, сигурно трябваше да мине още много време, преди да се сдобият с водорода, необходим за гориво дори само на един кораб.

До Изгрева оставаха по-малко от петстотин секунди, Фам внимателно се оттласна от повърхността и се заиздига към скалите, докато защитното покривало не скри от очите му струпаните един до друг кораби. Горее Дием, Ду и Патил — вече бяха отпратили Киви да се прибира — трябваше за последно да проверят здравината на въжетата,

с които е опаковано покривалото. По официалния канал, на който се свързваха хората от екипа, се разнесе спокойният глас на Дием. Фам обаче знаеше, че това е само запис. Под прикритието на изолационното покривало Дием и останалите се промъкнаха от другата страна на скалите. И тримата вече имаха оръжие. Удивително колко много операции изпълняваше електрическият джет, особено пък моделите на Чуенг Хо.

И така, Фам Тринли се оказа изоставен и изолиран от групата. Нямаше съмнение, че Джими с радост се е отървал от него. Доверяваха му се, само когато трябваше да се свърши нещо дребно и незначително — като да подхранва илюзията, че целият екип е още тук например, Фам Тринли сновеше непрекъснато напред-назад, така че да го виждат и откъм Хамърфест, и от лагера на Търговците, и усилено разговаряше с механичния глас на Джими Дием от записа.

Триста секунди до Изгрева. Тринли също се пъкна под изолиращото покривало. Отдолу се отриваше гледка към струпаните късове лед и внимателно складирания замръзнал въздух. Тъмният прах, образуван при разстилането на покривалото, сега отново се слегна по повърхността на диамантената планина.

Диамант. В детството на Фам Тринли единствено диамантите бяха признавани за богатство. Един грам обработен диамант беше достатъчен, за да се плати за убийството на принц. За средностатистическия представител на Чуенг Хо обаче диамантите бяха само една от разновидностите на въглерода, която се произвеждаше в индустриални количества. Но дори хората от Чуенг Хо малко се стреснаха при вида на скъпоценните канари. Астероиди като тези съществуваха досега само на теория. И макар те да не представляваха монолитна кристална структура, в тях все пак имаше доста внушителни диамантени късове. Дали бяха ядрата на газови гиганти или части от планета, взривила се преди много време по неизвестни причини? Този въпрос поставяше поредната неразрешима загадка от системата на Изчезващата звезда.

Преди да започнат работа Тринли внимателно проучи терена, макар и да не беше воден от същите подбуди като Киви Лизолет или Джими Дием. Между Диамант Едно и Диамант Две имаше падина, запълнена с лед и замръзнал въздух. Тя беше важна за Киви и Джими, но само от гледна точка на стабилизирането на астероида. С малко

копане обаче Фам Тринли превърна тази падина в проход между тяхната работна площадка и Хамърфест. Тунелът не се виждаше нито от корабите, нито от лагерите. Той обаче не го показва на Дием; планът на конспираторите предвиждаше да превземат Хамърфест чак след като завладеят „Далечно съкровище“.

Тринли се запромъква през V-образната падина, приближавайки все повече към седалището на Новородените. Дием и хората му сигурно с изненада биха научили, че Фам Тринли не е роден в космоса. Понякога, докато се катереше по стръмен наклон като този, той усещаше световъртеж, от който страдаха единствено родените на твърда земя. Ако се постаряеше малко повече, можеше да си представи, че не се изкачва в тясна дупка, а в скален комин на някоя планина. Комин, който постепенно се стеснява около него, докато накрая не го стисне в мъртва прегръдка.

Тринли спря за миг, придържайки се с една ръка, а тялото му увисна немощно без опората на въжета, котки и канджи, необходими за такова изкачване. *Боже*. Колко време мина, откакто за последен път се събудиха неговите инстинкти на човек, роден върху твърда земя. Той продължи упорито напред. Напред, а не нагоре.

По груби изчисления вече трябваше да е излязъл от Хамърфест и да се намира близо до комуникационния център. Покажеше ли се на повърхността обаче, имаше огромен риск някоя от охранителните камери да регистрира движението му. Разчиташе единствено на това нито една камера да не следи района по време на предстоящите промени. Все пак остана приведен ниско до повърхността. Стига да се наложи, щеше да припълзи още по-близо, но първо искаше да разузнае какво е положението. Той подпря гръб о диамантената стена, а краката му намериха опора в леда. После завъртя във всички посоки портативната си антена. След нападението Новородените се бяха превърнали в усмихнати тирани. Само в един случай заплахата от наказание беше недвусмислена — неразрешено притежаване на апаратура от оборудването на Чуенг Хо. Фам знаеше, че Дием и главните конспиратори са си запазили контролните шлемове и използваха един от тайните кодове за локалната мрежа. Почти целият заговор беше организиран под носовите на Новородените. Съществуваха начини за комуникация, при които изобщо не е нужно

оборудване; а тия новаци познаваха единствено старата система от точки и тирета, която приличаше по-скоро на игра на сляпа баба.

Макар ролята му в заговора да бе твърде незначителна, Фам Тринли знаеше тези тайни, защото разполагаше с неограничено количество от забранената електроника. А портативната му антена би се приела като знак за непочтени намерения дори в мирно време.

Кабелът, който размота, пропускаше всеки лъч светлина, попаднал върху него. Накрая завършваше с миниатюрен сензор, чувствителен към електромагнитния спектър. Главната цел беше комуникационната система в лагера на Новородените, чрез която се осъществяваше връзката с лагера на Чуенг Хо.

Тринли местеше антената като рибар, който замята с въдицата си. Тънкият кабел беше достатъчно здрав, за да действа успешно в среда с ниска гравитация. Ето тук. Сензорът увисна точно на линията между Хамърфест и лагера на Чуенг Хо. Тринли леко издаде дистанционното за насочване на антената извън улея, в който се криеше, и я ориентира към неизползваното летище в лагера на Чуенг Хо. Оттук можеше да се прикачи директно към локалната мрежа на флотата, а оттам — към системата за охрана на Новородените. Точно от това най-много се страхуваха Нау и хората му; ето защо притежаването на оборудване от Чуенг Хо се наказваше със смърт. Джими Дием постъпи съвсем разумно като не пое такъв риск. Фам Тринли обаче имаше някои предимства. Той умееше да използва старите, отдавна забравени възможности на техниката на Чуенг Хо... Но дори при това условие не би рискувал, ако Джими и останалите заговорници не вярваха така сляпо в успеха на своя план.

Май беше най-добре да говори с Джими Дием още сега. Около Новородените имаше твърде много неразгадани мистерии, за които хората от Чуенг Хо понякога дори не подозираха. Като например защо част от техните приспособления и оборудването им действаха така добре. По време на кръстосания обстрел тяхната тактика се оказа несъмнено по-добра, но Фам Тринли остана поразен от системата им за откриване и унищожаване на цели на противника. Не беше виждал подобно нещо в никоя битка досега.

Тринли имаше неприятното предчувствие, че не е далеч мигът, когато конспираторите ще бъдат притиснати в ъгъла. Въпреки това заговорниците смятаха, че това е най-добрият и в същото време

последен шанс да отблъснат Новородените. Сигурно е така. Но цялата тая работа изглеждаше твърде нагласена, за да е истинска.

„В такъв случай се възползвай максимално от ситуацията.“

Фам се съсредоточи върху това, което показваше визьорът му. Той прихващаше телеметрите на Новородените и видеокартините, които те предаваха за лагера. Част от информационния поток лесно можеше да се дешифрира. Ония несретници Новородените прекалено се доверяваха на линиите си. Май дойде време за истинския шпионаж.

— Петдесет секунди до Изгрева.

Гласът отчиташе с равен монотонен тон последните двеста секунди до Изгрева. Цялото множество, събрано в залата, стихна и мълчаливо наблюдаваше екраните.

— Четиридесет секунди до Изгрева.

Езр се огледа скришом. Ксин трескаво местеше очи от един към друг екран. По всичко личеше, че е неспокоен. Томас Нау внимателно изучаваше гледката от повърхността на Изчезващата. Но съсредоточеният му поглед показваше по-скоро любопитство, отколкото страх или подозрение.

Киви Лизолет беше погълната от гледката върху екрана, показващ изолиращото покривало и екипа на Джими Дием. Изражението ѝ продължаваше да е мрачно и намусено, още откакто влезе в залата. Само Езр можеше да предполага какво се е случило. И чувстваше облекчение от това. Джими използваше това невинно четиринайсетгодишно момиче за параван на конспирацията. Но той открай време поставяше целта над всичко. Ето защо Езр направи каквото е по силите му, за да опази момичето и да предотврати участието му в операцията. *„Готов съм да се обзаложа, че Киви няма да му прости, дори когато узнае истината.“*

— Първата вълна пристига след десет секунди.

Картината, предавана от микросателита, обаче оставаше непроменена. През облаците продължаваше да прозира само слаба червеникава светлина. Дали „старият чешит“ си правеше космически шегички с тях, или това наистина беше знаменателният миг?

— Изгревът!

Точно в центъра на диска на Изчезващата избухна ослепителна точка, която се разрасна за по-малко от две секунди и покри цялото лице на звездата. Картината, предавана от сателита, изчезна. Светлината ставаше все по-ярка, по-ярка и още по-ярка. Из помещението се разля меко сияние. То образува сенки върху отсрещната стена, а цветовете на видеотапетите бавно избледняха.

— Пет секунди след Изгрева — продължи механичният глас. — Данните сочат седем киловата на квадратен метър.

Езикът имаше различен, триландерски акцент. Нима записът не беше направен от Новородените? Въпросът обаче само се мерна в съзнанието на Езр и беше изтрит от последвалите събития.

— Десет секунди след Изгрева.

В единия ъгъл на помещението имаше екран с гледка от света на Паяците. До този момент той тънеше в мрак, но сега светлината го обгърна и дискът на планетата засия в целия си блясък под лъчите на звездата, чиято мощ вече надхвърляше пет пъти тази на слънцето. И продължаваше да расте.

— Двайсет киловата на квадратен метър.

Данни за мощността на изригванията в миналото, сравнени със сегашната сила на Изчезващата можеха да се видят върху скала на един от екраните. Последният Изгрев изглеждаше не по-малко величествен от предишните.

— Неутронният поток още е под измеримия минимум.

Нау и Вин си размениха пълни с облекчение погледи. Това вече беше реална опасност, която не можеше да бъде предвидена и изчислена през огромните междузвездни пространства. Не един и двама от древните астронавти бяха станали нейни жертви. Сега можеха да са спокойни, че поне няма да се изпържат под радиоактивното излъчване.

— Трийсет секунди след Изгрева.

— Петдесет киловата на квадратен метър.

Навън планинският масив, покрит с изолиращо покривало, започна да *сияе*.

* * *

Фам Тринли слушаше публичния аудиоканал. Но дори и без информацията от него Изгревът беше съвсем очевиден. Въпреки уникалната гледка обаче, умът и вниманието на Тринли бяха заети повече с онова, което течеше по персоналните честоти на Хамърфест. Имаше моменти, когато техниците оставаха поразени от получените данни, а охраната беше на път да напусне постовете си. Ако всичко вървеше по план, Дием и хората му вече трябва да са под „Далечно съкровище“.

Погледът на Тринли непрекъснато прескачаше от една на друга картина, които се появяваха върху визъора на шлема му. Системата на флота досега се справяше добре с телеметрията. Ха. Новородените просто нямаше как да избегнат заложените там капани. Те все по-често прибегваха до нея и мощните компютри във флотата на Чуенг Хо. Кое то пък улесняваше шпионирането на Тринли.

Силата на сигнала отслабна. Дали не стана някакво преплитане на честотите? Тринли изключи няколко от картините върху визъора си и се огледа наоколо. Дискът на Изчезващата беше затулен от планинското било, но сиянието ѝ огряваше всичко. Там, където ледът и замръзналият въздух останаха на открито, сега се вдигаше гъста пара. Сребристото покривало известно време вършеше работа, но после започна да се бръчка и хлътна надолу. Небето стана синкаво, а хиляди тонове вода и въздух се издигаха над повърхността във вид на плътна мъгла. Нейната пелена обгърна Хамърфест.

Тринли завъртя антената. Пропадането на връзката едва ли беше причинено единствено от мъглата. После нещо прищрака. Ето тук. Той отново улови трафика на Хамърфест. Само след миг успя да дешифрира кодовете им и пак беше в играта. Сега обаче следеше с едно око и бурята, която се надигаше около него. Появата на слънцето се оказа още по-грандиозен спектакъл, отколкото очакваха.

Тринли пусна пипалата си и в мрежата на Хамърфест. Има определени обстоятелства, при които компютърните програми започват да се държат странно, а техните създатели отказват да поемат отговорността за това. Системата си имаше своите тъмни страни, които сегашната екстремна ситуация можеше да активира.

Много странно. Сякаш десетки потребители използваха системата в момента. Освен това той не можеше да влезе в някои участъци от мрежата на Новородените. Как е възможно това, щом като

те бяха обикновени хора, току-що върнали се към висшите технологии благодарение на мрежата на Чуенг Хо. Много странна работа. Той пак се съсредоточи върху аудиотрафика. Несе на Новородените се разбираше лесно, но те говореха със силен акцент и много жаргонни изрази. „Дием... *отпред при скалите... според плана.*“

„*Според плана ли?*“

Тринли побърза да провери базата данни, за да разбере точно какво оръжие използва в момента екипът на Джими и кой вход ще предпочетат, за да проникнат на „Далечно съкровище“. Пред него се заредиха колони с имена... на заговорници. Фам Тринли беше включен като второстепенен участник. Още списъци. Тайният код на Дием. Първата версия само отчасти беше вярна; следващите файлове обаче съвсем точно повтаряха шифъра, използван от Джими и хората му. По някакъв начин бяха успели да прозрат измамата им и през цялото време да ги наблюдават отблизо. Нямаше предателство; просто някакво нечовешко виждане в детайлите и тяхното пресяване.

Тринли набързо събра оборудването си и запълзя напред. Надигна глава над ръба и се ориентира по надвисналото покритие на Хамърфест. Оттук ъгълът трябва да е точно този, който му трябва. Ще насочи лъча право към „Далечно съкровище“.

— Джими, Джими! Чуваш ли ме?

Кодът беше на Чуенг Хо, но ако в момента ги подслушваха, Новородените лесно можеха да открият откъде идва сигналът.

Единственото, за което мечтаеше Джими Дием, бе да стане толкова добър водач, че да му поверят самостоятелен полет. После двамата с Цуфе ще се оженият, а женитбата им щеше чудесно да съвпадне с времето, когато експедицията до Изчезващата звезда започне да дава плодове. Разбира се, тези планове бяха отпреди атаката на Новородените. А сега? Сега той оглавяваше заговор и беше заложил всичко на карта. Е, поне най-после действаша...

За по-малко от четиридесет секунди изминаха четиристотин метра — целият път по слънчевата страна на астероида. Мястото беше чудесно за алпинизъм, дори да ги нямаше слънцето и сребристото покривало. За малко не изгубиха Фам Патил. При такова шеметно спускане трябваше да знаят точно къде да забият следващия клин и

какво натоварване би издържала скобата, когато се отблъснеш от скалата и се спуснеш надолу. За щастие изчислиха предварително всичко до най-малката подробност, още докато разполагаха електрическите джетове. Не можеше да съществува никакво разумно извинение, ако някъде е допуснат пропуск. Патил висеше при близо половин G гравитация, когато клинът му изскочи от скалата. Щяха да го изгубят завинаги, ако Цуфе и Джими не бяха здраво завързани. Само още няколко секунди забавяне и лъчите на появилото се слънце щяха да ги изпепелят.

„Но въпреки всичко планът им проработи!“ Вече се намираха на срещуположната страна на кораба, където тия копелета не очакваха посетители. Когато очите на всички ослепят за миг от бликналата светлина, те ще заемат позиции.

Сега клечаха под туловището на „Далечно съкровище“. Корабът се извисяваше шестстотин метра над тях. Бяха толкова близо, че различаваха ясно всички части в предната му част и очертанията на резервоарите. Внимателно бяха проучили въпроса и знаеха, че това е най-запазеният от всички кораби на Чуенг Хо. Вътре имаше необходимото оборудване, но което е по-важно — хора, които трябваше да освободят.

Всичко наоколо тънеше в мрак, но скоро пелената от газове щеше да се разсее. Слънчевите лъчи постепенно превземаха тъмнината. Джими и останалите, бяха свалили сребристите си наметала и термокостюмите. Скоро обаче ги полазиха мразовити тръпки. Те притичваха от прикритие до прикритие, влачейки след себе си инструментите и импровизираните оръжия като се стараеха да не ги изложат неволно на слънчевата светлина. „Май няма как да стане по-светло от това.“ Но уредът за отчитане на времето сочеше, че са минали по-малко от сто секунди от началото на Изгрева. Максималната мощ на слънцето щеше да бъде достигната след още сто секунди.

Тримата се понесоха нагоре към главния отвор на „Далечно съкровище“, който се виждаше високо над тях. Това изкачване имаше едно голямо предимство — не съществуваше опасност корабът да се преобърне под тежестта им при липсата на гравитация. На борда трябваше да има екип на Новородените, готов да реагира веднага, ако Изгревът повредеше някоя от системите. Въпросът е дали той е

подготвен за нахлуването на въоръжена група точно в разгара на шоуто. Много пъти бяха претегляли рисковете, но така и не откриха начин да ги избегнат. Успееха ли да завладеят кораба обаче, щяха да разполагат с най-доброто оборудване, истински оръжия и оцелелите бойци на Чуенг Хо. И ще имат всички шансове да сложат край на този кошмар.

Внезапно забелязаха, че диамантените планини също светят! Джими спря за миг, за да огледа по-внимателно. Макар да се намираха много високо, все още между тях и лъчите на Изчезващата оставаха триста метра плътна диамантена стена. Но и това се оказа недостатъчна защита. Разсеяна на хиляди снопове, ту мощна, ту приглушена, дифузна и пречупена, част от слънчевата светлина проникваше през кристалната структура. Тя образуваше разноцветни дъги, а от повърхността на скалата надничаха милиони умалени копия на слънчевия диск. С всеки изминал миг сиянието ставаше все по-силно.

„Толкова за смяната на мрака със светлина.“ Джими се овладя с усилие и продължи нагоре. От мястото, където се намираха в момента, главният люк изглеждаше като главичка на гвоздей върху корпуса на кораба. Колкото повече се изкачваха към него обаче, толкова по-голям ставаше той. Дием помахна на Ду и Патил, които се изкачваха от другата страна. Новородените бяха сменили шифъра при входа, разбира се. Затова пък всички механизми оставаха същите — както стана и в лагера. Цуфе успя да разбере новия код, шпионирайки с бинокуляра по време на работата на открито. Чудно колко ли охрана имаше на кораба? *„Можем да ги надвием. Знам, че можем.“* Той посегна да набере кода върху контролния панел на люка и...

Някакъв глас избръмча в ушите му.

— Джими, Джими! Чуваш ли ме?

Думите едва се долавяха. Телетекстът показваше, че сигналът е декодирано лазерно излъчване, идващо откъм покрива в лагера на Новородените.

Джими замръзна: в най-лошия вариант врагът се гавреше с него; в най-добрия — Фам Тринли се беше досетил, че целта им е „Далечно съкровище“ и сега щеше да ги провали като последен глупак. *„Забрави този идиот, а ако мисията успее, му избий и последните зъби.“* Джими погледна към небето над Хамърфест. Антената имаше виолетов

оттенък и бавно се въртеше в светлината на Изгряващата. В космоса много трудно може да бъде засечен лазерен лъч. Но тук не се намираха в открития космос. Ако Новородените знаеха накъде точно да гледат, със сигурност щяха да *видят* линията на Тринли.

Отговорът на Джими беше компресиран до милионни от секундата и изпратен по посока на лазерния лъч.

— Веднага изключи това, смахнат дъртак такъв!

— Дадено. Но по-напред ще ти кажа, че те знаят за плана. Успели са да разшифроват кода.

Наистина беше Тринли, макар и да звучеше доста странно. Освен това никой не му беше казвал за кода.

— Всичко е нагласено, Джими. Но те все още нямат пълна информация. Върнете се! Каквото и да ви чака на „Далечно съкровище“, няма да е във ваша полза, а само ще влоши нещата.

Боже мили! Известно време Джими стоя като вкаменен. Ужасът от смъртта и поражението го измъчваше насън всяка нощ след нападението. За да стигнат дотук, те трябваше непрекъснато да поемат рискове. Той не изключваше възможността да ги разкрият. Но не си го беше представял точно така. Откритието на стария глупак може да излезе важно; но вече беше напълно безполезно. Да спрат и да се върнат обратно сега щеше да е най-лошият изход от ситуацията. „*Прекалено късно е.*“

Джими се насили да отвори уста и проговори.

— Казах да прекъснеш връзката.

Той се обърна отново към люка и набра новата парола, въведена от Новородените. Измина секунда, после двете части на люка се разделиха. Ду и Патил потънаха в полумрака на въздушната камера. Дием са забави само секунда, поставяйки малко приспособление отстрани на люка. Сетне ги последва.

12.

Фам Тринли прекъсна връзката. После се оттласна нагоре и бързо се заизкачва обратно към пукнатината в скалата. „*Ето, значи се провалихме.*“ Томас Нау беше изключително умен, освен това притежаваше особена проникателност. Тринли беше свидетел на провеждането на стотици операции; някои по-кратки по време от тази, други продължаваха векове. Но никога досега не беше срещал толкова прецизно, почти фанатично вторачване в детайлите, каквото Новородените бяха показали при разгадаването на тайния код. Нау имаше на разположение или някакъв магически софтуер, или армия от манияци. Някъде в подсъзнанието на родения на твърда земя Тринли се загнезди мисълта какво ли би било, ако един ден успее да ги надхитри.

В този момент обаче оцеляването беше неговата първа грижа. Ако Дием се беше отказал от „Далечно съкровище“, капанът на Нау можеше и да не се задейства. Или поне имаха някакъв шанс да избегнат смъртоносната му хватка.

Отляво диамантът искреше с цялата си красота. Отвсякъде го заливаха отблясъците на най-големия скъпоценен камък в историята на човечеството. Отпред гледката бе не по-малко величествена — слънчевите лъчи образуваха ореол около ледените върхове. Сребристото предпазно покривало сега се беше издигнало високо и се държеше за повърхността само в три точки.

Внезапно Фам усети как твърдата повърхност се изплъзва изпод краката му и се озова увиснал над пропастта, хванат само с една ръка. От нея по цялото му тяло преминаха вибрациите на планината, която се тресеше. От дъното на падината, по която дойде, се вдигаше пара, а диамантената планина танцуваше около него. Фам зърна как от цепнатината извира светлина. Беше разгледал внимателно картите, по които се ориентираше екипът. Диамант Едно и Диамант Две, разположени в една равнина. Инженерите на Новородените използваха долината наоколо като естествено хранилище за леда и замръзвания въздух от Арахна. Много практично, но не толкова предвидливо. Част

от слънчевите лъчи проникнаха през цепнатината между Едно и Две и стигнаха до леда и снега от другата страна. Сега образувалата се пара разделяше двата диаманта. Той видя какво стана с предпазното покривало — стотици метри от сребристите материя бяха разкъсани на дребни парченца. А светлината, струяща отгоре, приличаше на адска дъга.

— Сто четиридесет и пет киловата на квадратен метър.

— Това е кулминационната точка — обади се някой.

Сега Изчезващата светеше стотици пъти по-силно от стандартно слънце. Поне така показваха наблюденията от предишните избухвания, макар последното да се оказа по-мощно от тях. Изчезващата щеше да остане в това състояние през следващите десет хиляди секунди, а после трябваше да намали силата си до нивото на две стандартни слънца. И да се задържи така следващите няколко години.

Не се чуваха никакви победоносни викове. През последните неколкостотин секунди аудиторията пазеше гробно мълчание. Отначало Киви беше прекалено заслепена от собствения си гняв, че са я натирили обратно в лагера. Наредиха ѝ да напусне, точно когато десетина въжета, придържащи сребристото покривало, се скъсаха. Това създаваше огромен риск ледът да бъде изложен на директна слънчева светлина.

— Казах на Джими, че това няма да издържи.

По гласа ѝ обаче личеше, че вече не е толкова ядосана.

Появата на слънчевата светлина наистина представляваше величествена гледка, но щетите, които нанесе, надхвърляха и най-мрачните прогнози. Газови гейзери изригнаха от всички страни. Нямаше начин жалките им електрически джетове да издържат на техния напор. Щяха да минат Мсек преди повърхността на астероида отново да се успокои.

Четиристотин секунди след настъпването на изгрева сребристото предпазно покривало се откъсна от повърхността. То се издигна плавно нагоре, трептейки на фона на виолетовото небе. Долу нямаше и следа от екипа, който би трябвало да се крие под него. Из залата се надигна тревожен ропот. Нау направи нещо с ръкавела си и гласът му зазвуча достатъчно силно, че да се чува из цялата зала.

— Не се притеснявайте! Екипът е имал на разположение неколкостотин секунди, през които да забележи, че покривалото се е разкъсало. Това време е напълно достатъчно, за да се скрият в сенките под скалите.

Киви кимна утвърдително с глава, но после се обърна и тихо прошепна на Езр:

— Освен ако не са паднали от там. Все още не проумявам защо им трябваше да се качват толкова нависоко.

Рискът да са паднали или пък да са се изпарили беше еднакъв. Дори термокостюмите нямаше да ги спасят.

Езр почувства една малка длан да докосва неговата. „Дали хлапето изобщо си дава сметка, че тя е причина за всичко това?“ Секунда по-късно обаче той стисна нежно ръката ѝ. Киви гледаше втренчено мястото, където работеше нейната група.

— Трябваше да съм заедно с тях.

Тя повтаряше това още откакто влетя разярена в залата, но сега тонът ѝ беше много по-различен.

Картината върху екраните изведнъж затрептя, сякаш нещо порази всички камери едновременно. Светлината на Изчезващата, която проникваше през вече напълно открития Диамант Две, се превърна в ослепителен сноп лъчи. Сега обаче беше придружена и от звук — непрекъснат тътен, чиято сила ту се усиляваше, ту отслабваше.

— Пастирю! — Гласът прозвуча силен и настойчив, не като механичните съобщения в техническите доклади на Новородените. Беше Ритцер Брюхел. — Диамант Две се цепи, издига се...

Те също ясно виждаха как масата от милиарди тонове се накланя настрани, освободена от оковите, които досега я държаха към повърхността. Тътенът, който изпълваше залата, очевидно идваше изпод лагера — там, където се късаха връзките на диаманта с астероида.

— Ние не се намираме на пътя му, сър.

Езр вече се убеди, че грамадата бавно се придвижва, но си даде сметка, че няма опасност да връхлети върху лагера и корабите. Камерите бавно изместваха ъгъла си на наблюдение, а присъстващите в залата трескаво търсеха към какво да се привържат.

Хамърфест беше построен върху Диамант Едно. Поне засега той изглеждаше стабилен и цял. Но корабите отдолу... Много от тях бяха

привързани към диамантите, а всеки от тях съдържаше милиони тонове гориво. Сега корабите бяха почти на ръба на Диамант Едно. Движенията им напомняха танц на морски чудовища и ако продължаха още малко, това щеше да е фатално за флотата.

— Пастирю! — Отново беше Брюхел. — Получих аудиовръзка от водача Дием!

— Добре, свържете ме с него!

* * *

Във въздушната камера беше тъмно. Слънчевата светлина не проникваше дотук. Не се усещаше и наличието на атмосфера. Дием и групата му преминаха през люка и се спуснаха по тунела, който водеше надолу. Светлинките върху шлемовете им проблясваха в мрака. Тунелът водеше покрай празни помещения с разрушени стени, където пробойните стигаха до петдесет метра в диаметър. Значи на това му казваха *незасегнат* от битката кораб. Внезапно Дием усети, че го побиват студени тръпки. Враговете са дошли на кораба след битката и са го обрели целия, оставяйки от него само празна черупка.

— Джими, „Съкровището“ се движи — обади се зад гърба му Цуфе.

— Да, вече успях да се блъсна в една стена. Имам чувството, че се движи дори повърхността, към която е закрепен.

Дием притисна шлема си към стената. Точно така. Ако тук имаше атмосфера, сега щяха да чуват дрънчене и грохот от рушащи се части. Изглежда Изгревът причиняваше повече неприятности, отколкото бяха очаквали. Само ден по-рано това щеше много да го разтревожи, но сега...

— Това няма никакво значение, Цуфе. Да продължаваме нататък.

И той поведе групата още по-бързо надолу по стълбата. Излиза, че Фам Тринли е прав и планът им още отначало е бил обречен на провал. Въпреки това той имаше намерение да разбере как точно е станало това. Щеше да измъкне истината на всяка цена.

Вътрешните люкове бяха разбити и сега вакуумът обхващаше целия кораб. Плавно преминаха покрай помещенията, които трябва да са били ремонтните бази и работилниците. После прекосиха огромни

тъмни дупки, където доскоро се намираха стартерите на двигателите за свръхсветлинна скорост.

Високо над тях, в самото бронираното сърце на „Съкровището“, се намираше лазаретът с хладилните камери за летаргичен сън. Сега... Джими и групата му преминаха през предпазните щитове. Всеки път щом опираха ръце до стените, усещаха как скърца и стене корпусът на кораба, чувстваха как бавно се придвижва. Поне засега никой от най-близките кораби, за които бяха привързани, не се беше преобърнал. Джими не беше сигурен дали изобщо ще разберат какво става, ако това се случеше.

Стигнаха входа към лазарета. Новородените твърдяха, че държат пленените бойци на Чуенг Хо именно в него. Нима и тук ги чакаше зееща празна дупка? Това също ли беше една от многото лъжи?

Джими се промъкна през входа. Лампите върху главите им засвяткаха във всички посоки.

Цуфе Ду изкрещя.

Не беше празно. Имаше много тела. Лъчът от неговата лампа обходи трескаво помещението... Хладилните камери липсваха, но лазаретът беше пълен с трупове. Дием свали лампата от главата си и я закрепил в една дупка на стената. По стените с кривене започнаха да танцуват сенките им, но сега поне виждаше всичко.

Т-т-те всички са мъртви, нали?

Гласът на Фам Патил беше някак унесен, а въпросът му само свидетелстваше какъв ужас изпитва в този момент.

Дием пристъпи сред мъртвците. Телата лежаха притиснати плътно едно в друго. Хиляди, събрани в тясното помещение. Той разпозна някои от бойците. Майката на Киви. Но смъртта на малцина беше настъпила вследствие на декомпресация. „*Кога ли са загинали другите тогава?*“ Някои от лицата бяха спокойни, с отпуснати черти, но другите... Той замръзна, забелязал блясъка на две мъртви очи, втрени в него. Лицето беше съсухрено, а по челото личаха синини от измръзване. Джими го позна. Човекът беше оцелял след нападението и живя известно време след това.

Цуфе се щураше из стаята, а сянката ѝ подскачаше върху ужасната гледка по пода.

— Този е от триландерите, нали?

— Да. Мисля, че е от геолозите.

Беше един от учените, за когото досега се предполагаше, че го държат в Хамърфест. Дием посегна към лампата на стената. Колко ли мъртъвци бяха събрани тук? Купчините тела се простираха дори отвъд светлото петно, което хвърляше лампата — там, където преди се издигаха стени. „*Мигар са избили всички?*“ Усети пристъп на гадене.

Патил висеше неподвижно над пода откакто зададе въпроса си. Цуфе обаче цялата се тресеше, а говорът ѝ ставаше ту апатично монотонен, ту трескаво приповдигнат.

— А ние си мислехме, че те държат много от нашите като заложници. Излиза, че са разполагали единствено с трупове. — Тя високо и пискливо се изкиска. — Но това е вече без значение, нали? Ние им вярвахме и това беше напълно достатъчно за тях.

— Може и да не е точно така.

Гаденето най-сетне престана. Капанът хлопна. Нямаше съмнение, че тримата с Цуфе и Патил скоро ще са мъртви. Но дори да им оставаха секунди живот, пак трябваше да разобличат подлещите. Той измъкна аудиокутията от гащеризона си и потърси подходящо място на стената, където да я закрепи. „*Ето, пак ще използвам забранено оборудване. Наказанието за това е смърт. Да, точно така, ще си получа заслуженото.*“ Но преди това чрез вибрациите на корпуса гласът му щеше да стигне до преподавателя, който прикрепи на стената до външния люк. Монтираните в най-близката част от лагера антени със сигурност ще прихванат съобщението му и ще го препредадат нататък, така че повечето от Чуенг Хо да могат да го чуят.

И Джими започна да говори.

— Чуйте ме, Чуенг Хо! Намирам се на борда на „Далечно, съкровище“. Той целият е изтърбушен. Всички, за които мислехме, че са на борда, отдавна са избити...

Езр заедно с всички присъстващи в залата остана безмълвен и неподвижен за няколко секунди, докато Ритцер Брюхел установи връзката. Джими започна да говори:

— Чуйте ме, Чуенг Хо! Намирам се...

— Това е водачът! — прекъсна го Томас Нау. — Добре ли сте? Не ви виждаме отвън.

Джими се разсмя.

— Защото съм на борда на „Далечно съкровище“.

Нау изглеждаше озадачен.

— Не разбирам — защо тогава екипажът на „Съкровището“ не е докладвал...

— Естествено, че не са докладвали. — Езр усети усмивка в гласа на Джими. — Нали разбирате, „Далечно съкровище“ е собственост на Чуенг Хо и ние си го взехме обратно.

Върху лицата, които Езр можеше да зърне, се появи смесица от удивление и радост. Значи това е бил планът! Вече разполагат с невредим кораб, който най-вероятно има на борда си и оригинално оръжие. Там беше и главният лазарет на Новородените, където държаха замразени оцелелите след нападението бойци и висшия офицерски състав. „Сега вече имаме шанс!“

Очевидно Томас Нау също си даваше сметка за това. Изненадата му премина в гняв. Той направи ужасена гримаса.

— Брюхел! — извика високо.

— Мисля, че той казва истината, Пастирю. Говори по официалния канал на „Съкровището“, а аз не мога да се свържа с никой друг на борда.

Скалата върху главния екран показваше 145 kW/m². Слънчевата светлина, проникваща в цепнатината между двата диаманта, започна да топи леда и замръзалия въздух. Огромни късове лед и злато, тежащи хиляди и стотици хиляди тонове, започнаха да се плъзгат по урвата между Диамант Едно и Диамант Две. Засега движението им бе едва забележимо — по няколко сантиметра в секунда. Някои от парчетата обаче не се държаха на никаква опора и падаха свободно. Колкото и бавно да напредваха, те рано или късно щяха да прегазят всичко, попаднало на пътя им.

Нау стоя няколко секунди с прикован в екрана поглед. Когато отново заговори, гласът му звучеше по-скоро напрегнато, отколкото като на човек, издаващ заповед.

— Виж какво, Дием, така не може да продължава. Изгревът причини много повече щети, отколкото някой можеше да си представи...

От другата страна се разнесе дрезгав смях.

— Някой? Не е точно така. Специално се постаряхме корабите и останалото оборудване да не е много здраво прикрепено. Щом видехме

нещо да се клати, ние го правехме двойно по-нестабилно.

Киви се притисна до Езр, а очите ѝ се разшириха от изненада. Езр усети, че му прилошава. Съоръженията, които осигуряваха стабилността на астероида, не бяха свършени, но защо е било нужно положението да се *влошава* допълнително?

Наоколо хората започнаха трескаво да си обличат скафандрите. Други се тъпчеха панически около вратите. Един внушителен къс злато прелетя само на стотина метра от залата. Той се издигна бавно над повърхността, а горната му част сияеше под слънчевите лъчи. Само по една случайност не помете горната част на лагера.

— Но, но... — За известно време иначе речовитият Пастир изглеждаше лишен от дар слово. — Та нали така и вашите хора ще загинат! При това ние отдавна взехме оръжията от „Съкровището“. Корабът сега служи само за лазарет, за бога!

Не последва никакъв отговор, а само неясен звук от някаква караница. Езр забеляза, че главният техник на Новородените — Ксин — до този момент изобщо не беше продумал. Той само наблюдаваше своя шеф с широко ококорени и неразбиращи очи.

После отново прозвуча гласът на Джими:

— *Проклет* да си! Значи ти си прибрал оръжейните системи! Това обаче няма да ни спре, нещастни човече! Приготвили сме ви четири килограма S7. Не сте подозирали, че имаме достъп до експлозивите, нали? Нашите електрически джетове съдържат доста неща, за които вие и представа нямате!

— Не, не!

Сега Нау само безпомощно клатеше глава.

— Та както казахте, Пастирю, това е вашият лазарет. Освен нашите бойци и висши офицери в хладилните камери, на борда се намират и ваши хора. Дори да не притежаваме оръжие мисля, че все пак има за какво да си поговорим.

Нау се озърна и потърси с умоляващ поглед Езр и Киви.

— Предлагам да сключим примирие, поне докато закрепим отново диамантените скали.

— Не! — изкрещя Джими. — Ти ще ни предадеш в мига щом охладим хватката около гърлото ти.

— За бога, човече, на борда на „Съкровището“ има и ваши хора!

— Ако бяха будни, те щяха да се съгласят с мен, Пастирю. Време е да действаме. В лазарета има двайсет и трима от *ваши*те хора и още петима в екипа по поддръжката. И ние като вас знаем как да вземаме заложници. Искам двамата с Брюхел незабавно да се явите тук. Можете да използвате вашите совалки, погрижили сме се да не са опасни. Имате на разположение хиляда секунди.

Езр Вин винаги беше смятал Нау за хитър и пресметлив тип. Сега той започваше да се съвзема от първоначалния шок — вдигна решително брадичка и се обърна натам, откъдето идваше гласът на Джими.

— А ако откажем да го направим?

— Значи губим и ние, и вие. Но като начало твоите хора тук ще бъдат убити. После ще използваме S7, за да освободим „Съкровището“ от въжетата, които го държат за повърхността. И накрая ще връхлетим право срещу проклетия ви Хамърфест.

До този момент Киви слушаше пребледняла, с ужасени очи. Сега внезапно се разkreся, устремена в посоката, откъдето идваше гласът на Джими.

— Не! Не! Джими! Моля те!

Погледите на присъстващите се устремиха към нея. Всичко утихна, дори шумът от трескавото поставяне на шлемове и ръкавици. Остана да звучи само скърцането и пукането на подпорите на лагера. Майката на Киви се намираше на борда на „Далечно съкровище“; баща ѝ беше в Хамърфест заедно с останалите жертви на „гнилия мозък“. Независимо дали бяха в камерите за летаргичен сън или в сектора за фокусирани, повечето оцелели от експедицията на Чуенг Хо бяха разпределени на тези две места. Триксия! „*Не, това е вече прекалено, Джими! Намали малко темпото!*“ Но думите заседнаха в гърлото на Езр. Досега той се доверяваше на Джими във всичко. Щом като неговите заплахи успяха да убедят Езр Вин, тогава сигурно щяха да подействат и на Томас Нау.

Когато Джими заговори отново, той изобщо не показва да е чул вика на Киви.

— Остават ви деветстотин седемдесет и пет секунди, Пастирю! Съветвам ви двамата с Брюхел по-скоро да си домъкнете задниците тук.

Това щеше да е трудно за изпълнение, дори ако Нау вече беше излетял като стрела от лагера. Той се обърна към Ксин и двамата заговориха на висок глас.

— Вярно, мога да ви закарам там. Опасно е, но тая грамада се придвижва с по-малко от метър за секунда. Можем да я избегнем.

Нау кимна с глава.

— Да вървим тогава. Искам...

В този момент той си нахлупи шлема и гласът му се изгуби.

Тълпата от Чуенг Хо и Новородените се раздели, за да ги пропусне към изхода.

Откъм предавателя се разнесе силен шум, който внезапно секна. Някой в залата изкрещя, сочейки към главния екран. Откъм „Далечно съкровище“ избухна взрив, а после нещо се понесе бързо над повърхността. Беше част от корпуса.

Нау се закова край вратата на залата и обърна глава към екрана.

— Системата отчита авария на „Далечно съкровище“ — обади се Брюхел. — Няколко последователни експлозии в сектор петнайсети.

В този сектор бяха хранилището на хладилните камери и лазаретът. Езр не можеше нито да помръдне, нито пък да погледне нататък. Корпусът на кораба се пропука на още две места. От дупките бликна ярка светлина. В сравнение с тази на Изгрева обаче тя беше като пламък от свещ. За непредубедения наблюдател „Съкровището“ не изглеждаше засегнато. Пробойните върху корпуса му бяха с диаметър няколко метра. S7 обаче беше най-мощният химически експлозив на Чуенг Хо, а по всичко личеше, че и четирите килограма, за които говореше Дием, са се взривили. Сектор петнайсети се намираше зад четири преградни стени, на двајсет метра навътре от корпуса на кораба. Щом стигна до повърхността, явно преди това взривът е разрушил и двигателите за свръхсветлинна скорост на „Далечно съкровище“. Загубиха още един кораб.

Киви висеше неподвижно в средата на залата, далеч от ръцете, които можеха да я успокоят и приласкаят.

13.

Следващите няколко Ксек бяха най-напрегнатите в целия досегашен живот на Езр. Ужасът от постъпката на Джими беше изтикан някъде назад в съзнанието му. Сега нямаше време да размишлява върху това. Най-напред трябваше да се спаси каквото още е останало при тази природна и човешка катастрофа.

На следващия ден Томас Нау направи обръщение към оцелелите в лагера на Чуенг Хо и Хамърфест. От екрана ги гледаше един видимо преуморен човек, изгубил обичайната си уравновесеност.

— Дами и господа, приемоте моите поздравления. Ние преживяхме втория по мощ Изгрев в историята на Изчезващата звезда. При това се справихме с предизвикателството независимо от ужасното коварство и предателството, които ни сполетяха. — Той пристъпи още по-близо, сякаш искаше да погледне в очите всеки от насъбралите се в залата изтощени представители на Новородените и Чуенг Хо. — Първата ни задача през следващите Мсек е да опишем точно всички щети и да направим план за тяхното възстановяване... Искам да съм откровен с вас. Битката между двете флоти нанесе огромни щети на Чуенг Хо; с прискърбие искам да заявя, че нашите загуби не са по-малко. Досега просто се опитвахме да прикрием истинския им размер. Освен това имахме на разположение достатъчно резервни части, медицинско оборудване и суровините, с които се сдобихме на Арахна. Разчитахме на помощ от стотиците експерти на Чуенг Хо, когато мерките за сигурност отпаднаха. Накратко казано, работехме и живеехме при огромен риск. След събитията от вчерашния ден обаче всички надежди за сигурност и безопасност напълно се стопиха. В момента не разполагаме с нито един здрав кораб, пригоден да развива свръхсветлинна скорост. При това нямаме никаква гаранция, че от останките на другите съдове ще можем да сглобим друг такъв кораб.

Само два от корабите пострадаха от Изгрева, но явно всички надежди са били свързани с „Далечно съкровище“. След стореното от Джими обаче двигателите му и неговите животоподдържащи системи бяха напълно неизползваеми.

— Много от вас рискуваха живота си през последните Ксек, опитвайки се да спасят придобитите на планетата суровини. Очевидно е, че до голяма степен сегашното ни окаяно положение не е по ничия вина. Нито един от нас не успя да предвиди силата на този Изгрев или пък какъв ефект ще има топенето на струпания между диамантите лед. Както ви е известно, успяхме да укрепим отново някои от най-големите блокове. Засега само три от тях продължават да се носят в пространството около астероида.

Бени Уен и Джау Ксин работеха заедно, опитвайки се да ги закрепят отново към повърхността. Намираха се едва на трийсет километра от летящите грамади, а най-големите от тях тежаха по стотина хиляди тона единият. Цялото оборудване на екипа им се състоеше от няколко совалки и една повредена сонда.

— Енергийният поток от Изчезващата вече се нормализира и стигна 2,5 киловата на квадратен метър. Сега машините спокойно могат да работят под открито небе. Стига да не излиза от сянката, дори екип от хора би могъл да остане за известно време на повърхността. За съжаление замръзналият въздух, който се изпари, е безвъзвратно изгубен. Страхувам се, че и ледът, от който трябваше да се снабдяваме с вода, също драстично намаля. — Нау разпери ръце и въздъхна. — Положението твърде много напомня историите, които вие, Чуенг Хо, сте ни разказвали. Бихме се, воювахме и сега сме на път да изчезнем окончателно от лицето на космоса. С останките, с които разполагаме, не можем да се върнем обратно — нито вие, нито ние. Въпрос на догадки е още колко време ще оцелеем с онова, което успяхме да спасим. Пет години? Сто години? Старото правило е все още в сила: без цивилизация, която да ни поддържа, нито една малка група хора и кораби не би могла да възстанови високоразвитите технологии. — Върху лицето му се появи изнурена усмивка. — Въпреки това все още има надежда. Сполетелите ни нещастия спомогнаха да се съсредоточим върху онова, на което първоначално беше посветена нашата мисия. Вече не става дума за чисто научно любопитство или пък за търговска сделка на Чуенг Хо. Сега нашето оцеляване зависи от обитателите на Арахна. Те са на прага на ерата на комуникациите. Според данните, с които разполагаме, ще достигнат необходимото ниво през настъпващия светъл период. Успеем ли да издържим следващите няколко десетилетия, Паяците ще разполагат с

технологиите, които са ни необходими. В такъв случай ще можем да кажем, че двете мисии са завършили успешно, макар и със значителни загуби на жива сила, които никой от нас дори не си е представял.

Въпросът е бихме ли могли да оцелеем още три-четири десетилетия. Най-вероятно — да. Все още имаме възможност да пречистваме и консервираме. Истински важният проблем обаче е дали сме способни да си сътрудничим. Практиката досега не дава особени надежди. Независимо дали при нападение или в защита, ръцете ни са изцапани в кръв. Всички знаете за Джими Диет. Поне още трима са били въввлечени в неговия заговор. Възможно е да са и повече, но така или иначе погромът намалява шансовете ни за оцеляване. Ето защо се обръщам към всички от Чуенг Хо, които са участвали в заговора — запомнете добре какво сториха или се опитаха да ни причинят Джими Диет, Цуфе Ду и Фам Пател. Те имаха намерение да унищожат всичките ни кораби и да сринат Хамърфест. Вместо това станаха жертва на собствените си експлозивни, унищожавайки заедно със себе си всички Чуенг Хо от камерите за летаргичен сън и лазарета, който се ползваше наравно от Новородените и от Чуенг Хо.

Ето защо пребиваването ни тук се превръща в Изгнание. Изгнание, което сами си причинихме. Аз ще направя всичко възможно да ръководя справедливо, но без ваша помощ усилията ми са обречени на провал. Затова нека забравим омразата и различията помежду си. Ние, Новородените, знаем достатъчно за вас, Чуенг Хо; следяхме живота ви чрез вашата мрежа за обществено ползване стотици години наред. Информацията, получена от вас, се оказа решаваща за развитието на нашите технологии. — Той отново направи усилие да се усмихне. — Знам, че целта ви е била да спечелите повече Клиенти, но въпреки това сме ви благодарни. Сигурно Новородените не оправдаха напълно надеждите ви. Въпреки това вярвам, че ние дадохме на човечеството нещо ново, много хубаво и могъщо — фокусът. Отначало това може да ви се стори странно, но ви моля да имате търпение. Изучете нашия начин на живот, както ние изучихме вашия. С обединени усилия ще успеем да оцелеем, а защо не и да просперираме.

Лицето на Нау изчезна от екрана и беше заменено от гледката на скалистите склонове. Хората от Чуенг Хо в залата взеха да се споглеждат. Търговците се славеха със самочувствието си, особено когато се сравняваха със своите Клиенти. Според тях дори великите

цивилизации сред Клиентите им, като Намджем и Канбера например, бяха само красиви екзотични цветя, обречени да повехнат и умрат, задето водеха уседнал живот. Сега за първи път Езр забеляза срам върху лицата на Чуенг Хо. „А аз работех с Джими, аз му помагах.“ Но дори онези, които не участваха в заговора, бяха приветствали първите думи на Диет от борда на „Далечно съкровище“.

Как стана така, че всичко се обърна срещу тях?!

Кирет и Марли дойдоха за него.

— Имаме някои въпроси относно разследването.

Двамата от охраната на Новородените го поведоха нагоре, но не към хангара със совалките, а към доскорошния кабинет на предводителя на флота, където сега се разполагаше Нау. Пастирът седеше заедно с Ритцер Брюхел и Анне Рейнолт.

— Седнете... предводителю на флота — рече тихо Нау, посочвайки на Езр едно от местата около масата.

Вин бавно приближи и седна. Беше му трудно да гледа Нау в очите. Другите двама... Анне Рейнолт изглеждаше нетърпелива и раздразнителна както обикновено. Поне от нейния поглед нямаше нужда да се крие — тя не гледаше никого в очите. Ритцер Брюхел изглеждаше също толкова уморен, колкото и Пастира, но по лицето му играеше странна усмивка. Той изучаваше втренчено Езр; Вин внезапно осъзна, че онзи насреща му едва съдържа злорадството си. Жертвите, дадени и от двете страни, не означаваха нищо за този садист.

— Предводителю на флота — тихият глас на Нау отново върна Вин към действителността. — Става дума за заговора на Диет...

— Зная, Пастирю. — Думите му прозвучаха като нещо средно между признание и предизвикателство. — Аз...

Нау вдигна ръка.

— Известно ми е, но ти си бил сред по-второстепенните участници. Успяхме да установим самоличността на още няколко от тях. Онзи стар човек, Фам Тринли. Той ги е прикривал и едва не умря заради това.

Брюхел се изсмя.

— Да, бе, той едва не ритна камбаната. Бас ловя, че още хленчи.

Нау се извърна рязко и го измери с поглед. Не пророни нито дума, само го гледаше втренчено. След секунда Ритцер кимна и се сви пред него.

Пастирът отново насочи поглед към Вин.

— Никой не може да си позволи да тържествува в момент като този. Сега имаме нужда от всеки, дори от Фам Тринли.

Нау се взря съсредоточено в Езр и той отвърна на погледа му.

— Тъй вярно, сър, разбирам много добре.

— По-късно ще те разпитаме за заговора, предводителю на флота. Налага се да идентифицираме всички, които се нуждаят от специално наблюдение. Но сега има много по-важни проблеми от това да се ровим във вече отминали неща.

— Нима след всичко това ще ме оставите на поста предводител на флота?

Така ненавиждаше тази работа; сега я мразеше дори още повече, но по съвсем различни причини.

Но Пастира кимна.

— Ти беше най-подходящият за нея преди, а и сега нищо не се е променило. Освен това държим на приемствеността. След като очевидно приемаш моята ръководна роля, то нашата комуна има шанс да оцелее.

— Тъй вярно, сър.

Понякога човек получаваше шанс да изкупи вината си. А това би било много повече от онова, което Джими, Цуфе и Фам Патил някога можеха да постигнат.

— Добре тогава. Доколкото разбирам, нашето състояние се е стабилизирало. Вече няма никакви извънредни ситуации. Ами Ксин и Уен? Наистина ли ще успеят да вържат отново тези ледени блокове, които в момента влачат насам? Смятам, че на тях с предимство трябва да им се осигури гориво.

— Разполагаме с дестилационна система, сър. Ще започнем да я използваме в рамките на няколко Ксек. — Така ще могат да зареждат и совалките. — Надявам се да закрепим и последния леден блок за повърхността за около четиридесет Ксек.

Нау погледна към Анне Рейнолт.

— Стабилността на астероида е възстановена, Пастирю. Останалите проблеми са под контрол.

— В такъв случай ни остава да обсъдим по-важните теми — тези, които касаят хората ни. Господин Вин, до края на деня ще направим няколко изявления. Надявам се да ни разберете правилно. На двама ви с Киви Лизолет ще бъдат изказани специални благодарности за оказаното съдействие при разкриването на останалите заговорници.

— Но...

— Да, съгласен съм, че това е манипулация. Но Киви не е била замесена в конспирацията, при това много ни помогна. — Нау направи пауза. — Горкото момиче просто е покрусено от случилото се. Сега в нея се е натрупал огромен гняв. За нейно добро и за благо на нашата общност аз ви моля да вземете участие в този план. Необходимо ми е да докажа, че има много разумни представители на Чуенг Хо, които са готови да ми сътрудничат. — Той отново замълча. — А сега по най-съществения въпрос. Предполагам чухте онази част от моята реч, в която ставаше дума за способите, чрез които биват обучавани Новородените.

— За... Фокуса ли?

За онова, което бяха сторили на Триксия.

Зад гърба на Нау отново се мерна садистичната усмивчица на Ритцер Брюхел.

— Това е най-главното — отвърна Нау. — Сигурно би било редно да говорим по-открито за него, но периодът на пресяване още не е приключил. Езр, искам двамата с Анне да отидете в Хамърфест и тя подробно да ти обясни всичко. Ти ще си първият. Трябва да го проумееш, да привикнеш с него. После обясни на своите хора в какво се състои програмата „фокус“ и го направи така, че да го приемат, защото от това зависи оцеляването на нашата мисия.

И така, тайната, която Вин копнееше да разгадае, секретът, който запълваше мислите му Мсек наред, сега щеше да бъде разбулен. Езр последва Рейнолт по главния коридор до хангара със совалките. Всяка крачка му се струваше непреодолимо разстояние. Фокусът. Заразата, която не можеха да излекуват, гнилият мозък. Носеха се слухове, явяваха му се кошмари, а сега най-сетне щеше да разбере всичко за него.

Рейнолт му посочи една от совалките.

— Седни там, Вин!

Колкото и да е странно, той предпочиташе компанията на Анне Рейнолт. Тя поне не се опитваше да прикрива презрението си към него. Освен това не тържествуваше така цинично като оня садист Ритцер Брюхел.

Люковете на совалката се затвориха плътно зад тях и тя се издигна. Лагерът на Чуенг Хо все още беше здраво прикрепен за повърхността. Пурпурът на небето постепенно преливаше в черно, а между звездите личаха опашките на десетина комети, които пресичаха небосвода — топящите се под слънчевата светлина ледени блокове, откъснали се на километри от астероида. Там някъде се намираха Уен и Ксин.

Хамърфест беше разположен на по-малко от петстотин метра от лагера на Чуенг Хо — точно колкото един скок при почти нулева гравитация, стига Рейнолт да го пожелаеше. Вместо това обаче те се носеха над повърхността, обкръжени от удобства и комфорт. Ако някой попаднеше тук сега, без да е видял как изглежда астероидът само преди ден, не би заподозрял каква трагедия се е разиграла. Чудовищните скали вече не се движеха. Освободилите се от въжетата ледени блокове и разпиляният замръзнал въздух отново бяха струпани в сянката на върховете, но вече със значително намален обем. Сега обаче дори там не цареше пълен мрак, а проникваше слаба, сякаш лунна светлина — сиянието на Арахна. Совалката прелетя над екипите, които прикрепяха електрическите джетове по старите им места. Когато за последен път се свърза с тях, Киви Лизолет вече ръководеше операцията.

Срещу него Рейнолт затягаше предпазния си колан.

— Онези, които са успешно фокусирани, се намират в Хамърфест. Можеш да разговаряш с когото пожелаеш.

Хамърфест приличаше на елегантен частен дом. Това беше най-люксозната част от новите владения на Новородените. Езр почувства известно облекчение — все пак Триксия и останалите живееха в относителен комфорт. Дано поне се държат достойно, както го бяха правили всички заложенници в историята на Чуенг Хо и най-вече Стоте от Фар Пюрия. Само дете нито един търговец със здрав разум не би построил лагер, чийто основи се държат върху купчина чакъл. Совалката се приземи на върха на необикновено красива кула, която

сякаш се издигаше над дворец от приказките, построен върху кристалната планина. Само след миг той щеше да разкрие тайните на този замък... До съзнанието му най-сетне стигнаха думите на Рейнолт „успешно фокусирани“?!

Рейнолт сви рамене.

— Фокусът има пряка връзка с вируса на „гнилия мозък“. Загубихме близо трийсет процента само при първоначалните опити, а е възможно този процент да се увеличи още през следващите години. Пренесохме най-болните на „Далечно съкровище“

— Но какво...

— Мълчи и ме остави да довърша. — Вниманието ѝ беше привлечено от нещо, което се намираше зад гърба на Вин. Тя направи пауза. — Предполагам си спомняш, че ти е прилошало по време на нападението. Сигурно мислиш, че е някоя болест от нашия свят, с която сме ви заразили. Това обаче е инкубационният период на вируса, който е важна част от нашия план. Едва ли допускаш, че неговото използване като бактериологично оръжие е нещо второстепенно.

Вирусът на „гнилия мозък“ унищожи милиони хора в родната слънчева система на Новородените и погуби тяхната цивилизация... Това постави началото на Ерата на походите за нови територии. Оказа се обаче, че в природата на вируса има едно неподозирано свойство: той беше истинска съкровищница за невротоксични вещества.

— През вековете след Епохата на Заразата силите на Спешна помощ успяха да овладеят природата на вируса и да го подчинят на целите на цивилизацията. Сегашната му форма вече се нуждаеше от специална среда, за да проникне през имунната система на организма и да се разпространи из мозъка като почти не го засегне, инфектирайки близо деветдесет процента от тъканта на клетките. Това ни дава възможност да контролираме дейността на нервните клетки.

Совалката забави движението си и направи прецизна маневра, за да подходи към главния люк на Хамърфест. На половин градус над входа грееше Арахна. Приличаше на пълна луна, но лицето ѝ беше забулено от облаци, които скриваха бурното прераждане на планетата.

Езр обаче не обърна внимание на гледката. Въображението му се опитваше да проникне зад сухия научен жаргон на Анне Рейнолт: опитоменият вирус на Новородените се просмуква в мозъка, размножава се до десетки милиарди в секунда, тровейки методично

все още живите нервни клетки. Той си припомни убийствената болка в главата, която изпита, когато спускателният им апарат напускаше повърхността на Арахна. Тогава болестта поразяваше наред, а той и останалите Чуенг Хо се бореха с всички сили срещу нейното нашествие. Може би сега всички те са вече заразени, само дето вирусът се намира в латентен стадий. Но Триксия Бонзол и останалите, белязани със знак „фокус“ след имената, бяха подложени на специален режим. Вместо да ги лекуват обаче, хората на Рейнолт подхранваха заразата в мозъците на поразените — също като червей, загнездил се в някой плод. Ако в совалката имаше дори минимална гравитация, Езр щеше да повърне. „Но *защо* е всичко това?!“

Рейнолт не обърна внимание на състоянието му. Тя отвори люка на совалката и го пропусна първи към Хамърфест. Когато отново заговори, в иначе равния ѝ тон се усещаше нещо много близо до ентузиазъм.

— Фокусирането облагородява. Това е ключът към успеха на Новородените и е много по-сложен процес, отколкото можеш да си представиш. Той не се състои просто в създаването на психоактивен вирус. По-важното е, че сме способни да контролираме неговия растеж в мозъчните клетки и да определим разпространението му до милиметър. Когато нарасне до необходимия размер, неговото действие може да бъде направлявано със същата прецизност.

Реакцията на Вин беше толкова вяла, че направи впечатление дори на Рейнолт.

— Не разбираш ли? Ние сме способни да усъвършенстваме способностите за фокусиране на съзнанието; можем да превърнем хората в машини за анализ.

И тя продължи да обяснява, впускайки се в отвратителни подробности. В световите, завладени от Новородените, през последните години процесът на фокусиране беше прераснал в отделна наука, изключително разпространена във висшите училища, където работеха върху култивирането на гении. Поради екстремните обстоятелствата, при които трябваше да действат Новородените в момента, за Триксия и останалите провеждането на експеримента придоби много по-груб и несъвършен характер. От доста време насам Рейнолт и нейните технически асистенти селектираха формите на вируса, опитвайки се да извлекат химическия състав на мисълта. В

работата си бяха направлявани от медицинските компютри на Новородените, които им осигуряваха всички необходими данни за функционирането на мозъка.

— Сега подготвителният процес вече завърши и оцелелите са готови да продължат своите изследвания с ефективност, за каквато не са могли дори да мечтаят по-рано.

Рейнолт го преведе през стаи с тапицирани плюшени мебели и декорирани с килими стени. Коридорите, по които вървяха, постепенно се стесняваха, докато накрая не преминаха в тунели, широки не повече от метър. Той разпозна строежа на капилярната архитектура, позната му от историята — същината на урбанистичната тирания. Най-сетне се озоваха пред обикновена врата. Както и предишните, през които бяха преминали вече, тази също имаше сложен надпис: F042 лингвистични проучвания.

Рейнолт се задържа пред нея.

— И едно последно нещо. Пастир Нау предполага, че ще бъдеш разстроен от гледката вътре. Вече съм била свидетел колко неуравновесени стават чужденците, когато за първи път се срещнат с фокуса. — Тя наклони глава, сякаш призоваваше Езр Вин да погледне рационално на проблема. — И така, Пастир Нау ме помоли да подчертая още веднъж, че процесът на фокусирането е обратим. Поне до голяма степен.

Тя сви рамене, показвайки, че е приключила с встъпителните обяснения.

— Отворете вратата!

Гласът на Езр заглъхваше при всяка дума.

Помещението беше тясно, мъждиво осветено от десетина екрани. Светлината им образуваше нещо като ореол около главата на човека вътре. Къса коса, крехко телосложение, работен комбинезон.

— Триксия! — рече тихо той. После прекоси стаята и докосна рамото ѝ. Тя обаче не извърна глава към него. Вин се насили да потисне обзелия го ужас и мина от другата страна, за да зърне лицето ѝ. — Триксия?

За миг му се стори, че очите ѝ гледат право в него. Но после тя се освободи от ръката му и се опита сякаш да надникне през него, към екрана зад гърба му.

— Пречиш ми да виждам!

Тонът ѝ беше нервен, в гласа ѝ се усети паника.

Езр се отмести, после се извърна към екрана, за да види какво е толкова важно за нея.

Стените бяха покрити с много и различни диаграми. Една цяла секция съдържаше различни речникови варианти. Той различи думи от несе, които бяха сравнени с някакви неразбираеми за него структури. Приличаше на типичен езиков анализ, макар и с много повече опции, отколкото някой нормален човек можеше да открие. Погледът на Триксия се местеше от точка на точка, а пръстите ѝ посочваха различни варианти на написаното върху екраните. От време на време тя промърморваше някаква команда. Лицето ѝ излъчваше нечовешка концентрация. Той си спомни, че е виждал този израз у нея и друг път, когато беше погълната от някакъв лингвистичен проблем. Но не това го ужаси най-много. По-страшното бе, че когато вече не закриваше гледката, той бе напълно елиминиран от нейното съзнание. Тя изглеждаше много... по-фокусирана от който и да било друг път.

Едва сега Езр Вин започна да проумява лека-полека.

Той продължи да я наблюдава още няколко секунди, разглеждайки формулите върху екраните, комбинациите, които тя правеше, промяната на структурите в диаграмите. Най-сетне попита с почти равнодушен тон:

— Е, как върви, Триксия?

— Чудесно. — Отговорът дойде светкавично, а тонът бе същият като на предишната Триксия, когато беше разсеяна или напрегната. — Книгите от библиотеката на Паяците са забележителни. В момента се опитвам се да се справя с шрифта им. Никой не е виждал подобно нещо преди. Зрението на Паяците не е като нашето и наслагването на образа не е същото. Ако това не бяха книги по физика, никога не бих могла да проумея значението на тези накъсани графеми.

Гласът ѝ звучеше някак дистанцирано, с едва доловимо вълнение в него. Докато говореше, тя не се обърна да го погледне. Сега, когато очите му привикнаха със слабата светлина, той различи дребни, но ужасяващи подробности. Работните ѝ дрехи бяха съвсем нови, но

ниско долу в предната част имаше някакви лепкави петна. Косата ѝ, макар и късо подстригана, изглеждаше мръсна и несресана. Остатък от нещо — храна или лига — се точеше от ъгълчето на устата ѝ към брадичката.

„Нима не може и да се измие вече сама?“ Вин извърна поглед към вратата. Стаята не побираше трима души, затова Рейнолт беше провряла само глава и рамене през прага, придържайки се с лакти към рамката на вратата. Гледаше втренчено Езр и Триксия с неприкрит интерес.

— Д-р Бонзол се справя чудесно, много по-добре от нашите лингвисти, а те са подложени на фокусиране още от завършване на висшето си образование. Благодарение на нея ще можем да четем книгите на Паяците още преди те да се върнат към живот.

Езр отново докосна рамото на Триксия и тя пак нервно се освободи от ръката му. Това не беше жест на гняв или страх, а сякаш се отърсваше от някоя досадна муха.

— Помниш ли ме, Триксия?

Не последва никакъв отговор. Той беше сигурен, че тя си спомня за него, само дето не смяташе за достатъчно важно да обсъжда това. Приличаше на омагьосана принцеса и само някоя зла вещица можеше да я събуди отново. А магията сигурно никога нямаше да я застигне, ако навремето се бе вслушал по-внимателно в нейното предупреждение и беше подкрепил Сам Дотрейн.

— Много съжалявам, Триксия.

— За днес стига, предводителю на флота — прекъсна го Рейнолт, приканвайки го с жест да напусне стаята.

Вин отстъпи назад, а Триксия дори не направи опит да откъсне поглед от работата си. В началото на запознанството им нейната способност да се съсредоточава особено го привличаше. Тя бе една от малцината триландери в експедицията на Чуенг Хо, откъсната от своето семейство и приятелите си. Мечтата ѝ бе да срещне друга разумна форма на живот и да научи неща, до които никое друго човешко същество не се беше докосвало дотогава. Ето, сега получи точно онова, за което бе жертвала толкова много... И нищо повече.

Насред стаята той отново спря и се обърна към фигурата, която стоеше с гръб към него.

— Щастлива ли си? — попита той тихо, без да се надява на отговор.

Тя не се обърна към него, но пръстите ѝ спряха да барабанят върху екрана. Глупавият въпрос предизвика у нея реакция, каквато не успяха да постигнат нито неговото присъствие, нито докосването му. Той проникна в любимата глава през преградите на Фокуса и съзнанието ѝ незабавно откликна:

— Да, много.

След това барабаненето на пръстите ѝ върху екрана отново се поднови.

Вин не си спомняше нищо от пътуването обратно към лагера, нито пък от онова, което последва непосредствено след него. В паметта му се бяха съхранили само някакви откъслечни картини. Срещна Бени Уен в доковете. А той изгаряше от нетърпение да поговори с някого.

— Прибрахме се много по-рано, отколкото се надявах. Представа нямаш колко са изкусни пилотите на Ксин. — Гласът му потрепна. — Една от тях е Ай Сун. Нали си спомняш — от „Невидима ръка“. Беше от навигаторите. *Една от нашите, Езр.* Но сега сякаш нещо в нея е прекършено, като че ли е мъртва отвътре — също като другите пилоти на Новородените или програмистите им. Ксин твърди, че тя е фокусирана. Казва, че ти можеш да ми обясниш какво е това, Езр. Нали знаеш, баща ми е в Хамърфест. Какво...

Езр си спомняше единствено този откъслечен разговор. Възможно е да се е разkreцял на Бени или пък просто го е отместил от пътя си и е продължил да върви. „*Обясни на своите хора в какво се състои програмата «фокус» и го направи така, че те да го приемат, защото от това зависи оцеляването на нашата мисия.*“

А когато си възвърна способността да мисли трезво...

Оказа се, че е в парка на лагера — сам и без никаква представа как се е озовал тук. От всички страни се протягаха покрити с листа клони, които нежно го докосваха. Имаше една стара приказка: без оранжерията за бактерии жилището не може да поддържа живота на своите обитатели; без парк обаче обитателите губят душите си. Дори на борда на корабите за далечно пътуване винаги имаше по един

капитански бонзай. В големите колонии между звездите, населявани от хиляда години като тези в Канбера и Намджем, паркът обикновено беше най-просторното място — квадратен километър естествена природна среда. Но дизайнът дори на най-оскъдното парково пространство се отличаваше с всички постижения на гения на Чуенг Хо, развиван през годините. Този тук създаваше илюзията за гъст и безкраен лес, за живи създания, които дебнат иззад всеки дървесен ствол. Поддържането на екологичното равновесие в парка бе най-сложният проект в изграждането на лагера.

Здрачът в парка все повече се стъстяваше, а долу сред корените на дърветата отдавна беше най-тъмно. Отдясно през стеблата проблясваше синева, подобна на небе. Вин запълзя нататък, придвижвайки се последователно ту на лакти, ту на колене. Разстоянието не беше голямо — паркът не надвишаваше дванайсет метра дължина. Вин се зарови в мъха под едно от дърветата и се заслуша в шумовете на заспиващата гора. Някакъв прилеп се стрелна срещу небето, а недалеч от него в едно гнездо пеперуди цвъртяха напевно нещо помежду си. Най-вероятно прилепът беше изкуствен. В парк като този не можеха да виреят нормално по-големи същества, но пеперудите сигурно бяха истински.

В този благословен миг безвремие главата му сякаш се освободи от всички мисли...

... Малко по-късно се завърнаха обратно заедно с ужасяващата болка. Джими беше мъртъв. Цуфе и Фам Патил — също. Умирайки, те причиниха смъртта на още стотици други, включително и на хора, които биха могли да посочат изход от сегашната ситуация. *„Поне аз още съм жив.“*

Само преди половин ден мисълта за онова, което са сторили на Триксия, би го довела до необузdana ярост. Сега гневът му беше удавен в срам. Езр също имаше дял за смъртта на онези, които се намираха на борда на „Далечно съкровище“. Ако планът на Джими беше успял докрай, сега всички в Хамърфест също щяха да са мъртви. Да постъпваш като глупак и да подкрепяш агресивни хора, загубили разсъдък — дали това злодеяние не се равняваше по сила на коварното нападение от засада на Новородените? *„Не, не, не!“* В резултат на всичко това Джими изби повечето оцелели след атаката. *„Сега аз трябва да изкупя цялата вина и да обясня на хората си що е фокус,*

при това да го направя така, че да го разберат и приемат в името на оцеляването на мисията.“

Езр отчаяно изхълца. На него се падаше да убеди останалите в смисъла на нещо, което би искал да предотврати, дори това да му костваше живота. През годините в училище, докато четеше всички онези мъдри книги, през целия си деветнайсетгодишен живот не би могъл да си представи, че може да съществува толкова непосилна задача.

Отнякъде се процеди слаба светлина. Клоните са раздвижиха и зашумяха. Някой беше влязъл в парка и сега се препъваше по главната пътека. Лъч светлина се плъзна по лицето на Вин, после продължи нататък.

— Както и предполагам — лежиш си на меко под дърветата. — Беше Фам Тринли. Старият човек се залови за един от по-ниските клони и внимателно се настани върху мъха до Вин. — Стегни се, младежо! Дием умря достойно. Опитах се да го предпазя, доколкото мога, но той беше луда глава. Помниш ли само как звучеше гласът му? Не предполагам, че може да оглупее чак дотам. А сега толкова много хора са мъртви по негова вина. Е, понякога се случват и такива гадости.

Вин се извърна по посока на гласа — лицето на другия приличаше на сивкаво петно в здрача. За миг Вин изпита непреодолимо желание да фрасне тази физиономия — толкова *добре* би се почувствал! Вместо това се отмести още по-навътре в сянката и се опита да успокои дишането си.

— Така е, случват се.

„А може и на теб да ти се случи нещо такова.“ Нау сигурно беше покрил целия парк с подслушвателни устройства.

— Държиш се значи. Това ми се нрави.

В заобикалящия ги мрак Вин не успя да разбере дали онзи се усмихва или нелепата похвала беше изречена искрено. Тринли се примъкна още по-близо до него, а гласът му премина в шепот.

— Не го вземай толкова навътре. Понякога трябва да се бориш съвсем сам за собственото си оцеляване. Освен това мисля, че лесно мога да подведа тоя приятел Нау. Обърна ли внимание на речта, която ни дръпна? След всичко, което Джими ни причини, Нау се държа

прекалено любезно и сговорчиво. Бас държа, че копира нещо от историята на Чуенг Хо.

Излиза, че дори в ада човек може да срещне някой клоун, Фам Тринли — застаряващият боец, чиято представа за конспирация се свежда до приглушено шептене наред парка на лагера. Тринли бе толкова далеч от действителното състояние на нещата! Нещо по-лошо — схващаше всичко точно *наопаки*.

Двамата поседяха още малко в почти непрогледния мрак. Фам Тринли милостиво мълчеше. Глупостта му беше като огромна скала, запратена в отчаянието на Вин. Тя размести всички пластове, но абсурдността на положението му помогна да отклони вниманието си към нещо извън своята мъка. Речта на Нау била... *прекалено любезна*. В това имаше някакъв смисъл. Нау всъщност беше по-засегнат, въпреки че и двете страни понесоха огромни загуби. Сътрудничеството между тях оставаше единственият им шанс. Той отново си припомни думите на Нау. Хм. Някои от фразите наистина звучаха като копирани от речта на Фам Нувен при Зева Бризго най-светлият миг в историята на Чуенг Хо, когато благодарение на Търговците беше съхранена цяла една цивилизация и милиарди живи същества. Ако нещо толкова мащабно и величествено би могло да се съсредоточи в един кратък миг, то Зевът Бризго бе началото на днешното Чуенг Хо. Връзка със сегашната ситуация обаче нямаше никаква... Освен ако не се смята това, че хора от различни светове се обединиха и успяха да предотвратят катастрофата, до която би довело извършеното предателство.

Речта на Фам Нувен беше разпространявана из Обитаваното от хора космическо пространство много пъти оттогава. Не беше изненадващо, че Томас Нау също я познава. Нормално е да открадне по някой израз оттук-оттам, ако цели постигането на единство с останките на Чуенг Хо... Освен ако под „единство“ няма предвид само да приемат фокусирането и онова, което бяха причинили на Триксия Бонзол. Вин си даде сметка, че съзнанието му вече търси общото между двата случая, приемайки го като предизвикателство. И въпреки това плагиатството правеше положението съвсем различно. Именно то беше накарало Вин несъзнателно да приеме... програмата „Фокус“.

Срамът и вината бележеха като клеймо последните два дни. Едва сега Езр се опита да вникне по-дълбоко в случилото се. С Джими Дием

никога не са били *приятели*. Дием беше няколко години по-голям от него и още откакто се запознаха все го ръководеше. Езр се опита да си припомни всичко за Джими, да го погледне и прецени отстрани. Езр Вин нямаше особено високо мнение за себе си, но затова пък израсна в близост до най-изтъкнатите представители на фамилията Вин. 23. Неговите лели, чичовци и братовчеди бяха проспериращи търговци в техния край на Обитаваното от хора пространство. Езр постоянно общуваше с тях още от най-ранно детство... Джими Дием просто не се вписваше в тази класа. Той беше работохолик, но му липсваше въображение. Поставяше си скромни цели, което донякъде му помагаше, защото въпреки огромните усилия едва ли би се издигнал до капитан на кораб. „Хм, никога досега не съм разглеждал въпроса от този ъгъл.“ След това горчиво заключение Джими му се видя старателен и преследващ упорито целта си човек; някой, с когото Езр би могъл да се сприятели.

Внезапно Езр си даде сметка колко трудно е било за Джими да играе на криеница с Томас Нау. Залогът е бил непосилно висок за него. Той не притежаваше талант да издържи дълго в тази игра на нерви и накрая направи погрешен ход. А искаше само да се ожени за Цуфе Ду и да стане ръководител на полет. „Тук нещо не се връзва.“ Вин изведнъж забеляза, че наоколо се е спуснал непрогледен мрак и дочу шума на пеперудите, които гнездяха в дърветата. Студената влага на мъха проникна през ризата и панталона му. Вин се напрегна да си спомни точно какво чу в залата. Гласът беше на Джими, в това не можеше да има съмнение. Произношението също бе характерното за говора на фамилията Дием. И все пак тонът, подборът на думите — от тях лъхаше такава самоувереност, толкова арогантност, почти... *злорадство*. А Джими Дием никога не е умеел да се преструва на самоуверен, защото това чувство му бе напълно чуждо и непознато.

От всичко това следваше едно-единствено заключение. Подправянето на гласа и акцента на Джими би било трудно, но не и невъзможно. Те някак бяха успели да ги заблудят. А как другояче можеше да се нарече това, ако не лъжа! „Джими не е убил никого!“ Старшите офицери на Чуенг Хо са били избити още преди Джими, Цуфе и Фам Патил да попаднат на борда на „Далечно съкровище“. Томас Нау е виновник за убийствата, само и само да може след това да демонстрира лицемерното си благородство и фалшивия висок морал.

„Обясни на своите хора в какво се състои програмата «Фокус» и го направи така, че да го приемат, защото от това зависи оцеляването на нашата мисия.“

Вин вдигна очи към последните светлинки на небето. Тук-там между клоните проблясваха звезди — измамният рай, който се намираше на светлинни години разстояние. Езр дочу Фам Тринли да подсмърча. После потупа несръчно Езр по рамото и дългунестата му фигура се издигна над земята.

— Е, ти вече не хленчиш. Както си и мислех, трябвало ти е приятелско рамо, на което да се опреш. Пак ти повтарям, бори се сам за своето оцеляване. Нау е хапльо — лесно ще се справим с него.

Езр се разтресе от гняв, яростта го стисна за гърлото. Той потисна гневното си ръмжене и то излезе като стон, а безсилната ярост, от която се люлееше целият, можеше да мине за немошно треперене.

— Д-д-да. Ще трябва да продължим да действаме по единично, всеки сам.

— Добро момче.

Тринли отново го потупа по рамото, после се обърна и тръгна през дърветата към изхода на парка. Езр помнеше какво каза Ритцер Брюхел за Тринли след настъпването на Изгрева. Дори ако старият човек не се поддадеше на манипулациите на Томас Нау, това едва ли щеше да промени нещо. Защото Тринли не беше нищо повече от един страхливец, който се опитва сам себе си да прелъже. *„Ще трябва оттук нататък сам да се оправяш, за да оцелееш.“*

Един Джими Дием струваше много повече от цяла рота Фам Тринли.

Томас Нау ги преметна всичките толкова умело! Освен това успя да завладее ума на Триксиа и още стотици други Чуенг Хо. Изби всички, които биха могли да променят с нещо сегашното им незавидно положение. И при това *използва* тези убийства, за да превърне оцелелите в свои послушни оръдия.

Езр отново се втренчи във фалшивите звезди. Клоните на дърветата сякаш държаха в ноктите си небето над него. *„Явно е възможно да притиснеш някого до стената, да го доведеш до такова пълно отчаяние, че той вече да не може да бъде използван като нечие оръдие.“* Взрян в клоните над главата си, Вин почувства как съзнанието му се разтрой. Една част го наблюдаваше някъде отстрани,

чудейки се как е възможно Езр Вин да изпадне толкова ниско. Друга го дърпаше към дълбините на отчаянието; Сам Дотрейн никога вече нямаше да се върне, нито пък Сами Парк, а обещанията, че е възможно Триксия да се възстанови от фокусирането най-вероятно бяха лъжа. Последната част от съзнанието му обаче запази способността си да размишлява трезво, спокойно и аналитично и сега там се въртеше една убийствена мисъл: и за Чуенг Хо, и за Новородените Изгнанието щеше да трае десетилетия наред. Повечето време, когато не са дежурни, сигурно ще прекарат потънали в летаргичен сън... И въпреки това пак щяха да им останат още много години. А Томас Нау се нуждаеше от помощта на всички оцелели. В момента Чуенг Хо бяха слаби, покорни и — както трябваше да продължава да мисли Томас Нау — заблудени. Онази част от него, която запази способността си да мисли трезво и хладнокръвно и дори беше способна на убийство, надникна в бъдещето с горчиво любопитство. Онова, което зърна там, не бе животът, за който някога мечтаеше Езр Вин. В него нямаше приятели, на които би могъл изцяло да се довери. Постоянно щеше да е заобиколен от врагове и глупаци. Той проследи как светлинката от фенера на Тринли постепенно се изгуби сред дърветата. Но дори глупаци като Фам Тринли можеха да бъдат от полза. Докато не открият някой по-компетентен Чуенг Хо, Тринли щеше да изпълнява ролята на свещената крава. Томас Нау го въвлече в игра, която можеше да трае цял живот, а единствената награда щеше да е отмъщението. (Съществува обаче още един шанс, подсказа пасивният наблюдател в него — Рейнолт да не е излъгала за възможността Триксия отново да стане предишната нормална жена след приключването на програмата „Фокус“.)

Хладнокръвната част в него за последен път се опита да си представи дългите години търпелив труд, които предстояха... Тук наоколо със сигурност имаше камери за наблюдение. Най-добре е да не изглежда прекалено спокоен след всичко онова, което преживя. Вин се сви на топка и се отдаде на отчаянието.

ЧАСТ ВТОРА

14.

Само някой прозаичен ум, лишен от въображение, би започнал да оспорва поговорката „Ново слънце, нов свят.“ Вярно, ядрото на планетата оставаше непроменено вследствие появата на Новото слънце, а и очертанията на континентите си бяха приблизително същите. Затова пък вихрушките нажежена пара през първата година помитаха всички мумифицирани останки от предишния живот на повърхността. Лесове и джунгли, потоци и блатата — всичко започваше отначало. Единствено каменните постройки, дело на Паяците върху повърхността, можеха да оцелеят след поредния Период на мрак.

Съхраненият в спорите живот се разрастваше бързо, разнесен от бурните ветрове по цялата планета. Понякога през първата година някои от висшите същества се подаваха от прокопаните дълбоко в земята убежища с намерението да изпреварят своите противници и да завладеят, колкото се може повече територии, но това носеше смъртен риск. „Раждането на новия свят“ обикновено бе така бурно и брутално, че метафората губеше смисъла си.

... След третата и четвъртата година бурите започваха постепенно да отслабват. Лавините и вихрушките от гореща пара ставаха все по-редки и растенията вече можеха да оцелеят. Зимните виелици също не бяха така свирепи и между тях се случваха периоди на затишие. Тази фаза на слънцето много приличаше на първоначалното зараждане на живота.

Венецът на Съглашението отново беше възстановен напълно — най-величествената магистрала, съществувала някога. Виктъри Смит караше спортната кола с шейсет мили в час по правите участъци и намаляваше до трийсет, когато навлизаха в завой. Сърцето на Хрункнер Юнърбай, който се возеше отзад, спираше от ужас при всяка пропаст и бездна, откриваща се пред очите им. Той се беше вкопчил в седалката с всичките си ръце и крака. Въпреки здравата хватка обаче

все имаше чувството, че при следващия завой ускорението ще го изхвърли от колата.

— Наистина ли предпочитате да карате сама през цялото време, мадам? Бих могъл да ви сменя — попита плахо той.

— А аз да седя отзад на вашето място, така ли? — разсмя се в отговор Смит. — Тая няма да стане. Известно ми е колко е страшно да се возиш на задната седалка.

Шерканер Ъндърхил наклони глава към страничния прозорец.

— Хм, дори не съм подозирал колко вълнуващо може да бъде за пътниците преминаването на този участък.

— Ясно, разбрах намека ти.

Смит намали скоростта и започна да шофира дори повнимателно, отколкото би го направил някой от тях двамата. В действителност състоянието на пътя беше превъзходно. Ледените бури постепенно бяха изместени от горещ вятър, след който бетонът остана сух и чист. Само след час обаче щяха отново да попаднат сред блата. Пътят им в планината минаваше през участъци с ниско надвиснали облаци, а равнините на юг бяха скрити от гъста дъждовна пелена. Но тук времето беше ясно, каквото се задържаше винаги около Венеца на Съглашението. Гората наоколо бе само на две години — конусовидни стъбла с дебела кора и редки клони. Повечето от дърветата едва стигаха метър височина, макар тук-там да се виждаха издънки и храсти, високи по два-три метра. Зеленината се простираше мили напред, пресечена на места от кафявата следа на свлачищата или искрящите пръски на водопадите. В тази фаза на слънцето Западният лес приличаше на божия градина, а от всяка точка на Венеца на Съглашението пътникът можеше да види океана под себе си.

Хрункнер поотпусна малко хватката си. На излизане от всеки завой виждаха охраната на Смит след себе си. През по-голямата част от пътя ескортът ги следваше плътно без особени усилия. Все пак от бурите и дъждовете имаше и някаква полза — те принуждаваха Виктъри да кара бавно и предпазливо. Сега обаче охраната едва смогваше да ги настигне, но Хрункнер нямаше да им придирия, дори ако изостане прекалено. За нещастие единственият висш офицер, на когото можеха да се оплачат, бе самата Виктъри Смит. Сега тя носеше униформата на майор от Генералния щаб на войските на Съглашението. Това не служеше само за прикритие — нали навремето

разузнаването се създаде като поделение на Генералния щаб. Но в действителност нейният чин не беше майор. Макар от четири години Юнърбай да не служеше в щаба, той все още поддържаше връзки със старите си приятели от армията, с които се виждаше редовно на чашка... А и сам знаеше как всъщност спечелиха Великата война. Юнърбай щеше да е много изненадан, ако не бяха назначили Виктъри Смит за шеф в разузнаването на Съглашението.

За сметка на това му поднесоха други изненади. Преди два дни Смит се обади и го покани отново да се върне на служба. Днес, когато се появи в магазина му в Принстън, той не се учуди на дискретната охрана, но присъствието на Шерканер Ъндърхил го свари съвсем неподготвен. Въпреки това идването на двамата предизвика у него приятно чувство. Хрункнер Юнърбай не се окичи с почести и слава заради участието си в акцията, довела до бързото приключване на Великата война. Трябваше да минат поне десет години, преди истината за техния поход в сърцето на Мрака да бъде разсекретена. Въпреки това материалната награда за рискованата операция надхвърляше двайсет пъти спестяванията му, трупани цял живот. Тя му даде и добро извинение да напусне службите, за да потърси друго приложение на талантите си като инженер.

В първите години от Новото слънце имаше да се свърши много работа в условия, които не бяха по-леки от тези в една истинска битка. Не беше изключено и прибегването до военни действия в някои случаи. Дори в сегашния етап на развитие на цивилизацията им тази фаза носеше рискове — кражби, убийства, заграбване на земи и убежища бяха нещо често срещано. Независимо от това Хрункнер Юнърбай се справи отлично. Именно затова беше много странно колко лесно Виктъри Смит успя да го убеди да се върне на работа.

И ето че вече пътуваха към Териториалното командване. Поне досега това му приличаше по-скоро на приятна ваканция, среща със стари приятели (не беше често явление един сержант да има за шофьор генерал). Шерканер Ъндърхил си беше все същия откачен гений. Пораженията, нанесени върху нервната му система от насилствено прекратената летаргия обаче го правеха да изглежда по-стар от възрастта си. За сметка на това Смит беше станала много по-весела и приветлива от преди. На петнайсет мили от Принстън, сред

временните постройки в полите на Западната верига, двамата споделиха с него своята тайна.

— Какво сте направили?! — Юнърбай едва не се изхлузи от седалката. Върху покрива на колата плющеше топъл дъжд — сигурно не беше чул нещо както трябва.

— Чу ме много добре, Хрункнер. Двамата с генерала сме мъж и жена.

Ъндърхил се хилеше насреща му като истински идиот.

Виктъри Смит вдигна предупредително ръка.

— При едно условие — не ме наричай генерал.

В други случаи Юнърбай умееше да прикрива изумлението си; сега дори Ъндърхил забеляза неговото объркване и усмивката му стана още по-широка.

— Обзалагам се, че си се досетил за отношенията ни още преди Периода на мрак.

— Ами...

Вярно, макар да не очакваше, че от това може да излезе нещо. Още повече, че тогава им предстоеше крайно рискована мисия в сърцето на Мрака, която трябваше да бъде ръководена от Шерканер. Навремето Хрункнер дори изпита жал към тях.

Оказа се, че са страхотен екип. Шерканер бълваше повече гениални идеи, отколкото можеха да родят главите на дузина академични учени; повечето от тях обаче се оказваха практически неприложими или поне не можеха да бъдат изпълнени в рамките на един живот. От друга страна, Виктъри Смит притежаваше уменията да отсее златното зрънце във всяка една от тях. Ако не беше се появила в онзи исторически следобед, Юнърбай щеше да изрита бедния Ъндърхил обратно към Принстън, а невероятният му план как да спечелят Великата война щеше да бъде загубен завинаги. Ето защо Хрункнер не бе изненадан от развоя на събитията, но бракът им му идваше малко в повече. Ако Виктъри Смит наистина беше новият шеф на разузнаването в Съглашението, тогава на страната предстояха славни времена.

Една позорна мисъл се зароди в съзнанието му, някак успя да си пробие път до устата му и да изскочи на бял свят.

— Ами деца? Нали нямате такива планове точно сега?

— Пак не позна. Генералът е бременна. След по-малко от половин година вече ще нося две бебета на гърба си.

Хрункнер усети, че в огромното си смущение е засмукал крайчетата на ръцете, с които се храни. После се опита да каже нещо, но излезе неразбираемо лomotене. Близко минута пътуваха в пълно мълчание, в което се чуваше единствено свистенето на топлия дъжд покрай ветроупорните стъкла на колата. *„Но как е възможно да причинят подобно нещо на собствените си деца?“*

Най-накрая генералът тихо проговори:

— Смущава ли те нещо, Хрункнер?

Този път Хрункнер едва не се задави с ръцете си. Познаваше Виктъри Смит още от деня, в който постъпи в Териториалното командване — енергичен младши лейтенант; дама, чието име не фигурираше в списъците до този момент, отличаваща се единствено с липсата на зрялост. В армията обаче бяха свикнали на всичко и познаха още от пръв поглед — лейтенантът беше наистина нововеничка, родена извън фазата. Въпреки това беше получила добро образование и успя да постъпи в школата за офицери. Носеха се слухове, че Виктъри Смит е издънка на богаташ нехранимайко от Източното крайбрежие, когото семейството му едва успяло да открие, но твърде късно — вече имал родена извън фазата дъщеря. Юнърбай помнеше добре клеветите и злословията, които я следваха навсякъде през първата половин година. Всъщност първото доказателство за нейното благородство и изключителен характер беше начинът, по който устоя на изолацията; показва интелигентност и кураж, посрещайки срама от ненавременното си раждане.

Юнърбай най-сетне възвърна говора си.

— Не, мадам. Не исках да ви засегна. Просто съм отгледан и възпитан в по-други принципи и морал.

„Като например това как е редно да изживеят живота си достойните хора.“ Хората, спазващи благоприличие, зачеваха децата си в годините на Чезнещото слънце и ги раждаха при настъпването на следващия Период на светлина.

Генералът не отговори нищо, но Ъндърхил го шляпна с опакото на ръката си.

— Това е много добре, сержант. Да бяхте видели как реагираха братовчедите ми. Но нещата се променят. Когато ни остане малко

повече време, ще ви обясня подробно защо старите закони са си изпели вече песента.

Ето това беше най-обезпокояващото при Шерканер Ъндърхил: той винаги беше способен да защити своя избор, като в същото време оставаше напълно безразличен към гнева на слушателите си.

Слава богу, че поне конфузният момент отмина. След като тези двамата можеха да търпят пуританското възпитание на Хрункнер, тогава най-добре и той да забрави за техните забегки. Небето му е свидетел, че трябваше да търпи и по-страшни неща по време на войната. Освен това Виктъри Смит имаше свои принципи за морал и благоприличие и те бяха също толкова дълбоко вкоренени, колкото и тези на Юнърбай.

Колкото до Ъндърхил... неговото внимание пак се беше отплеснало нанякъде. Нервният тремор го правеше да изглежда стар, но умът му беше все така остър — или все така непостоянен като преди. Той прехвърчаше от идея на идея, без да се задържи на някоя за по-дълго, както е нормално при разумните хора.

Дъждът престана и задуха сух топъл вятър. Докато се изкачваха по стръмното, Юнърбай се огледа, сякаш преценяваше още какви неприятни изненади ще му поднесат тези двамата през следващите няколко минути. (1) Сочейки към младия лес, Ъндърхил се запита какво ли щеше да е, ако хората произлизаха от спори при всяко възраждане на света, а не се появяваха като възрастни, заобиколени от деца. (2) Някъде отпред, слава богу поне на няколко мили встрани от пътя им, се появи пролука в облаците. За кратко оттам се процеди сноп слънчеви лъчи, а светлината беше толкова силна, че се наложи да се заслонят от нея. Но по-високо в планината слънцето сигурно унищожаваше всичко живо по пътя си. Тогава Шерканер Ъндърхил се зачуди какво ли ще е, ако някой построи „ферми за топлина“ на върха на планината и използвайки температурните разлики генерира електричество за градовете отдолу. (3) През пътя пробяга нещо зелено на цвят, едва успявайки да избегне колелата. Шерканер не пропусна и това и изтърси нещо по повод връзката между еволюцията и колите. (Тук Виктъри отбеляза, че такава еволюция може да действа и в двете направления.) (4) Сега пък се оказа, че Ъндърхил има идея за нов вид транспорт, по-бърз и по-благонадежден дори от автомобилите и авиацията. „Десет минути от Принстън до Териториалното

командване, двацет минути за пресичане на континента. Разбирате ли, изкопават се тунели, които компресират времето, изтегля се въздухът от тях и се оставя гравитацията да свърши своето.“ — Тук по приблизителните изчисления на Юнърбай настъпи пауза от няколко секунди. После:

— О-хо, тук обаче има малък проблем. Тунелът за компресиране на времето между Принстън и Териториалното командване ще трябва да се изкопае на дълбочина... от близо шест хиляди мили. Предполагам, че не бих убедил дори генерала да финансира подобно начинание.

— В това си напълно прав.

Двамата потънаха в безкраен спор до каква степен могат да си позволят да оскъпяват този проект и какви са неговите предимства в сравнение с авиацията. Накрая стигнаха до заключението, че идеята за тунели дълбоко под земята е наистина глупава.

Не след дълго Юнърбай съвсем загуби нишката на разговора. После Ъндърхил взе да го разпитва за неговия бизнес и се оказа чудесен слушател, а въпросите му наведоха Юнърбай на идеи, до които никога не би стигнал сам. Някои от тях можеха да му докарат много пари. Големи пари. Хм.

— Ей, на мен този сержант ми трябва беден и готов да се върне на работа, за да припечели още малко пари. Не го отклонявай от правия път! — намеси се Смит.

— Много съжалявам, скъпа — тонът на Ъндърхил обаче съвсем не показваше, че съжалява. — Мина доста време, Хрункнер. Надявам се, докато сме заедно, да ни разкажеш повече за това, което си преживял през последните години. Помниш ли навремето моята голяма, Ъ-Ъ-Ъ...

— Твоята поредна смахнатата идея ли?

— Точно така!

— Спомням си момента точно преди да се натъпчем в оная дупка на тийфърите — ти говореше, че това ще е последният Мрак, който нашата цивилизация прекарва в сън. После продължи да бълнуваш за същото и в болницата. Най-добре да беше станал писател фантаст, Шерканер.

Ъндърхил помахаша с ръка, показвайки, че е оценил комплиментата.

— Всъщност тази теза вече се появи във фантастичната литература. Но ако говорим сериозно, Хрунк, ние първи имаме шанса да я превърнем в действителност.

Хрункнер сви рамене. Той вече се бе поразходил из най-дълбокия Мрак и споменът за това все още го караше да потръпва.

— Обзалагам се, че ще има още много експедиции в Дълбокия мрак — много по-подготвени и по-добре екипирани от нашата. Твоята идея е много вълнуваща и съм уверен, че ген... майор Смит също има свои планове по този въпрос. Мога дори да си представя една истинска баталия точно в сърцето на Мрака.

— Настъпва нова епоха, Хрунк. Погледни само какви чудеса сътворява около нас науката.

Взеха и последния завой по сухия път и навлязоха в плътна пелена от проливен топъл дъжд — бурята, която бяха видели да се надига от север. Смит не позволи тя да ги свари неподготвени. Сега всички прозорци бяха плътно затворени, а колата вървеше най-много с двайсет мили в час. Въпреки предпазните мерки обаче, занапред пътуването се очертаваше много трудно. Стъклата се замъгляваха бързо и вентилаторите в колата не смогваха да ги охладят; дъждът бе толкова силен, че дори инфрачервените светлини едва очертаваха пътя. Пороят отвън беше топъл като бебешка слюнка. Зад тях се очертаха два червени кръга светлина. Охраната на Смит също не изоставаше.

Трябваше да положат известни усилия, за да откъснат очи от пороя навън и да подновят разговора.

— Знам за Научната ера, Шерк. Това бяха най-плодотворните ми години в конструкторския бизнес. През последния период на Чезнещото слънце се сдобихме с радио, авиация, телефони, звукозаписна техника. Този прогрес продължи дори през възстановителния период в първите години на Новото слънце. Ето, колата ти е свръхусъвършенстван модел на оня релмейч, който имаше отпреди Мрака. А тя беше много скъпа кола за онова време. — На Юнърбай много му се искаше един ден да научи как Ъндърхил е успял да си я купи със скромната си стипендия на студент. — Признавам, това е най-интересният и вълнуващ период в моя живот. Авиацията скоро ще прескочи звуковата бариера. Короната изгражда национална пътна мрежа. Зад това сигурно стоите вие, така ли е, майоре?

Виктъри се усмихна.

— Не е задължително. В Генералния щаб има още много други служители. А построяването на национална пътна мрежа щеше да стане и без никаква помощ от страна на държавата.

— С две думи — около нас се случват велики неща. Няма да се изненадам, ако през трийсетте години до следващия Мрак бъде прокаран световен въздушен трафик, появят се телефони с образ, а защо не и комуникации, осигурявани посредством ракети, които летят в орбита около планетата, както нашият свят кръжи в орбита около слънцето. Ако успеем да предотвратим избухването на война, аз наистина ще си поживея интересно. Обаче цялата ни цивилизация да прекара будна следващия Мрак — простете, капитане, но май не сте направили сметките си както трябва. За целта ще е необходимо да изобретите друго слънце. Имате ли дори най-бегла представа какво количество енергия ще е нужно за това? Аз добре помня колко енергия отиде за поддържане на изкопните работи през войната след настъпването на Мрака. За онази операция беше нужно повече гориво, отколкото за цялата война дотогава.

Ха! За първи път Шерканер Ъндърхил нямаше готов отговор! После той осъзна, че Шерк изчаква генерала да заговори първа. След миг Виктъри Смит вдигна ръка.

— Досега всичко беше само приятелски разговор, сержант. Известно ми е, че разполагате с факти, от които врагът може лесно да се възползва... Казано накратко, досетихте се каква длъжност заемам в момента.

— Точно така. Моите поздравления, мадам. След Стрът Грийнвал вие сте най-подходяща за този пост.

— Защо... Благодаря ви, Хрункнер. Думата ми беше, че именно прелитането на Шерканер от една тема на друга ме накара да ви помоля да се върнете на работа. Това, което ще ви кажа, е строга държавна тайна.

— Да, мадам.

Той не очакваше така бързо да влезе във форма. Отвън бурята продължаваше да реве със страшна сила. Смит караше с двайсет мили в час, дори когато се движеше в прав участък. В първите години на Новото слънце дори светлината в облачен ден беше опасно ярка, но тази буря вилнееше толкова силно, че наоколо цареше безопасен

полуздрач. Вятърът блъскаше колата, опитвайки се да я изтика от пътя. Вътре в автомобила заприлича на сауна.

Смит даде знак на Шерканер да продължи. Ъндърхил се облегна назад и извиси глас, опитвайки се да надвика грохота на бурята.

— Както обикновено, аз много добре съм си „направил сметката“. След войната разгласих моята идея сред някои от колегите на Виктъри. И с това за малко не провалих повишението й. Ония приятели бяха толкова силни в сметките, колкото сте и вие. Но, слава богу, нещата се промениха.

— Едно уточнение — обади се Смит. — Нещата *може би* ще се променят.

Вятърът най-сетне надделя и ги избута в крайпътната канавка. Смит овладя автомобила и отново го върна в средата на шосето.

— Наистина съществуват източници на енергия — продължи Ъндърхил, сякаш нищо не е станало, — които биха могли да поддържат живота на цивилизацията ни по време на Мрака. Ти твърдиш, че е необходимо да създадем второ слънце. Това попадение е почти в целта, макар все още никой да не знае как функционира слънцето. За сметка на това съществуват практически и теоретични доказателства за силата, която се съдържа в ядрото на атома.

Само минути преди това Юнърбай би се изсмял на думите му. Дори сега не можа да овладее насмешката в гласа си.

— Радиоактивност? Да не се каниш да поддържаш температурата ни с помощта на тонове пречистен радий? Вероятно най-страшната държавна тайна тук е, че Генералният щаб на Короната чете „Чудесата на науката“.

Подобна щуротия можеше да се роди единствено в главата на Ъндърхил.

— Съществуват няколко възможности. Ако ми дадат зелена светлина, ще съм готов с изчисленията до настъпването на Чезнещото слънце.

— Както вече сте се досетил, сержант — допълни генералът, — аз *също* имам своите съмнения. Това обаче е идея, върху която си заслужава да си поблъскаме главите. Дори планът да не проработи, нашата *грешка* може да се превърне в оръжие с хиляди пъти по-голяма унищожителна сила, от което и да е друго, използвано през Великата война.

— По-смъртоносно дори от употребата на отровен газ в убежищата?

Изведнъж бурята вече не изглеждаше така страшна в сравнение с думите на Виктъри Смит. Той си даде сметка, че за миг цялото й внимание беше концентрирано върху него.

— Да, сержант, по-страшно дори от това. Най-големите ни градове биха могли да бъдат сринати до основи за броени часове.

Ъндърхил подскочи на седалката.

— В най-лошия случай! В най-лошия случай! На вас военните все това ви е в главата. Виж какво, Юнърбай, ако разработим тази идея през следващите трийсет години, най-вероятно ще разполагаме с източник на енергия, който да поддържа подземните градове — не убежища, а будни градове — през целия Период на мрак. Ще можем да поддържаме пътищата чисти от сняг и лед и чак до средата на Мрака те ще останат проходими. Придвижването върху повърхността ще става много по-лесно, отколкото през Яркия период.

И той махна с ръка към плющия зад прозорците на спортната кола дъжд.

— Освен това предполагам, че и въздушният транспорт ще се извършва много по-лесно. — *„С тоя замръзнал въздух, паднал върху земята.“* Но сарказмът на Юнърбай прозвуча някак вяло дори на самия него. *„Ако имаме източник на енергия, сигурно ще постигнем дори това.“*

Промяната в отношението на Юнърбай сигурно беше явна, защото Ъндърхил се ухили.

— Ето, че разбра! След петдесет години ще си припомним за днешния ни разговор и ще се чудим как не сме се досетили по-рано за това. В действителност Мракът е по-благоприятен, от който и да било друг период.

— Аха. — Той потръпна. Някой може да го нарече и кощунство, но... — Да, това наистина ще е нещо удивително. Остава само да ме убедиш, че е изпълнимо.

— Ако изобщо е възможно да се изпълни, то ще е изключително трудно — намеси се Смит. — Остават ни трийсет години до настъпването на следващия Мрак. Няколко физици вече твърдят — само на теория, разбира се — че атомната енергия може да бъде овладяна. Но, за бога, допреди 58//10 те дори не знаеха за

съществуването на атома! Въвлякох в тая история дори главното командване с надеждата да инвестира и ще загубя работата си, ако това се разчуе. Но — съжалявам, Шерканер — бих предпочела всичко да се провали.

„Много странно, че по този въпрос тя изповядва традиционните ценности.“

— То ще е като да открием нов свят! — извика Шерканер.

— Не, по-скоро като да преразпределим този, Шерк. Но нека обсъдим какво би станало „в най-добрия случай“, за което ограничените военни мозъци изобщо не могат да се досетят. Да речем, че учените намерят начин да осъществят идеята ти. Нека приемем, че до десет години или до 60//20 ние започнем да строим заводи за атомна енергия, които да поддържат твоите въображаеми „градове в Мрака“. Дори останалият свят да не стигне сам до идеята за атомна енергия, едва ли ще успеем да запазим в тайна подобно мащабно строителство. В такъв случай дори и да не съществува причина за война, ще започне надпревара във въоръжаването. А тя ще бъде много по-страшна от Великата война.

— Хм. Да-а-а. Първият, успял да завладее Мрака, ще притежава и целия свят — рече Юнърбай.

— Точно така — потвърди Смит. — Нямам вяра, че Короната ще уважи нечие право на собственост в такъв момент. В едно съм сигурна обаче — светът ще се пробуди поробен или напълно унищожен, ако някоя група като Сродниците първа успее да завладее Мрака.

Именно такива кошмарни прогнози, създадени от самите тях, накараха Юнърбай да напусне армията.

— Надявам се това да не прозвучи нелоялно, но мислили ли сте да потулите тази идея? — И той посочи шеговито към Ъндърхил. — Ти със сигурност можеш да измислиш нещо друго, нали?

— Май напълно си изгубил рефлексите си на военен. Вярно е, мислила съм да спра работата по този проект. Това може би ще е достатъчно, стига скъпият Шерканер да си държи устата затворена. Ако някой друг не се усети навреме, тогава няма начин противникът да навлезе дълбоко в следващия Период на Мрак. Възможно е също така цели поколения да ни делят от прилагането на тази идея на практика. Такова е и мнението на някои от нашите физици.

— Е, добре, нека и аз кажа нещо — намеси се Ъндърхил. — Това скоро ще е само въпрос на инженерно решение. Дори сега да спрем, атомната енергия ще е най-важното нещо след петнайсет — двадесет години. Само че тогава вече ще е много късно да се строят заводи за нейното произвеждане и създаването на подземни градове. Ще е невъзможно и завладяването на Мрака. Тогава атомната енергия ще може да се използва единствено като оръжие. Ти говориш за радий, Хрункнер. Помисли само какво количество от тази суровина ще могат да се превърнат в унищожителна сила. А това е най-очевидното нещо. Както и да постъпим, цивилизацията е изложена на риск. Ако се заемем още сега с този проект обаче, резултатът наистина ще бъде удивителен — цивилизация, която побеждава Мрака.

Смит поклати мрачно глава в знак на съгласие. Юнърбай имаше чувството, че присъства на многократно провеждан спор. Виктър Смит беше изцяло завладяна от плановите на Ъндърхил. Дори ги беше предложила на главното командване. Очертаваше се следващите трийсет години да са още по-въълнуващи, отколкото някога е допускал Хрункнер Юнърбай.

Стигнаха планинското селце късно на следващия ден. През последните три часа успяха да изминат едва дваждсет мили в бушуващата буря. Времето се развали след като напуснаха едно малко градче.

Пет години след идването на Новото слънце нощем вече ставаше относително тъмно. Каменните основи на къщите бяха оцелели след първоначалното избухване и последвалите го пороища. От много поколения насам селяните използваха дърветата, покрити с дебела кора, за да построят първите етажи на домовете си, работилници, дюкяни и училища. Може би през 60//20 година ще разполагат с подобър дървен материал и ще построят дори втори етаж на къщите си, а на църквата — и камбанария. Засега обаче цялата растителност беше още ниска и зелена. Късите конусовидни стебла правеха домовете да изглеждат като покрити с люспи.

Ъндърхил настоя да подминат станцията за керосин на главното шосе. „Знам едно по-добро място“, рече той и накара Смит да завие по стария път.

Спуснаха стъклата на колата. Дъждът беше спрял. Врѫхлетя ги сух, почти студен вятър. Облаците се разкъсаха и те можеха да наблюдават няколко минути как слънцето осветява краищата им. Този път лъчите му не овъглиха всичко, до което се докоснаха. Явно приближаваше залез. Грамадите от облаци сияеха в яркочервено и оранжево. Иззад тях прозираше небесната синева. Светлината огряваше улиците, къщите и хълмовете зад тях.

В края на покритата с чакъл пътека имаше нисък навес и една-единствена колонка за керосин.

— Това ли е „по-доброто място“, Шерк? — попита Юнърбай.

— Е, поне е по-интересно. — Той отвори вратата и изскочи от седалката си. — Я да видим сега дали този приятел си спомня за мен. — Шерканер обиколи колата, подритвайки гумите с крак. След дългото пътуване треморът му беше станал още по-забележим.

Смит и Юнърбай също слязоха. След миг собственикът — едър здравеняк с кутия инструменти в ръце, се подаде изпод навеса. Следваха го две дечица.

— Да я напълня ли, стари друже — попита той.

Ъндърхил се ухили насреща му и не си направи труда да поправи грешката за неговата възраст.

— Давай, приятелю. — Той последва собственика до колонката. Сега небето беше дори още по-сияйно. Синият лазур и червеното на залеза се смесваха, огрявайки всичко наоколо в почти нереална светлина. — Помниш ли ме, а? Навремето се отбих тук в един голям червен релмейч, беше точно преди идването на Мрака. Тогава работеше като ковач.

Онзи спря и дълго гледа Ъндърхил.

— Релмейча си го спомням.

Петгодишните хлапета нетърпеливо пристъпваха от крак на крак зад гърба на баща си.

— Странно как се променят нещата, нали?

Собственикът не схвана какво точно има предвид Ъндърхил, но само след минута двамата бѫбреха като стари приятели. Селянинът наистина имаше страст към автомобилите. Те носеха бъдещето със себе си, пък и той вече не беше принуден да работи като ковач. Шерканер го похвали за нещо, което беше направил за него преди години и рече, че било срам, дето са построили станция за керосин и

на главния път. Той бил готов да се обзаложи, че обслужването там не е по-добро от тукашното. После накара бившия ковач да пресметне колко обяви се разлепват по улиците на Принстън в днешно време. Охраната на Смит стоеше притулена малко по-надолу, встрани от пътя, затова собственикът не я забеляза. Странно беше това свойство на Ъндърхил да намира общ език с всекиго, пълнейки ума си с безразборна информация.

През това време Смит пресече шосето и се заговори с капитана, който отговаряше за поверителната информация. Тя се върна едва след като Шерк плати за керосина.

— Проклятие, Териториалното командване е предало, че се очаква страшна буря след полунощ. Веднъж да пътувам със собствената си кола и адът ще се изсипе отгоре ми. — В гласа на Смит имаше гняв, което беше сигурен знак, че е ядосана на самата себе си. Тримата се качиха отново в колата. Тя включи стартера два пъти, три пъти. Машината се задави. — Явно сме обречени да прекараме нощта тук. — Тя постоя неподвижно за миг, сякаш не можеше да вземе решение. Или пък наблюдаваше небето на юг. — Знам, че на запад от града има земи, които са собственост на Короната.

* * *

Смит ги разходни бавно по насипаните с чакъл шосета, после се отклони и тръгна по черните пътища, покрити с кал. Юнърбай щеше да си помисли, че се е заблудила, но тя не се колебаеше при кръстовищата и разклоненията и нито веднъж не се върна назад. Плътено зад тях следваха машините на охраната, дискретни колкото може да бъде един парад на осперчи. Калният път постепенно премина в пътека и ги отведе до скален нос, който се врязваше в океана. От три страни ги обграждаха стръмни склонове. Някой ден лесът щеше да ги покрие, но сега дори милионите млади дръвчета не успяваха да скрият оголените скали.

Смит спря на самия край на пропастта и се облегна назад на седалката.

— Съжалявам, направих погрешен завой.

И тя махна на първата от колите на охраната, която се беше залепила за задницата на техния автомобил.

Юнърбай поглъщаше с широко отворени очи гледката пред себе си — океанът сякаш се сливаше с небето. Понякога погрешните завои се оказваха най-добрият избор на посока.

— Боже, какъв изглед!

Местата, където слънчевите лъчи пробиваха облаците, приличаха на дълбоки каньони. Светлината беше обагрена в червените цветове на залеза. Във водните пръски, които образуваха вълните при срещата си със скалния нос, блестяха милиарди рубини.

Юнърбай се измъкна от колата и тръгна през младите стволоче назад по брега. Краката му затъваха дълбоко сред корени и кал. След миг и Шерканер се присъедини към него.

Вятърът откъм океана беше влажен и студен. Не беше нужно да си член на Департамента по метеорология, за да усетиш, че наближава буря. Водата под краката им се надигаше заплашително. Намираха се на по-малко от три мили от прибой — пределът, който можеха да си позволят в тази фаза на слънцето, за да са в безопасност. От тук можеше да се види надигащата се буря и да се чуе тътена в небесата. Три айсберга бяха заседнали долу в скалите и сега се извисяваха заплашително срещу тях. Нататък към хоризонта имаше още стотици. Това беше вечната битка — огънят на Новото слънце срещу леда долу на повърхността. В нея все още нямаше победител. Трябваше да минат двайсет години, за да изчезнат и последните късове лед на земята. Тогава обаче ще са вече във фазата на Чезнещото слънце. Дори Шерканер изглеждаше покорен от тази гледка.

Виктъри Смит също излезе от колата, но вместо да ги последва, продължи в обратна посока по ръба на южния склон. *„Горкият генерал, тя все още не може да реши за себе си дали това пътуване е делово или за удоволствие.“* Юнърбай обаче беше много доволен, че ще направят почивка преди да стигнат до Териториалното командване.

Двамата тръгнаха бавно назад към Смит. От тази страна на носа стръмният склон преминаваше плавно в малка долчинка. На възвишението отвъд нея се издигаше някаква сграда, вероятно малка странноприемница. Смит спря на място, където скалата беше нащърбена от природните стихии, а склонът не се спускаше опасно

право надолу. Навремето пътят вероятно е продължавал през долчинката и после нагоре по отсрещния хълм.

Шерканер спря до жена си и праметна левите си ръце върху раменете ѝ. След малко тя мълчаливо преплете две от ръцете си с неговите. Юнърбай стигна края на склона и протегна глава през ръба. Долу все още личаха отделни части от изоставения път. Бурите и наводненията от първите години на Новото слънце бяха довели скали, които препречваха коловоза. Долината обаче не беше засегната — простираше се пред тях чиста и очарователна.

— Хе, хе, май няма начин да продължим оттук, мадам. Пътят е напълно изличен.

Виктъри Смит не отговори веднага.

— Да. Напълно изличен. Може пък да е за добро...

— Възможно е да пресечем пеша долината и да се изкачим по отсрещния хълм — обади се Шерк, протягайки ръка към малката странноприемница на билото отсрещно долината. — Така пак ще мога да видя лейди Инк...

Виктъри внезапно се притисна плътно към него и го прекъсна.

— Не. Там не биха могли да се настанят повече от трима души. Заедно с охраната ще построим лагер.

След малко Шерк се разсмя.

— Нямам нищо против. Даже ще ми е любопитно да видя съвременните техники за построяване на бивак.

После тримата се насочиха обратно към колите. Когато стигнаха, Шерканер беше отново във форма и предлагаше идеи за палатки с олекотено тегло, които биха могли да устоят и на най-страшната буря на първите години.

15.

Томас Нау стоеше пред прозореца на спалнята си и гледаше навън. В действителност покоите му се намираха на петдесет метра във вътрешността на Диамант Едно, но гледката беше от най-горните части на Хамърфест. Откакто настъпи Изгревът, владенията му непрекъснато се разширяваха. След прокопаването на Диаманта по кристалната структура се получиха съвсем прилични стени и помещения, а шлифоването и гравирването им щеше да отвори работа чак до края на живота на оцелелите майстори занаятчии. Нау държеше фризовете по стените да са също толкова свършени като най-добрите образци в родния свят на Новородените. Мястото около Хамърфест вече беше старателно подравнено и покрито с метални плочки от златната мина на Диамант Две.

Арахна висеше на половината път наред небето — искрящ синьо-бял диск. Кристалните стени на замъка пречупваха нейната светлина и я правеха мека и приглушена. Сега навсякъде цареше спокойствие, пълна противоположност на ада през първите Мсек от настъпването на Изгрева и годината след това. Нау работи неуморно цели пет години, за да се сдобие с тази красива гледка и да си осигури спокойствие.

Пет години. А колко ли още щяха да останат приковани на това място. Най-оптимистичната прогноза на специалистите гласеше: трийсет-четиридесет. Толкова, колкото ще са необходими за Паяците да доразвият своята индустрия. Странно как се навързаха събитията. Това наистина беше Изгнание, макар че там, на Балакреа, си го представяха по съвсем друг начин. Както обикновено мисията бе добре премислен риск, но със съвсем различна цел от предишните експедиции — да се отдалечат за няколко века от самоубийствения политически режим в техния свят и на спокойствие да развият проектите си далеч от плагиати, готови да откраднат всяка идея. Освен това тя им даваше златен шанс да изследват тайните на цивилизация, която не принадлежи към човешката общност. Нау обаче изобщо не предвиди появата на Чуенг Хо.

Добитите от Чуенг Хо знания представляваха научния фундамент, върху който се градеше цивилизацията на Новородените на Балакреа. Томас Нау посвети целия си живот в изучаването на историята и характерните особености на Търговците. Но едва когато ги срещна лично осъзна колко различни от тях са Спекулантите. Ръководителите им се оказаха мекушави и наивни, а заразяването им с вируса на гнилия мозък, причиняващ временни халюцинации, се оказа също толкова лесно, колкото и да ги нападнат от засада. Но въвлечени веднъж в битка, Спекулантите се сражаваха като дяволи, въоръжени със стотици неприятни изненади, които очевидно бяха подготвили от по-рано. Унищожаването на техния флагмански кораб още през първите сто секунди вместо да ги обезкуражи, направи от тях още по-крвожадни воини. Когато най-сетне вирусът ги натръшка, се оказа, че и двете страни са пострадали сериозно. По време на настъпилото затишие Нау допусна втората фатална грешка спрямо представителите на Чуенг Хо. „Гнилият мозък“ можеше да ги обезвреди лесно, но след това нямаше как да ги фокусират, а знанията на техните учени му бяха необходими. Първите разпити, проведени още на бойното поле, потръгнаха зле. Ето защо той смени тактиката и призова оцелелите да се обединят и да си сътрудничат, независимо към коя от двете страни са принадлежали преди това.

Сега клиниката за фокусиране в най-горната част на Хамърфест беше оборудвана с техника от корабите и на двете флоти. Тук-там из руините все още можеха да се открият действащи устройства, които да им влязат в работа. За всичко останало обаче разчитаха предимно на суровините, които успяха да извлекат от света на Паяците.

Трийсет или четиридесет години. Трябваше да издържат. Разполагаха с достатъчно камери за летаргичен сън, в които да поберат оцелелите. Но главната задача бе да разберат, колкото се може повече за цивилизацията на Паяците, да научат езика им, тяхната история и култура. За да успеят с всичко, разпределиха работата на Бдения: дежурства от по няколко Мсек и година-две в летаргичен сън. Някои обаче — преводачите и повечето учени — щяха да прекарат повечето време в Бдение. Останалите — пилоти и стратегии — им трябваша предимно през първите години; после щяха да са свободни чак до края на мисията. Нау разясни всичко това на срещи с Новородените и хората от Чуенг Хо. Повечето от обещаното беше истина. Експертите

на Чуенг Хо нямаха равни в такъв тип операции; с малко повече късмет всеки от жителите на лагера щеше да преживее десет-двайсет години лично време, докато трае Изгнанието. Нау обаче имаше намерение да се зарови в библиотеката на Спекулантите и да навакса пропуснатите от него знания, които владееше всеки от представителите на Чуенг Хо.

Той опря ръка на прозореца. Беше топъл като килимите на Новородените, с които покриваха стените. В името на Заразата, украсата за стени на Чуенг Хо беше съвършена. Дори гледана под ъгъл, картината не даваше никакво изкривяване на перспективата. Нау тихичко се изсмя. Май накрая ще се окаже, че на Спекулантите се пада най-леката задача по време на Изгнанието. Те имаха по-голям опит с Бденията, докато той... За момент Нау си позволи да даде воля на самосъжалението. Все някой отговорен и компетентен човек трябваше да остане на Бдение чак до самия край. За съжаление има само един подходящ и името му е Томас Нау. Оставен без надзор, Ритцер Брюхел щеше да избие и без това оскъдните човешки ресурси, които в никакъв случай не трябваше да хаят необмислено. Или пък да стори всичко възможно, за да убие самия Томас Нау. На Анне Рейнолт безусловно можеше да се разчита, но само ако всичко върви по предварителния план; случеше ли се нещо непредвидено обаче... Все пак накрая май успя да измами Чуенг Хо. А след проведените разпити Нау беше почти сигурен, че не е останала нито една неразкрита тайна. Но ако Чуенг Хо отново успееха да организират заговор, тогава с Анне Рейнолт е свършено.

Оказва се, че Томас Нау ще е близо стогодишен, когато най-сетне види амбициите си осъществени. Това по стандартите на Балакреа беше средната възраст. Нау отрони въздишка. Така да бъде! Медицината на Чуенг Хо също нямаше да стои на едно място през времето, което им оставаше. А после...

Стаята се разклати и той усети някакъв беззвучен тътен. От ръката, с която се опираше на прозореца, вибрациите преминаха по цялото му тяло. Това беше третото разместване на скалите през последните 40 Ксек.

От леглото в другия край на стаята се подаде едно от момичетата на Спекулантите.

— Какво...

Още сънена, Киви Лин Лизолет се озова във въздуха от рязкото движение, което направи. Беше работила три дни без почивка, опитвайки се да открие положение, в което скалите най-сетне ще са стабилно закрепени. Момичето се огледа с мътен поглед. Вероятно още не можеше да осъзнае какво точно я е събудило. Тя забеляза Нау да стои край прозореца и по лицето ѝ се разля съчувствена усмивка.

— О, Томас, пак ли не можа да заспиш от тревоги?

Киви протегна мамещо ръце към него. Той се усмихна и кимна с глава. Дявол да го вземе, тя почти улучи истината! Нау прелетя плавно през стаята и спря, подпирайки ръка в стената над главата ѝ. Тя го прегърна и двамата отново се понесоха, пропадайки бавно надолу към леглото. Нау я притисна към себе си и усети здравите ѝ крака да се сключват около кръста му.

— Ти направи каквото е по силите ти, Томас. Не се измъчвай повече, всичко ще бъде наред.

Ръцете ѝ нежно разрошиха косата на врата му. Той я усети, че трепери. Именно тя, Киви Лизолет, се измъчваше тайно и би работила до премала, за да увеличи поне с един процент техните шансове за оцеляване. Двамата плаваха из въздуха, потънали в мълчание, докато гравитацията не ги върна обратно в купчината дантела, която им служеше за легло.

Ръцете на Нау започнаха леко да докосват тялото. Той усети как напрежението постепенно изтича от нея. Много неща се объркаха в тази мисия, но Киви Пен Лизолет можеше да се брой за едно от малкото завоевания. Беше на четиринайсет — преждевременно узряла, наивна, упорита и своенравна — когато Нау завладя флотата на Чуенг Хо. Момичето понесе нормално заразяването с вируса на „гнилия мозък“ и можеше да бъде фокусирано. Известно време той се колебаеше дали да не я направи своя държанка за лично забавление. Слава на Заразата, че не го стори!

Първата година момичето прекара повечето време в неговата стая и плачеше почти непрестанно. Когато Дием „уби“ майка му, то стана първият и най-предан колаборационист. Нау направи всичко възможно да утеши Киви. Отначало изпробваше уменията си да убеждава и манипулира, надявайки се по-късно чрез нея да спечели и останалите Спекуланти. С течение на времето обаче се убеди, че това момиче може да е много по-опасно, отколкото допускаше отначало.

Ако успееше да го опитоми, то щеше да му помогне дори в най-сложните операции. Киви беше прекарала почти цялото пътуване от Триланд до света на Паяците в Бдение. Тя умееше да постига съсредоточеност, близка до тази на фокусираните, изучавайки конструкторните технологии, животоподдържащите системи, теория и практика на търговията. Странно защо едно дете получаваше такива привилегии и неограничен достъп до всички познания на цивилизацията Чуенг Хо? Както повечето семейства от Чуенг Хо, фамилията Лизолет имаше тайни, свои собствени традиции и култура. По време на разпитите той почти успя да изтръгне обяснение за тази загадка от майката на момичето. Фамилията използваше времето на полетите за възпитание на децата от женски пол, които по-късно ставаха лидери сред останалите членове на Лизолет. Ако всичко вървеше по плана на Кира Пен Лизолет, момичето щеше да е готово за следващия етап от обучението, който трябваше да се проведе в системата на Изчезващата и да бъде контролиран изцяло от майка ѝ.

Всичко това напълно отговаряше на плановете на Томас Нау. Киви беше млада, талантива и изпитваше огромна нужда от някого, на когото да се посвети. Можеше да преминава от Бдение в Бдение, без да изпитва нужда от почивка и летаргичен сън — така както постъпваше и самият той. Щеше да му прави компания през цялото време. Освен това можеше да изпробва действието на всеки свой следващ план върху нея. Киви беше много умна и с независим характер. Даже сега, след смъртта на майка ѝ и горчивия пример на останалите оцелели, той все още не можеше напълно да ѝ се довери. Манипулирането на Киви се превръщаше в постоянно изпитание за нервите му. Най-накрая разбра къде се крие опасността и взе предпазни мерки.

— Томас... — Тя го гледаше право в очите. — Мислиш ли, че някога най-сетне ще успея да стабилизирам скалите?

Имаше основание да се притеснява. Ритцер Брюхел и дори самият Томас Нау на млади години едва ли биха се досетили, че правилната реакция на такъв въпрос не трябва да е нито заплаха, нито неодобрение.

— Да, разбира се, все ще измислиш нещо. Заедно ще измислим нещо. Сега обаче е най-добре да си починеш няколко дни, става ли?

Идва ред на стария Тринли да дежури. Нека известно време той сам се грижи за баланса на скалите.

Смехът на Киви прозвуча много по-младежки, отколкото изглеждаше самата тя.

— Да, бе — Фам Тринли! — Това бе единственият сред заговорниците на Дием, към когото тя изпитваше по-скоро презрение, отколкото гняв. — Не помниш ли какво стана последния път, когато отговаряше за баланса? Приказките му бяха по-големи от делата и докато се усети скалата вече се носеше с три метра в секунда извън L1. После пък се престара...

Тя отново избухна в смях. Момичето на Спекулантите можеше да се смее на най-невероятни неща. Това също беше загадка, чийто отговор предстоеше да открие.

Лизолет утихна за известно време. Когато заговори отново, тя пак успя да изненада Пастира.

— Всъщност... Сигурно си прав. Ако е само за четири дни, ще направя така, че дори Тринли да не може да нанесе непоправими щети. Имам нужда да се откъсна за малко от работата, да погледна проблема отстрани. Дали пък да не оградим скалите с ров... Освен това татко се е събудил за своето Бдение. Ще ми се да прекарвам повече време с него.

Тя го погледна. В очите ѝ се четеше безмълвна молба да я освободи от дежурство.

Хм. Понякога резултатите от манипулацията не бяха точно такива, каквито ги очакваше. Можеше да се обзаложи, че едва ли ще прекарат заедно свободното ѝ време. „*Все още мога да я спра.*“ Ако приеме молбата ѝ с видимо неудоволствие щеше да я накара да се засрами. Не, не си струва, не и сега. „*А когато нещо не се забранява, тогава нека позволениято бъде дадено щедро и от все сърце.*“ Той я притисна още по-силно към себе си.

— Точно така. Все някога и ти трябва си починеш.

Тя си отдъхна, после се усмихна пакостливо и се хвърли върху него на леглото. Нито един от двамата не проговори дълго време след това.

В леглото Киви Лизолет си оставаше недодялана хлапачка, но поне охотно възприемаше новостите и беше склонна да им се поддава. Томас Нау пък имаше дълги години пред себе си, за да я научи. Виж, с

Кира Пен Лизолет не разполагаше с толкова много време, освен това тя беше упорита зряла жена, която непрекъснато се съпротивляваше. Нау се усмихна при спомена за нея. И майката, и дъщерята му служеха добре, макар и по различен начин.

Али Лин не принадлежеше към фамилията Лизолет, а беше едно от завоеванията на Кира Пен Лизолет. Признаваха го за ненадминат, когато ставаше дума за паркове — същински гений, един на милиард. Освен това беше баща на Киви. Майка и дъщеря много го обичаха, макар че като мъж нямаше шанс да стигне влиянието и властта на Кира или да се превърне в онова, което Киви щеше да стане някой ден.

Въпреки това обаче Али Лин се оказа много важна личност за Новородените — почти колкото всички останали фокусирани. Беше един от малцината, които разполагаха с лаборатория извън пределите на Хамърфест. При това нито Анне Рейнолт, нито друг наблюдател от Новородените надничаше през рамото му, докато работи.

Сега двамата с Киви седяха под стволите на дърветата в парка на Чуенг Хо и предпазливо играеха на старата игра с буболечките. Тя пристигна тук преди 10 Ксек, а Папа — малко по-рано. Накара я да определи състава на ДНК на новия вид торен паяк, който култивира наскоро. Дори като фокусиран се доверяваше напълно на нейните способности, въпреки че проверяваше резултатите всяка Ксек. През останалото време беше погълнат да изучава листата, добивайки вид на изпаднал в транс човек. Мечтаеше как ще се яви пред Анне Рейнолт с планове за проекта, който тя му възложи.

Киви гледаше съсредоточено към почвата под краката си. Дърветата наоколо бяха цъфтящи амандори, а клоните им обикновено се стремяха все надолу, обгръщайки стеблото в нещо като гъсто оплетена колиба. Дори без наличието на гравитацията синевата на небето и посоката, в която растяха техните клони, даваха приблизителна ориентация.

Най-големите живи същества в парка бяха пеперудите и пчелите. Тя се заслуша в тяхното жужене. От време на време покрай ухото ѝ профучаваше нещо като жив куршум. Пеперудите се виждаха навсякъде. Те се ориентираха по изкуствената светлина и посетителите можеха да добият представа за „горе“ и „долу“ по техния полет. В този

момент наоколо нямаше други човешки същества — паркът беше официално затворен за ремонт на поддържащите системи. Слава богу, че Томас Нау не се опита да ѝ припише тази лъжа. Истинската причина за затварянето всъщност стана нарасналата популярност на парка. Новородените го харесваха не по-малко от Чуенг Хо. Мястото се оказа толкова пренаселено, че Киви установи първите признаци за срыв в поддържащата система — малките торни бръмбари вече не оцеляваха дълго в него.

Тя се загледа в унесеното изражение на баща си и се усмихна. Все пак това донякъде си беше истински ремонт.

— Ето ги най-новите екземпляри. Тях ли търсеше, Папа?

— Хм. — Той дори не вдигна очи от работата си и едва по-късно проумя какво му е казала. — Така ли? Я дай да ги видя, Киви.

Тя му подаде листото.

— Виждаш ли — ето тук и тук. Това е точно образецът, който искахме да получим. Ще трябва само малко да коригираме първоначалните данни.

Папа искаше да създаде нов вид с повишен метаболизъм, който обаче не влияе на репродуктивната система. Насекомите в парка не произлизаха от бактерии и борбата за оцеляване се водеше между техните геноми.

Али вдигна очи от листото в ръцете си. После се усмихна нежно, сякаш едва сега я забеляза.

— Браво, веднага схвана мултипликацията.

Думите му внезапно пренесоха Киви Лин Лизолет обратно в миналото. От девет до четиринайсет тя се учеше да бъде една от фамилията Лизолет. По това време се чувстваше доста самотна, но майка ѝ все гледаше да е някъде наблизко около нея. Момичето измина дълъг път, докато порасне и се научи да се справя сама в космическия мрак. Научи много за животноподдържащите системи — област, в която баща ѝ беше един от най-големите специалисти; усвои механизмите и строежа на клетката, откъдето произхождаха и всички конструкции, с които работеше майка ѝ. Но преди всичко тя разбра каква радост е да си до някой близък човек, когато се събужда от летаргичен сън. И двамата ѝ родители прекараха част от пътуването в хладилните камери, прехвърляйки своите задължения на нея и някои от дежурните техници.

Сега майка ѝ беше мъртва, а баща ѝ — фокусиран. Цялата му същност беше концентрирана върху едно-единствено нещо — биологичен мениджмънт на екосистема. Въпреки неговото състояние обаче двамата все още можеха да си общуват. През годините след атаката на Новородените баща и дъщеря прекарваха известно време заедно по време на Бденията. Киви продължаваше да се учи от него. Понякога, когато затъваха в сложните въпроси на биологичното равновесие, баща ѝ толкова се съсредоточаваше в работата си, че почти забравяше за своята дъщеря. Също както постъпваше и в нейното детство.

Сега Киви изучаваше новите образци насекоми, но повече наблюдаваше баща си. Знаеше, че е на път да приключи с проекта за торен бръмбар или поне със съществена част от него. Опитът ѝ подсказваше, че известно време след това ще бъде по-общителен, докато неговият фокус търси нов обект. Киви се усмихна на себе си. *„Именно аз ще му предложа новия проект.“* Почти същото целяха и Рейнолт, и Томас, така че всичко зависеше от това дали ще подходи правилно.

„Ето точно сега е моментът.“ Али Лин въздъхна, втрещен в клоните и листата пред себе си. Киви имаше на разположение около петдесет секунди. Тя се спусна от клона, върху който седеше и се закрепил с единия крак към корените, за да не полети във въздуха. После измъкна сферата с бонзая, който беше откраднала, и му го подаде.

— Помниш ли това, Папа? Едни наистина, ама наистина миниатюрни паркове.

Този път той не игнорира думите ѝ, а се обърна бързо към нея с реакцията на почти нормален човек. Очите му се разшириха при вида на съвършената сфера.

— Да! С изключение на светлината това е напълно затворена екологична система.

Киви му подаде празната сфера. Сферите с бонзай бяха нещо обичайно за междузвездните кораби. В тях имаше всички форми на живот — от мъх до живи организми. Те представляваха сложна жива система — също като този парк например.

— Това тук не е толкова сложно като проблемите, с които се справяме в момента. Чудя се обаче дали ще можеш да ни помогнеш.

Всяко предизвикателство към неговата професионална чест можеше да мобилизира Али. Действаше почти безотказно като любовно предизвикателство. Сега на Киви оставаше само да дръпне правилната струна. Той разглеждаше трескаво сферата, сякаш проверяваше размерите ѝ с ръце.

— Мога да се справя! Последните ми изобретения действат безпогрешно... Искаш ли да ти направя дори малко езерце, а може би и липидна верига.

Киви кимна с глава.

— А в следващия етап от експеримента мога да направя торните паяци по-малки и с разноцветни крила.

— Да.

Рейнолт би позволила той да се потруди още малко над торните насекоми. Те бяха много по-важни от всичко друго в парка, защото по време на битката изчезнаха безвъзвратно много от живите системи. Работата на Али щеше да осигури ограничени животоподдържащи модули из всички действащи структури на двата лагера. Подобна задача щеше да коства на специалистите от Чуенг Хо дълго и мъчително ровене из базата данни на флотата. Но Папа беше едновременно и гений, и фокусиран. Ето защо можеше да се справи с работата без чужда помощ, при това само за няколко Мсек.

На Папа просто му трябваше лек тласък, за да се ориентира в правилната посока — нещо, на което тази стара кранта Анне Рейнолт едва ли е способна. Така че...

Усмивката на Али Лин внезапно се разтегна от ухо до ухо.

— Обзалагам се, че мога да надмина дори Чудесата на Намджем. Ето виж — филтрационната мрежа ще минава оттук. Храстите ще са стандартни, може би съвсем малко попроменени, за да подхождат на новите ми видове насекоми.

— Да, точно така — отвърна Киви.

Двамата успяха да проведат съвсем нормален разговор за около сто секунди. След това баща ѝ отново беше обзет от нечовешка концентрация, благодарение на която „дребните промени“ щяха да се превърнат в нови научни открития. Най-трудната част от задачата трябваше да се извърши на микробиологично ниво, където Киви с нищо не можеше да помогне. Тя се усмихна на баща си и едва не посегна да докосне рамото му. Майка ѝ със сигурност щеше да се

гордее и с двамата. Папа беше на път да въведе съвсем нови методи, каквито не съществуваха със сигурност поне в тяхната база данни. Киви си представи какви прекрасни микропаркове можеше да се получат. Резултатът вероятно щеше да надхвърли и най-смелите й очаквания.

Бонзаите на „Далечно съкровище“ не бяха по-големи от този — трийсет сантиметра в диаметър. Някои живеяха по двеста години — затворени екосистеми от растителни и животински организми, които дори стимулираха изкуствената еволюция. Този проект обаче изискваше огромни средства и дори Чуенг Хо не можеше да го изпълни докрай. Да се създаде подобно нещо единствено с ресурсите на мисията би било истинско чудо. Ако Папа успееше да намери изход...

Хм. Повечето хора — в това число и Томас — смятаха, че Киви е била възпитавана един ден да стане боец и да продължи военната кариера на майка си. Те просто не можеха да схванат същината на подготовката, която получи в детството си. Лизолетите бяха Чуенг Хо. Умението да се воюва заемаше едва второ място. Вярно, Киви беше обучавана да води битка; наистина майка й имаше намерение да я обучи така, че да оцелее дори „когато всички други се провалят“. Но въпреки това в основата на всичко беше Търговията. Търговските отношения и осигуряването на печалба. Сега Чуенг Хо бяха подчинени от Новородените. Слава богу, Томас се оказа порядъчен човек, пък и работеше най-много. Ето защо тя му помагаше с всички сили; трябваше да спасят поне онова, което е останало от двете експедиции. Томас нямаше вина, че именно нейните хора провалиха всичко.

В края на краищата нямаше никакво значение, че Томас не схваща основните принципи на тяхната цивилизация. Киви се усмихна на празната пластична сфера, представяйки си как би изглеждала тя, населена със създанията на баща й. В цивилизованите общества цената на един бонзай се равняваше на космически кораб. А тук? Е, отговорът на този въпрос засега можеше да почака. Томас едва ли би приел с разбиране лекомислената й постъпка. Той категорично забрани рекламата, презапасяването и лихварството. „О-хо, май се налага да променя тия негови схващания.“ После ще е много по-лесно да получи разрешение. Тя продължаваше да се надява, че в края на краищата

традициите и разбиранията на Чуенг Хо ще бъдат възприети от Новородените, а няма да се случи обратното.

Тъкмо се зае с проучването на нова серия образци, когато изпод краката им се разнесе трясък, сякаш нещо се цепеше на парчета. Идваше откъм далечната част на парка. Отначало Киви не разпозна звука. *„Капакът върху пода.“* Той беше предназначен само за извънредни случаи, а отварянето му щеше да унищожи безценния мъх под дърветата, отглеждан с толкова грижи и търпение. Дявол да го вземе!

Киви се смъкна от удобното си малко гнездо сред клоните и предпазливо се запуска надолу като внимаваше да не счупи някоя вейка или пък да нарани мъха отдолу. Влизането в парка, когато е официално затворен, беше дребно нарушение, но — дявол да го вземе, и тя би го сторила, ако имаше нужда да остане за малко насаме сред дърветата. Съвсем друго нещо беше влизането през отвора в пода обаче — отварянето му би развалило илюзията за безкраен лес и щеше да повреди килима от мъх. Кой ли беше способен на подобна дързост, особено когато Новородените следяха толкова строго за спазването на правилата и разпоредбите.

Киви увисна над най-ниския слой листа. След секунда щеше да види нарушителя. Вече го чуваше как се приближава. Беше Ритцер Брюхел. Заместникът на Пастира тъпчеше безогледно мъха и ругаеше по адрес на нещо в храстите. Ама си го биваше речникът му! Киви беше още новак и попиваше с настървение всяка новост от попържните, които достигаха до слуха ѝ. Брюхел беше вторият по важност човек сред Новородените, но служеше за първокласно доказателство, че и техните лидери понякога са некадърници. Томас очевидно си даваше сметка, че тоя приятел е много лош актьор; ето защо нареди личните помещения на неговия заместник да са извън диамантените скали, на *„Невидима ръка“*. Освен това Брюхел даваше дежурства като повечето редови членове на екипажите. А горкият Томас старееше година след година, жертвайки се в името на безопасността. В същото време заместникът му прекарваше буден само десет на всеки 40 Мсек. Ето защо Киви не успя да го опознае добре. Но и това, което знаеше за него, я отвращаваше. *„Ако на тоя некадърник можеше да се разчита дори само за едно нещо, Томас нямаше да пропиява живота си.“* Тя продължаваше да стои

притихнала и неподвижна. „Ама че мръсен език.“ Но в думите му се усещаше някакво скрито, потискано чувство, каквото рядко се срещаше в ругатните на другите хора. Попържните на Брюхел звучаха така, сякаш той наистина мисли всичко онова, което казва.

Киви шумно си проби път сред храсталака като се стремеше да остане на половин метър над слоя мъх, така че да се изравни с ръста на натрапника.

— Паркът е затворен за ремонт, Пастирю.

Брюхел подскочи от изненада. Той не успя да проговори още няколко секунди след това беше интересно да се наблюдава как бледата му розова кожа постепенно става тъмночервена.

— Ах ти, малка... Ами *ти* какво правиш тук?

— Занимавам се с поддръжката. — Това обаче беше твърде далеч от истината, затова тя побърза да контраатакува. — А вие какво търсите тук?

Физиономията на Брюхел стана още по-застрашителна. Той се оттласна нагоре и лицето му се озова десет сантиметра над Киви. Сега обаче и неговите крака се люлееха във въздуха.

— Не е работа на някаква отрепка да ме разпитва.

В ръка държеше своята ужасна стоманена палка. Приличаше на обикновена метална тръба, само дето тук-там имаше гравирани потъмни орнаменти. Той се подпря на една ръка и съсече с палката светлия венец, който клоните образуваха над главата на Киви.

Сега вече и Киви се ядоса. Тя сграбчи един от по-ниските клони и се издигна нагоре, така че отново да гледа Брюхел в очите.

— Това е вандализъм, а не обяснение.

Тя знаеше, че Томас нареди паркът да бъде пазен грижливо и унищожаването на растителността в него беше еднакво нарушение както за Чуенг Хо, така и за Новородените.

Заместникът на Нау така се вбеси, че започна да бърка думите и да заеква.

— Не аз, а вие сте вандали. Паркът доскоро беше толкова красив! Чак не е за вярване, че е дело на отрепки като вас. Сега обаче се опитвате да го унищожите. Вчера бях тук и видях, че сте пуснали вредители в него.

Той отново размаха металната палка и това движение размести елементите на отходната мрежа, скрита сред стволите. Из въздуха

около тях се разлетяха насекомите, които живеяха в нея, а след тях плавно се проточиха сребърни нишки. Брюхел се облеци и размаха ръце, за да разгони гнездата на пчелите, мъртвите листа и другите отпадъци, които образуваха облак около тях.

— Ето, видя ли? Какво още сте отровили?

И той се приближи плътно до нея, наблюдавайки я свирепо отгоре.

За миг Киви стоеше мълчаливо, неспособна да разбере за какво говори той. Едва ли имаше предвид точно това, което каза. Но как е възможно да е такъв невежа?! *„Не забравяй, че си имаш работа с истински будала!“* Тя се оттласна, така че пак да се озове по-горе от Брюхел, и му изкрещя в лицето:

— Това е парк в условията на нулева гравитация, дявол те взел! Как според тебе в такъв случай въздухът може да се пречиства от летящия наоколо боклук? Тук винаги е имало торни насекоми... На всичкото отгоре в момента им се налага да работят още по-усилено от преди.

Киви не искаше казаното от нея да прозвучи *толкова* рязко, но вече нямаше връщане назад и сега гледаше заместника на Пастира от горе на долу, сякаш насреща си имаше внушителна купчина боклук.

Двамата се бяха издигнали над най-ниските клони и сега с крайчеца на окото си Киви можеше да зърне Папа под тях. Небето отгоре бе безкрайно и синьо, закрито тук-там от някое по-гъсто разклонено дърво. Тя усещаше с тила си топлината на изкуствената слънчева светлина. Ако още няколко пъти се издигнеха нагоре, накрая щяха да си ударят главите в прозрачния купол на парка. Киви се разсмя.

Брюхел продължи да мълчи и само я гледаше втренчено. През цялото време потупваше металната палка о дланта на ръката си. Носеха се различни слухове какво е истинското предназначение на тъмните гравюри в метала; на всички обаче беше ясно какво иска Ритцер Брюхел да си мислят хората за това. И когато насочеше палката си към някого, той сякаш не очакваше да срещне отпор. Киви се насили и му се усмихна с най-прелъстителната си усмивка.

Брюхел остана неподвижен още известно време. Погледът му беше съсредоточен някъде зад гърба ѝ. После, без нито дума повече,

той се оттласна, поколеба се за миг, намери опора в един клон и се гмурна обратно към капака на пода.

Киви мълчаливо се отдалечи. Усещаше как по цялото ѝ тяло пълзят странни тръпки, които стигнаха чак до върховете на пръстите. В първия момент дори не можа да определи какво е това. Но паркът... Колко прекрасно място беше той, когато Ритцер Брюхел си отиде! Сега вече можеше да различи и тихото жужене на пеперудите, което убягваше от слуха ѝ, докато се бореше с гневния пристъп на заместника на Пастира. Най-сетне успя да даде име на изтръпването, сковало цялото ѝ тяло: ярост и страх.

Киви Лин Лизолет беше дразнила и гневила доста хора през живота си. До началото на експедицията възприемаше това като хоби. Майка ѝ казваше, че е нещо като несъзнателен протест, задето я оставят толкова дълго време сама сред звездите. Може и така да е било. Но освен всичко ѝ доставяше огромно забавление. А това е нещо различно.

Тя пое обратно към гнездото, което баща ѝ си беше устроил сред дърветата. Наистина успя да разгневи доста хора през изминалите години. В онези блажени времена много пъти беше докарвала Езр Вин на крачка от апоплексията. „Горкият Езр, как ми се ще...“ Но сега всичко беше толкова различно. Усещаше промяната в очите на Ритцер Брюхел. Този човек наистина едва се сдържаше да не я убие. Вероятно единствената мисъл, която го спираше бе, че рано или късно Томас ще разбере истината. Но успее ли да я приклепси някъде сама, където няма наблюдателни камери...

Ръцете на Киви още продължаваха да треперят, когато се върна при Али Лин. Папа! Сега ѝ беше толкова необходим — да я прегърне здраво, да я утеши и успокои. Но Али Лин дори не я погледна. Папа беше фокусиран от няколко години, но Киви още помнеше добрите стари времена. Тогава... Папа щеше да се втурне още при първите гневни реплики и да се хвърли между нея и Брюхел, независимо дали я има металната палка или не. Сега обаче... През последните няколко мига Киви следеше съсредоточено всяко движение на Ритцер Брюхел, но все успя да забележи и някои дребни подробности: Али седеше напълно неподвижно, вгълбен в своите схеми и анализи. Той добре чу кавгата и дори погледна към тях, когато гласовете им станаха твърде

високи, но в очите му имаше една-единствена настойчива молба: не ме безпокойте.

Киви протегна трепереща ръка да докосне рамото му. Той потръпна, сякаш пъдеше досадно насекомо. Въпреки че Папа беше още жив, понякога изглеждаше по-мъртъв дори от майка ѝ. Томас твърдеше, че фокусирането е обратим процес, но нейният баща и останалите фокусирани му трябвали точно в това състояние. Освен това Томас беше отраснал и възпитан като един от Новородените. А те използваха Фокуса, за да превръщат хората в своя собственост. И се гордееха с това. Мнозина от оцелелите Чуенг Хо смятаха, че твърденията за обратимостта на фокусирането са си чиста лъжа. Поне до този момент нито един от заразените с вируса не бе възвърнал предишния си облик. *„Томас не би лъгал за нещо толкова важно.“*

Но тъй като двамата с Папа се справяха много добре със задачите, може би той съвсем скоро щеше да бъде пак същият като преди. В края на краищата Фокусът беше като смъртта, от която връщане няма.

Тя отново зае мястото си в гнездото и се съсредоточи върху последните образци. Процесорите бяха започнали да показват началните резултати от въведените данни, докато тя се е карала с Ритцер Брюхел.

Папа щеше да остане много доволен.

Нау продължаваше да се среща с Управителния съвет на флотата на всяка Мсек. Съставът му се менеше по време на всяко Бдение. Днес обаче Езр Вин присъстваше; щеше да е много любопитно да види реакцията на момчето, когато му поднесе подготвената изненада. Ритцер Брюхел също беше тук, затова помоли Киви да не идва. Нау се усмихна на себе си. *„Проклет да съм, ако можех да предположа колко дълбоко е способна да уязви един мъж.“*

Нау обедини сбирките на съвета със срещите на своите хора и наричаше тези съвещания „координиране на Бденията“. Целта му бе отново да подчертае, че независимо от различията и враждата помежду им сега те са едно цяло и от това зависи тяхното оцеляване. Срещите обаче не бяха така важни за него като личните му разговори с Анне Рейнолт, Ритцер Брюхел и консултациите с хората от охраната. Те

служеха по-скоро на редовите участници в Бденията, но въпреки това и на тях се вършеше съществена работа. Нау махна с ръка към дневния ред на екрана.

— И така, по последната точка — експедицията на Анне Рейнолт до слънцето. Анне?

Анне не се усмихна на шегата и го поправи:

— Става дума за доклада на астрофизиците, Пастирю. Най-напред обаче искам дебело да подчертая — необходим ни е поне един специалист в тази област, който да не е фокусиран. Известно ви е колко трудно се обобщават техническите резултати.

Нау въздъхна тежко. Тя повдигна този въпрос и в разговора им на четири очи.

— Анне, не разполагаме с достатъчно ресурси. Има само трима оцелели специалисти от астрофизиците.

И всички те си бяха откачени още преди да ги фокусират.

— Въпреки това имам нужда от аналитик със здрав разум. — Тя сви рамене. — Да продължим нататък. По ваше нареждане данните в два от докладите на сегашното Бдение са събирани още отпреди Изгрева. Държа да подчертая, че астрофизиците са имали на разположение пет години, за да подготвят рапорта си. — Рейнолт махна с ръка и пред тях се появи картина на модифицирана совалка на Чуенг Хо. Отстрани имаше допълнителни резервоари за гориво, а сензорните устройства на носа ѝ бяха разположени нагъсто като гора. От едната страна на пилотската кабина имаше сребристо платно-щит, прикрепено върху съвсем слаба и неустойчива рамка. — Точно преди Изгрева доктор Ли и доктор Уен се спуснаха с този апарат ниско над Изчезващата. — Друг екран показва траекторията на техния полет и крайната точка, до която бяха стигнали — близо петстотин километра над повърхността. — Благодарение на правилното разположение на платното успяха близо един ден да поддържат постоянна орбита.

Благодарение на „умните глави“ на Джау Ксин този полет завърши успешно. Нау кимна към Ксин:

— Добре свършена работа, главен пилот.

Ксин се ухили.

— Благодаря, сър. Ще има какво да разказвам на децата си.

Рейнолт се направи, че не е чула коментара. Тя активира допълнителни екрани, които показваха повърхността на Изчезващата

от ниска орбита и в различни спектрални гами.

— В самото начало ни беше изключително трудно да анализираме данните.

Сега вече звучаха и записи от гласовете на двете „умни глави“. Ли беше от Новородените, но другият глас говореше с диалекта на Чуенг Хо. Това трябваше да е Уен.

— Отдавна знаем, че Изчезващата има маса и плътност на нормална звезда гигант. Сега вече можем да изработим и подробни карти на вътрешната температура и плътност...

Д-р Ли го прекъсна с типичното за него нетърпение:

— ... Но ни трябва повече микросателити... А ресурсите ни са направо жалки. Нужни са най-малко двеста и то точно по времето на Изгрева.

Рейнолт прекъсна звука.

— Успяхме да им осигурим сто микросателита.

Засветиха още няколко екрана — Ли и Уен, но вече в Хамърфест след настъпването на Изгрева. Двамата продължаваха да спорят непрекъснато. Докладите на Рейнолт обикновено бяха в този вид — поредица от картини, схеми и звук.

Сега пак се чуваше гласът на Уен. Звучеше уморено.

— Дори в стадия, когато не свети, ядрото ѝ запазва своята плътност и не се наблюдават никакви промени и деформации. Турбулентността на повърхността стига едва десет хиляди километра навътре. Но как? Как? Как?

Ли:

— Дори след Изгрева вътрешната структура изглежда непроменена.

— Не можем да кажем това със сигурност, нито можем да приближим повече, за да потърсим по-категорични доказателства.

— Напротив, видът ѝ е типичен за нейния разред. Имаме модели...

Тонът на Уен отново се промени — сега говореше бързо, с болезнено напрежение в гласа.

— Независимо от цялата информация, която събрахме, пак сме изправени пред една неразрешима загадка. Изгубих пет години да анализирам данните, а не съм мръднал на крачка от онова, което е било известно и на астрономите от Зората на цивилизацията. Но в ядрото

все *трябва* да стават някакви промени, в противен случай ще се наблюдава деформация.

Отговорът на колегата му прозвуча сприхаво.

— Очевидно е, че дори във фазата на изчезване звездата продължава да излъчва, но лъчите имат съвсем слабо действие.

— Но как става това? Как? И ако е възможно такова нещо, тогава защо не е нарушен най-горният слой?

— Конверсията е ниско във фотосферата, ето това е деформацията! Затова, тъпа главо, ще използвам схемите от твоя собствен софтуер, за да ти го покажа!

— Не става. Тия дрънканици с нищо не са по-различни от онова, което вече знаем.

— Но аз разполагам с *данни*!

— Е, и? Твоите алабализми са...

Рейнолт прекъсна звука.

— Така продължава дни наред. През повечето време двамата говорят на някакъв техен си жаргон, какъвто често използват тандемите, състоящи се от фокусирани.

Нау се изопна на стола.

— Ако са способни да разговарят единствено помежду си, тогава няма никакъв шанс да разберем нещо от тях. Загубихме ли ги?

— Не и в обичайния смисъл. Д-р Уен е толкова обезсърчен от измамените си надежди, че взе да отчита и случайните, повторостепенни и незначителни явления. При нормално съзнание това може и да доведе до някакъв резултат, но...

Брюхел се разсмя. Личеше, че искрено се забавлява.

— Значи твоят най-добър астронавт съвсем се чална, а, Рейнолт?

Тя дори не си направи труда да го погледне.

— Запази тишина! — рече само.

Нау забеляза, че Спекулантите се втрещиха при нейните думи. Ритцер беше вторият човек в командването, при това изявен садист, а тя го постави на мястото му, без дори да се замисли. *„Чудя се кога ли Спекулантите най-после ще разберат.“*

По лицето на Брюхел премина спазъм. След това обаче усмивката му стана още по-широка. Той се облегна на стола и хвърли шеговит поглед към Нау. Анне продължи да говори, сякаш нищо не се е случило.

— Уен тръгва от проблема и постепенно разширява контекста, в който го разглежда. Отначало в това имаше някакво практическо основание, но...

Отново зазвуча гласът на Уен, все така забързан и монотонен като преди:

— Изчезващата е в галактическа орбита. Това е следа.

Предполагаемата орбита на Изчезващата — познаваше се по отсъствието на други звезди наоколо — се появи на един от екраните. Явно Анне доста се беше поровила из записките на пилота. Данните датираха отпреди половин милиард години. Орбитата беше с типичната за звездите с ареола форма на цветно венчелистче. Веднъж на всеки двеста милиона години Изчезващата навлизаше в невидимото ядро на галактиката. После започваше да се отдалечава все повече и повече, докато не навлезеше в самата ѝ периферия, където не се срещаха почти никакви звезди и започваше междугалактическият мрак. Томас Нау не беше астронавт, но въпреки това знаеше, че звездите с ареола не притежават използвана планетарна система. В резултат на това не са и сред най-често посещаваните. Това обаче беше най-малката сред всички неразгадаеми мистерии на Изчезващата.

По някаква необяснима причина фокусираният представител на Чуенг Хо се беше концентрирал изцяло върху галактическата орбита на звездата.

— Това нещо — не знам какво е, във всеки случай е невъзможно да бъде звезда — е съсредоточие и център на нещо много по-голямо. Отново и отново, и отново...

Рейнолт прескочи тази част от записа, дължаща се очевидно на някакъв срыв в повредения мозък на Уен. После гласът на фокусирания за кратко отново стана спокоен:

— Следи. Наистина тук има много следи. Нека да оставим физиката настрана, а да се водим от диаграмата на светлината. За двеста и петнайсет години от всеки двеста и петдесет тя излъчва по-слаба светлина дори от едно кафяво джудже.

Екраните, илюстриращи хода на мисълта на Уен, автоматично превключваха от картина на картина — изображения на кафяви джуджета, с много по-кратка осцилация, отколкото физиците бяха екстраполирали за далечното минало на Изчезващата.

— Тук явно се случва нещо, но ние не можем да го видим. Изгрев, диаграмата на светлината далечно напомня цикличността на квази-нова, ориентирана на няколко Мсек от спектъра, който почти може да се обясни с радиацията, получена при синтеза на ядрото. После светлината отново бавно започва да отслабва, стигайки почти до нула... Или пък се превръща в нещо друго, което ние не можем да разберем. Но това изобщо не е звезда! Тя е по-скоро някаква магия, магическа машина, която сега е счупена. Готов съм да се обзаложа, че някога е била генератор на постоянна светлина. Точно така, някаква магическа машина в сърцето на галактиката, която сега е повредена. Ето защо не можем да я разгадаем.

Записът внезапно прекъсна и бясно сменящите се образи върху екраните застинаха заедно с него.

— В продължение на близо десет Мсек д-р Уен беше напълно завладян от тази идея — обади се Рейнолт.

Нау вече знаеше какво ще последва, но въпреки това си придаде съсредоточен вид и попита:

— С какво разполагаме в момента?

— Д-р Ли се справя отлично. Той беше попаднал в някакъв свой омагьосан кръг от мисли, докато не го отделихме от Уен. Но сега... Всъщност в момента вниманието му е фокусирано върху софтуера на идентификационната система на Чуенг Хо. Нейният модел е много сложен и тя има възможност да сравни всички постъпили от наблюденията данни.

Последваха нови изображения — теорията на Ли за нов вид частици, по-малки от атома.

— Д-р Ли се разпростира в научна област, монополизирана от Хънт Уен, но получава коренно различни резултати.

Гласът на Ли:

— Да, точно така! Моят модел предвиждаше съществуването на звезди от този тип, които обикновено се срещат в периферията на галактическите дупки. Те си влияят взаимно изключително рядко — чрез строго съчетани изригвания, а резултатите могат да се наблюдават много далеч от центъра. — След предположението за изригванията теорията на Ли почти съвпаднаше с тази на Уен. — Мога да систематизирам всички параметри. Естествено е, че не можем да видим блещукане на звезди заради силно запрашения център. Те не са

ярки и са от висок разред. Веднъж на милиард години обаче ние ставаме свидетели на асиметрична деструкция и на изригване.

Последваха картини от хипотетичното изригване на Изчезващата и хипотетичното ѝ разпадане. Изображенията на нейната система изчезнаха, остана само тясна сянка в най-отдалечения край, незасегната от разрушението.

Езр Вин се наведе напред.

— Боже мили, това обяснява почти всичко.

— Точно така — потвърди Нау. — Дори това, че в системата има само една планета. — Той отмести поглед от екраните и се обърна към Анне. — Какво мислите по този въпрос?

Рейнолт сви рамене.

— Едва ли някой може да каже точно. Ето защо се нуждаем от нефокусиран специалист. Теорията на д-р Ли се простира върху все по-широка територия и накрая може да попадне в капана на обясняваща всичко и не казваща нищо. А теорията му за частиците е наистина необхватна; нищо чудно да е и тавтология на Шанън. — Анне Рейнолт направи пауза. Никак не я биваше да го извърта и да хвърля прах в очите на другите. Само че Нау формулира въпроса си така, че тя най-сетне да изплюе камъчето. — Тази теория за частиците обаче е по неговата тясна специалност. И има практическо приложение — осигуряване на транспорт, по-бърз дори от междузвездните кораби.

В следващите няколко секунди се възцари гробно мълчание. Чуенг Хо разработваха и развиваха придвижването между звездите хиляди години наред, още отпреди Фам Нувен дори. Бяха откраднали откритията на стотици цивилизации. И въпреки това през последното хилядолетие постигнаха напредък едва от един процент.

— Тъй, тъй, тъй...

Нау познаваше гъдела от това да поставиш всичко на карта и... да спечелиш. Сега дори Спекулантите се хилеха като идиоти. Той изчака, така че въодушевлението да обземе цялата зала. Новината беше много добра, макар плодовете от откритието им да се очакваха едва в края на Изгнанието.

— Това превръща нашата астрофизика в стока за широко потребление. Можете ли да помогнете някак на Уен?

— За съжаление Хънт Уен не би могъл да се възстанови.

Тя активира екрана с медицинските данни. За лекарите от Чуенг Хо това можеше да изглежда като обикновена диагноза на мозъка. За Анне Рейнолт обаче беше стратегическа карта.

— Ето вижте — съединителните тъкани тук и тук са свързани с неговата работа върху Изчезващата; доказах това чрез изключването на някои от тях. Ако се опитаме да го освободим от фиксирането обаче, ще заличим цялата му работа през последните пет години, както и пряката връзка с неговите обобщени заключения. Припомням ви, че фокусната хирургия е налучкване и работа почти на сляпо с резолюция не по-голяма от милиметър.

— Значи има голям риск той да се превърне в зеленчук, така ли?

— Не. Ако го върнем към началното състояние и анулираме фокусирането, той ще остане същата личност и ще съхрани повечето от спомените си. Просто вече няма да е физик.

— Хм — замислено рече Нау. Излиза, че не могат просто да дефокусират тоя спекулант и да получат независимия експерт, който беше нужен на Рейнолт. *„Проклет да съм обаче, ако рискувам да дефокусирам третия от тях.“* Все пак имаше и трето решение, така че тримата мъже да са им от полза. — Добре, Анне. Ето какво предлагам аз: върни обратно тримата физици към редовните дежурства, но на режим с по-ниска отговорност. Нека д-р Ли остане в хладилната камера, докато третият ни човек не прегледа неговите резултати. Работата му едва ли ще е толкова добра като анализът на нефокусиран, но ако намериш правилен подход, резултатите ще са добри.

Ново свиване на рамене. Рейнолт не страдаше от излишна скромност, но едва ли си даваше сметка колко способна е в действителност.

— Що се отнася до Хънт Уен — продължи Нау, — той направи за нас всичко, което е по силите му. Едва ли бихме могли да изискваме нещо повече от него. — Това беше и мнението на Анне. — Ето защо държа да го дефокусираш.

Езр Вин го погледна недоумяващо, с широко отворена уста. Останалите Спекуланти също изглеждаха така, сякаш всеки момент ще изпаднат в несвяст. Рискът обаче не беше голям; Хънт Уен просто нямаше да послужи за убедително доказателство, че фокусирането, е

обратим процес. Освен това той очевидно беше труден случай.
„Покажи своята загриженост.“

— Подложихме д-р Уен на свръхнатоварване през последните пет години, а вие сами знаете, че той вече достигна средна възраст. Сега настоявам да използвате най-новите медицински методи, за да гарантирате неговото отлично здраве.

С това се изчерпа и целия дневен ред. Срещата приключи малко след това. Нау проследи внимателно как участниците в нея плавно излитат от залата, бърборейки ентусиазирано помежду си за невероятното откритие на Ли и Уен. Езр Вин напусна последен, без да обмени дори дума с когото и да било. На излизане той отправи стъклен поглед към Нау. *„Точно така, господин Вин. Дръжте се прилично и може би някой ден аз ще освободя тази, която ви е толкова скъпа.“*

16.

Междинното Бдение мина тихо и без особени произшествия. Повечето дежурства продължаваха по няколко Мсек. Случваше се двата екипа да се застъпят само колкото приключващите смяната да запознаят накратко следващите със задачите, които им предстои да решават. Междинното не беше по-особено от останалите бдения, но Нау обви тази четиридневна пауза между смените в особена мистерия — нещо като онзи допълнителен ден, който се явява в календара на всяка високосна година.

— Няма ли да е чудесно, ако установим Междинно Бдение и когато се приберем вкъщи — пошегува се Брюхел, докато водеше Нау и Кал Омо към хладилните камери. — Осигурил съм охраната на Френк за цели пет години, но без съмнение ще е много по-удобно, ако мога да пренареждам времето по свое желание.

Гласът му отекваше високо в хранилището, а ехото откликваше от няколко страни едновременно. Тримата бяха единствените будни на борда на „Сюивир“. Долу в Хамърфест останаха Рейнолт и контингента на действащите в момента „умни глави“. Основната част от хората на Новородените и Спекулантите — в това число и Киви Лизолет — работеха по стабилизирането на диамантените скали. С изключение на „умните глави“ обаче само още девет души бяха посветени в голямата тайна. Но и те стигаха, за да се гарантира безопасността на останалите в промеждутъците между Бденията.

Междинните стени във вътрешността на „Сюивир“ бяха премахнати и в образувалото се просторно помещение имаше подредени още десетина допълнителни хладилни камери за летаргичен сън. Всички от Бдение А спяха вътре — почти седемстотин души. Включените в Бдение В бяха на „Зевът Бризго“, а тези от С и D — на „Общо благо“. След Междинното бдение на смяна трябваше да застъпи група А.

Върху стената светна червена светлина; автоматичната система на хранилището беше готова за разговор. Нау си постави шлема и внезапно върху всяка камера изплува името на човека вътре и неговият

пол. Всичко беше оцветено в зелено. „Слава на бога.“ Нау се извърна към сержанта до себе си. Името на Кал Омо, неговият жизнен статус и данните за най-съществените физиологични функции (пулс, дишане, кръвно налягане) се появиха около лицето му. Явно информационната система приемаше съвсем буквално задачите си.

— Медиците на Анне ще бъдат тук след няколко хиляди секунди, Кал. Не им позволявай да влязат, докато двамата с Ритцер не приключим.

— Тъй вярно, сър.

Докато крачеше към вратата, върху лицето на мъжа се появи едва забележима усмивка. Кал Омо беше присъствал на подобна операция и преди; той също взе участие в подготвянето на измамата на „Далечно съкровище“. Ето защо вече знаеше как ще завърши всичко.

Най-сетне Нау и Ритцер Брюхел останаха сами.

— Е, Ритцер, откри ли още гнили ябълки?

Ритцер се ухили в отговор; готвеше изненада. Двамата продължиха покрай дългите редици с камери. От пода изпод краката им се процеждаше светлина. Макар камерите досега да бяха изложени на всякакви неблагоприятни условия, те все още работеха задоволително — поне тези на Чуенг Хо. Спекулантите наистина се оказаха доста умни; макар да споделяха всяко свое техническо откритие с Обитаваното от хора космическо пространство, тяхното оборудване си оставаше най-доброто. *„Само че сега разполагаме с цялата информация от библиотеката на флотата... А също и с хора, които да приложат на практика нейното съдържание.“*

— Проведох моята част от разследването много съвестно, Пастирю. Бдение А е вече напълно прочистено, макар че... — Той замълча и спря, опрял ръка върху една от камерите. По цялата ѝ дължина имаше прикрепени тънки ленти. Личеше си, че са правени набързо и в последния момент. — Наистина не разбирам защо ви е да се занимавате с тая ненужна бунтовническа отрепка.

И той удари с палката си върху капака на камерата.

Ковчезите на Спекулантите имаха дъгообразни прозрачни капаци и вътрешно осветление. Нау веднага разпозна Фам Тринли, дори не му се наложи да поглежда надписа върху камерата. С това безжизнено лице човекът вътре изглеждаше някак по-млад.

Очевидно Ритцер прие мълчанието му като знак за колебание.

— Този тук е знаел за заговора на Диет.

Нау сви рамене.

— Естествено. Също и Вин. И още неколцина. Сега бройката им вече ни е известна.

— Но...

— Не помниш ли, Ритцер, вече се споразумяхме за това. Не можем да си позволим никакви грешки повече. — Най-големият му провал в тази авантюра бяха разпитите, проведените на бойното поле веднага след края на битката. В началото Нау се придържаше към установената още от времето на Заразата стратегия, характерна със своята жестокост, която обикновено оставаше скрита за очите на обикновеното гражданство. Но тогава не отчете, че първите Пастири са действали при съвсем различни условия — разполагали са с неограничен човешки ресурс. В техния случай обаче... Е, разпитите на онези Чуенг Хо, които бяха фокусирани, не представляваха проблем. Останалите се оказаха изненадващо упорити и издръжливи. На всичкото отгоре не реагираха рационално на отправените им заплахи. Това накара Ритцер направо да полудее, а и Нау не запази дълго хладнокръвие. Дватама избиха всички по-високопоставени представители на Спекулантите преди да успеят да вникнат в мисленето и принципите на действие на противника. В края на краищата това се оказа пълен провал, но беше и твърде поучителен опит. Благодарение на него Томас успя да открие подход към оцелелите противници.

Ритцер пак се ухили.

— Дадено. Този чудесно се справя с ролята на шут. Много е забавно да се наблюдава как с всички сили се опитва да ни се подмазва и колко помпозно се държи в същото време. — Той махна с ръка към струпаните наоколо хладилни камери. — Тогава наистина е най-добре да ги събудиш всички по график. В противен случай ще ни се наложи да търсим обяснение за твърде много „нещастни случаи“. — Той се извърна към Нау. Продължаваше да се усмихва, но идващата отдолу светлина разкривяваше лицето му в неприятна гримаса. — Истинският проблем не е с хората от Бдение А, Пастирю. През последните четири дни открих съвсем явни доказателства за подривна дейност.

Нау го погледна изненадан. Май точно това трябваше да се очаква рано или късно.

— Киви Лизолет ли?

— Точно така! Знам, че беше свидетел на наглото ѝ поведение онзи ден. Тая малка кучка заслужава да умре заради това, но за друго ми е думата сега. Имам неоспорими доказателства, че тя нарушава Твоя закон. Освен това заговорничи заедно с останалите.

Това вече наистина завари Нау неподготвен.

— Какво имаш предвид?

— Известно ти е, че я спипах в парка на Спекулантите заедно с баща ѝ. Тя си беше позволила да затвори парка на своя глава. Ето това вече ме вбеси! Накарах специално да я следят. Тя може и да е заблудила наблюдаващите по време на Бденията, но мен няма да ме измами така лесно. Тая уличница подстрекава хората, краде от крайните продукти на дестилационните и злоупотребява с времето, разрешено за престой в работилниците. Освен това насочи Фокуса на баща си в съвсем друга посока, която обслужва някакви нейни цели.

Епидемия. Това беше много по-пагубно за колонията, отколкото Киви му го представяше.

— Така... И как точно въздейства на човешкия ресурс?

— Тя въздейства еднакво гибелно както на човешките, така и на останалите ресурси, Пастирю. Очевидно работи в не едно и две направления, при това не е сама. Явно иска да размени откраднатите от нас богатства срещу нещо, което ще е от полза единствено за нея.

За момент Нау не можа да съобрази какво да отговори. За всички бе ясно, че размяната на ресурси в комуната е престъпление. През Годините на заразата много повече хора бяха екзекутирани заради размяна и укриване на имущество, отколкото измряха от самата Зараза. В днешно време обаче... Е, размяната не би могла напълно да се забрани. На Балакреа тя често служеше като добър предлог за масово изстребление на човешки ресурси. Но употребата ѝ се изчерпваше само с това — удобно извинение.

— Виж какво, Ритцер... — Нау говореше бавно, внимателно обмисляйки лъжата, която се канеше да изрече. — На мен ми е известно всичко това. На първи поглед подобни действия наистина са против буквата на Моя закон. Опитай се обаче да погледнеш всичко това в по-друга светлина. Намираме се на двайсет светлинни години от дома. Освен това сме принудени да търпим Чуенг Хо. А те *наистина* се оказаха долни спекуланти. Давам си сметка, че ти е много трудно да

прегълтнеш всичко това. Разбери обаче, че целият им начин на живот се основава на измамата. Прости се с мисълта, че можем да изкореним това с един замах...

— Не! — Брюхел се оттласна от мястото си и сграбчи дръжката на хладилната камера, която се намираше най-близо до Томас. — Наистина те всички са отрепки, но Лизолет и още неколцина долни заговорници — мога дори да ти кажа кои са точно — потъпкват Твоя закон.

Нау лесно можеше да се досети как е станало всичко. Киви Лин Лизолет открай време отказваше да се подчинява на каквито и да е правила, дори тези на Чуенг Хо. Нейната луда майка я беше възпитала да не се поддава на манипулация, но в резултат на това сега момичето изобщо не подлежеше на контрол. А най-много от всичко обичаше да си играе. Спомняше си, че веднъж Киви му каза: *„Много по-лесно е да получиш прошка, отколкото позволение за нещо.“* Това повече от всичко показваше каква пропаст дели светогледа на Киви от принципите на Първите пастири.

Трябваше да положи усилие, за да устои пред Брюхел. *„Какво ли му се върти из главата?“* Той впи поглед в очите на заместника си, пренебрегвайки демонстративно размахваната палка в ръката му.

— Естествено, че би трябвало да назовеш заговорниците по име — нали това ти е работата, заместник. Моята работа пък е да интерпретирам Моя Закон според обстоятелствата. Известно ти е, че Киви не успя напълно да преодолее „гнилия мозък“. Ако се наложи, тя лесно може да бъде... обуздана. Настоявам непрекъснато да ме информираш за всички възможни нарушения, макар че засега предпочитам да ги оставя без последствие.

— Значи ти предпочиташ да ги оставиш без последствие?! Ти *предпочиташ*?! Тогава аз... — За миг Брюхел изгуби дар слово. Когато продължи, в гласа му се усещаше овладяна и премерена ярост. — Вярно, ние сме на двайсет светлинни години от дома. И твоят чичо вече не е на власт. — Вестта за убийството на Алън Нау ги настигна три години преди да навлязат в системата на Изчезващата. — Ако бяхме в нашия свят, ти сигурно щеше да престъпиш безнаказано всеки закон и да отмениш наказанието за нарушителите, само защото са умели лъжци. — Той леко тупна с палката по разтворената си длан. — Само че точно тук и сега си сам срещу всички.

Подмолната смъртоносна битка между Пастирите винаги се е водила без правила и закони. Това беше принцип, наложен още от Годиците на Заразата. Тя се подчиняваше единствено на първичните инстинкти, които управляват природата. Ако сега Брюхел разбиеше черепа му с палката, Кал Омо щеше да последва доскорошния заместник. Но Нау успя да преодолее критичния момент и заговори тихо.

— Ти си дори по-самотен и от мен, приятелю. В съзнанието на колко от фокусираните е запечатано да ти се подчиняват?

— Аз... Аз разполагам с пилотите на Ксин. Имам съгледвачи и мога да накарам Рейнолт да издаде, каквото нареждане ми е необходимо.

Явно Ритцер отдавна балансираше по ръба на бездна, а Томас едва сега си даде сметка за това. Добре поне, че помощникът му постепенно започваше да се успокоява.

— Мислех, че познаваш Анне по-добре, Ритцер.

Унищожителният плам, обзел Брюхел, внезапно угасна.

— Да, вярно, прав си. — Той видимо рухна. — Сър... Причина за всичко е, че тази мисия се получи съвсем различна от онова, което съм си представял. Имахме всички условия и ресурси да живеем като Върховни пастири тук. Пред нас се откриваше шанс да намерим свят съкровищница. А сега повечето от „умните глави“ са мъртви. На всичкото отгоре не разполагаме с оборудване, което да гарантира безопасното ни завръщане у дома. Обречени сме да останем на това място десетилетия наред...

Ритцер изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в плач. Този рязък преход от агресия и заплахи към безсилие бе наистина забележителен. Томас заговори тихо и успокоително.

— Разбирам, Ритцер. Намираме се в екстремна ситуация, каквато не се е случвала още от времето на Заразата. Но ако преодоляването ѝ е болезнено дори за теб, тогава наистина започвам да се тревожа за редовите членове от екипажа.

В това имаше известна истина — сред хората от мисията малцина притежаваха силния характер на Ритцер Брюхел. Също като него и те се озоваха в безизходно положение, в което беше изключено да създават семейство и деца. Това вече можеше да се превърне в твърде опасен проблем, който нямаше как да бъде подминат. Повечето

обикновени хора обаче дори тук не срещаха трудности в поддържането на предишните си контакти и създаването на нови. В колонията имаше почти хиляда нефокусирани. За Ритцер обаче наистина беше трудно да задоволява прищевките си. Той обикновено употребяваше хората за свое собствено удоволствие, а излишни ресурси почти не им бяха останали.

— Освен това все още има шанс да открием съкровището — онова, за което всички мечтаем. Превземането на Чуенг Хо едва не ни костваше живота, затова пък сега владеем всички техни тайни. Ти лично присъства на последната среща за координиране на Бденията. Ние открихме физически закони, които са новост дори за Чуенг Хо. Хубавото тепърва предстои, Ритцер. Паяците са още на примитивен стадий на развитие, но тяхната цивилизация едва ли е възникнала тук. Тази слънчева система има твърде сурови условия, за да е възможно подобно нещо. При това ние не сме първите, които идваме да душим наоколо. Представи си само, Ритцер: цивилизация от нечовешки вид, която е овладяла придвижването сред звездите. А нейните тайни лежат тук някъде, в останките от миналото.

Нау поведе помощника си към противоположния край на помещението и двамата завиха по едно от разклоненията между редиците с хладилни камери. Визьорът на шлема му показваше навсякъде зелена светлина — знак, че всичко наоколо е нормално. Единствено камерите на Новородените даваха признаци на крайно износване. Имаше опасност след няколко години вече да не разполагат с достатъчно камери за поддържане на нормален режим на Бденията. Нямаше да е по силите на една междузвездна флота да се самовъзпроизведе, нито да си осигури необходимото високотехнологично оборудване, гарантиращо нормално функциониране. Проблемът датираше от незапомнени времена: да се изобрети такъв високотехнологичен продукт, който да задоволи нуждите на цяла една цивилизация — с всички нейни наслоения на развитата индустрия. Досега обаче никой не откри магически способ за неговото създаване. Човечеството често бленуваше за това, но досега не беше успяло да превърне в действителност най-голямата си мечта.

Ритцер вече изглеждаше напълно спокоен, а гневът му отстъпи място на дълбок размисъл.

— Наистина пожертвахме много, затова пък накрая ще се завърнем като победители. Мисля, че имам достатъчно кураж и сила да преодолея трудностите като всички останали в колонията. И все пак... Защо е нужно да търпим толкова дълго? Вместо това можем да кацнем с един наш отряд в някое кралство на Паяците и да го превземем.

— Те току-що са открили електрониката, Ритцер. Ние се нуждаем от много повече...

Заместникът на Пастира нетърпеливо разтърси глава.

— Да, да, това, разбира се, е така. А на нас ни трябва свръхразвита индустрия. Разбирам го по-ясно дори от теб — нали бях Пастир в доковете на Лорбита. Само едно тотално възстановяване може да ни спаси задниците. Но не схващам причината, поради която продължаваме да се крием на L1. Ако завладеем някой от народите на Паяците, пък дори и под формата на съюзничество с тях, нещата могат да потръгнат много по-бързо.

— Съгласен съм, но основният проблем си остава установяването на контрол. Ето защо всичко зависи от това правилно да изберем момента за действие. Известно ти е, че участвах в завладяването на Гаспр. По-точно — в началните години на нашата хегемония. Ако бях в първата флота, сега да властвам над милиони. — Той не се опита да прикрие завистта си; точно това чувство Брюхел би разбрал най-лесно. Гаспр беше истински джакпот. — Боже, какво постигна първата флота! Имаха само два кораба, представяш ли си! Разполагаха едва с петстотин „умни глави“ — много по-малко, отколкото са тук в момента. Най-важното беше, че седяха и дебнеха, докато Гаспр отново достигне Ерата на комуникациите. След това контролираха всичко до последната база данни на планетата. Съкровището само падна в ръцете им! — Нау поклати глава, изгубвайки за миг картината от визьора. — Прав си, нищо не ни пречи да завладеем част от Паяците още сега и така наистина да ускорим нещата. Но в действителност това ще е по-скоро неоправдан риск — да приемем съюзници, които са напълно непознати за нас. Ако допуснем и най-малката грешка, ако ни въвлекат в партизанска война, тогава всичко ще бъде поставено на карта... Най-вероятно ще „победим“, но тогава трийсетгодишното чакане може да стане петстотингодишно. В историята вече има пример за подобен провал, Ритцер, макар и да не датира от Годиците на заразата. Знаеш ли за случилото се на Канбера?

Брюхел сви рамене. Канбера се смяташе за най-могъщата цивилизация в Обитаваното от хора космическо пространство, но се намираше на твърде голямо разстояние, за да го вълнува. Както и повечето Новородени, Брюхел почти не се интересувахе от далечните точки във Вселената.

— Преди три хиляди години Канбера е била още средновековна. Също като и на Гаспр, тамошната колония се е самоунищожила и се е върнала във варварските времена. Малка флота на Чуенг Хо се озовала по онези места благодарение на досадна грешка — мислели, че на Канбера все още съществува благоденстваща цивилизация. В това именно се състояла и първата голяма грешка на Спекулантите. Втората е, че се задържали по-дълго от необходимото: опитали се да въртят търговия с канберианците такива, каквито са. Цялата власт била в ръцете им — биха могли да повлияят на създаването на примитивни общества и да направят от Канбера каквото си пожелаят.

Брюхел нетърпеливо изръмжа:

— Разбирам накъде биеш. Но канберианците изглежда са били на много по-нисък стадий на развитие, отколкото са местните в нашия случай.

— За сметка на това били човешки същества. А Чуенг Хо разполагали с по-качествени ресурси от нашите. Както и да е, накрая влезли в съюз с местните и катализирали развитието на технологиите, доколкото било по силите им. После се заели да завладеят света и наистина успели. Но въпреки това всяка следваща стъпка ги водела към гибел. Хората от екипажите прекарвали старините си в каменни замъци. Вече не владеели дори техниката за летаргичен сън. По-късно цивилизацията — хибрид от Чуенг Хо и канберианци, станала една от най-могъщите човешки цивилизации, но първозавоевателите не доживели да видят това.

Пастирът и неговият помощник почти стигнаха главния вход. Брюхел плуваше в пространството пред Нау, отгласквайки се с крака от стените на коридора. При поредния завой той впи изпитателен поглед в Томас.

Нау стъпи на пода и с помощта на грайферните подметки се задържа да не отскочи отново нагоре.

— Размисли върху това, което ти разказах, Ритцер. Изгнанието тук е горчивата чаша, която трябва да изпием до дъно, но наградата ще

бъде по-голяма и от най-дръзките ти мечти. Дотогава нека се опитаме да решим твоите проблеми. Един Пастир не трябва да страда.

Върху лицето на по-младия мъж се изписа изненада и благодарност.

— Благодаря, сър. Нужна ми е само малко помощ, после отново всичко ще бъде наред.

Двамата поговориха още малко, уточнявайки какви неизбежни компромиси ще е необходимо да направят в по-нататъшната работа.

На връщане от „Сюивир“ Томас имаше достатъчно време да размисли. От неговата совалка диамантените скали приличаха на вълшебна искряща планина. В небето над нея се виждаха неправилните форми на лагера, складовете и междузвездните кораби, които кръжаха около астероида. Тъкмо беше време за Междинното бдение и той не забеляза никакви признаци на човешка дейност долу. Дори екипът на Киви не се виждаше никъде. Най-вероятно се намираше откъм сенчестата страна. Далеч отвъд диамантените върхове на небосклона грееше Арахна, самотна и величава. Над океана се забелязваха открити ивици повърхност, незасенчена от облаците. Тропическата зона сияеше в тюркоазно синьо. Колкото повече време минаваше, толкова повече светът на Паяците започваше да прилича на архетипа Майката Земя. Планета, на която се попадаше веднъж сред хиляди небесни тела — там хората можеха да кацнат и да се заселят. Щеше да прилича на земен рай още трийсет години, докато нейното слънце за пореден път не изчезне от небосвода. „А дотогава ние вече ще я владеем.“

Той току-що направи поредната успешна крачка към крайната победа. Разкри една загадка и предотврати нежелан сблъсък. Устните на Томас се изкривиха в горчива усмивка. Ритцер много грешеше, ако си въобразяваше, че да си племенник на Алън Нау е лесна работа. Няма спор, Томас си остана любимец на Алън Нау до последния му миг. Още в самото начало стана ясно, че именно той ще наследи чичо си като предводител на Новородените. Тази привилегия обаче скоро превърна Томас в най-голямата заплаха за стария Нау. Предаването на властта от един на друг водач — дори в семействата на Пастирите — обикновено биваше съпътствана от убийство. Затова пък Алън Нау

притежаваше мъдрост и опит. Той наистина желаше племенникът му да управлява, но едва след като изживее на своя пост до край дните, дадени му от природата. Поверяването на експедицията до Изчезващата звезда на Томас Нау беше акт на висша държавническа мъдрост. Този ход гарантираше живота и властта и на чичото, и на племенника. Томас Нау трябваше да отсъства от родната система близо два века. След като се върнеше обратно, можеше да продължи на свой ред господството на фамилията Нау.

Томас неведнъж се питаше дали присъствието на Ритцер Брюхел не представлява скрит саботаж. Докато още се намираха в родната система назначаването му за помощник изглеждаше правилен избор. Беше млад и се прослави с добре свършената работа по разчистването на доковете на Лорбита. Освен това беше издънка на един от родовете на Френк: родителите му се числяха сред първите поддръжници на Алън Нау, когато той завзе властта там. При всеки свой завоевателен поход Новородените отново и отново предизвикваха същата катастрофа, каквато Годиците на Заразата донесоха на Балакреа: масова смърт, „гнили мозъци“, установяване господство на класата на Пастирите. Младият Ритцер охотно възприе всички изисквания на новия ред.

Откакто започна Изгнанието обаче, той сякаш упорито се опитваше да провали тяхната мисия: безотговорен, немарлив, безочлив и арогантен. Причина за поведението му вероятно бе и отредената му роля на Лошия, само дето Ритцер не играеше, а беше съвсем искрен. Той постепенно стана затворен и необщителен. Следваше логичното заключение — враговете на Томас Нау бяха много умни и играеха козове си, планирайки далеч в бъдещето. Очевидно някак бяха успели да прекарат протежето си през строгия контрол на Алън Нау.

Днес обаче загадката и подозренията се разсеяха. „Оказа се, че не е нито саботаж, нито липса на компетентност.“ Неговият помощник изпитваше вопиюща нужда да задоволи определени свои потребности, а бе твърде горд, за да го сподели с някого. Ако живееш в цивилизован свят, неговият проблем се решаваше лесно; това бе съвсем естествена, макар и негласно възприета част от придобитите по рождение права на всеки Пастир. Но тук, в тая дивотия, след почти пълно крушение... При тези условия на Ритцер наистина не му беше леко.

Совалката се спусна към най-високите кули на Хамърфест и постепенно потъна в сянката под тях.

Удовлетворяването на Брюхел можеше да се окаже трудна задача; всеки по-млад мъж тук наистина трябваше да си наложи истинско въздържание. Томас вече преглеждаше списъците на хората от екипите и „умните глави“. *„Да, ще свърши и тази работа.“* Отсега знаеше, че си струва усилието. Ритцер Брюхел беше единственият Пастир освен него в радиус от двайсет светлинни години. Макар отделни представители от класата на Пастирите често да влизаха в смъртоносна схватка един с друг, между тях въпреки всичко съществуваше солидарност. Всеки владееше тайни и жестоки похвати. Именно Пастирите ставаха преносители на изконните ценности на Новородените. Ритцер беше още млад, все още търсеше себе си. Ако успееше да завърже порядъчна връзка, всичко останало щеше да се нареди от само себе си.

А успехът вероятно ще бъде още по-грандиозен от онова, което си позволи да сподели с Ритцер. Очакваше да надмине дори плановете на чичо Алън. Идеята за новото завоевание сигурно щеше да убегне и на самия Томас, ако не беше онази първа среща с елита на Спекулантите.

Чичо Алън беше взел страха на поданиците си заради способността да изпълнява всички свои заплахи; въпреки това или именно заради тази си слава продължи старата балакреанска традиция да поддържа специална охрана. Но дори чичо Алън не успя да проумее, че се прави на тиранин пред смешно малки общности: Балакреа, Френк, Гаспр. Нау неслучайно разказа на Ритцер за основаването на Канбера. Имаше и по-добри примери от този, но Канбера бе любимият му случай. Докато неговите връстници зубреха до припадък История на Новородените и добавяха все нови и нови баналности към вече познатите стратегии, Томас Нау изучаваше историята на Обитаването от хора космическо пространство. Дори бедствие с мащабите на Заразата бе нещо закономерно в структура като тази. В сравнение с Големите завоеватели, за които разказваше тази история, трусове и промените на Балакреа изглеждаха наистина нищожни. Не след дълго Томас Нау познаваше в детайли делото на хиляди Стратези — от Александър Македонски, през Тарф Лу, чак

до... Фам Нувен. Сред всички тях Нау избра за свой пример Фам Нувен — най-великият от Чуенг Хо.

В известен смисъл именно Нувен положи основите на днешния Чуенг Хо. От емисиите на Чуенг Хо можеха да се научат доста подробности за неговия живот, но те бяха твърде разкрасени и целенасочено подбрани. Съществуваха обаче и други, доста противоречиви версии, които се носеха като мълга сред звездите. Нау беше убеден, че си струва да се запомнят дори най-малките подробности от биографията на Нувен.

Фам Нувен беше роден на Канбера малко преди кацането на Чуенг Хо. Малкият Нувен попаднал сред Чуенг Хо като чуждо тяло... и ги преобразил. Само за няколко века от владенията на Спекулантите той направил империя — най-великата, която светът познаваше. А самият Нувен се превърнал в Александър Македонски за цялото Обитавано от хора космическо пространство. И както владенията на Александър, така и неговата империя не просъществувала дълго.

Този човек бил гениален стратег и завоевател. За зла участ не разполагал с необходимите средства, за да осъществи великите си идеи.

Нау хвърли прощален поглед към лазурносинята сфера на Арахна преди тя да се скрие зад кулите на Хамърфест. Той вече имаше своя мечта. Досега се решаваше да я признае единствено пред себе си. Само след няколко години ще да завладее една цивилизация, създадена не от човешки същества, която някога също е пътувала между звездите. Само след няколко години щеше да проникне в най-ревностно пазените тайни на автоматизацията във флота на Чуенг Хо. Всичко това ще го изравни по величие с Фам Нувен. Тогава вече можеше да създаде велика звездна империя. Мечтата на Томас Нау се простираше дори отвъд това, защото притежаваше средството, което е липсвало, на Фам Нувен, Тарф Лу и останалите, за да си извоюват вечна слава, Фокусът.

Осъществяването на тази мечта щеше да отнеме половината от неговия живот. За времето, което му оставаше след Изгнанието, той още не се беше замислял. Понякога се питаше не е ли лудост да се надява, че ще постигне всичко това. Ала имаше готов план: чрез Фокуса ще задържи всичко, което заграби. Новородената империя на Томас Нау ще стане единствената в цялото Обитавано от хора

космическо пространство. И първата, просъществувала за вечни времена.

17.

По официални данни пивницата на Бени Уен, естествено, не съществуваше. Бени се настани в подходящото за целта празно пространство между два от вътрешните куполи. Двамата с баща му работеха тук през всеки свободен миг и постепенно го оборудваха с мебели, видеотапети и маса за игра на зарове при нулева гравитация. На места под купола все още личеше оголената конструкция, но и нея боядисаха във весели цветове.

Когато дойде ред неговата група да поеме Бдението, Фам Тринли прекарваше тук цялото си свободно време. А такова имаше в излишък, откакто оплеска работата със стабилизирането на L1 и Киви Лизолет стана шеф на операцията.

Ароматът на хмел и ечемик удари Фам в носа още щом прекоси прага. Облак бирена пяна прелетя край ухото му и отплува към вентилатора над вратата.

— Ей, Фам, къде беше досега, стари дяволе! Взимай стол и сядай!

Неговата обичайна компания се беше разположила под тавана на игралната зала. Фам им махна за поздрав, после се плъзна с леко движение през стаята и се намести край междинната стена. Искаше му се да е по-настрани от останалите, но помещението беше твърде тясно, за да може да се отдели на достатъчно разстояние.

Тръд Силипан прекоси стаята и се отправи към Бени, който се поклащаше над бара.

— Къде са бирата и мезето, момче? Ей, и добави една голяма за тоя военен гений тук!

Всички се разсмяха, Фам отвърна на предизвикателството само с презрително сумтене. Доста се беше постарал, за да си извоюва славата на празнодумец и самохвалко. Искаш да чуеш история за чутовна храброст — моля, само се заслушай в приказките на Фам Тринли за малко повече от стотина секунди. Ако обаче имаш достатъчно собствен опит, скоро ще разбереш, че повечето от неговите разкази са чиста измислица. Независимо дали бяха истина или плод на

неговата фантазия обаче, храбрецът в тях винаги беше той. Фам се огледа. Както обикновено почти всички клиенти бяха Новородени от класата на последователите. В повечето компании обаче имаше по един-двама Чуенг Хо. Изминаха почти шест години от настъпването на Изгрева, шест години след „зверството на Диет“. За повечето от тях това означаваше около две години лично време. Оцелелите Чуенг Хо вече усвоиха новите порядки и се приспособиха към живота в колонията. Не можеше да се каже, че са напълно асимилирани, но също като Фам Тринли се превърнаха в неразделна част от Изгнанието.

Хънт Уен се отдели от бара и прекоси стаята. След себе си теглеше мрежа, пълна с бирени колби и суха храна, чиято доставка в пивницата носеше най-голям риск за Бени. Разговорите замряха, докато той раздаваше наляво и надясно благата и прибираще разменните бонове.

Фам докопа една колба пиво. Съдината беше направена от някакъв нов вид синтетика. Бени въртеше далавера с екипите, които работеха на повърхността на диамантените скали. Малкият завод за преработка на суровините поглъщаше замръзнал въздух, лед и необработени диамантени късове, а бълваше обратно полезни суровини, включително и синтетични материали, от които се изработваха колбите, мебелите, играта на зарове. Дори главната атракция на заведението — пивото, беше продукт на диамантените планини, докоснати от магическата сила на бактериите в лагера на Чуенг Хо.

Колбата му имаше разноцветен надпис от едната страна: пивница „Лед и диаманти“. Под него беше нарисувана диамантената скала, потънала в бирена пяна. Картината си я биваше и явно беше размножена от рисуван на ръка оригинал. Фам се загледа по-внимателно в сложния рисунък, после преглътна напирещите въпроси. Други щяха да ги зададат вместо него... По свой си начин.

Из помещението се разнесе бурен смях, когато Тръд и приятелите му забелязаха рисунката.

— Ей, Хънт, ти ли рисува това?

По-възрастният от двамата Уен се ухили притеснено и кимна с глава.

— Ей, много гот! Ама не е като фокусиран художник да ти го направи, де!

— Аз пък си мислех, че си бил нещо като физик преди да се освободиш.

— Астрофизик. Но аз... вече не си спомням много за този период от живота си. Сега опитвам да правя различни неща.

Новородените продължиха да си бърбят с Уен още няколко минути. Повечето бяха приятелски настроени и всички — с изключение на Тръд Силипан — изглеждаха доста симпатични. Фам имаше бегли спомени за Хънт Уен отпреди засадата — талантлив учен с открит и благ характер. Е, поне характерът му си беше останал същия. Хънт продължаваше да се усмихва все така широко, но сякаш се извиняваше за нещо. Приличаше на керамичен съд, който е бил счупен, после усърдно възстановен и отново влязъл в употреба, но вече твърде крехък и трошлив.

Хънт прибра и последните бонове и се понесе обратно през стаята. Спря наред помещението, на половината път до бара, после се приближи до видеотапета и се загледа в изображението на диамантените скали и слънцето над тях. За миг сякаш забрави за пивницата и шума в нея, за препълнените маси и оживено разговарящите хора, запленил от загадъчната Изчезваща звезда. Тръд Силипан се изсмя и се протегна през масата към Тринли:

— По-отплеснат е и от най-завезания идиот. Повечето освободени „умни глави“ обаче не са в толкова трагично състояние.

Бени Уен излезе иззад бара и отведе баща си някъде, където клиентите да не го виждат. Бени беше сред най-непокорните Чуенг Хо. На всички стана ясно, че е сред заговорниците на Дием, затова оцеляването му най-много биеше на очи.

Разговорите постепенно се завъртяха около главните събития от деня. Джау Ксин искаше да открие някой от Бдение А, който би желал да се премести в смяна В; неговата мадама била причислена към друго Бдение. С този вид проблеми обикновено се занимаваха Пастирите, но ако се стигнеше до предварително споразумение... Някой подметна, че някаква жена Чуенг Хо от Генералния щаб уреждала подобни сделки в замяна на други услуги.

— Проклетите Спекуланти, способни са да сложат цена на всяко нещо — изръмжа Силипан.

Тринли пък ги угости с нова история — уж пак истинска, но с толкова невероятни обрати, че веднага прозираше къде е измислицата.

Разказа за едно много дълго Бдение, което твърдеше, че ръководел лично.

— Изкарахме петдесет години само с четири групи за Бдение. Накрая трябваше да наруша правилата и да позволя и деца да участват в мисията, но тогава вече си бяхме извоювали предимство на пазара...

Фам тъкмо стигна кулминацията, когато Тръд Силипан го сръга в ребрата.

— Псст, господин Чуенг Хо, вашето възмездие пристига.

Думите му предизвикаха дружен смях. Фам измери с поглед Силипан, после се обърна в указаната посока.

Киви Лин Лизолет тъкмо прекриваше прага на пивницата. Тя направи салто във въздуха и се приземи до Бени Уен. Разговорите отново утихнаха, а до масата на Тринли долетя звънливият ѝ глас, отразен от купола:

— Бени! Направи ли вече трамбата? Гонле би могла да покрие...

Думите ѝ постепенно заглъхнаха, докато двамата се отдалечаваха към другия край на бара, после възобновените разговори напълно ги погълнаха. По всичко личеше, че Киви урежда някаква нова сделка, защото стискаше здраво рамото на Бени и оживено му обясняваше нещо.

— Вярно ли е, че тя *още* ръководи работата по стабилизирането на диамантените скали? Аз пък си мислех, че ти се занимаваш с това, Фам.

Джау Ксин се намръщи.

— Хайде спри се малко, Тръд.

Фам вдигна ръка — класически образ на раздразнен старец, който се опитва да си придаде важност.

— Нали ти казах вече, мен ме повишиха. Лизолет трябва да довърши работата на открито, а аз отговарям за цялата операция от името на Пастир Нау.

И той се извърна към Киви, стараейки се да си придаде очаквания от всички свиреп вид. „*Любопитно ми е с какво точно се занимава в момента.*“ Това дете беше наистина невероятно.

С ъгъла на околото си Фам забеляза, че Силипан виновно свива рамене пред Джау Ксин. На всички беше ясно, че Фам е дърт измамник, но въпреки това го харесваха. Разказите му може и да са пълни със самохвалство, но пък бяха забавни и увлекателни.

Проблемът на Тръд Силипан бе, че няма мяра и не знае кога да спре да се заная с хората. А сега явно се чудеше как да се извини.

— Наистина, малцина са тези, които докладват лично на Пастира — обади се пак Силипан. — Аз пък ще ви кажа нещо за Киви Лин Лизолет. — И той се огледа, за да разбере кой още е в пивницата. — Знаете, че ръководя „умните глави“ на Рейнолт — така де, помагаме в разследванията, които води Ритцер Брюхел. Говорих с момчетата там. Нашата госпожица Лизолет е първа в списъка им. Замесена е в повече далавери, отколкото можете изобщо да си представите. — Той махна с ръка към мебелите, с които беше обзаведена пивницата. — Откъде, мислите, идва материалът за всичко това? Откакто замести Фам, тя е постоянно навън при скалите. И отклонява част от продукцията за хора като Бени.

Един от компанията размаха предупредително колбата с надпис „Лед и диаманти“ под носа на Силипан.

— Май и ти взимаш своя дял от всичко това, а, Тръд?

— Знаеш, че не това е главното. По-важно е, че това са ресурси, които принадлежат на комуната, а такива като нея и Бени Уен тайно ги източват. — Около масата закимаха важно. — Независимо за какво количество става дума, това си е кражба от нашата обща собственост. — Погледът му стана твърд. — В Годините на Заразата това се е смятало за едно от най-тежките провинения.

— Да, ама Пастира знае какви ги върши Лизолет. Значи едва ли е чак толкова страшно провинение.

Силипан кимна осъдително.

— Вярно, засега си затварят очите. — Усмивката му стана лукава. — И ще е все така, докато тя продължава да спи с него.

Този слух също се дочуваше напоследък оттук-оттам.

— Виж, Фам, ти също си Чуенг Хо, но си и военен човек. Тази почтена професия те поставя много по-високо от останалите, независимо какъв е произходът ти. Както ти е известно, всяко общество има свои морални норми. — По всичко личеше, че Силипан преповтаря наизустени чужди думи и идеи. — На върха са Пастирите или държавните мъже, както предполагам ги наричате вие. След тях са военните лидери, след това идват стратегите, техническият персонал и редовите войници. После са паразитите от различните категории: пропаднали членове на някоя достойна прослойка, които все още имат

шанс да се върнат към почтения живот. По-долу са работниците от заводите и фермерите. А на самото дъно, съчетали всички най-отвратителни черти на долните отрепки в обществото, се намират спекулантите. — Силипан се ухили срещу Фам. Очевидно смяташе, че той трябва да е поласкан, щом го нареди сред благородните професии. — Търговците са долни хиени и лешояди, които нямат смелост да си вземат нещо със сила.

Дори фалшивата самоличност, която си беше надянал Тринли, не би могла да понесе хладнокръвно подобно изказване. Фам не издържа и избухна:

— Чуенг Хо са във възход от хиляда години насам, Силипан. Това едва ли може да послужи за доказателство за долната им и непочтена природа.

Силипан му се усмихна, преливащ от симпатия.

— Знам, че ти е трудно да приемеш истината, Тринли. Ти си добър човек и е в реда на нещата да си лоялен към своите. Въпреки това смятам, че лека-полека започваш да проумяваш. Спекулантите са неизтребимо племе и вечно ще паразитират на гърба ни, независимо дали продават съмнителни закуски в парка или се шматкат между звездите. Тия, които пътуват в космоса, наричат себе си цивилизации, но в действителност са просто паплач, която се тълпи по границите на истинските цивилизации.

— Не помня друг път да съм бил толкова поласкан и така жестоко оскърбяван едновременно — изръмжа в отговор Фам.

Всички наоколо се разсмяха, а Тръд Силипан очевидно мислеше, че неговата лекция искрено е развеселила Тринли. После Фам довърши своя разказ без повече да го прекъсват. След това разговорът се завъртя около догадки какви точно ще са тези паякообразни обитатели на Арахна. В други случаи Фам поглъщаше жадно всяка новост от тези истории с добре изигран ентусиазъм, но сега не му беше до това. Погледът му се рееше все около бара. Бени и Киви стояха полузакрити от плота и очевидно се караха за нещо. Макар и силно повлиян от предразсъдъците на Новородените, Тръд Силипан имаше право за няколко неща. През последните години подземният живот в колонията процъфтяваше. Това обаче не беше продължение на подривната дейност на Джими Дием. Сред Чуенг Хо нямаше и следа от предишното намерение да правят нов заговор. Сега всички се

занимаваха със сделки. Бени, баща му и още дузина като тях редовно заобикаляха, а често дори нарушаваха законите на Пастира. До този момент Нау не се беше опитал да ги накаже по някакъв начин; поне засега нелегалната дейност на Чуенг Хо правеше живота на всички в колонията по-сносен. Фам и преди беше наблюдавал подобни процеси, възникващи, когато на Чуенг Хо е отнета възможността да търгуват като свободни човешки същества, да пътуват и да се бият.

Малката Киви Лин Лизолет беше в центъра на всичко. Фам спря удивения си поглед върху нея. За момент дори забрави да гледа намръщено и кръвнишки. Киви загуби толкова много напоследък. Според някои дори се беше продала. Но ето я сега, застъпваща от Бдение в Бдение и способна да се спазари с всички страни едновременно. Фам бързо потисна гордата усмивка, която беше на път да освети лицето му и отново загледа навъсено към нея. Ако Тръд Силипан и Джау Ксин изобщо подозираха за неговите истински чувства към Киви Лизолет, сигурно щяха да помислят, че съвсем си е изгубил ума. Ако някой по-схватлив като Томас Нау обаче се замисли по-внимателно, той лесно би могъл да събере две и две. А това ще е краят на Фам Тринли.

Наблюдавайки Киви Лизолет, Фам виждаше самия себе си. Това не му се беше случвало никога досега. Вярно, Киви е жена, а сексизмът бе една от отличителните черти на Тринли, за която не му се налагаше да преиграва. Приликите между тях двамата обаче бяха много по-дълбоки в сравнение с различията в пола. Киви я имаше, я — не, осем години, когато постъпи като участник в тази експедиция. Почти половината ѝ детство мина сред звездите в космическия мрак, сам-сама, в компанията единствено на дежурния екип. Ето че сега се потопи в една коренно различна от нейната култура и въпреки всичко не се предава, а продължава да посреща всяко ново предизвикателство. Без преувеличение можеше да се каже, че е истински победител.

Фам изцяло потъна в мислите си и вече не надаваше ухо към разговорите на своите приятели по чаша. Дори не поглеждаше към Киви Лин Лизолет. Припомняше си случки и лица отпреди три хиляди години, с каквито беше изпълнен неговият тристагодишен живот.

Канбера. Тогава Фам беше на тринайсет — най-малкият син на Тран Нувен, крал и властелин на Нортланд. Фам отрасна заобиколен от бляскащите остриета на мечове, отрова и интриги. Живееше в каменен

замък на брега на едно много студено море. Съдбата му се знаеше отрано — или ще падне убит съвсем скоро, или пък ще наследи кралския престол в бащините си земи. Така щеше да стане, ако изживееше живота си в средновековието, в което се роди. Но когато навърши тринайсет, всичко се обърна с главата надолу. Неговият свят, който познаваше въздушния транспорт и радиото само от древните предания и легенди, беше посетен от междузвездни търговци — Чуенг Хо. Фам още помнеше как техните летателни апарати превърнаха в клада Големите блатата на юг от замъка. Само година след това феодалният строй в Канбера се промени до неузнаваемост.

Чуенг Хо прати три свои кораба в експедицията до Канбера. Допуснаха голяма грешка разчитайки, че този свят ще преоткрие високоразвитите технологии, докато стигнат до него. Оказа се обаче, че дори кралството на Тран Нувен не би могло да осигури гориво на експедицията. Два от корабите останаха при тях. Малкият Фам отлетя като заложник на третия — резултат от една безумна сделка, която баща му сключи със звездните хора.

Денят на заминаването му от Канбера беше студен и мъглив. Придвижването от замък до блатата им отне почти целия предиобед. Тогава за първи път му позволиха да види отблизо корабите на небесните посетители. Малкият Фам Нувен се чувстваше на върха на щастието. Едва по-късно осъзна, че през целия му останал живот няма друг подобен момент, в който всичко да е така объркано и погрешно изтълкувано. Междузвездните кораби, които се появиха сред мъглата, се оказаха само совалки, използвани за кацане на повърхността на планетата; високият капитан с чуждоземен вид, който приветства Фам и баща му, беше втори офицер; на три крачки зад него пристъпваше млада жена, а чертите на лицето ѝ бяха изкривени от притеснение. Наложница? Или пък обикновена прислужница? Ала не — истинският капитан, както се оказа по-късно.

Бащата на Фам, кралят, направи знак с ръка. Възпитателят на момчето и намусените прислужници го съпроводиха през калта до мястото, където чакаха звездните хора. Хватката на ръцете, които държаха раменете на момчето, стана още по-здрава, но то не забеляза това. Прехласнато гледаше „звездните кораби“, опитвайки се да проследи всяка извивка по блестящия корпус, направен най-вероятно от някакъв непознат метал. Някога беше виждал подобно вълшебство,

изобразено върху картина или на скъпоценна камей, но сега мечтите му се превръщаха в реалност.

Сигурно щяха да го завлекат на борда на совалката още преди да е усетил предателството, ако не беше Синди. Синди Дюкан, по-малката дъщеря на един от братовчедите на Тран. Тяхното семейство беше достатъчно благородно, за да живее в двора, но не и толкова влиятелно, че да определя хода на кралските дела. Синди беше на петнайсет — най-странното и диво създание, което Фам някога бе срещал. Толкова странно, че дори нямаше дума, с която да я определи. Може би „приятел“ приблизително предаваше смисъла на техните отношения.

Тя се появи изневиделица и се изпречи между тях и звездните хора.

— *Не!* Това, което правите, не е редно. То няма да ни донесе нищо хубаво! Недейте...

И тя вдигна ръце нагоре, решена да ги спре на всяка цена. Фам дочу женски вик някъде отстрани. Беше майката на Синди, която крещеше на дъщеря си.

Това беше толкова безпомощен, глупав и безнадежден жест. Придружителите на Фам дори не забавиха крачка. Възпитателят му замахна с дебелата си тояга към краката на момичето и то падна на земята.

Фам се върна назад, опита се да стигне до нея, но никакви здрави ръце го вдигнаха във въздуха, приклепвайки здраво краката и ръцете му. Последният му спомен от Синди бе как се търкаля в калта, опитвайки се да се изтръгне от нападателите, без да откъсва очи от него. Фам Нувен така и не разбра каква цена е платило за тази своя дързост момичето, което единствено се осмели да го защити. Няколко века по-късно той отново се върна на Канбера. Вече беше достатъчно богат, че да купи цялата планета заедно с нейната цивилизация. Прерови всички библиотеки и откъслечните дигитални записи, които бяха направили останалите на планетата Чуенг Хо. Никъде обаче не откри дори намек или едничка дума за съдбата на Синди след дръзката ѝ постъпка. Нищо повече не намери и в семейните хроники от онова време. Малкото момиче и онова, което то стори, нямаша никаква стойност пред съда на вечността.

... Фам беше повлечен отново напред. Наоколо му се мярнаха лицата на неговите братя и сестри — млади мъже и жени със студени, решителни изражения. В този ден те се отърваха от една заплаха, колкото и малка да е тя. Слугите спряха за малко пред краля, бащата на Фам. Старият човек — всъщност по онова време той наближаваше четиридесетте — плъзна поглед по него. Тран беше за най-малкия си син нещо като въплъщение на съдбата или природните стихии — своенравен и загадъчен, скрит зад многобройни възпитатели, боричкащи се за благоволенieto му наследници и придворни. Устните му бяха като нарисувана върху лицето тънка черта. За миг в погледа на студенияте му очи проблесна нещо като съчувствие. Той докосна бузата на Фам.

— Бъди силен, момко! Ти носиш моето име.

После Тран се обърна и заговори развалено на езика на пришълците. Фам вече беше в ръцете на звездните хора.

Също като Киви Лин Лизолет и Фам Нувен беше запратен жестоко в безкрайността на космическия мрак, където не му беше мястото.

Той помнеше тези първи години по-ясно от който и да е друг етап на своя живот. Стана ясно, че екипажът има намерение да го пхне в хладилника и да го стовари на следващата спирка. За какво друго би могло да им послужи момче, което мисли, че в цялата вселена съществува един-единствен свят, при това той е плосък? И на което досегашният живот е минал във въртене на меч.

Фам Нувен обаче си имаше свои собствени планове. Видът на хладилните камери за летаргичен сън събуди дявола в него. „Рипрайз“ едва беше напуснал орбитата на Канбера, когато малкият Фам изчезна от определената за него кабина. Той и без това беше дребен за възрастта си, а по това време вече знаеше всичко необходимо относно наблюдателните камери. Така намери работа на екипажа на „Рипрайз“ за цели четири дни. Накрая, разбира се, загуби битката и някакъв много сърдит Чуенг Хо го завлече при капитана.

Той вече знаеше, че това е „прислужницата“, която зърна край блатата. Но дори сега му беше трудно да го повярва. Някаква слаба женска да командва междузвезден кораб с хиляден екипаж (макар че

по-голямата част от хората не даваха дежурство в момента и спяха в хладилните камери.) Хм. Може да е била любовница на собственика на кораба, но да го е отровила и сега да управлява на негово място. Това изглеждаше твърде вероятна версия, но пък я представяше като изключително опасна личност. В действителност Сура беше младши капитан, лидер на фракцията, която гласува против оставането им на Канбера. Онези, които останаха на планетата, наричаха отцепниците „разсъдливите страхливци“. Ето че сега се връщаха у дома почти напълно разорени.

Фам добре си спомняше нейното изражение, когато най-сетне го хванаха и го замъкнаха на капитанския мостик. Тя намръщено сведе поглед към малкия принц, облечен все още в кадифените одежди на благородническата прослойка на Канбера.

— Заради теб закъсня началото на Бдението, младежо.

Езикът бе почти неразбираем за Фам. Момчето потисна обзелата го паника и страха от самотата и отвърна решително на погледа ѝ.

— Мадам, аз съм ваш заложник, а не роб или пък жертва.

— Проклятие, какво казва той? — Сура Вин безпомощно се обърна към своите лейтенанти. — Виж какво, синко, този полет ще трае шестдесет години. Дотогава все някъде трябва да те държим.

Фам проумя последните ѝ думи въпреки езиковата бариера, но те му прозвучаха като заканата на техния коняр, когато се канеше да обезглави някой кон.

— *Не!* Не можете да ме сложите в някой от онези ковчези!

Сура Вин също го разбра отлично.

Един от присъстващите заговори бързо и отсечено на капитан Вин. Сигурно казваше нещо от рода на: „*Неговите желания нямат значение, мадам.*“

Фам напрегна мускули, приготвяйки се за нова игра на криеница. Но Сура само изгледа втренчено своя подчинен и нареди всички да напуснат капитанската кабина. После двамата с момчето се опитаха да се разберат на някаква странна смесица от двата езика. Разговорът им продължи няколко Ксек. Фам познаваше отвътре дворцовите интриги и начина, по който действаха придворните, но нищо от това не подходеше за жената пред него. Малко след като бяха останали насаме, момчето се разхълца безутешно и Сура праметна ръка през раменете му, опитвайки се да го утеши.

— Това ще трае години наред — каза тя. — Нали разбираш какво искам да ти кажа?

— Д-д-д-да.

— Ако не се съгласиш да те приспим в някоя от камерите, ще бъдеш вече стар човек, когато пристигнем.

„Камера за летаргичен сън“ беше още един ужасяващ израз.

— *Не, не, не!* Предпочитам да умра!

Фам Нувен сякаш напълно изгуби разсъдъка си.

Сура мълча известно време. Едва години по-късно тя разказа как *според нея* е минала първата им среща.

— Вярно, имах пълното морално право да те натикам във фризера. Така щях да си спестя куп проблеми. Още не мога да разбера защо флотският съвет на Денг ме принуди да те приема; вярно че и преди бяха много дребнави и ме дразнеха постоянно, но това решение надмина всичко.

И ето че ти се появи — едно дете, продадено от собствения си баща. Бях готова да настроя всички срещу себе си, но не и да се отнасям с теб, както ме посъветваха баща ти и хората от съвета. Ако те бях замразила, ти щеше да си пак на същото ниво на развитие, когато стигнем Намджем — напълно безпомощен в една технически развита цивилизация. Затова реших да не те затварям в хладилна камера, а да те оставя буден и да те науча поне на основни неща. При това знаех, че рано или късно ще усетиш колко бавно върви времето в космически кораб, който се носи между звездите. След няколко години на борда камерите вече нямаше да ти се струват толкова страшни.

Въпреки това и на двамата никак не им беше лесно в началото. Цялата охранителна система на кораба трябваше да се програмира отново и да се съобрази с присъствието на човешко същество, което не носи отговорност за постъпките си. И макар че не бяха позволени нито Междинни бдения, нито удължаване на редовните дежурства, този принцип също скоро се промени. Неколцина от екипажа доброволно се съгласиха времето им за летаргичен сън да бъде удължено.

„Рипрайз“ стигна междузвездно ускорение — 0,3 светлинна скорост — и потъна в космическата бездна.

Пред Фам Нувен се простря цялото време на вселената. Няколко души от екипажа — Сура и част от хората в първото Бдение направиха всичко по силите си, за да го изучат. Най-напред не възприемаше

нищо, но... Имаха пред себе си достатъчно време. Постепенно започна да говори езика на Сура. И научи най-главното за Чуенг Хо.

— Ние търгуваме между звездите — каза Сура.

Двамата бяха сами на капитанския мостик. Екраните показваха карта със символите на петзвездната система, в която действаше Чуенг Хо.

— Значи Чуенг Хо е империя — разбиращо кимна момчето. То беше впило поглед в звездите, опитвайки се да си представи огромната космическа територия като я сравняваше с бащиното си кралство.

Сура се разсмя на думите му.

— Не, не е империя. Влиянието на нито едно правителство не може да обхване територия, простираща се на светлинни години. За бога, нито едно управление не е просъществувало повече от няколко века. Политиците идват и си отиват, търговците остават вечно.

Невръстният Фам Нувен съсредоточено смръщи вежди. Дори сега се случваше думите на Сура да му звучат като пълна безсмислица.

— Не, въпреки това смятам, че е империя.

Сура не се нае да спори с него. След няколко дни дежурството ѝ свърши и тя се оттегли в една от хладилните камери за летаргичен сън, в която приличаше на същински мъртвец. Фам дълго я умоляваше да не се самоубива и Мсек наред тъгуваше безутешно над капака на ковчега ѝ, ближейки собствените си рани. Сега вече бе заобиколен от други, съвсем чужди нему хора, а мъртвешката тишина продължаваше с дни. Така най-накрая се научи да чете на езика несе.

Две години по-късно Сура възкръсна от мъртвите. Момчето все още отказваше да влезе в хладилната камера, но от този момент нататък учеше старателно всичко, което се искаше от него. Вече си даваше сметка, че на кораба действа сила, по-могъща от която и да е кралска власт на Канбера и че той може да я овладее и подчини на волята си. За две години научи онова, което децата от развитите цивилизации усвояват за пет. Оказа се, че има дарба на математик; можеше да използва интерфейса на Чуенг Хо на най-високо ниво.

Сура почти не се беше променила от времето преди да заспи летаргичен сън. Дори по някаква необяснима причина сега изглеждаше някак по-млада. Един ден Фам улови погледа ѝ, докато съсредоточено го наблюдаваше.

— Е, изплюй камъчето — каза той.

Сура се усмихна.

— Никога не съм виждала дете по време на междузвезден полет. На колко си сега — петнайсетгодишен по стандартите на Канбера? Брет ми каза, че много си напреднал.

— Да. Ще стана истински Чуенг Хо.

— Аха. — Тя се усмихна, но това не бе покровителствената усмивка, изпълнена със съчувствие, която помнеше отпреди. Наистина ѝ стана приятно от думите му и не показва никакво недоверие относно искреността на неговото решение. — Но ти предстои още много да учиш.

— Затова пък разполагам с цялото време на света.

Този път Сура Вин остана будна четири нормални години. Брет Тринли беше заедно с тях само през първата, удължавайки времетраенето на своето Бдение. Тримата изучиха сантиметър по сантиметър всяко кътче от „Рипрайз“: лазарета и хладилните камери, командното табло, резервоарите за гориво. „Рипрайз“ изгаряше почти два милиона тона водород, за да стигне междузвездно ускорение. Сега обаче приличаше по-скоро на огромен празен сандък.

— Ако не заредим по време на полета, този кораб е обречен на гибел.

— Проблемът с горивото ще бъде решен, стига по пътя да има поне един газов гигант. Дори аз ще мога да пренастроя програмите за тази операция.

— Точно така. Именно това направихме на Канбера. Без допълнително укрепване на корпуса обаче не можем да продължим, нито да се скачим, ако изобщо достигнем крайната точка. — Сура прекъсна наскоро думата и изруга тихо. — Тия проклети идиоти, защо ли останаха? — За миг изглеждаше раздвоена между презрението, което изпитваше към предпочелите да останат на Канбера и чувството за вина, че ги е изоставила.

Брет Тринли наруши неловкото мълчание.

— Не се измъчвай заради тях. Те поемат огромен риск, но ако успеят, Клиентите, които се надявахме да намерим там, ще са изцяло техни.

— Знам това... А ние се връщаме на Намджем с празни ръце. Готова съм да се обзаложа, че ще загубим дори „Рипрайз“. — Тя разтърси глава, опитвайки се да разсее тревогите, които я измъчваха.

— Както и да е, сега имаме задачата да обучим още един член на екипажа. — Тя се втренчи с престорена строгост във Фам. — От какъв специалист се нуждаем най-много в момента, Брет?

Тринли извъртя очи към тавана.

— Искаш да кажеш кой би ни осигурил най-голям приход, нали? Безспорно това е програмист-археолог.

Тепърва предстоеше да разберат обаче дали варварско дете като Фам Нувен някога ще стане добър професионалист в тази област. Засега показва само, че владее всички стандартни интерфейс програми. Това не му пречеше да се вижда като бъдещ програмист, а защо не и капитан на кораб. С тези програми всеки би могъл да управлява „Рипрайз“, да въвежда новите координати при навлизане в орбита на някоя планета, да контролира хладилните камери...

— Ако нещо не стане както трябва обаче, смятай се за мъртъв! — Думите на Сура изтръгнаха Фам от мечтанията за бляскаво бъдеще. — Момче, запомни нещо. То често обърква дори тези, които са родени в развитите цивилизации. Разполагаме с компютри и програми още от началото на нашата цивилизация, дори още отпреди космическите полети. Техните възможности обаче не са неограничени; не могат да вземат самостоятелно решение при кризисна ситуация, да реагират на авария при полет и не са способни на творческа дейност.

— Но... — заекна Фам. — Аз самият се убедих, че това не е вярно. Често играя разни игри с тях и разбрах, че ако увеличи скоростта, никога няма да ги надвия.

— Компютрите извършват сравнително прости операции, но с много висока скорост. Има само една съществена област, в която те са незаменими. В паметта им са съхранени програми отпреди хиляди години и те биха могли всеки момент да стартират коя да е от тях. В известен смисъл те помнят всеки успешен ход или откритие в историята на човечеството.

— Заедно с още куп други напълно безсмислени данни — изсумтя Брет Тринли.

— Това е неизбежно — сви рамене Сура. — Ще ти дам обаче един пример. Кажи колко души наброява екипажът, когато сме в орбита на някоя планета и всички са будни?

— Хиляда двадесет и трима — откликна Фам. Той отдавна вече знаеше всички физически характеристики на „Рипрайз“ и

особеностите при полет.

— Добре. Представи си сега, че се намираш на светлинни години от най-близката цивилизация...

— Не е нужно да си го представя, това си е чистата истина — намеси се Тринли.

— ... И нещо се обърка. В построяването на един междузвезден кораб участват близо десет хиляди специалисти — еманация на огромната индустриална машина. Няма начин екипажът на такъв кораб да владее всичко до най-дребната част в неговия строеж, нито пък може самостоятелно да направи спектрален анализ на звездите. Да не говорим, че изобщо не е по силите му да изобрети ваксина срещу някоя внезапна неблагоприятна промяна в оранжерията за бактерии или да вникне в природата и причините за непознато заболяване.

— Разбира се, че е невъзможно — отвърна Фам. — Ето защо имаме компютри.

— И не е възможно да съществуваме дори миг без тях. В продължение на хиляди години паметта на машините е трупала програми, които да са ни подръка всеки момент. Но както и Брет каза, много от тях са лъжливи, заразени с вируси и само последната им версия съответства на нашите нужди. — Тя замълча и го погледна съсредоточено. — Само един умен и добре подготвен човек може да прегледа какво се предлага, после да избере и промени според нуждите си някоя програма, а накрая да интерпретира правилно крайните резултати.

Известно време Фам стоеше мълчаливо, премисляйки отново случаите, когато машините не се подчиняваха на неговите желания. Очевидно невинаги вината е била в него. А програмите, които превръщат езика на Канбера в несе, са истински боклук.

— Значи... Искаш от мен да стана много добър програмист.

Сура само се усмихна, но Брет съвсем неочаквано се разсмя на глас.

— Ще сме доволни, дори ако станеш само добър програмист, а после се научиш да боравиш с всичко онова, което вече е открито.

Фам Нувен прекара дълги години в изучаване на компютърните програми и тяхното приложение. Понякога имаше чувството, че програмирането води началото си още от Сътворението на света. Друг път то му напомняше за буницето зад замъка на неговия баща. Точно

на мястото, където ручеят прави остър завой, имаше струпани куп ненужни машинарии — летящи апарати, както им казваха селяните, датиращи още от славните времена на Канбера. Но бунището на замъка изглеждаше като подредена градина в сравнение с някои участъци от локалната мрежа на „Рипрайз“. Тук имаше програми, правени преди пет хиляди години, още преди човечеството да напусне Земята. Но най-необикновеното, а и най-ужасното при тях бе, че — както твърдеше Сура — за разлика от железарията на Канбера все още работеха! Чрез милиони на брой връзки и комбинации част от най-старите програми все още действаха в недрата на системата. За пример можеше да се вземе отчитането на времето в Чуенг Хо. Корекциите в системата бяха изключително сложни, но някъде в самото начало, отдавна забравена от хората, действаше програмата на брояча. Секунда след секунда той отчиташе времето още от мига, когато за първи път човешки крак е стъпил на луната на Старата земя. При по-внимателно вглеждане обаче... Началото беше поставено няколкостотин милиона секунди по-рано — 0 секунди от стартирането на първата компютърна система в историята на човечеството.

По този начин зад последните версии на интерфейсните програми лежах много пластове натрупана информация. Огромна част от този софтуер беше предвидена за използване при съвсем различни обстоятелства. Понякога това изиграваше лоша шега на сегашните им потребители. Освен останалите инциденти по време на космически полет, много от сривовете бяха причинявани от неправилно използване на древни програми, които най-сетне имаха случай да си отмъстят на неблагодарното и непредпазливо човечество.

— Не е ли по-добре тогава да преинсталираме всичко наново — попита Фам.

— Вече е правено — отвърна Сура, без да го погледне. Подготвяше края на поредното си Бдение и беше предвидила през последните четири дни да отстрани повредите в хладилната камера.

— По-скоро са се опитвали да го правят — поправи я Брет, който тъкмо се връщаше от помещението с хладилниците. — Но дори ако се вземат само последните и най-съвършени версии на програмите, те пак остават много сложни и необятни като информация. Ще се наложи ти и още хиляда като теб да работят в продължение на век, за да ги възпроизведат отново. — Тринли се ухили зловещо. — Само че знаеш

ли какво — докато завършиш, вече ще си натрупал достатъчно несъвместими елементи дори в последната програма. Освен това няма гаранция, че всички приложения на програмата, които се налага да ползваш от време на време, ще са съвместими с нея.

Сура се откъсна за момент от работата си.

— Думата за всичко това е „разработване на подходяща за програмиране среда“. В общи линии, когато хардуерът достигне лимита на своите възможности и програмистите са имали на разположение няколко века да разработят нова система, се стига до момент, в който някой от използваните вече кодове върши много повече работа от такъв, дето тепърва трябва да се измисля и натъкмява. Единственият изход в такъв случай — какъвто е и моят в момента — е да се разровиш из архивите и да откриеш средство, което да ти свърши работа. — И тя махна с ръка към платката, върху която работеше в момента. — Охладителната течност, необходима за камерите, е вече на привършване. На Канбера нямаха от нея, както и още милиони други жизненонеобходимы за нас неща. Е, очевидният изход е камерите да се преместят до корпуса на кърмата и да бъдат охлаждаани директно. Ние обаче нямаме подходящо оборудване за това, ето защо напоследък се наложи да работя и като археолог. Изглежда преди петстотин години е възникнал подобен инцидент по време на войната в системата Торма. Тогава са успели да се справят със системата за поддържане на постоянна температура. Точно от същото се нуждаем и ние сега.

— Почти от същото — ухили се отново Брет. — С някои известни изменения.

— Именно. Току-що приключих и с тях. — Тя погледна към Фам, за да разгледа изражението на лицето му. — Аха, както си и мислех — ти по-скоро би умрял, отколкото да използваш хладилна камера.

Фам се усмихна притеснено, припомняйки си дивото момче, което беше преди шест години.

— Не, напротив, ще я използвам. Някой ден.

Този ден настъпи след още пет години от личното време на Фам. Дотогава обаче му се отвори много работа. Този път нито Брет, нито Сура бяха дежурни, а Фам така и не успя да се сближи с техните заместници. Тези четиримата свиреха на музикални инструменти, при това ръчно, също като трубадурите в двора на неговия баща! Понякога

музицираха в продължение на Ксек, сякаш това ги довеждаше до някакъв вид умствено-социален екстаз. Фам не беше особено запленил от музиката им, но уважаваше труда им. Тези хора наистина работеха неуморно, за да постигнат един сравнително посредствен резултат! Той самият обаче не притежаваше необходимото търпение, за да се захване с изучаването на някой от техните инструменти. Ето защо се затвори в себе си. А самотните занимания наистина му се удаваха. Освен това имаше още толкова много да учи.

Колкото повече се задълбочаваше, толкова по-ясно разбираше какво точно е имала предвид Сура под „разработване на подходяща за програмиране среда“. В сравнение с всички останали членове на екипажа, които познаваше, Фам стана един наистина много добър програмист. Веднъж дочу Сура да го нарича „проклетият гений“, убедена, че не е някъде наблизо, за да я чуе. Той вече можеше да програмира *каквото пожелае*, но за жалост животът е кратък, а повечето значителни системи бяха наистина необхватни. Ето защо Фам се научи да се оправя из труднопроходимите дебри на миналия опит. Можеше например да интерфейсне програмата за оръжие от Елдрич Фаери с коничните планери отпреди завладяването на космоса. И което бе не по-малко важно — знаеше точно къде да потърси, за да открие необходимите за програмата приложения, скрити в мрежата на кораба.

Освен това сам стигна до един извод относно „разработването на подходяща за програмиране среда“, за който Сура изобщо не му беше споменала. Когато системата зависи от съществени за нея, но сравнително несъвършени програми, а те от своя страна се основават на още по-стари такива... става практически невъзможно да проучиш всичко онова, на което е способна тази система. Някъде дълбоко в автоматиката на кораба сигурно имаше — трябваше да има — цяло подземие с врати, които крият капани и опасни тайни. Техните изобретатели бяха мъртви отпреди хиляди години, а ключът към тези врати сигурно отдавна е безвъзвратно изгубен. Други клопки пък бяха заложени от компании и правителства, които са се надявали да измамат някак неумолимия ход на времето. Сура, Брет и още неколцина знаеха най-важните секрети на системата на „Рипрайз“ и благодарение на тях притежаваха огромна сила.

Средновековният принц Фам Нувен беше очарован от тази мисъл. „Ако само един човек е способен да проникне в първото, най-

основно ниво на някоя универсална за всички система...“ Ако това ниво се използва навсякъде, тогава притежателят на ключа към него ще се превърне във вечен властелин на цялата вселена от познание.

* * *

Изминаха единайсет години, откакто уплашеното тринайсетгодишно момче напусна Канбера.

Сура току-що бе излязла от поредния летаргичен сън. Фам чакаше нейното завръщане с нарастващо нетърпение, още откакто... се затвори в хладилната камера. Имаше толкова много да ѝ разказва, толкова много да ѝ показва и да я разпитва. А когато мигът най-сетне настъпи, той не можа да събере сили да застане край хладилната камера и да я приветства.

Тя го намери в склада за оборудване и екипировка на кърмата — тясно помещение с истински прозорец към звездите отвън. Точно тук го бяха затворили, когато за първи път се качи на кораба.

По тънката стена се разнесе почукване. Той я отмести настрани.

— Здравей, Фам. — Сура му се усмихваше някак особено, пък и изглеждаше твърде необикновено. Толкова млада. В действителност възрастта ѝ си оставаше същата като при влизането в хладилната камера. А Фам Нувен имаше зад гърба си вече двајсет и четири години лично време.

Той я покани с жест да влезе в тясното помещение. Тя се понесе плавно из въздуха, почти се отърка в тялото му, после се обърна и устреми очи в него. Макар да се усмихваше, погледът ѝ остана сериозен.

— Пораснал си, приятелю.

Фам понечи да поклати глава.

— Да, но аз... Ти все още ме изпреварваш.

— Може и така да се каже. Едно е сигурно — ти си двойно по-добър програмист, отколкото аз бих могла да стана някога. Проучих внимателно решението, което си предложил на Сенг за преодоляване на проблемите по време на неговото Бдение.

После двамата седнаха и тя подробно го разпита за работата му през изминалите години. Всички високопарни думи и хвалби, които

готвеше от дълго време насам, излетяха от главата му. Вместо триумфално слово от неговия разказ излезе едно смутено мънкане, заекване и повтаряне на едно и също нещо по няколко пъти. Но Сура сякаш не обърна внимание на това. „*Проклятие! Как мъж от Чуенг Хо си взема жена?!*“ На Канбера го бяха възпитали да вярва в рицарското призвание и благородството на саможертвата... Но колкото повече растеше, толкова по-ясно му ставаше, че правилният подход е съвсем различен: достойният джентълмен просто грабва онова, което желае, стига някой по-силен от него джентълмен вече да не го притежава. Личният опит на Фам в това отношение бе твърде ограничен и недостатъчен: вместо той да приложи наученото, бедната Синди завладя *него*. В началото на последното Бдение се опита да изпробва правилния подход от Канбера върху една от жените в екипажа. Ксина Рао му счупи китката и направи официално оплакване. Сура рано или късно щеше да научи за това.

Тази мисъл окончателно разсея Фам и той се втрени в Сура притеснен и объркан. После изневиделица изтърси онова, което пазеше в тайна за някой специален случай:

— Аз... Смятам да направя пауза между две Бдения, Сура. Най-сетне се реших да използвам хладилната камера.

Тя само кимна сериозно, сякаш изобщо не е подозирала, че рано или късно той ще стигне до това решение.

— Знаеш ли какво ме накара да взема това решение? Можеш ли да се досетиш коя беше капката, от която преля чашата? Случи се преди три години. Ти спеше след Бдение... „*И аз осъзнах колко дълго време има до следващата ни среща.*“ Опитвах се да обработя последните астрономически данни с една наша стара програма, за да направя някои изчисления. За тая работа наистина е необходимо да си добър математик. По едно време съвсем блокирах. Пратих всичко по дяволите, дойдох тук и се заяхах през прозореца. И друг път съм го правил. С всяка изминала година моето слънце грее все по-слабо и това ме плаши.

— Вярвам ти — каза тя. — Не допусках обаче, че оттук можеш да гледаш право навън към звездите.

Тя се оттласна, стигна до тясната врата и угаси светлината.

— Напротив, възможно е — отвърна Фам. — Или поне когато очите ти привикнат към тъмнината. — Сега в помещението беше

тъмно като в рог. Това пред тях беше *истински* прозорец, а не някакъв екран с прекрасна, но несъществуваща гледка. Той се приближи плътно до нея. — Ето, виждаш ли четирите ярки звезди на Копиеносеца. Точно сега орбитата на звездата на Канбера става с един тонг по-дълга. „Глупаво. Тя не познава небето над Канбера.“ — Въпреки това той продължи да говори — празно дърдорене, което прикриваше истинските му чувства. — Но не това преобърна всичко в мен. Моето слънце е една от многото звезди. По-важни са съзвездията — Копиеносеца, Дивата гъска, Голямата мечка. Все още мога да ги разпознавам, но дори техните очертания вече се променят. Приемам този факт с разума си — това все някога трябваше да се очаква. Превръщам съм в математически изчисления много по-сложни явления от тази промяна. И въпреки това тя ме потресе. За единайсет години изминахме толкова много път, че цялото небе се промени пред очите ми. Само по това разбирам колко далеч сме вече от моя роден свят. И колко дълъг път все още ни предстои.

Фам направи широк жест в мрака и дланта му леко докосна правилната извивка на ханша й. Той едва не се задави. Ръката му остана прикована към това място, после внимателно докосна голата плът точно над талията. Как не го забеляза досега — блузата й се бе вдигнала нагоре и откриваше кръста. Ръката му обгърна талията й, погали плоския корем и продължи нагоре, чак докато стигна топлата мекота на гърдите. Направи го с жест, сякаш заграбва нещо — по-деликатно, но пък съвсем недвусмислено.

Реакцията на Сура бе също толкова незабавна, както и тази на Ксина Рао. Тя се извърна и гърдите й се опряха в дланта и на другата му ръка. Преди Фам да успее да се отдръпне, пръстите й вече галеха врата му, накланяйки главата му напред и надолу за една... дълга и упоителна целувка. По тялото му пробягаха тръпки — там, където устните му докосваха нейните; където ръката му усещаше плътта й; където кракът й се провря между бедрата му.

Сега тя издърпваше неговата риза от колана на панталоните, притискайки тяло плътно към неговото. После за миг се откъсна от устните му и тихо се засмя.

— Божичко! Чакам те да ми паднеш в ръцете, още откакто навърши петнайсет!

„Тогава защо се бави чак досега? През цялото време съм бил в твоята власт.“ Това беше и последната свързана мисъл, която мина през главата му. В мрака наоколо заплуваха много и очарователни въпроси: какво да използват за опора, как да съединят в едно мекотата и твърдостта. Носеха се леко от стена към стена и горкият Фам сигурно никога не би открил пътя, ако не беше неговата партньорка и водач.

После тя запали светлините и му показва как може да го направи в хамака. След това още веднъж на загасена светлина. Мина много време, докато двамата най-сетне се отпуснат изтощени в безтегловността. Умиротворение и радост. Тялото ѝ изпълваше ръцете му. Звездните лъчи ги покриваха с вълшебна пелена, която грееше все по-ярко. Нейното сияние караше очите на Сура да блестят в тъмното, открояваше белотата на зъбите ѝ. Тя се усмихваше.

— Прав беше за звездите — каза. — Ставаш някак по-смирен и покорен, когато видиш как отлитат далече назад. Така осъзнаваш колко сме нищожни.

Фам я притисна нежно до себе си. Беше толкова блажен и омаян, че не му се мислеше какво е казал преди.

— Да, наистина е плашещо. Но като се замисля си давам сметка, че с помощта на корабите и хладилните камери ние сме извън тяхната власт. Значи сме способни да превърнем вселената в каквото пожелаем.

Ослепителната усмивка на Сура стана още по-широка.

— О, Фам, май изобщо не си се променил. Спомням си ясно първите ти дни на борда, когато още не можеше да вържеш едно свястно изречение. Тогава настояваше, че Чуенг Хо е империя, а аз се опитвах да те убедя, че сме просто търговци и нищо повече.

— Помня, макар все още да не го проумявам. От колко време съществува Чуенг Хо?

— Името означава търговска флота. Има я отпреди две хиляди години.

— Значи е просъществувала по-дълго, от която и да е друга империя.

— Да, но една от причините за това дълголетие е, че не сме империя. Единствено непромененото ни занимание създава илюзията, че сме вечни. Чуенг Хо отпреди две хиляди години са говорили съвсем

различен език от сегашния, а и културата им по нищо не прилича на нашата. Всичко е въпрос на процес, а не става под натиска на някакво правителство или друга власт.

— Вие сте просто група хора, които се занимават с една и съща дейност, така ли?

— Точно така.

Фам замълча за известно време. Тя май наистина отказваше да разбере очевидни неща.

— Добре, да приемем, че положението е такова, каквото твърдиш. Не осъзнаваш ли обаче каква сила притежавате? Владееете свръхразвити технологии, простиращи се на стотици светлинни години в космоса и на хиляди години във времето.

— Не си прав. Все едно да кажеш, че морският прибой управлява света, защото го има навсякъде, притежава собствена мощ и очевидно действа по някаква схема.

— Бихте могли да създадете мрежа като онази във флота, която използвахте на Канбера.

— Светлинната скорост, Фам — не забравяй за нея. Нищо не е по-бързо. Нямаме представа с какво се занимават търговците в другия край на Обитаваното от хора космическо пространство. А ако до нас все пак достигне някаква информация, то тя е с вековна давност. Единственото, което си видял, е мрежата на борда на „Рипрайз“; единственото, което си изучавал, е как действа ограничената мрежа на нашата флота. Съмнявам се, че изобщо си даваш сметка каква мрежа е необходима, за да обслужва цяла планетарна цивилизация. Ще видиш Намджем. Всеки път, когато посещаваме подобно място, губим част от екипажа си. Планетарна мрежа, чрез която можеш да влезеш във връзка с милиони хора за милионна от секундата — ето това е нещо напълно чуждо за теб. Готова съм да се обзаложа, че когато стигнем Намджем, ти също ще ни напуснеш.

— Никога...

Но Сура вече го прегръщаше, гърдите ѝ се притискаха в него, ръката ѝ се плъзгаше надолу към корема му, достигайки целта. Отговорът на Фам беше погълнат от мощния импулс, с който отвърна тялото му.

Фам се пренесе в кабината на Сура. Двамата прекарваха толкова дълго време заедно, че накрая дежурните взеха да го подкачат, че е „отвякъл техния капитан“. Всеки миг, прекаран със Сура Вин, се превръщаше в извор на несекваща радост за Фам. Връзката им обаче не беше само задоволяване на плътските желания. Двамата говореха ли говореха, спореха ли спореха... Без край. Накрая взеха решение как ще живеят оттук нататък.

Понякога се сещаше за Синди. И двете със Сура не чакаха той да ги покорява, а сами направиха първата крачка, променяйки и възгледите, и живота му. И двете го учеха, спореха с него, вбесяваха го и го омагьосваха. Двете жени в живота му обаче бяха различни като лятото и зимата, като езерцето и океана. Синди се застъпи за него, рискувайки живота си, изправи се сам-самичка срещу въоръжените до зъби кралски хора. Дори в най-смелите си мечти Фам не можеше да си представи Сура Вин да заложи живота си на карта заради него. Не, Сура беше изключително разумна и предпазлива. Именно тя предвиди какви ще са рисковете от оставането им на Канбера и прецени, че е малко вероятно да постигнат успех. Освен това спечели на своя страна достатъчно хора, така че накрая изпроси кораб от съвета на флотата и напусна Канбера. Сура Вин планираше за дълго време напред, предвиждайки опасности, които никой друг не забелязваше. Тя гледаше да избегне опасността. Не успее ли обаче, посрещаше я очи в очи. И въпреки това тя стоеше по-долу от Синди в обърканата ценностна система на Фам... Но и много по-високо в същото време.

Сура никога не прие присърце идеята му за междузвездно кралство на Чуенг Хо. Тя не просто я отхвърли, а го отрупа с книги — по икономика и история, чийто списък запълни цяло десетилетие от неговата и без това натоварена програма. Всеки разумен човек би приел нейната гледна точка; и преди имаше случаи на „очевидни неща“, за които после се оказваше, че Фам Нувен е отсъдил погрешно. Но у него все още живееше старият инат. Може пък сега не той, а Сура да греши.

— Можем да изградим междузвездна мрежа. Но тя просто ще бъде... бавна.

Сура се разсмя.

— Аха! Така значи — бавна. Така че едно здрависване да трае хиляда години!

— Е, очевидно протоколът ще трябва да се промени. А и принципът на използване на мрежата — също. Но с нейна помощ природата на търговските взаимоотношения би могла коренно да се промени в нещо много по-голямо и печелившо. — Той едва се удържа да каже по-могъщо и силно, но знаеше, че тя просто ще му се надсмее заради средновековния начин на мислене. — Тогава ще можем да поддържаме една плаваща база данни за клиенти.

Сура разтърси глава.

— Само дето информацията в нея ще изостава с десетилетия, дори с хилядолетия.

— Можем да установим стандарти за човешкия език. Програмните стандарти на нашата мрежа ще надживеят което и да е правителство на клиентите ни. Така търговската култура ще съществува вечно.

— Но Чуенг Хо е само една риба в безкрайното море от търговци... О! — Фам усети, че най-сетне е успял да преодолее бариерата на нейното неразбиране. — Значи ти мислиш, че „културата“ на разпространение ще превърне всички участници в търговци, така ли?

— Да, да! Освен това бихме могли да кодираме част от информацията, за да устоим на конкуренцията. — Фам лукаво се усмихна. Онова, което му хрумна, не би могло да се роди в главата на малкия Фам; за него не би се досетил дори неговият баща — кралят на цял Нортланд. — Всъщност някои от предаванията може и да не са шифровани. Като стандартите за езиковия материал и най-ниското ниво на библиотеките например. Чел съм историята на Клиентите. Още от времето на Старата Земя единственото вечно нещо е кръговратът: възникването на цивилизациите и техният крах; появата на живот и пълното изчезване на човешкия род в някои определени райони. След време преносът на данни по мрежата на Чуенг Хо би могъл да изличи от историята всички тези колебания.

Сура продължаваше да кима с глава, но погледът ѝ беше обърнат някъде дълбоко навътре в нея.

— Прав си. Ако се справим, накрая ще имаме установени взаимоотношения с Клиентите, които говорят *нашия* език, съобразяват се с търговските ни нужди и закони и използват *нашата* програмна

среда... — Тя се втренчи в него. — На теб май още ти се върти в главата идеята за империя, а?

Фам само се усмихна в отговор.

Въпреки че все още имаше хиляди възражения, Сура все пак успя да улови духа на неговата идея. Пречупи я през своя опит и сега цялото ѝ въображение беше ангажирано с нея. С течение на времето възраженията ѝ постепенно взеха да се превръщат в предложения, а споровете им — в градивни разговори.

— Ти си луд, Фам... Но сега това е без значение. Сигурно само един луд средновековен човек може да бъде толкова амбициозен. То е като... Както навремето сме създали цивилизация почти от нищото. Сега имаме шанс да създадем свои митове, наши обичаи. И те ще се превърнат в постамент за всичко живо наоколо.

— Освен това ще надделеem над всички конкуренти.

— Боже мили — тихо въздъхна Сура. (Това беше малко преди да провъзгласят Бога на цялата търговия и да измислят пантеона на подчинените му божества.) — Да знаеш, че Намджем е идеалното място за начало на всичко това. Те притежават всички предимства на една напреднала цивилизация, но вече започват бавно да западат и стават цинични. Пропагандните им технологии са толкова добри, колкото и в повечето други човешки общества. Нашето предложение може да звучи малко налудничаво, но е направо банално в сравнение с рекламните кампании по тяхната планетарна мрежа. Ако братовчедите ми са все още в пространството около Намджем, те сигурно ще влеят доста средства в операцията. — Тя се разсмя, весело и почти по детски. Фам внезапно осъзна колко я е потискала мисълта за фалита. — Дявол да го вземе, накрая ще се окаже, че дори излизаме *на печалба!*

През остатъка от Бдението те съвсем отпуснаха юздите на своето въображение, изобретателност и плътска страст. Фам предложи идеята за комбинирано отлъчи и вълни радио; за програмни схеми, които да свързват семейства и цели родове през вековете. Сура прие повечето негови идеи за дизайна, а в очите ѝ се четеше почуда и огромно блаженство. Що се отнася до предложението му за генното инженерство, плановете на Фам за наследствените благородници и

военните флоти само я разсмяха, а той не се опита да я разубеждава. И сам знаеше, че стане ли дума за човешките ресурси и обществени отношения, той си беше все още тринайсетгодишно средновековно момче.

Накрая се оказа, че Сура по-скоро благоговее пред него, отколкото го покровителства и напътства. Фам помнеше добре и последния им разговор, преди да се реши да влезе в хладилната камера за първи път. Сура коригираше термометрите на радиоактивните охладители и проверяваше хипотермичните лекарства.

— Ще се събудим почти едновременно, Фам. Аз ще те изпреваря само със стотина Ксек. — Тя се усмихна и той почувства как погледът ѝ внимателно го погали. — Не се безпокой.

Фам можеше да отвърне нещо насмешливо, но вътрешно наистина се чувстваше неспокоен. Тя продължи да бърби непрекъснато, докато той влизаше в камерата — безкраен монолог за бъдещите им планове и мечти, откъде ще започнат, щом веднъж стигнат Намджем. Най-накрая вече нямаше какво повече да каже. Тя се поколеба. После се наведе над него и го целуна леко по устните. Усмивката му стана иронична, но тя също гледаше с насмешка на чувствата, които я вълнуват в този момент.

— Леки сънища, мой сладък принце.

После си тръгна, а той усети въздействието на хапчетата. Изобщо не почувства студ. Последната му ясна мисъл се зарея някъде назад в миналото. В неговото детство на Канбера баща му беше само някаква далечна фигура на непознат властник, а братята и сестрите с всяка изминала година се превръщаха в грозяща живота му опасност. Синди... Изгуби Синди без дори да осъзнае това. Виж Сура Вин — с нея се чувстваше като пораснало дете пред своя любящ родител; изпитваше влечение като съпруг към съпруга; като към най-близък приятел, какъвто може да си пожелае всяко човешко същество.

Сура Вин въплъщаваше всички тези образи. А както се надяваше, през остатъка от дългия си живот щеше да остане негов приятел, макар че в началото го предаде. Въпреки това беше добра и искрена жена.

Някой внимателно го разтърси и помахна с ръка пред лицето му.

— Ей, Тринли! Фам! Тук ли си още?

Беше Джау Ксин и изглеждаше загрижен.

— Ъ? Да, да, всичко е наред.

— Сигурен ли си? — Ксин продължи да го изучава внимателно още известно време, после плавно се понесе обратно към мястото си. — Един мой чичо гледаше с такъв празен поглед, какъвто имаше ти преди малко. Беше получил удар и...

— Добре, добре, аз обаче се чувствам отлично. Никога не съм бил в по-добра форма. — Фам отново заговори с обичайния си тон на самохвалко. — Просто се бях замислил за нещо.

Думите му предизвикаха бурен смях около масата.

— Замислил се значи, а? Много лош навик, Фам, старо момче такова!

След няколко мига загрижеността им съвсем изчезна. Фам се заслуша в разговорите и от време на време се включваше с по някое шумно изразено мнение. Често му се случваше да сънува с отворени очи, още откакто напусна Канбера. Мечтите и планове за бъдещето така го завладяваха, че губеше връзка с реалността. Навремето беше провалял не една сделка именно поради тази си слабост.

С крайчеца на окото забеляза, че Киви е изчезнала. Детството на момичето много приличаше на неговото. Вероятно това беше причината за силно развитото ѝ въображение и нейната инициативност сега. Понякога се чудеше дали и на стрентманианските деца разказват същите приказки, каквито беше научил на борда на „Рипрайз“. Само че за разлика от сегашната мисия, когато корабът на Чуенг Хо достигна крайната точка на онова дълго пътешествие, всичко потръгна като по вода. Бедната Киви намери тук само смърт и предателство. И въпреки това още се държеше...

— Вече може да се каже, че разполагаме с добър превод. — Тръд Силипан отново се беше върнал на темата за Паяците. — Знам го, защото отговарям за преводачите от „умните глави“ на Рейнолт. — Той беше по-скоро нещо като отговорник за реда, отколкото важна клечка в екипа, но никой не се реши да го каже гласно. — Обзалагам се, че оттук нататък всеки ден ще научаваме по нещо важно за цивилизацията на Паяците.

— Не е много сигурно, Тръд. Повечето смятат, че това е западна колония на някоя друга цивилизация. Но ако Паяците

наистина са пръснати навсякъде из вселената, тогава защо досега не сме засекли техни радиоизлъчвания?

— И преди сме попадали на подобни явления — намеси се Фам. — Най-вероятно Арахна е колония. Тази система има твърде враждебна среда — невъзможно е животът тук да е възникнал по естествен начин.

— Сигурно бедните създания нямат свой Чуенг Хо — обади се друг.

Около масата отново се разнесе бурен смях.

— Точно така, иначе в ефира би се вдигнал голям радиошум. Не бихме могли да пропуснем такова нещо.

— Възможно е другите да са далеч оттук — като Фъфленето на Персей например...

— Или пък са толкова напреднали, че изобщо не използват радиото. Забелязахме Паяците тук, само защото сами ни се изпречиха на пътя.

Това беше много стар спор около една мистерия, възникнала още в Епохата на изгубените илюзии. Той стана и основна причина за организиране на експедиция до Арахна, което пък привлече Фам в нея.

Но тук Фам откри нещо неподозирано, което беше толкова значимо, че въпросът откъде в действителност произлизат Паяците се превърна във второстепенна тема за него. Той се сблъска с Фокуса. Чрез него Новородените превръщаха своите най-светли умове в завладени от една-единствена тема машини за произвеждане на решения. Благодарение на тях некадърник като Тръд Силипан получаваше симултанен превод от напълно непознат език само с едно натискане на копчето. А чудовищата от рода на Томас Нау притежаваха хиляди вечно будни очи, които вместо него дебнеха непрекъснато и не пропускаха дори най-дребната подробност. Фокусът осигуряваше на Новородените власт, с каквато дотогава не беше разполагал никой; изкусност, която надминаваше и най-съвършената машина; търпение, непостижимо за което и да е човешко същество. Това бе една от Изгубените илюзии. Но те я бяха постигнали.

Наблюдавайки скришом самоувереното държание на Силипан, Фам прецени, че е дошло време за следващия етап от неговия план. По-низшите сред Новородените го приемаха безрезервно. Нау го закриляше, даже често коткаше стария човек, надявайки се той да му

послужи като ключ към военните тайни на Чуенг Хо. Ето защо беше крайно време да научи нещо повече за Фокуса. Можеше да поразпита Силипан или пък Рейнолт... А някой ден ще се добере и до техническите подробности.

Фам се опита да построи цивилизация, простираща се по цялото Обитавано от хора космическо пространство. Няколко века тази идея му изглеждаше напълно осъществима, а началото беше наистина успешно. Накрая обаче го предадоха. А Фам отдавна знаеше, че предателството води до пълен провал. Онова, което направиха Сура и останалите за него при Зева Бризго, бе наистина неоценимо. Междузвездната империя обхващаше твърде голямо пространство и се простираше в голям период от време. За толкова мащабно начинание обаче не беше достатъчно да е просто добро и справедливо. Нужна е и проницателност.

Фам вдигна колбата „Лед и диаманти“ в негласен тост за уроците от миналото и обещанията на бъдещето. Този път щеше да се постарее делото му не само да потръгне добре, но и да завърши успешно.

18.

Първите две години лично време на Езр Вин след атаката се равняваха на близо осем години реално време. Подобно на всеки добър капитан от Чуенг Хо, Томас Нау използваше времето на дежурствата за подобряване и развитие на средата, в която живееха. Киви и нейният екип прекараха най-кратко в хладилните камери, но дори те изоставаха с работата.

Анне Рейнолт също не даваше миг покой на своите астрофизици. Светлината на Изчезващата продължаваше да се придържа към кривата, позната от миналото. За някой непрофесионален наблюдател звездата изглеждаше нормално слънце, чийто състав е главно от водород, а повърхността ѝ е изпъстрена с петна. В началото директор Рейнолт държеше учените на по-свободен режим, очаквайки да настъпи активния за Паяците период. Радиоемисиите на военните от Арахна се възобновиха още на първия ден след Изгрева, независимо че повърхността на планетата беше забулена от унищожителната гореща пара и ураганните бури в годините на Новото слънце. Очевидно последната фаза на Изчезващата беше прекъснала някаква локална война. За година-две се появиха дузина точки на радиоизлъчване върху двата континента на планетата. Тези същества трябваше на всеки два века да подновяват почти изцяло структурите си на повърхността. По оскъдните данни, с които разполагаха личеше, че са много умели в това. Всеки път, когато въздушните течения разкъсваха облаците, отдолу се виждаха все нови градове и пътища.

През четвъртата година точките на радиоизлъчване вече наброяваха две хиляди — класически модел на стационарни трансмитери. От този момент нататък Триксия Бонзол и останалите лингвисти минаха на утежнен режим на дежурства. Екипът им за първи път имаше случай да работи върху запис с по-голяма продължителност.

Когато Бденията им съвпадаха — а сега това се случваше много по-често — Езр посещаваше Триксия Бонзол всеки ден. Отначало тя се държеше отчуждено и сякаш изобщо не го чуваше — разговорите на

Паяците изпълваха цялото пространство в работната ѝ стая. Звуците приличаха на пронизително пищене, докато Триксия и другите фокусирани лингвисти не откриха най-накрая къде в акустичния спектър се намира нормалният говор на Паяците. Тогава намериха и подходящите символи — звукови и визуални, необходими за понататъшните им проучвания. Накрая Триксия разполагаше с пълен набор от данни, за да работи спокойно.

Едва тогава започна истинският превод. Фокусираните лингвисти на Рейнолт се ловяха за всичко, до което можеха да се доберат. Всеки ден превеждаха поредица от думи, обединени в полуразбираеми текстове. Триксия обаче се оказа най-добрият професионалист сред тях. Това си пролича още от самото начало. Благодарение на нейната работа върху текстовете по физика стана първият и най-съществен пробив. Нейна беше заслугата и за напасването на почти две трети от писмените образци с говоримия език, извлечен от радиопредаванията. Триксия Бонзол вече превъзхождаше дори лингвистите на Чуенг Хо; колко би се гордяла, ако можеше да го осъзнае.

„Тя е крайно необходим специалист.“ Рейнолт изрече това с характерния за нея равен тон, лишен от всякаква емоция. Той не се променяше, независимо дали казаното е похвала или безмилостна присъда. Рейнолт просто отбелязваше фактите. Триксия Бонзол едва ли щеше да бъде освободена преждевременно, както стана с Хънт Уен.

Езр се стараеше да изчете всички материали, подадени от преводачите. Отначало те представляваха грубо съчленен езиков материал. В него всяка дума би могла да се подмени с многобройни нейни значения, а всяка фраза — с близки по смисъл словосъчетания. С всяка Мсек обаче преводите ставаха все по-разбираеми. Арахна беше населена с живи същества и пред очите им техните думи постепенно добиваха значение.

Някои от фокусираните лингвисти не успяха да надскочат нивото на анотатния превод. Те оставаха на нивото на най-повърхностния слой от смисъла и не правеха повече усилия да уловят духа в речта на чужденците. Може пък и това да бе напълно достатъчно. Сега вече знаеха със сигурност, че Паяците нямат информация за каквато и да е предшестваша ги цивилизация.

— Нямаме никакви сведения за техни Златен век на технологиите.

Нау погледна скептично към Рейнолт.

— Това само по себе си е вече твърде подозрително. Дори на Старата Земя са съществували поне митове за далечното минало.

Ако можеше да се твърди, че съществува свят, от който са произлезли всички те, това несъмнено бе Старата Земя.

Рейнолт сви рамене.

— Пак повтарям — упоменаването на отмрели развити цивилизации е под допустимото ниво на правдоподобност. За пример бих посочила факта, че в този свят археологията се смята за занимание без всякакво научно значение.

Това съвсем не приличаше на отчаяния стремеж да бъде възстановено величието на отминалите времена, какъвто се наблюдаваше при западните колонии.

— Излиза, че Заразата е заличила всичко — обади се Ритцер Брюхел. — Ако не можем да изровим нищо от миналото на тия приятели, значи всичките ни усилия са били напразни.

„Жалко, че не си предвидил и такъв изход преди да се включиш в експедицията“, помисли си Езр.

Нау явно остана разочарован — личеше си по киселото му изражение. Въпреки това сръза Брюхел.

— Все още разполагаме с резултатите на д-р Ли — погледът му се стрелна към представителите на Чуенг Хо, насядали в другия край на масата.

Езр можеше да се обзаложи, че през ума на Нау мина и друга мисъл, но той не я сподели гласно с тях. *„Освен това владеем флотската библиотека на Чуенг Хо и най-добрите специалисти на Спекулантите, които да ни разкрият тайните ѝ.“*

Триксия вече позволяваше на Езр да я докосва понякога. Случваше се дори да я реши, но в повечето случаи се задоволяваше само да постави ръка на рамото ѝ. Сигурно причината за това бе, че се застоява твърде дълго в работната ѝ стая; изглежда Триксия вече го приема като част от мебелировката или като някоя от машините, които се активират от човешки глас. Тя работеше с шлем и това понякога му

създаваше илюзията, че гледа към него. Дори отговаряше на неговите въпроси, стига да не се отклоняваха от темата на Фокуса и да не прекъсваха разговорите с нейните колеги и компютрите.

В стаята на Триксия почти през цялото време цареше полумрак, за да не се напрягат ненужните за работата ѝ сетива. Тя само слушаше и превеждаше. Още неколцина от преводачите работеха по този начин, изличавайки разликата между себе си и машините. Вин обаче предпочиташе да си мисли, че това не се отнася за Триксия. И тя като всички останали анализираше отново и отново получените данни. Само че нейната цел не бе само да прибави още няколко интерпретации относно някоя синтактична структура. Триксия се опитваше да вникне в начина на мислене на тези, които говореха; да проникне в съзнанието на съществата, за които Арахна бе съвсем нормално и познато място. Ето защо преводите на Триксия Бонзол се превръщаха в... изкуство.

Само че изкуството беше последното нещо, което вълнуваше Анне Рейнолт. Отначало тя нямаше много поводи да се оплаква. Преводачите избираха алтернативни ортографи за предаването на получената информация; те представяха глифове x и q с диграфи. Това правеше преводите им да изглеждат малко тромави и остарели. За щастие тази странна схема не беше дело на Триксия. За сметка на това обаче тя въведе много по-дръзки иновации и съмнителни новости.

В един ужасен ден Рейнолт заплаши, че ще забрани на Езр да посещава Триксия в работната ѝ стая, а това значеше, че ще го откъсне от живота ѝ.

— Вие пречите на работата ѝ, Вин. В резултат на това тя ми предлага някакви твърде метафорични преводи. Погледнете само имената: Шерканер Ъндърхил, Джейберт Ландерс. И пренебрегва сложността на материала, която всички други преводачи потвърждават. На някои места дори предлага срички, които нямат никакъв смисъл.

— Тя прави това, което се очаква от нея, Рейнолт. Явно вие твърде дълго сте ползвали само автоматика.

Имаше едно сигурно нещо при Рейнолт: макар да беше ужасно невежа дори за стандартите на Новородените, тя поне не бе отмъстителна. Допускаше дори да спорят с нея. Но ако наистина му забранеше да вижда Триксия...

Рейнолт го гледа мълчаливо известно време.

— Ти не си лингвист.

— За сметка на това съм Чуенг Хо. За да станем това, което сме, трябваше да проникнем в същността на хиляди човешки култури и няколко, създадени от нечовеци. За разлика от нас хората ви са сврени в един ъгъл на Обитаваното от човеци космическо пространство, а всичките ваши диалекти се базират на емисиите ни по мрежата. Сигурно не си давате сметка, че съществуват много и коренно различни езици.

— Напротив! Ето защо нейното смешно опростяване е неприемливо за нас.

— Вие имате нужда от хора, които да вникнат в начина на мислене на непознатите същества. Те трябва да отделят най-същественото, което ни различава от тях. Затова предложените от Триксия имена на Паяците ви звучат глупаво. По всичко личи, че групата на „Съглашението“ е съвсем наскоро възникнала култура. Ето защо техните имена все още пазят смисъла и значението си във всекидневния език.

— Това обаче не се отнася за всички с изключение на личните имена. В действителност езикът на Паяците обединява личните и фамилни имена. Прилича на нещо като развален телефон.

— Пак повтарям, че Триксия работи на пълни обороти. Готов съм да се обзаложа, че личните имена произлизат от по-стари езици. Обърнете внимание — нарицателните също имат свое четливо значение.

— Точно така. Именно това е най-лошото. Някои сякаш са заимствани от ладиле и аминезе. Пък и всички тия „часове“, „инчове“ и „минути“ едвам се разчитат и са напълно непроизносими.

Езр имаше свои проблеми с влудяващите части от езика ладиле, но нямаше намерение да ги споделя с Рейнолт.

— Според мен Триксия е открила нещо, което се съотнася към нейния превод така, както аминезе и ладиле се съотнасят с несе — езикът, на който говорим двамата с вас.

Известно време Рейнолт не каза нито дума, гледайки празно пред себе си. Често това означаваше, че разговорът е приключил, но тя не си е дала труда да го освободи. Само в редки случаи показваше, че тя с всички сили се старее да проумее казаното.

— Може би искате да кажете, че тя е минала на по-високо ниво при превода и се опитва да предаде казаното от чужденците в съответствие с нашето мислене и самосъзнание.

Заклучението беше типично за Рейнолт — тромаво изказано, но изключително точно като мисъл.

— Да! Точно така! Вие все още държите преводите да са придружени с всички допълнителни обяснения, изключения и противоречия, въпреки че е време да разширим представата си за езика и света на Паяците. Едно от най-важните правила на добрите търговски взаимоотношения е да подходиш добронамерено към своя партньор, да се опиташ да вникнеш в неговите потребности и да предугадиш очакванията му.

Явно Рейнолт се беше вслушала в съвета му, защото Нау одобри опростените преводи на Триксия и дори се примири със старомодното звучене на ладиле. С течение на времето останалите преводачи също започнаха все по-смело да ползват нововъведенията на Триксия. Езр се питаше дали някой от нефокусираните Новородени е достатъчно компетентен, та да оцени нивото на преводите. Въпреки че продължаваше да се изказва авторитетно и самоуверено, Езр започна да се чувства все по-неуверен и объркан: преводите на Триксия бяха като извадени от времената на Зората на цивилизацията, в чиято история тя се ровеше точно преди атаката. За Нау, Брюхел и Рейнолт те сигурно звучаха твърде чуждестранно. Но за Езр това беше тясната му специалност — той откриваше твърде много подозрителни прилики и съмнителни съвпадения между лексиката на Паяците и езика на човечеството от Зората на цивилизацията.

Триксия обикновено пренебрегваше външния вид и физическите особености на Паяците. Това можеше да е и за добро — повечето хора изпитват непреодолимо отвращение към тези насекоми. Но въпреки това трябваше да се отчете, че по строежа на тялото тези създания нямат *нищо общо* с човешката раса. Имаха необикновени форми и начин на живот, различаващи се от която и да е друга позната на човечеството цивилизация. Някои от крайниците им по функция отговаряха на човешките челюсти; освен това не притежаваха нищо, което поне далечно да напомня ръце и пръсти. Имаха само крака, с помощта на които манипулираха с различни предмети. Всичко това убягваше от вниманието при преводите на Триксия. Тук-там в тях се

споменавахе за „заострената ръка“ (най-вероятно сгънатия преден крайник, който напомняше на писец), за предни или средни ръце, но с това се изчерпваше всичко. В училище Езр често попадаше на неясни по смисъл преводи, но те бяха дело на специалисти с богат личен опит, работили десетилетия в културната среда на съответния Клиент.

Детските радиопрограми, както ги определи Триксия, бяха находка в света на Паяците. Тя преведе заглавието на една от тях като „Наука за деца“. Програмата се оказа най-добрият източник на информация за Паяците. Радиошоуто представляваше чудесна комбинация от научна терминология (в която хората вече имаха задоволителен напредък) и разговорен език. Никой обаче не разбра дали това предаване има за цел да обучава децата под формата на игра или просто служи за развлечение. Нищо чудно накрая да се окаже, че е средство за обучение на новобранците в армията. Въпреки това предложеното от Триксия заглавие завладяваше въображението и придаваше на всичко казано след това някакво невинно очарование. В преводите на Триксия Арахна приличаше на вълшебна приказка от Зората на цивилизацията. Понякога Езр прекарваше по цял ден с нея, а тя не проронваше нито дума, защото фокусът ѝ беше толкова стеснен, че отхвърляше всичко свързано с човешките същества... В такива дни Езр се питаше дали тези преводи не са плод от труда на една Триксия, запратена в миналото, окована с веригите на най-жестокото робство на всички времена, която въпреки всичко надава вик за помощ. Светът на Паяците беше единственото място, в което Фокусът ѝ позволяваше да надзърне. Може би тя нарочно го преобразяваше, създавайки си един щастлив и мечтан свят. Единственият, който ѝ оставаше.

19.

Слънцето достигна средата на фазата и Принстън почти изцяло възвърна обичайния си блясък и красота. По време на захлаждането, което предстоеше, щяха да се появят още нови постройки и открити театри, отново щеше да действа Дворецът на Чезнещото слънце и университетската ботаническа градина. През 60//19 градският план, проектиран преди поколения, беше напълно възстановен, централната делова част — завършена, а университетът провеждаше целогодишни занимания.

За другото обаче година 60//19 се различаваше от 59//19 и нямаше нищо общо с десетата година на поколенията преди тях. Светът навлизаше в Научната ера. Речните долини, където доскоро се простираха оризищата на фермите, сега бяха превърнати в летища. Навсякъде по хълмовете около градовете се издигаха радиокули. Нощем отдалече можеха да се видят техните предупредителни червени светлини.

През 60//19 повечето от градовете на Съглашението, както и мегаполисите на Тийфщадт и Сродниците, се преобразяваха с еднакви темпове, докато по-малките селища на бедните нации изоставаха значително зад тях. Но дори по стандартите на новото време Принстън си оставаше много специално място. В него се случваха неща, които не можеха да се видят с просто око; тук бяха хвърлени и първите семена на една още по-велика промяна.

Хрункнер Юнърбай долетя в Принстън през една дъждовна пролетна утрин. Таксито на летището го откара от брега на реката чак до центъра на града. Юнърбай беше роден в Принстън и неговата стара конструкторска фирма също бе тук. Той пристигна преди повечето от магазините да отворят; покрай таксито му от време на време се мяркаха само улични чистачи. Прохладният ситен дъждец покри магазини и дървета с разноцветни капчици. Хрункер особено харесваше стария център на града, където повечето от каменните

основи на постройките бяха преживели три-четири поколения. Даже новите бетонни надстройки на сградите и тухлените горни етажи бяха съобразени с архитектурата на едно отминало време, което вече никой не помнеше.

Таксито отмина центъра и навлезе в квартал със съвсем нови постройки. Тази земя доскоро принадлежеше на кралската фамилия, но правителството я продаде, за да финансира Великата война, която последното поколение наричаше просто войната с тийфърите. Някои части на новия квартал бяха застроени в падини с отвесни склонове, други — по хълмовете около тях. Там се издигаха най-елегантните къщи. Таксито започна да се катери по един от стръмните склонове, приближавайки едва-едва най-високото място на новото предградие. Върхът беше обрасъл с папрати, сега мокри от дъжда. Тук-там между гъстите листа прозираха стените на къщи.

Градинската порта се отвори тихо съвсем сама, без наоколо да се мерне пазач или портиер. Хм. Насреца му се издигаше някакъв дяволски разкошен палат.

Шерканер Ъндърхил го чакаше на алеята за автомобили. Изглеждаше никак не на място пред колонадата на огромната входна врата. Дъждът се беше превърнал в прохладен воден прашец, но въпреки това Ъндърхил разпъна чадър, когато тръгна да посрещне Юнърбай.

— Добре дошъл, сержант! Толкова години вече се опитвам да ви примамя в малката си къщичка на хълма и ето че най-сетне успях.

Хрункнер само повдигна рамене.

— Имам толкова много да ви показвам... Ще започнем обаче с два малки, но изключително важни обекта. — Той прибра чадъра, а след миг от козината на гърба му се подадоха две малки глави. Бебетата се държаха здраво за баща си. Бяха на възрастта на нормални деца по време на Най-светлия период и тъкмо навлизаха във фаза, когато са най-сладки и очарователни. — Малкото момиченце е Рапса, а момченцето се казва Хрункнер.

Хрункнер пристъпи напред, опитвайки се да изглежда непринуден. „Сигурно са нарекли детето Хрункнер само заради нашето старо приятелство. О, Боже на убежището!“

— Много ми е приятно да се запознаем.

Дори в най-добрите си времена Юнърбай не успя да намери правилен подход към децата — вместо да ги отглежда, той ги тренираше по военному. Това донякъде би извинило скованото му държание.

Децата явно усетиха неговата антипатия и срамежливо се скриха отново в козината на баща си.

Шерканер го въведе в къщата, бъррейки непрестанно колко много неща имал да му показва и колко е хубаво, че Хрункнер най-сетне ги е посетил. Годишите бяха променили Ъндърхил, най-малкото физически. От болезнено крехкото му телосложение нямаше и помен — вече беше преживял няколко смени на козината. Гърбът му имаше гъсто окосмяване, както обикновено става при бащинство — нещо твърде необичайно за тази фаза на слънцето. Треперенето на главата и предната част от тялото му беше още по-видимо, отколкото си го спомняше Юнърбай.

Прекошиха преддверие с размерите на хотелско фоайе и се спуснаха по вита стълба, от която се виждаха просторните крила на „малката къщичка на хълма“ на Шерканер. Наоколо сновяха много хора, най-вероятно прислужници, макар да не носеха ливреи, задължителни за домовете на супербогаташите. Мястото напомняше по-скоро държавна или корпоративна собственост. Юнърбай прекъсна неспирното бърборене на своя домакин с думите:

— Всичко това е само прикритие, нали, Ъндърхил? Кралят никога не е продавал мястото на хълма, само е променил неговото предназначение.

Най-вероятно в щаб на разузнаването.

— Не, напротив. Аз наистина притежавам тази земя; сам я купих. Но, хм... Давам много консултации, а Виктъри — искам да кажа Разузнавателните служби на Съглашението, прецениха, че тук ще е най-сигурно да установят своите лаборатории. Ела, ще видиш какво исках да ти покажа.

— Точно това е главната цел на моето посещение, Шерк. Според мен ти не работиш в правилна посока. Успя да убедиш Короната да хвърли всички сили в... Предполагам, че тук навсякъде можем да говорим свободно, нали?

— О, да, разбира се.

В други случаи Юнърбай не би се задоволил с такова нехайно уверение, но сега и сам виждаше колко грижливо се охранява мястото. Вътрешната архитектура беше по проект на Шерканер — логаритмичната спирала на главните помещения го доказваше. Но имаше и отделения, където личеше почеркът на Виктъри: телохранителите — той най-сетне разбра какво е истинското предназначение на суетящите се наоколо хора — бяха навсякъде; освен това изчистеният и елегантен дизайн на килимите и стените показваха нейния вкус. Къщата несъмнено беше също толкова сигурна и строго охранявана, колкото и лабораторията на Юнърбай в Териториалното командване.

— Хубаво. Та думата ми беше, че ти убеди Короната да остави другите проекти и да хвърли всички научни сили и средства в атомната енергия. Аз ръководя повече хора и оборудване от който и да е милионер, а някои от подчинените ми не ти отстъпват по ум и изобретателност. — Макар Хрункнер Юнърбай все още да имаше чин сержант, работата му беше несравнимо по-отговорна, отколкото предполагаше неговото положение във военната йерархия. А реалният живот от последните години надскочи и най-невероятните мечти на бившия конструктор.

— Това е добре. Виктъри много разчита на теб, сам го знаеш.

Шерканер въведе госта си в просторна и ексцентрично обзаведена стая. Наоколо се виждаха много шкафове и голямо писалище, всичките отрупани с доклади, безразборно накамарени книги и бележници с небрежно нахвърляни записки. Шкафовете бяха подредени като кубчета в детски кът, а книжките с картинки се смесваха с научните томове. Малките скочиха от гърба на баща си и се запровираха в лабиринта от мебели и книги. Скоро вече бяха на тавана и ги наблюдаваха любопитно оттам. Шерканер разбута папките и списанията от един по-нисък рафт и направи знак на Юнърбай да се настани. Слава на бога, поне не се опита да смени темата на разговора.

— Явно не си виждал докладите ми.

— Напротив, видях ги. Виктъри ми ги изпрати, макар че нямах никакво време да ги чета.

— А може би все пак е трябвало да си дадеш този труд!

„Изпратили са му доклади с гриф «Строго секретно», а той нямал време да ги прочете! Да не повярваш, че е същият човек, който

постави началото на всичко това.“

— Виж какво, Шерканер, опитвам се да ти обясня, че от това нищо няма да излезе. На теория атомната енергия би могла да ни послужи за всякакви цели, но на практика досега произведохме само няколко смъртоносни отрови. Вярно, има и радий, но останалите елементи се произвеждат по-лесно само в големи количества. Освен това е много трудно да бъде изолиран един от изотопите на урана. Постигнем ли това, ще успеем да направим проклетата бомба и само за миг ще ти осигурим достатъчно енергия, която да поддържа жив цял град през Периода на мрак.

— Чудесно! Това вече е начало!

— Чудесното начало обаче може и да не настъпи толкова скоро. Три от моите лаборатории се занимават само с бомбата. Проблемът е, че живеем в мирно време и вероятно съвсем скоро ще изтече информация за новата технология — най-напред към тези, които имат акции в мините, а по-късно и към чуждите правителства. Имаш ли представа какво ще се случи, ако Сродниците, старите тийфъри или още бог знае кой започнат да произвеждат същото въоръжение?

Последните му думи изглежда успяха да пробият бронята на пословичната незаинтересованост на Ъндърхил.

— Вярно, това би било ужасно. Не съм чел рапортите ти, но Виктъри често идва при мен. Технологиите ни даряват с истински чудеса, но те носят и ужасни злини. Невъзможно е да отделим едното от другото. Въпреки това съм убеден, че сме обречени на гибел, ако не изпробваме тези играчки. Ти виждаш само едната страна на процеса. Чуй ме сега — гарантирам, че Виктъри може да ти отпусне още пари. Разузнаването на Съглашението има добър кредитен рейтинг. Не биха могли да постигнат и една десета от него, ако нямат сигурна печалба. Ще ти предоставим още лаборатории и каквото още пожелаеш...

— Чувал ли си за „изкуственото ускоряване развоя на науката“, Шерканер?

— Ами, хм...

Ясно, беше чувал.

— Ако сега разполагам с цялото богатство на света, сигурно бих могъл да ти осигуря агрегат за отоплението на цял град. На всеки няколко години обаче той ще предизвиква истинска катастрофа. Дори и да работи „нормално“, течността, която циркулира из него — или по-

точно нажежената пара — ще бъде толкова радиоактивна, че жителите на въпросния град ще са мъртви още преди да са изминали и десет години. Не стигнем ли определена точка в проучванията, дори с купища пари няма да промениш нищо.

Шерканер не отговори веднага. Юнърбай остана с впечатлението, че цялото му внимание е насочено към детския кът, където играеха малките. Стаята представляваше странна комбинация, отразяваща охолството, в което живее Шерканер, хаосът от мисли в главата му и неговите наскоро придобити родителски навици. Там, където подът не беше отрупан с книги и играчки, се виждаше кадифен килим. Стените пък бяха оборудвани с едни от тия суперскъпи джунджурии, които създаваха лъжлива картина. Прозорците бяха от кварц и стигаха чак до тавана. Сега зееха широко отворени. Уханието на влажните папрати и хладният утринен въздух проникваха през извитите метални решетки. По бюрото и над лавиците с книги имаше електрически лампи, но сега бяха изключени.

Единствената светлина в стаята бяха лъчите, обагрени в зелени и червеникави нюанси, които проникваха през листата на папратите. Тя беше напълно достатъчна, за да се четат ясно заглавията на най-близките книги. Имаше трудове по психология, математика, електроника, по-рядко се срещаха и томове по астрономия, примесени с купчини детски книги с приказки. Книгите бяха натъпкани по долните лавици и деляха място с играчките и научното оборудване. Отдалече си личеше кои играчки принадлежат на децата и кои са на Ъндърхил. Част от предметите в стаята приличаха на сувенири от пътешествия, най-вероятно от военните командировки на Виктъри: тийфърски полировач за крака, сухи цветя, които можеха да са исландски гирлянд. А там в ъгъла... Та това приличаше на артилерийска ракета Марк 7, за бога! Главата ѝ беше демонтирана и на нейно място имаше куклена къща, поставена точно на мястото на експлозива.

Най-накрая Ъндърхил проговори.

— Прав си, само парите не могат да ни гарантират напредък. Ще трябва време да изобретим машини, които правят машини, и така нататък. Но все пак ни остават малко повече от дваисет и пет години, а генералът твърди, че ти си истински гений, когато трябва да се организира толкова мащабен проект.

При тези думи Хрункер изпита отдавна забравения гъдел на заслужена гордост. Това признание означаваше за него много повече от всички получени през Великата война медали. Без Смит и Ъндърхил обаче той никога не би открил, че притежава такива таланти.

Юнърбай отвърна на Ъндърхил с мрачен поглед като внимаваше да не се издаде колко цени мнението на стария си боен другар.

— Много ти благодаря. Все пак ти напомням, че и това все още не е достатъчно. Ако държиш проектът да бъде завършен за по-малко от двайсет и пет години, тогава имам още изисквания.

— Слушам те.

— Проклет да си ти и твоята изобретателност! След първата година от стартирането на проекта се скри тук в Принстън и започна да се занимаваш с бог знае какво!

— О... Виж, Хрункер, много съжалявам. Честно да си призная, проблемът с атомната енергия вече не представлява интерес за мен.

Като познаваше Ъндърхил от толкова време, Юнърбай не би трябвало да е изненадан от това признание. Въпреки това думите на Шерканер го накараха да загризе нервно ръце. Пред него стоеше човек, който зарязваше идеята си още преди другите да са схванали накъде ги е повел. Това не би било никакъв проблем, ако беше просто ексцентричен маниак. Понякога на Юнърбай му се прищяваше да го убие и така да сложи край на собствените си мъки.

— Да — продължаваше Ъндърхил, — съгласен съм, че са ти нужни още няколко гениални учени. Да знаеш, че работя по въпроса... Сега обаче има нещо, което бих искал да ти покажа. Дори да си прав — вметна небрежно той, наливайки още масло в огъня, — интуицията ми подсказва, че добиването на атомна енергия ще ти се види детска игра в сравнение с предизвикателствата, които стоят пред нас.

— И какви са те?

Шерканер се разсмя.

— Като отглеждането на деца например — той посочи към античния часовник с махало, който висеше на стената пред тях. — И останалите трябваше вече да са пристигнали по това време; май ще е най-добре първо да ти покажа института. — Той слезе от мястото си и направи нелеп жест, с който родителите привикват децата си. — Хайде, идвайте, идвайте. Рапса, слез от часовника! — Но беше вече твърде късно — малката изскочи от детския кът, направи летящ скок

към махалото и заедно с цялата машинария се стовари на пода. — Толкова вещи съм натрупал тук, че се боя някой ден нещо тежко да не се стовари върху децата и да ги размаже.

Малките претичаха бързо през стаята и се настаниха върху гърба на своя баща. Изглеждаха малко по-големи от горските феи.

Ъндърхил беше обявил института си за филиал на Кралския колеж. В къщата на хълма имаше няколко класни стаи, всяка от които разполагаше със собствен кът в градината. Парите за всичко това не идваха от кралските фондове или поне Ъндърхил настояваше, че е така. Повечето от изследванията, които се правеха в института, бяха поръчани от частни лица и компании, впечатлени от талантите на Ъндърхил.

— Бих могъл да наема някои от най-добрите преподаватели в колежа, но вече имаме уговорка. Техните хора продължават да преподават и да правят изследвания в тамошните лаборатории, но ще отделят време да идват и тук. Заплаща им се с част от данъците, които даваме на Кралския колеж. Тук обаче единственото, което се зачита, са крайните резултати.

— И няма никакви учебни занятия?

Шерканер сви рамене и двете малки заподскачаха върху гърба му от това движение. Бебетата нададоха възторжени писъци, сякаш казваха: „Направи го пак, татко!“

— Е, имаме и учебни занятия... Или поне нещо подобно. Главното обаче е, че хората се срещат със свои колеги от други специалности и имат възможност да обменят идеи. Студентите поемат риск, идвайки при нас, защото тук не съществува никаква организация. В момента наоколо се мотаят неколцина, които си прекарват много приятно, но нямат достатъчно умствен потенциал за нашата работа.

Във всяка от стаите имаше по двама-трима души пред черната дъска, а останалите ги наблюдаваха и слушаха внимателно, насядали по пейките. Много трудно можеше да се определи кои са преподавателите и кои — студентите. Понякога Хрункнер дори не можеше да схване каква тема дискутират. Двамата с Шерканер спряха за малко край една от вратите. Няколко младежи от последното поколение очевидно обучаваха по-възрастните специалисти. На

дъската имаше някакви драсканици, които напомняха комбинация между разположението на небесните тела и електромагнитни вълни. Шерканер се усмихна и помахна на хората в стаята.

— Помниш ли зората, която видяхме по време на най-дълбокия мрак? Тук има един приятел, според когото тя е причинена от някакви обекти в космоса, които са черни дупки.

— Явно не са нито черни, нито дупки, щом успяхме да ги видим.

— Напротив! При това очевидно имат нещо общо с появата на Новото слънце. Аз, разбира се, имам известни съмнения, защото Джейберт все още не познава добре небесната механика. За сметка на това *наистина* разбира от електромагнитни вълни. В момента работи върху безжичен радиоапарат, който може да предава на вълни с дължина от няколко инча.

— Хм, това звучи по-скоро като инфрачервено лъчение, отколкото като радио.

— Не е нещо, което можем да видим или пипнем, затова пък действа страхотно. Иска да го използва като еходетектор за космоса.

Двамата продължиха нататък по коридора. Юнърбай забеляза, че Ъндърхил внезапно се умълча. Несъмнено искаше да му даде време, за да обмисли идеята. Хрункнер Юнърбай беше много практичен; дори подозираше, че именно това е причината да бъде така необходим за най-рискованите проекти на генерал Смит. Но дори разумен човек като него би могъл да се запали по една твърде съмнителна на първи поглед идея. Нямаше дори бегла представа как действат тези къси вълни, макар да се знаеше, че трябва да са насочени. Енергията, необходима за еходетектора би се менила обратнопропорционално на дължината. Най-напред трябваше да си осигурят ефективна наземна техника, а едва след това да започнат да зяпат по небето. Последната дума обаче ще имат военните, независимо какво е намислил Джейберт... „Някой изобщо *построил* ли е високочестотен предавател?“

Очевидно изражението му го издаде, защото Ъндърхил взе да се усмихва още по-широко.

— Работата на Джейберт е направо гениална; той нарича своето изобретение кух осцилатор. Имам една малка антена на покрива; всъщност изглежда по-скоро като леща на телескоп, отколкото като радиоантена. Виктъри пък монтира редица предаватели от Западната верига чак до Териториалното командване. Така мога да говоря с нея,

когато си поискам, сякаш използвам кабелен телефон. Взел съм тази система като основа за експерименталните занимания в един от класовете по кодиране. Накрая ще разполагаме с най-сигурната широкообхватна безжична система, която можеш да си представиш.

„Дори ако астрономическите приспособления на Джейберт изобщо не проработят.“ Идеите на Шерканер Ъндърхил както обикновено звучаха налудничаво, но сега Юнърбай вече можеше да усети накъде го дърпа старият му приятел и защо категорично отказва да прекратят изследванията по добиването на атомна енергия.

— Нима наистина мислиш, че от това училище ще излязат гениите, необходими за работата в Териториалното командване?

— Ако не друго, поне ще открием бъдещите гениални изобретатели. Засега успяваме да отсеем най-доброто. Никога през живота си не съм се забавлявал толкова. Но ти трябва да станеш по-гъвкав, Хрунк. Най-важното при всяко изобретение е присъствието на известна игривост; да умееш да прехвъркваш от идея на идея, без да се забатачваш в някакви дребни проблеми. Разбира се, не всеки път постигаш онова, към което си се стремил. Отсега нататък изобретателността ще е майка на необходимостта, а не обратното.

Много лесно му беше на Шерканер Ъндърхил да каже това — той не беше принуден да изнамира начини науката да се превърне в действително работеща система.

Продължиха да се изкачват по спираловидната стълба. Най-накрая стигнаха преддверие, откъдето се излизаше на върха на възвишението. Около Принстън имаше и по-високи хълмове, но гледката от този беше наистина забележителна. Дори ситният и студен дъжд не можеше да отнеме от нейното очарование. Юнърбай зърна как някаква тримоторна машина каца на летището. Новите писти, построени през последната фаза, преливаха в цветовете на мокър гранит и току-що излят асфалт. Юнърбай познаваше компанията, която ги направи. Хората в нея вярваха, че ще бъде открита енергия, която да поддържа живота през следващия Период на мрак. Как ли ще изглежда Принстън, ако това наистина стане? Град, осветяван единствено от звездите, който продължава да живее във вакуум, а убежищата му са празни. Очакваше се най-тежкото време да настъпи през годините на Чезнещото слънце, когато хората ще трябва да решат дали да се запасят за Мрака или да се доверят на инженерите на Хрункнер

Юнърбай и техните обещания. Изпитваше непреодолим ужас, но не от мисълта за пълен провал, а за частичен успех.

— Тате, тате!

Две петгодишни дечурлига подтичваха успоредно с тях. Следваха ги още две, но те изглеждаха достатъчно големи, като че ли бяха родени във фазата. През последните десет години Хрункнер Юнърбай положи огромни усилия да преглътне перверзните на своя шеф: генерал Виктъри Смит беше възможно най-добрият ръководител на разузнаването, който можеше да си пожелае. Нямаше да е преувеличено ако каже, че е по-добра дори от Стрът Грийнвал. В такъв случай нейният личен живот няма никакво значение. Той никога не бе изпитвал смущение от факта, че тя е родена извън фазата; това не зависеше от волята на който и да е човек. Но че започва семеен живот през годините на Новото слънце и обрича децата си на същото проклятие, на което е била обречена и тя... *„Та те дори не са на едни години!“*

Най-малките също скочиха от гърба на Ъндърхил. Те се запровираха из тревата и започнаха да се катерят по краката на по-големите си братя и сестри. Сякаш Смит и Ъндърхил умишлено потъпкваха установените от обществото принципи и нагло се присмиваха в очите на всички. Това тъй дълго отбягвано посещение се очертаваше да мине даже още по-мъчително, отколкото можеше да се очаква.

Най-големите деца — и двете момчета — взеха малчуганите, преструвайки се, че ги носят като истински бащи. Те, естествено, още нямаха козина по гърбовете, затова малките се плъзгаха по черупките им и падаха долу. После отново се залавяха за краката на братята си и се катереха нагоре, заливайки се от смях.

Ъндърхил представи четиримата си по-големи наследници на сержанта. После те препуснаха през мократа трева да се скрият на сухо под навеса. Това беше най-просторното място за игри и упражнения, което Юнърбай беше виждал някога. Но изглеждаше доста странно. В порядъчните училища всичко бе дискретно съобразено с възрастта на учениците. Тук обаче приспособленията за тренировка и игри бяха безразборно смесени. Виждаха се вертикални катерушки, които биха могли да се използват само от двегодишни деца. Между тях бяха пръснати пясъчници, няколко големи куклени къщи и

ниски масички, върху които имаше струпани книжки с картинки и различни игри.

— Виктъри младша е виновна, задето не посрещнахме господин Юнърбай още при входа, татко. — Дванайсетгодишното момче махна със заострената си ръка към едно от петгодишните. Мигар имаше и Виктъри младша?! — Тя искаше да се качите при нас, за да покажем на господин Юнърбай играчките си.

Петгодишните все още не умееха да прикриват добре чувствата си. Очите на Виктъри младша бяха като на малко дете. Макар да се извъртаха на няколко градуса, те все още бяха само две; ето защо ѝ се налагаше да гледа право в онова, което искаше да види наистина добре. При нея ясно личеше накъде е насочено вниманието ѝ, което трудно можеше да се каже за някой възрастен. Двете огромни очи се спряха най-напред върху Ъндърхил и Юнърбай, после се отместиха към по-големия ѝ брат.

— Ключар! — изсъска тя към него. — Ти също искаше да се качат горе. — Тя замахна към него с ръката, с която се хранеше, и застана плътно до Ъндърхил. — Съжалявам, татко. Искях да се похваля с куклената си къща, а Брент и Гокна още не са приключили с уроците.

Ъндърхил протегна предните си ръце и я прегърна.

— Ние и без това щяхме да се качим при вас. — После се обърна към Юнърбай. — Страхувам се, че генералът наистина те е представила като легендарен герой, Хрункнер.

— Точно така, нали сте инженер? — рече едно от петгодишните. Дали беше Гокна?

Независимо от желанието на Виктъри младша, Брент и Джирлиб си извоюваха правото да се представят първи. Беше невъзможно да се каже докъде са стигнали в обучението си двамата. Личеше, че не са съвсем невежи, но за сметка на това им позволяваха да се занимават с каквото им харесва. Джирлиб — момчето, което наклевети Виктъри младша — например колекционираше различни неща. Юнърбай си помисли, че интересът му към вкаменелостите е необикновен за дете на неговата възраст. Той четеше книги от библиотеката на кралския колеж, които биха затруднили дори студенти от последните курсове. Освен това притежаваше колекция от диамантени фораминифери,

събрана по време на екскурзия с родителите до Териториалното командване. И също като баща си преливаше от безумни идеи.

— Знаете ли, ние не сме първите на тази земя. Имало е живот и преди стотици милиони години — останки от него съществуват непосредствено под диамантения пласт. За тях говори дори Келм. Повечето учени смятат, че тогавашните обитатели са били просто животни, но това не е така. Те са създали приказна цивилизация и аз имам намерение да разбера точно как се е развивала тя.

Всъщност това не бе чак толкова безумно хрумване, но Юнърбай малко се изненада, че Ъндърхил позволява на децата си да четат ексцентричния труд на Келм по палеонтология.

Брент, другият дванайсетгодишен, беше с по-ясно изразени белези на родените извън фазата: затворен, малко мрачен, сякаш бавноразвиващ се. През цялото време се държеше така, сякаш не знае къде да си дене ръцете и краката и макар да имаше достатъчно очи, предпочиташе да използва само тези в предната част на главата си, сякаш е още малко дете. Той не се интересувахе от нищо, освен от „тестовите на татко“, както предпочиташе да ги нарича. Имаше цели кашони с части от конструктор, лъскави метални шполки и болтове за свързване. Върху три от масите се извисяваха странни конструкции. Чрез необикновени по форма елементи, свързани сложно помежду си, някой беше подготвил истински пъзел за детето.

— Много размишлявах върху тестовите на татко и ставам все по-добър.

Брент започна да прави сложни обиколки, преодолявайки хитро заложените в конструкцията клопки.

— Тестове ли? — Юнърбай стрелна с очи Шерканер. — Какво си направил с тези деца?!

Ъндърхил сякаш не усети гнева в гласа му.

— Нали са чудесни — имам предвид, че не са като другите, дете сякаш имат трън в задника. Наблюдавайки растежа на едно дете, ти сякаш виждаш как постепенно, стъпка по стъпка се е оформяло нашето съзнание.

Той протегна ръка към гърба си и потупа нежно двете малки, които се бяха върнали в безопасното си гнездо.

— Тия двете са по-назад в развитието си дори от някои горски таранти, така да се каже. При бебетата още не са изградени някои

мисловни връзки. Когато си играя с тях, чувствам съвсем осезателно преградите, които ни делят. С течение на годините обаче мозъкът се развива и в него се образуват все нови и нови връзки.

Докато говореше, Ъндърхил крачеше разсеяно около масите за игра. Едно от петгодишните — Гокна? — подрипваше на крачка отпред, имитирайки всеки негов жест, дори немощното треперене, последица от тяхната експедиция в Мрака. Той най-накрая спря край една от масите. Върху нея стояха наредени красиви шишета, получени чрез надуване на стъкло. Имаше поне десетина с различни форми и окраски. Някои бяха пълни с плодова вода и лед, сякаш приготвени за необичаен пикник.

— Дори при петгодишните сякаш още съществуват прегради в съзнанието. Въпреки че са доста напред с езиците, все още им убягват основни смисли.

— И това не е като да не разбираме секса! — изтърси Гокна.

За миг Ъндърхил изглеждаше малко притеснен.

— Боя се, че чува твърде често тази дума. Засега братята са й обяснили какво да отговаря, когато играем на въпроси и отговори.

Гокна се вкопчи в крака му.

— Седни долу да си играем. Искам да покажа на господин Юнърбай с какво се занимаваме ние.

— Добре, нека му покажем. Къде е сестра ти? — Той изведнъж заговори остро и високо. — Вики, слез веднага оттам! Опасно е за теб!

Виктъри младша се беше покатирила на люлката на бебетата и се клатушкаше точно под навеса.

— Щом ти си тук, значи всичко може, татко!

— Нищо подобно, слез веднага при нас!

Слизането на Виктъри младша беше съпроводено с шумно трополене по навеса и стъргане по стената, но тя най-сетне се появи в другия край на градината.

Едно след друго всички деца го запознаха със своите игри и занимания. Двата най-големи водеха предаване по националното радио, в което обясняваха на децата важни научни явления. Явно самият Шерканер продуцираше тяхното шоу, но подбудите му останаха неизяснени.

Хрункнер понесе това поредно изпитание и през цялото време се усмихваше престорено. Бяха прекрасни деца. С изключение на Брент всяко имаше остър ум и притежаваше изключително въображение, каквито Юнърбай не беше срещал дотогава. Това обаче правеше бъдещето им още по-мрачно и нерадостно — знаеше се с какво ще се сблъска, когато се озоват вън от дома.

Виктъри младша имаше голяма куклена къща, чиято задна част се губеше сред папратите. Когато най-сетне дойде и нейният ред, тя склучи ръцете си около една от предните мишници на Хрункнер и буквално го замъкна пред къщата.

— Ето, виждаш ли — рече, сочейки към една дупка в основите, която подозрително наподобяваше вход към гнездо на термити. — Моята къща си има дори свое собствено убежище. А в добавка — килер за провизии, дневна, седем спални... — Тя държеше да покаже поотделно всяка от стаите на своя гост и да му обясни предназначението на мебелировката. Когато отвори стената към спалнята се оказа, че вътре кипи бурен живот. — Има дори мънички хора, които живеят в моята къща. Виждаш ли малките какавиди вътре?

Наистина, размерите на къщата на Вики бяха почти идеални за малките същества, особено в тази фаза на слънцето. Скоро средните им крака щяха да се превърнат в разноцветни крила. Това бяха горски феи и след известно време изобщо нямаше да подхождат на това място, но засега наистина приличаха на малки хора, които сноват неуморно из стаите.

— Много ме обичат. Могат да се върнат в гората, когато пожелаят, но аз им слагам храна в стаите и те редовно ме навещават.

Тя дръпна малка медна дръжка и част от долния етаж на къщата се отвори като чекмедже на писалище. Вътре се оказа избата, построена от крехки дървени летвички.

— Аз дори си правя експерименти с тях — също както татко изпитва нас, но им задавам много по-лесни задачи, разбира се. — И двете й бебешки очи бяха насочени надолу, затова не можа да види изражението на Хрункнер. — Например поставям капка мед близо до този изход и ги пускам да влязат от другата страна. После отчитам колко време ще им отнеме... О, ти май си се загубил, мъничък мой! Вече два часа стоиш тук. Много съжалявам. — Тя протегна заострената си ръка към кутията и внимателно побутна гъсеницата към

терасата с изглед към папратите. — Хи-хи — типичен смях за Шерканер, — някои от тях са несравнимо по-глупави от останалите. А може пък в това да им е късметът. Сега как да ѝ отчета времето, като изобщо не успя да мине през избата?

— Ами... Нямам представа.

Тя се обърна и красивите ѝ очи го загледаха от упор.

— Мама казва, че малкото ми братче е кръстено на теб — Хрункнер.

— Да, мисля, че е точно така.

— Мама казва, че ти си най-добрият инженер на света. Тя казва, че можеш да направиш така, та и най-щурите идеи на татко да се превърнат в истина. На мама много ѝ се иска ние да ти се понравим.

Нещо в погледа на това дете го смущаваше ужасно — беше твърде *прям и категоричен*. Нямаше никакъв шанс наблюдаваният обект да се престори, че всичко това всъщност не се отнася за него. Цялото напрежение и смущението от визитата сякаш се концентрираха в един болезнен миг.

— Аз наистина ви харесвам — отговори той.

Виктъри младша го погледа втренчено още малко, после отклони очи.

— Добре.

Обядваха на откритата тераса заедно с всички останали обитатели на къщата. Облаците се разсеяха и времето стана горещо дори за пролетен ден в Принстън в деветнайсетата година. Под навеса също беше твърде топло и скоро всички взеха да се потят. Децата обаче сякаш не забелязваха това. Вниманието им все още беше изцяло завладяно от непознатия посетител, чието име носеше малкото им братче. С изключение на Вики децата се държаха шумно и говореха високо. Юнърбай се опитваше да отговаря на въпросите им, колкото се може по-пълно и точно.

Щом се нахраниха отнякъде дойдоха възпитателите на децата. Приличаха по-скоро на студенти от института. На малките поне не се налагаше да ходят на истинско училище. Но дали това щеше да облекчи по някакъв начин неизбежната им среща с враждебния свят?

Децата настояваха Юнърбай да присъства и на техните учебни занимания, но Шерканер не позволи.

— Съсредоточете се върху уроците си — каза той.

Така най-трудната част от посещението завърши. Юнърбай и Ъндърхил бяха отново сами и само бебетата стояха притихнали на гърба на баща си. Двамата се върнаха в прохладния кабинет на домакина на най-долния етаж на института. Там поговориха известно време какво точно е необходимо на Юнърбай, за да продължи работата си. Дори самият Ъндърхил да не желаше повече да се занимава с тази тема, в института имаше достатъчно специалисти, които да помогнат на сержанта.

— Искам да поговориш с някои от моите теоретици. Освен това държа да се запознаеш с компютърните ни експерти. Струва ми се, че повечето от главните ти проблеми ще отпаднат, ако имаш достатъчно бърз метод за решаване на диференциални уравнения.

Ъндърхил се протегна на пейката зад писалището си. Изражението му внезапно стана лукаво.

— Хрунк... Да оставим настрана радостта от общуването, но днес ние успяхме да направим много повече, отколкото бихме постигнали с десетки телефонни разговори. Убеден съм, че институтът ще ти хареса. Нещо повече — ще се убедиш, че мястото ти е именно тук! Имаме достатъчно технически персонал, но теоретиките ни си въобразяват, че могат да го командват както си пожелаят. Ти обаче си от друга класа — би могъл да ръководиш теоретичния отдел и да използваш идеите им, за да завършиш своята инженерна работа.

Хрункнер слабо се усмихна.

— Аз пък си мислех, че изобретателността трябва да е майка на необходимостта.

— Хм, в повечето случаи е така. Затова ни трябва хора като теб, за да съберат в едно цяло всички отделни парчета. Днес следобед ще разбереш точно какво имам предвид. Тук работят хора, от които има какво да вземеш като опит и идеи. Само да беше дошъл по-рано!

Юнърбай понечи да се оправдае, но после се отказа. Вече не му бяха останали сили да се преструва. Освен това много по-лесно общуваше с Шерканер, отколкото с генерала.

— Знаеш много добре защо не дойдох по-рано, Шерк. И сега нямаше да съм тук, ако генералът не ми заповяда недвусмислено да

пристигна, колкото се може по-бързо. А нея бих последвал и в ада, знаеш това много добре. Тя се нуждае от някой, който да приеме с разбиране вашите извращения. Аз... Вашите деца са наистина прекрасни, Шерк. Как ви даде сърце да им причините всичко това?

Сержантът очакваше неговият домакин да се разсмее при този въпрос или да реагира с ледена враждебност, както обикновено правеше при всяко по-критично мнение. Вместо това Ъндърхил не пророни нито дума и остана мълчалив известно време, играейки си с един от старите пъзели на децата. В тихия кабинет се чуваше единствено потропването на дървените кубчета.

— Ще се съгласиш ли, че децата ни са здрави и щастливи?

— Да... Но Брент ми се вижда малко... бавен.

— Нали не мислиш, че ги използвам за опитни животинчета?

Пред очите на Юнърбай отново се появи малката Виктъри и избата в нейната куклена къща. Всъщност какво толкова — на нейната възраст той гореше гъсениците с лупа.

— Хм, ти експериментираш с всичко около себе си, Шерк; просто ти е такава природата. Според мен обичаш децата си като всеки добър баща. И затова ми е много трудно да си обясня защо позволи да се родят извън фазата. Какво от това, че само едно от тях е умствено увредено? Забелязах, че не си играят със свои връстници. Не успя да откриеш други чудовища като тях, нали?

По изражението на Шерканер разбра, че въпросът му е попаднал право в целта.

— Шерк, децата ти ще прекарат целия си живот в общество, което гледа на тях като на престъпление срещу природата.

— Работим по въпроса да променим това, Хрункнер. Джирлиб ти разказа за предаването „Наука за деца“, нали?

— Чудех се каква ли е целта на всичко това. Значи той и Брент наистина правят това радиошоу? Двамата могат и да минат за родени по време на фазата, но не след дълго все някой ще се досети и тогава...

— Разбира се. Ако ли пък не, Виктъри младша няма търпение да започне участие в предаването. Аз държа слушателите на предаването на всяка цена да разберат тяхната истинска възраст. Програмата ще засегне всички области на науката, но особено ще се наблегне на биологията и еволюцията и това как Мракът ни е принудил да живеем по един определен начин. С развитието на технологиите обаче всички

установени от обществото правила за това кога и как се раждат деца стават напълно безпочвени.

— Никога няма да успееш да промениш мнението на църквата относно Мрака.

— Това няма значение. Важното е да успея да убедя отворените и разкрепостени хора като Хрункнер Юнърбай.

На това Юнърбай не можа да измисли никакъв отговор. Аргументите на събеседника му бяха толкова многоречиви и повърхностни. Нима Ъндърхил не проумяваше? Всяко нормално общество беше постигнало съгласие по основните житейски въпроси, от които зависеше неговото оцеляване. С течение на времето някои неща се променяха, но би било крайно рисковано с един замах да се заличат всички правила. Дори ако останеха активни и през Периода на мрак, необходимостта от нормален житейски цикъл нямаше да изчезне...

Мълчанието ставаше вече твърде дълго и потискащо. Тишината беше нарушавана единствено от тракането на дървените кубчета, с които си играеше Ъндърхил.

Най-сетне Шерканер отново заговори.

— Генералът много те харесва, Хрунк. Ти си нейният най-близък боен другар. Нещо повече — държал си се почтено с нея, още докато е била младши лейтенант и кариерата ѝ е била заплашена от пълен провал.

— Тя е най-добрият професионалист, когото познавам. При това не носи вина за обстоятелствата, при които е родена.

— Безспорно си прав. Но това е и причината да направи живота ти толкова труден напоследък. Според нея единствено ти сред всички останали хора ще разбереш и приемеш онова, което двамата с нея правим.

— Знам какво мисли тя, Шерк, но въпреки това *не мога*. Нали видя какво стана днес — направих всичко възможно да се овладее, но децата ти виждат през мен като през прозрачно стъкло. Особено пък Виктъри младша.

— Хи-хи, прав си — такава ни е тя. Не е просто от името — наистина е умна като майка си. Но, както и сам отбеляза, тепърва я чака труден живот... Виж какво, Хрунк, съвсем скоро ще поговоря сериозно с генерала. Тя ще трябва да се примири с онова, което има, и

да се научи на повече толерантност. И дори да приема търпеливо твоето неразбиране, ако се наложи.

— Аз... Това наистина би ми помогнало много, Шерк. Благодаря ти.

— А между другото ние тук все по-често ще имаме нужда от теб. Разбира се, ще се съобразяваме и с твоите желания. Децата много ще се радват да те виждат, но това ще стане по начин, който ти определиш.

— Хубаво. Аз наистина ги харесвам, само се боя, че не мога да им дам онова, което очакват от мен.

— Тогава да приемем, че откриването на необходимата дистанция между вас е поредният експеримент. — Той се усмихна. — Бъди уверен, че ще успеят да се пригледат, щом като вече знаят какво се иска от тях.

20.

Преди експедицията Фам Тринли не проявяваше особено любопитство към Езр Вин. От малкото им срещи момчето му се видя затворено, лениво и най-вероятно некомпетентно. С две думи „нечий роднина“ — единственото обяснение за причината, поради която е попаднал в експедицията.

Езр започна да забелязва устатия и досаден старец Тринли едва след нападението. От време на време той дори успяваше да го изненада и забавлява, но много по-често предизвикваше у него отвращение. Времето на Бдение за Тринли съвпаднаше почти 60% с това на Езр. Всеки път, когато младежът отидеше в Хамърфест, там вече седеше разположен Фам Тринли и разказваше неприлични истории на техничарите на Рейнолт. Решеше ли да наmine в пивницата на Бени — ето ти го пак Тринли заедно с тълпа Новородени, шумен и самодоволен както винаги. От много време насам — всъщност от смъртта на Джими Дием — никой не смяташе изкуфелия старец за изменник. Чуенг Хо и Новородените трябваше да живеят заедно и да се спогаждат, затова мнозина от Търговците се държаха като Тринли.

Но този ден омразата на Езр към дъртака прерасна в нещо много по-голямо. Случи се по време на редовна среща на контролиращите Бденията, каквато се провеждаше на всяка Мсек. Както обикновено председател беше Томас Нау. Тези събирания нямаха чисто пропагандни цели, какъвто беше случаят с Управителния съвет на флотата на Езр. Мненията на специалистите и от двете страни бяха важни за вземането на правилно решение, от което зависеше тяхното оцеляване. И макар въпросът за това кой всъщност е шефът никога да не бе поставян на право, Томас Нау се вслушваше и взимаше под внимание повечето от съветите. Този път Ритцер Брюхел почиваше, ето защо се очертаваше събирането да протече без обичайните патетични речи и изказвания на висок тон. С изключение на Фам Тринли останалите присъстващи наистина притежаваха качества на истински ръководители.

През първите Ксек всичко вървеше гладко. Програмистите на Кал Омо представиха променените според изискванията на Новородените компютърни очила на Чуенг Хо. Интерфейсът сега беше по-ограничен, но и това бе по-приемливо от нищо. Анне Рейнолт изчете обновения списък на фокусираните, макар истинският им брой все още да оставаше тайна. Въпреки това Езр се досети, че отсега нататък Триксия ще има повече свободно време. Гонле Фонг предложи някои смени на хора из различните секции по време на Бдението. Езр добре знаеше, че от това тя ще извлече полза за страничните сделки, които тайно въртеше. Ала Нау невъзмутимо прие предложението ѝ. Не можеше да има съмнение обаче, че е наясно с нелегалната дейност, която развиваха двамата с Бени... Но годините се изнизваха, а той продължаваше да нехае за това, което става под носа му. *„И все така извлича облаги от черноборсadgeйството.“* На Езр Вин никога не бе минавало през ума, че в едно толкова ограничено общество като това на L1 може успешно да се развива свободна търговия, но тя подобри живота на обитателите и в двата лагера. Повечето от хората вече имаха предпочитания кои да са им партньори за времето на Бдение. Навсякъде из стаите се появиа малките сфери на Киви Лизолет с бонзаи в тях. А разпределянето на екипировката и оборудването се правеше само от посветени. Това беше поредното доказателство колко нестабилна е системата за разпределяне на Новородените. Езр Вин продължаваше тайно да подозира, че Томас Нау е най-лицемерният злодей, когото някога е срещал — масов убиец, способен на най-невероятна жестокост, за да поддържа една лъжа. Затова пък бе толкова находчив, така привидно отстъпчив и благороден, че успя да заблуди всички. И притежаваше достатъчно лукавство, че да превърне черноборсadgeйството в средство за укрепване на собствената си власт.

— Много добре. А сега по последната точка — той обходи с приветлив поглед насядалите около масата. — Това е най-интересният, но и най-труден за решаване проблем. Киви?

Киви Лизолет се издигна плавно от мястото си и опря ръка о ниския таван. На Хамърфест имаше гравитация, но тя стигаше, колкото колбите с пиене да се задържат върху масата.

— Твърдите, че е интересен. Съмнявам се — тя направи крива гримаса. — Мога да се обзаложа обаче, че е повод за тревога. — Киви

бръкна в дълбокия си джоб и извади оттам няколко чифта компютърни очила, върху които имаше щемпел „Разрешени за ползване от Спекулантите“. — Нека изпробваме играчките на Кал Омо. — И тя раздаде приспособленията на някои от присъстващите. Езр също си взе и отвърна с усмивка на притеснения ѝ поглед. Макар да имаше телосложението на зряла стрентманианка, Киви все още не надхвърляше много височината на дете. Но и не беше вече малкото момиченце, което Вин помнеше, нито депресираната девойка от времето на Изгрева; през изминалите години тя съзряваше бързо и накрая се превърна в истинска жена. Откакто светлината на Изчезващата стана по-поносима, Киви започна да излиза в почивка от време на време, но въпреки това около очите ѝ вече започваше да се оформя мрежа от бръчици. *„На колко ли е сега? Дали вече не е по-голяма и от мен?“* Понякога тя възвръщаше предишната си игривост, но никога повече не се опита да предизвика или подразни Езр по някакъв начин. Той знаеше, че клюките за нея и Томас Нау са истина. Бедната Киви! Проклетата Киви!

И въпреки това не можеше да не признае, че Киви Лин Лизолет постигна много повече, отколкото Езр някога бе очаквал. А сега от нея зависеше уравновесяването на диамантените планини.

Тя изчака търпеливо, докато всички си сложат очилата. После продължи:

— Известно ви е, че създадох ареола около L1. — Внезапно над масата се появи триизмерното изображение на планината. Умаленият Хамърфест висеше отстрани точно пред Езр; една совалка премина над най-високата от кулите на лагера. Образът беше кристално ясен и минаваше през тези, които седяха на отсрещната страна на масата. Но щом се опита да погледне към Киви и после отново да извърне глава в предишното положение, изображението се разми. Очевидно автоматизацията, която коригираше картината спрямо положението на главата, не работеше добре и визуалната измама пролича. Нямаше съмнение, че програмистите на Кал Омо са били принудени да подменят някои от частите. И въпреки това крайният резултат не бе много далеч от стандартите на Чуенг Хо — самостоятелно координирани триизмерни изображения във всеки чифт компютърни очила.

По повърхността на планината се появиха десетина червени точки.

— На тези места са разположени електрическите джетове. — Последва серия жълти светлини. — А това е сензорната мрежа. — Тя се засмя леко и игриво, както я помнеше от детството ѝ. — Тя може окончателно да разреши нашия проблем. Засега обаче това са само машини, които събират данни. И така, пред мен и моя екип стоят две нерешени задачи. Едната е сравнително лека: трябва да запазим позициите на L1 спрямо орбитите на другите небесни тела. — Орбитите на звездата и планетата бяха показани със символична линия около релефната фигура на L1. От едната страна на астероида се намираше Арахна; много по-далече, но по същата права линия, беше и Изчезващата. — Орбитата ни трябва да се преизчисли така, че гледани от света на Паяците, винаги да се намираме близо до ръба на слънцето. Ще минат много години преди да достигнат такова развитие на технологиите, че да ни засекат... По-сложната задача обаче се състои в това да държим постоянно в сянка Хамърфест, останалите блокове лед от океана и замръзналия въздух. — С всяка следваща година запасите, от които зависеше живота на колонията, се топяха — една част използвана за нуждите на хората, друга превърната в пара от слънчевите лъчи и безвъзвратно излетяла в космоса. — За жалост тези две задачи се оказаха несъвместими. Купчината натрошен лед и руда е доста неустойчива. Често стабилизирането на L1 причинява усукване и скални свлачища.

— Купчините лед и руда непрекъснато се движат — потвърди Джау Ксин.

— Точно така. Тук долу в Хамърфест постоянно се усеща движението им. Без постоянно наблюдение положението щеше да е още по-лошо. — Сега над заседателната маса се появи изображение на Диамант Едно и Две. Киви премина по средата на двете грамади и четиридесет сантиметра от ивицата между тях се оцвети в розово. — Ето това е количеството загуби, които редовно понасяме. За съжаление не можем да отделим от човешките ресурси, за да...

До този момент Фам Тринли слушаше мълчаливо, свел сърдито поглед надолу. Тъй като Нау най-напред назначи него да отговаря за стабилизацията, той явно беше затаил в себе си голяма обида, откакто сложиха Киви на мястото му. Сега обаче не се сдържа и избухна.

— Глупости! Очаквах да стопите част от леда и с него да забъркате лепило, което да впръскате между двата диаманта.

— Направихме го, но това вършеше работа само до едно време.

— И въпреки това не успяхте да стабилизирате диамантените планини, така ли? — Тринли се извърна към Нау и се надигна от мястото си. — Пастирю, и преди съм ти казвал, че съм най-добрият за тази работа. Момичето на Лизолет умее да ръководи добре предварително планирана операция и се старае не по-малко от всеки друг, но за сметка на това не притежава никакъв опит.

„Опит ли? Според теб още колко години ще ѝ трябва наставник, а, старче?“

Нау обаче само се усмихваше мълчаливо срещу Тринли. Той сякаш не забелязваше абсурдните и свадливи забележки на дъртия негодник и продължаваше да го кани на срещите. С течение на времето Езр взе да подозира, че това е някаква проява на извратен хумор от страна на Пастира.

— В такъв случай сигурно пак трябва да ти поверя тази работа, боецо. Но отсега те предупреждавам, че тя ще отнема една трета от времето ти за почивка.

Тонът на Нау беше любезен, но Тринли долови заплахата в него. Езр усети как гневът се надига в стария човек.

— Една трета ли? — повтори Тринли. — Та аз ще се справя и за една пета от Бдението, дори ако всички останали от екипа са новобранци. Колкото и добре да са разположени джетовете, неуспехът се дължи на некадърно ръководство. Госпожица Лизолет не познава всички особености на техниката за локализиране, която използва.

— Обяснете — намеси се Анне Рейнолт. — Локализаторите са си локализатори. В този проект използваме и наша, и ваша техника. — Локализаторите бяха сред най-съществените елементи на автоматизацията във всяка цивилизация. Миниатюрни пособия разменяха импулсни кодове едно с друго по време на полет и ги превръщаха в алгоритми, с помощта на които можеше да се определи точното разположение на всяка част от експедицията.

Няколко хиляди от тях даваха постоянната картина на купчината лед и руда. Всички заедно представляваха нещо като по-ограничена система от тази на флотата, която осигуряваше информация за

ориентацията, разположението и средната скорост на електрическите джетове и камарата останали суровини.

— Не е точно така — покровителствено се усмихна Тринли. — Нашата техника се съвместява добре с вашата, но за сметка на това на много по-ниско от нормалното за нея ниво на работа. Ето как изглеждат тези уреди. — Старецът усети, че отново свири първа цигулка. — Госпожице Лизолет, тези приспособления са ни напълно ненужни — продължи той, смъквайки очилата си.

— Позволете — обади се Нау, без да се обръща директно към някого от участниците в срещата. — Ето двата типа локализатори, които използваме.

Изображението на диамантените планини изчезна и на негово място се появиха два електронни уреда, пригодени за работа в условия на вакуум. Колкото и често да присъстваше на подобен род демонстрации, Езр все още не можеше да привикне с тях. При практическа работа с конкретна цел и ограничена територия беше лесно всички команди да се дават само с глас. Това, което Нау току-що направи обаче, беше под нивото дори на най-простите програми на Чуенг Хо. Някъде високо на върха в Хамърфест стояха един или двама от робите на Новородените, наречени „умни глави“. Те следяха всяка дума, казана по време на срещата, премисляха казаното от Нау и го препредаваха чрез системата на флота на други специалисти от „умните глави“. Резултатите се появяваха толкова бързо, сякаш Нау лично управляваше цялата база данни на флотата.

Както и можеше да се очаква, Фам Тринли изобщо не обърна внимание на ставащото пред очите му.

— Добре. — Той се приближи към изображението. — Трябва да споменем обаче, че това, което виждате в момента, е много повече от самите локализатори.

— Нищо не разбирам — обади се Киви. — Необходимо ни е захранване, данни от сензорите.

Тринли се ухили насреща ѝ триумфиращо.

— Така си мислиш ти, но то беше в сила само в първите години след Изгрева, когато лъчите на Изчезващата изгаряха всичко. Сега обаче... — Той се примъкна още по-близо и пръстът му прониза изображението на по-малкия от уредите. — Бихте ли показали вътрешната част на локализатора, Пастирю?

— Добре — кимна с глава Нау.

Картината на локализатора от Чуенг Хо се разпадна на отделни пресечни и надлъжни нарязи. Накрая строежът му беше детайлизиран до почти невидими тънки слоеве, не по-дебели от милиметър.

Тъй като седеше най-близо до Томас Нау, Езр внезапно усети как някаква нервна тръпка премина по тялото на стареца. Явно нещо от видяното внезапно прикова вниманието му. След известно време Езр се увери, че е на прав път.

— Божичко, тези частици наистина са твърде малки. Я да ги погледнем по-отблизо.

Изображението с големина на пясъчно зрънце взе да се увеличава, докато не стигна четиридесет сантиметра дължина. Стереоочилата възпроизведоха прецизно лъскавите и матовите му страни, за да се получи максимално близка до първообраза картина.

— Благодаря. — Тринли се изправи, така че всички да го виждат над лещите на очилата. — Пред вас е модел на локализатор от Чуенг Хо, защитен от каквото и да е външно въздействие и т.н., както си е редно в такива случаи. Забележете обаче, че в благоприятна среда — дори на сянка отвън — той си е напълно самодостатъчен.

— Захранване? — изстреля Рейнолт.

Тринли пренебрежително махна с ръка.

— Достатъчно е десетина пъти в секунда да бъдат стимулирани с микровълни. Не съм запознат с подробностите, но съм ги виждал да работят в много по-мощни и продължителни проекти от нашия. Обзалагам се, че могат да осигурят съвършен контрол. Що се отнася до сензорите — в тях е заложено да следят само най-прости данни като температура, интензивност на светлината, звук.

— Но как е възможно Киви и останалите да не знаят всичко това? — възкликна Джау Ксин.

Езр отдавна усещаше накъде върви това представление, но с нищо не можеше да промени неговия ход.

Тринли великодушно сви рамене. Той все още не си даваше сметка колко далече го е отвел неговият егоизъм.

— Все ви повтарям, че Киви Лин Лизолет е млада и неопитна. Дори по-несъвършените локализатори стават за почти всякакви проекти. Усъвършенстваните модели се използват предимно във военни операции. Готов съм да се обзаложа, че текстовете, по които е

учила, не са разполагали с подробности относно този вид модели. Аз обаче съм ги използвал и като инженер, и като военен. Макар и да не отговаря напълно на тяхната специфика, локализаторите са отлични съоръжения за осъществяване на контрол.

— Очевидно е така — замислено рече Нау. — Локализаторите и стационарниите сензори са в основата на всяка добра охранителна система.

А тези песъчинки, оказва се, разполагаха със собствени сензори. При това не беше необходимо да бъдат включвани като елемент от разширена система; те самите служеха за система.

— Ти как мислиш, Киви — дали това ще улесни работата ти?

— Възможно е, но е твърде ново за мен; дори не съм подозирала, че техническите инструкции биха могли умишлено да ме подведат. — Тя помълча замислено за миг. — Като преценявам отново всичко от тази гледна точка разбирам, че ако разполагаме с повече локализатори и ги храняваме постоянно, ще сведем до минимум участието на хора в тази операция.

— Чудесно. Тогава разбери всички подробности от офицер Тринли и инсталирайте разширена мрежа.

— С удоволствие ще се заема с ръководенето на операцията, Пастирю — изопна се Тринли.

Само че Нау не беше глупак и трудно можеха да го праметнат по този елементарен начин.

— Не, ти ще си много по-полезен като съветник и наблюдател — поклати глава той. — Това, което искам от теб, е да си поговорите двамата с Анне. Дойде ли време на Ритцер да се включи в Бдението, той също ще се заинтригува от новото решение. Освен това системата трябва да се програмира така, че да контролира обществения живот в колонията.

Така Фам Тринли сам показва на Новородените как още по-здравно да затегнат веригите около оцелелите Чуенг Хо.

Езр направи всичко възможно да не говори с никого до края на деня. Дори не беше подозирал, че е способен така да ненавижда глупавия стар клоун. Фам Тринли не бе масов убиец; просто всеки негов недообмислен или направен от глупост ход издаваше непочтената му природа. За жалост празноглавието му стана причина противникът да се добере до тайна, за чието съществуване дори

самият Езр не подозираше дотогава. Технология, която неговите бойни другари бяха предпочели да отнесат в гроба, отколкото да я издадат на Томас Нау и Ритцер Брюхел.

До този момент той вярваше, че Нау държи Тринли до себе си, само за да се надсмива над стария глупак. Сега обаче прозря истинските му намерения. За първи път от онази далечна нощ в парка на лагера Чуенг Хо Езр изпита непреодолимо желание да убива. Рано или късно Фам Тринли щеше да претърпи някаква злополука...

След кратък размисъл Езр реши да остане в кабинета си. Всеки ден по това време в пивницата на Бени свиреше музика на живо. Тези концерти бяха едно от удоволствията за хората от Чуенг Хо, на което Езр не можеше да се наслади дори като обикновен слушател. Освен това имаше много работа за довършване. Някои от задачите му дори изключваха общуването с други обитатели на колонията. Той нахлузи новите компютърни очила и се зарови в библиотеката на флота.

Колкото и потресаващо да звучеше на първо време, съхраняването на флотската библиотека бе една от най-големите грешки на капитан Парк. В системата на всяка флота имаше въведена заповед за унищожаване на възлови дялове от локалната библиотека в случай, че попадането им във вражески ръце е неизбежно. Унищожението никога не можеше да обхване цялата база данни. Библиотеката съществуваше под формата на отделни части, пръснати навсякъде из корабите. Отделните елементи се свързваха помежду си в определен ред само при възникването на конкретна задача. Индивидуалните чипове — тези пъклени локализатори — съдържаха информация за нейното пълно възстановяване, поддръжката и ръчните операции. Въпреки това би трябвало да съществува някакъв начин за незабавното заличаване на основната база данни. Останалото можеше и да свърши работа в някои операции, но главните открития на Чуенг Хо, информацията за най-важните опити и заключенията от тях щяха да са унищожени завинаги. Или пък да съществуват единствено под формата на код в хардуера, достъпен единствено след щателно търсене на компетентен инженерен специалист. По някаква причина обаче инструкцията за безопасност не беше спазена при атаката на Новородените, дори след като стана ясно, че те владеят всички кораби от флотата на Чуенг Хо. Не е изключено Парк да е привел в изпълнение програмата, но някакви случайно образувани връзки в

мрежата да са попречили — в противоречие с тяхното предназначение — операцията да бъде завършена.

Томас Нау оцени какво съкровище попада в ръцете му в мига, в който го видя. Робите на Анне Рейнолт разнишиха всичко до най-малкия детайл с нечовешката прецизност на фокусирани. Рано или късно щяха да се доберат до всички тайни на Търговците. Процесът обаче щеше да отнеме години; „умните глави“ не знаеха най-важното — откъде да започнат. Ето защо Нау използваше и голям екип нефокусирани, които работеха върху този пъзел, опитвайки се да обхванат проблема във всичките му аспекти. Езр също прекара Мсек наред, блъскайки главата си над него. Задачата носеше огромен риск, защото имаше шанс да доведе до добри резултати. Той се стараяше с всички сили дискретно да отклонява разследването щом приближеше до точка, от която лесно биха стигнали крайния резултат. Даваше си сметка, че стъпва по тънък лед и може да се провали, а Нау да усети двойната му игра. Това чудовище беше изключително лукаво; Езр дори понякога се питаше кой кого използва.

А днес Фам Тринли само с един замах провали дългогодишните му усилия.

Езр си заповяда да се успокои. *„Просто погледни в библиотеката и напиши някакъв плиткоумен доклад.“* Това щеше да бъде отчетено като изпълнение на задачата и нямаше да му се налага да се прави на идиот пред всички. Той си поигра с ръчното управление, въведено заедно с новите „ограничени“ компютърни очила. Слава богу, те поне разпознаваха най-елементарните команди: визьорът неусетно смени гледката от неговия кабинет с екрана за вход в библиотеката. Докато се оглеждаше наляво и надясно, автоматизацията успя да се нагоди към неговите движения и накрая виждаше документите така ясно, сякаш висяха във въздуха пред него. Но когато се опита да използва контрола... Проклятие! Не беше възможно да ползва почти никаква информация. Явно са премахнали почти всички операции от интерфейса или са ги променили по техните стандарти. Сега библиотеката по нищо не се различаваше от обикновен тапет!

Той посегна да смъкне очилата и да ги смачка на пода. *„Успокой се!“* Очевидно още не се бе освободил напълно от яростта, която разпали у него предателството на Тринли. Освен това очилата

наистина бяха напредък в сравнение със статичните монитори по стените. Той се усмихна, припомняйки си как се пенеше Гонле Фонг, когато ѝ се наложи да използва клавиатурата на Новородените.

И така, каква дейност да отчете за деня? Например да докладва за нещо, което би изглеждало напълно логично за Нау, но няма да разкрие нищо повече от онова, което вече знаеха. А, да — суперлокализаторите на Тринли. Сигурно информацията за тях се съхраняваше на по-високо ниво на секретност и до нея не можеше да се стигне случайно, а само ако се търси целенасочено. Той проследи няколко от най-простите връзки в най-очевидната им последователност. Едва ли стажант би попаднал случайно в това ниво на библиотеката. Сигурно Нау притежаваше — само мисълта за това докарваше кошмари на Езр — паролите към строго засекретените нива в мрежата и кодовете на тяхната защита. Сега Езр имаше същото ниво на достъп, каквото вероятно е имал и капитан Парк.

Никакъв шанс. Курсорът съвсем ясно показваше директорията с локализаторите. Малкият им размер не беше кой знае каква тайна, но дори онова, което можеше да се разбере от показаното, не даваше никаква информация за монтираните в тях сензори. Менюто също не съдържаше никакви извънредни съобщения. „Хм.“ В такъв случай, ако се вярва на Тринли излизаше, че менюто съдържа тайни, които са били невидими дори за капитанското ниво в библиотеката!

Унищожителната ярост, която го гризеше, незабавно се изпари. Езр продължаваше да се взира в данните пред себе си, изпитвайки огромно облекчение. Томас Нау едва ли би заподозрял нещо нередно в това. Сигурно нямаше друг сред оцелелите Търговци освен Езр Вин, който можеше да разбере колко нелепи са твърденията на Тринли.

Но Езр Вин беше отраснал в лоното на една от най-големите търговски фамилии. Като дете често му се случваше да остава на масата след вечеря, заслушан в разговорите около основните стратегии, които действаха по онова време. Нивото за достъп на капитана не допускаше съществуването на каквато и да било засекретена информация. По-вероятно беше част от базата данни да е изгубена; паролите понякога бяха толкова остарели, че търсачката не можеше да открие никакъв техен заместител. Независимо от тези частни случаи обаче, за капитана не би трябвало да има нито едно

недостъпно ниво. За огромния период от време, в който се използва библиотеката, това би разрушило системата.

Езр щеше да се разсмее, ако не беше сигурен, че коригираните компютърни очила предават всеки звук на „умните глави“ на Брюхел. Независимо от това обаче последната находка си оставаше най-щастливата за деня. *„Тринли успя да преметне всички ни!“* Старият мошеник блъфираше често и във всичко, но обикновено внимаваше какво говори пред Томас Нау. Дойдеше ли време да запознае Рейнолт с подробностите, Тринли неизбежно щеше да стигне до менюто на локализаторите... и да остане с празни ръце. Кой знае защо Езр не изпита особена жал към него: най-накрая дъртото копеле щеше да получи онова, което заслужава.

21.

Киви Лин Лизолет прекарваше дълго време на открито. С новооткритите функции на локализаторите обаче това може би щеше да се промени. Сега тя се носеше над просеката, където се съединяваха Диамант Едно и Две. В този момент тя беше изложена на слънчевите лъчи и летливите материали, натрупани преди години, които сега се изпаряваха или кипяха. На местата, където диамантът не беше наранен, се виждаше сивоматова и гладка повърхност, почти като на опал. Понякога слънчевите лъчи изгаряха милиметър-два от горния слой графит — нещо като микрореголит — и откриваха великолепието, което се криеше отдолу. На всеки десет метра по ръба на скалата, където бяха разположени сензорите, се извиваше пъстроцветна дъга. Те трудно можеха да бъдат забелязани дори от съвсем близко разстояние, но Киви знаеше точното им разположение: на интервал от милисекунда джетове разтоварваха натрупаното електричество и го изпращаха в пространството, направлявани от програми, които се ръководеха от сензорите. Но дори това не беше достатъчно прецизно. Киви прекара повече от две трети от дежурството си около диамантените скали, опитвайки се да регулира разтоварването на джетовете. Въпреки това трусовете в планините бяха опасни и продължаваха да обхващат голяма територия. С прецизно изградена верига от сензори и програмите, за които говореше Тринли, сигурно можеше да се създаде по-добър режим на разтоварване на електричеството. Дори тогава трусовете нямаше да престанат, но вече щяха да са твърде слаби и нямаше да стигат до повърхността. А това означава, че и на нея вече няма да ѝ се налага да прекарва толкова дълго около диамантените скали. Киви се зачуди какво ли ще е, ако мине на олекотен режим за дежурство, какъвто важеше за повечето хората в колонията. Това би спестило много от медикаментите, но тогава бедният Томас ще остава по-дълго време сам.

Разумът ѝ потисна надигащата се тревога. *„Има неща, които зависят от теб и които можеш да промениш и такива, пред които си безсилна; бъди благодарна и на това облекчение, което ще ти*

осигурят локализаторите на Тринли.“ Тя се понесе нагоре извън падината, за да свери събраните данни с останалата част от екипа.

— Обичайните проблеми — прозвуча в ухото ѝ гласът на Флория Перез. Тя се беше заела с „горните склонове“ на Диамант Три. Така наричаха възвишенията, които се издигаха над сегашното ниво на купчината лед и руда. Всяка година на това място губеха по няколко джета. — Три от склоновете се бяха охлабили, добре че ги задържахме в последния момент.

— Добре, ще накарам Арн и Дима да ги следят. Мисля, че този път ще свършим дори по-рано. — Киви се усмихна на себе си. Занапред ще има много повече време за по-интересни проекти. Тя изключи предавателя си от честотите на останалите от екипа.

— Ей, Флория, ти отговаряш за дестилационната през това Бдение, нали?

— Точно така — в гласа отсреща се долови едва сдържан смях. — Всеки път гледам да се падна там; а нашето сътрудничество си върви в комплект с нея.

— В такъв случай имам едно предложение. Може пък да се споразумеем някак.

— Сигурно ще можем. — Флория беше на режим една десета от цикъла за дежурство, но двете и преди бяха работили по тази схема. Освен това тя беше Чуенг Хо. — Ще се видим в дестилационната след около две хиляди секунди. Може да прием и чай.

Дестилационната за летливи материали се намираше в края на един дълъг преход откъм сенчестата страна на диамантените планини. Нейните кули и цистерни блестяха заскрежени под лъчите на Арахна. От пещите, където се извършваше разпадането и прегрупирането на елементите, се излъчваше слабо червеникаво сияние. Крайните продукти бяха суров материал за фабриките и органична утайка, необходима за зареждането на оранжерии с бактерии. Основната технология за дестилационната на L1 беше взета от Чуенг Хо. Новородените също носеха със себе си подобни съоръжения, но ги загубиха по време на битката. „Слава богу, че поне нашите оцеляха.“ Поправката на повечето съоръжения и необходимостта от построяване на нови ги принуди да съберат всички годни материали, останали по

корабите. Ако беше оцеляла не тяхната, а техниката за дестилация на Новородените, сега сигурно щяха да се молят изобщо да работи.

Киви приземи совалката на няколко метра от дестилационната. После свали обвития с термоизолираща материя товар и се насочи към главния вход, придържайки се с въжетата, които очертаваха пътя от двете страни. Наоколо лежаха останали наноси лед, руда и замръзнал въздух от повърхността на Арахна. Дори тези ненужни наглед суровини бяха донесени отдалече и струваха много. Загубиха безвъзвратно повечето от запасите — особено замръзналия въздух — по време на Изгрева и случайните изригвания след него. Пренесоха внимателно каквото остана в най-дълбоките сенки на планинските склонове и сега внимателно следяха за температурните амплитуди по тези места. Но въпреки това по-голямата част дори от тези оскъдни количества беше превърната в неизползваема кал при безплодния опит да слепят двете диамантени грамади. Останалото им служеше за дишане, храна и поддържане на живота в колонията. Томас планираше да изкопаят пещера в недрата на Диамант Едно, която да послужи като хранилище с постоянна температура. Но най-вероятно изобщо нямаше да се стигне до това. Слънчевата светлина постепенно отслабваше и занапред едва ли щяха да имат проблеми със съхранението на запасите. А през това време дестилационната бавно напредваше — с по-малко от десет метра на година — през купчините лед и замръзнал въздух. Зад нея оставаше искрящата диамантена повърхност и дупките, оставени от веригите на гъсениците.

Контролната кабина на Флория се намираше в основата на най-задната кула на дестилационната. Тя беше част от оригиналния модул на Чуенг Хо, но сега приличаше на пресована клетка, която стига колкото да се нахраниш и да подремнеш в нея. През годините изгнаничество нейните обитатели постепенно привикнаха към тясното помещение. Но попаднеш ли в нея направо от повърхността... Киви поспря за миг. Повечето от живота ѝ премина в подобни помещения с оскъдна площ или в безкрайната пустош на космоса. Чрез промените, които беше направила в кабината, Флория се опитваше да примири двете крайности. Киви дори знаеше какво би казал Езр по този повод: че прилича на малка колибка, досущ картина от вълшебна приказка за това как на една древна земя някакъв беден селянин живеел в

подножието на затрупани от сняг планински склонове, а наблизно искрял заскреженият лес, сякаш направен от стъкло.

Киви започна да се изкачва покрай стрелата на дестилационната. Накрая похлопа на вратата на кабината.

Търговията винаги е била извор на огромно забавление. Тя неведнъж се опитваше да опише това свое преживяване на Томас. Бедният. Той имаше добро сърце, но заради възпитанието, което получаваха Новородените, никога не би могъл да я разбере.

Киви плати в аванс част от възнаграждението за услугите на Флория: в термоизолационната обвивка носеше двайсетсантиметров бонзай, чиято изработка отне на Папа доста Мсек. Папратите джуджета бяха надвиснали като плътен многослоест балдахин. Флория повдигна сферата с бонзая близо до единствения източник на светлина в кабината и надзърна през зелената завеса.

— Мушички! — Големи не повече от милиметър насекоми. — Та те имат разноцветни крила!

Киви обикновено приемаше привидно спокойно реакцията на своите приятели, но сега не се удържа и прихна.

— Чудех се дали ще ги забележиш.

Бонзаят беше по-малък от обичайната продукция на Папа, но се оказа най-красивият от всички досега; по-хубав дори от екземплярите, които Киви беше виждала в библиотеката. Тя посегна към термоизолационната обвивка и извади втората част от възнаграждението.

— А това е лично от Гонле — поставка за бонзая, която може да се прикрепя навсякъде.

— Но това е... дърво!

Флория несъмнено беше очарована от бонзая, но прие дървената поставка по-скоро с учудване, отколкото с възторг. Тя протегна ръка и прокара пръсти по полираната ѝ повърхност.

— Сега можем да произвеждаме купища такива — нещо като модификация на суха плесен. Е, откакто Гонле я отглежда във вата изглежда малко странно, но нищо. — Линиите и спираловидните отпечатъци представляваха биокръгове, запечатани в дървесината. —

Ще ни трябва повече време и пространство, за да се получат истински дървесни пръстени.

А може би нямаше да чакат толкова дълго: Папа смяташе, че скоро ще получи биоогръгове и в изкуствено отгледаната дървесина.

— Няма значение — отвърна разсеяно Флория. — Гонле и така печели баса... А може би баща ти го спечели от нейно име. Представи си само — истинско дърво в големи количества, а не само някакви криви бонзаи в прозрачни сфери или храсти в парка на лагера. — Тя погледна към усмихнатото лице на Киви. — Обзалагам се, че Гонле не го е направила само като отплата за минали сделки.

— Е, вярно, надявахме се този дар да те размекне.

Двете седнаха и Флория поднесе обещания чай. Този път беше приготвен от културите, които Гонле отглеждаше, но доскоро и него извличаха от суровините, струпани около дестилационната. После внимателно прегледаха списъка, изготвен от Бени и Гонле. Това не бяха само техни лични поръчки, а разменна търговия, която двамата въртяха в пивницата на Бени. Сред изброеното се срещаха и материали, използвани само от Новородените. Имаше дори неща, които Томас лесно би могъл да поръча, а Ритцер дори не би се поколебал да изпълни желанието му.

Отговорът на Флория приличаше на технически каталог и съдържаше всичко онова, без което не би могла да изпълни поръчките. Тя умееше да се сдобива с облаги от всяка сделка, но никой не ѝ оспорваше това право. Поръчките, с които я отрупваха, не бяха никак прости за изпълнение. Веднъж преди началото на експедицията, когато Киви едва беше навършила седем години, Папа я отведе в една дестилационна на Триланд. *„Ето това храни бактериите, Киви — по същия начин, по който бактериите подхранват парковете. Всеки следващ слой е още по-чудотворен от този под него, но дори най-простият дестилационен процес се равнява на изкуство.“* Али харесваше позицията си в службата — намираше се на върха на пирамида, съставена от много други служители; това обаче не му пречеше да уважава техния труд. Флория Перез беше талантлив химик, а лепкавата маса, която произвеждаше — вълшебна консистенция.

Четири хиляди секунди по-късно те вече се бяха споразумели за допълнителните доходи и услугите, които ще им направи Флория по време на това дежурство. След това поседяха още малко, отпивайки

чай от напълнените втори път чаши, и обсъждаха какво още би могло да се свърши като приключат с най-неотложните задачи. Киви разказа за предложения от Тринли вариант с локализаторите.

— Това е наистина добра новина, стига старият дърдорко да не лъже. Така и ти ще имаш време за почивка — Флория погледна Киви и тя прочете в очите ѝ някаква тъга: — „До неотдавна беше още малко момиченце, а сега си дори по-голяма от мен. Не бива да пропиляваш живота си така, дете. Не си струва заради единствената цел да закрепши стабилно две скали.“

— Това... Е, не е чак толкова зле. Така или иначе работата трябва да се свърши, независимо дали имаме добро медицинско оборудване или не. — *„Освен това Томас е постоянно буден и се нуждае от подкрепата ми.“* — Да си на крак през цялото време си има и своите предимства. Взимам участие почти във всяко ново начинание, наясно съм кога трябва да се сключи някоя сделка, къде могат да се открият и изтъргуват нови стоки. Така по-бързо ще натрупам опит като търговец.

— Хм — Флория се огледа наоколо, после отново се втренчи в нея. — Това не е търговия, а някаква глупава игра! — След тези думи обаче гласът ѝ пак омекна. — Съжалявам, Киви. Наистина, откъде би могла да си наясно... Само че аз знам какво е истинска търговия. Била съм и на Кейле, била съм и на Канбера. Това тук — тя направи широк жест, сякаш искаше да обхване целия L1 — е само преструвка. Знаеш ли защо винаги искам да работя на дестилационната? Превърнала съм контролната кабина в нещо като дом, където пък аз на свой ред мога да си представям най-различни неща. Например, че съм някъде надалеч и сама. Така не се налага да живея в лагера заедно с Новородените, които само се преструват, че са почтени човешки същества.

— Но много от тях са наистина такива, Флория!

Перез разтърси глава и повиши глас.

— Може и така да е, но тогава това е най-страшното от всичко наоколо. Например Новородени като Рита Лиао и Джау Ксин. Обикновени хора, нали така? А ден след ден използват други човешки същества сякаш са животни, сякаш са... Като *части от някаква машина*. Нещо по-лошо дори — това е начин да си изкарват прехраната. Нима Лиао не е „главен програмист“, а Ксин — „главен пилот“? Те черпят с пълни шепи от най-страшното зло във вселената, а после идват с нас в пивницата на Бени и ние ги *приемаме безропотно!*

— Гласът ѝ се извиси до писък, после внезапно секна. Тя стисна очи и във въздуха около лицето ѝ бавно се разлетяха сълзи.

Киви протегна ръка да докосне Флория, чудейки се дали тя няма да ѝ отвърне с удар. Беше срещала такова страдание и при други хора — повечето ѝ бяха много близки. Други пък, като Езр Вин например, толкова непреклонно пазеха тайната си, че тя долавяше у тях единствено затаената, пулсираща ярост.

Флория продължаваше да седи мълчаливо, свита на кълбо. След миг сграбчи ръката на Киви в дланите си, сведе глава над нея и се разхлипа. Думите ѝ бяха накъсани, почти неразбираеми.

— ... Не вини себе си. Аз наистина не те укорявам. Познавам ви и двамата с баща ти. — Тя пое дълбоко въздух и отново се задави в неми ридания. После думите ѝ станаха по-ясни. — Известно ми е, че обичаш тоя Томас Нау. В това няма нищо лошо. Той не би могъл да се справи без теб, но ние и без това всички ще измрем.

Киви обгърна раменете на жената със свободната си ръка.

— Но аз не го обичам.

Изневиделица дошлите на езика ѝ думи изненадаха дори самата нея. Флория също вдигна учуден поглед.

— Искам да кажа, че го уважавам. Той ме спаси в най-страшния период от моя живот, когато Джими уби мама. Но... — Видя ѝ се странно, че говори така открито пред Флория и казва неща, които преди това си позволяваше да изрича само наум.

Томас имаше нужда от нея. Той беше добър човек, за нещастие израснал в едно ужасно и зловещо общество. Неговата доброта му беше помогнала да стигне дотук, да осъзнае опасността от това зло и да се бори за неговото изкореняване. Киви се съмняваше, че тя самата би постигнала толкова много; сигурно щеше да прилича повече на Рита и Джау, които сляпо се подчиняваха, благодарни, че са избегнали примката на Фокуса. Томас Нау обаче наистина желаше да промени цялата система. Но чак пък да го обича! Въпреки чувството му за хумор, любовта му към нея, неговите опит и мъдрост, тя усещаше някаква... отчужденост към Томас. *„Освен това се надявам тази бунтовница Флория да е обезвредила бръмбарите на Ритцер.“*

Киви се опита да разсее неприятните мисли. Известно време двете с Флория просто се гледаха с невярващи очи, че са успели да

надникнат в душата една на друга. „Хм, хм.“ Тя леко потупа Флория по рамото.

— Познавам те повече от година заради общите ни дежурства, а едва сега разбирам какво чувстваш наистина...

Флория пусна ръката на Киви и попи сълзите, които бяха успели да се задържат по лицето ѝ.

— Така е, доскоро все още се владеех. Стой с преклонена главица, казвах си, и се преструвай на жалка подчинена спекулантка. На нас това ни се удава много добре, не мислиш ли? Може би ни помага дарбата да виждаме надалеч в бъдещето. Но сега... Знаеш ли, че имах сестра в експедицията.

— Не.

„Съжалявам.“ Преди битката флотата на Чуенг Хо беше толкова многочислена, а малката Киви познаваше едва неколцина.

— Луан беше луда глава, не много умна, но пък се държеше мило с хората... Една от онези, които мъдрият ни командир хвърли в битката. — По лицето ѝ сякаш всеки момент щеше да заиграе усмивка, но после ведрото изражение отново беше помрачено от мъчителни спомени. — Имам докторска степен за инженер-химик, но фокусираха нея, а мен оставиха. Ако съществува някаква справедливост, сега аз трябваше да съм фокусирана, но те взеха нея.

Лицето на Флория се сгърчи от чувството за вина, която всъщност не би трябвало да изпитва. Дали пък и тя не е заразена с вируса на „гнилия мозък“ като повечето Чуенг Хо? Възможно беше да се е отървала някак. Томас имаше нужда и от нефокусирани специалисти, в противен случай системата щеше да се разпадне поради липса на хора, които да анализират детайлите и да се занимават с по-второстепенните задачи. Киви отвори уста да ѝ го обясни, но Флория не я слушаше.

— Аз успях да се преборя с това и не изпусках Луан от очи. Те я фокусираха за тяхното изкуство. Бдение след Бдение тя и други като нея дълбаеха онези фризове в Хамърфест. Сигурно си минавала покрай тях поне стотина пъти.

„Да, точно така.“ Гравирането беше най-ниското ниво сред заниманията на фокусираните. Изобщо не приличаше на сложните задачи, които решаваха Али Лин или преводачите. Образците от „легендарното изкуство“ на Новородените не оставяха никакъв

простор за фантазия и творчество. Гравьорите украсяваха механично сантиметър по сантиметър диамантените стени на коридорите, пренасяйки върху тях фигури от стари модели. Замисълът на Ритцер бе да впрегне в работа целия „неизползван човешки ресурс“ като го изтощи до смърт, без да позволи медицинска помощ или отдих.

— Но те вече не работят непрекъснато, Флория. — Това беше една от първите победи на Киви над Ритцер Брюхел. Благодарение на нея трудът на гравьорите бе станал много по-лек и те получаваха медицинска помощ, когато са будни. Щяха да преживеят така Изгнанието, чак докато дойде време за обучение, както им обеща Томас.

Флория поклати глава.

— Вярно е. И макар Бденията ни почти напълно да се разминаваха, аз продължавах да следя какво става с Луан. Случвало ми се е да вися Мсек по коридорите и да се преструвам, че само минавам оттам, щом отнякъде са задаваха хора. Дори успях да поговоря с нея за отвратителното изкуство, което тя толкова харесва; това е единствената тема, на която е склонна да говори: *„Защитата на Френкската организация“*. — Флория сякаш изплю заглавието. Гневът ѝ обаче бавно се топеше и сега тя изглеждаше по-скоро унила. — Въпреки това продължавах да я посещавам и ако се бях държала като една покорна жалка спекулантка, някой ден сигурно щяха да я освободят. Сега обаче... — Тя се обърна да погледне Киви и гласът ѝ загуби своята сила и увереност. — ... Сега тя си отиде, не е дори в списъците. Казват, че хладилната ѝ камера отказала. Твърдят, че умряла, докато спяла. Тези лъжливи долни копелета...

Хладилните камери на Чуенг Хо бяха толкова сигурни, че възможността да се повредят попадеше в рамките на статистическата вероятност. Или поне когато се използват според инструкциите и за периоди не по-дълги от 4 Гсек. Оборудването на Новородените бе много по-несигурно. След битката обаче вече не можеше да се разчита на чиято и да е автоматизация. Смъртта на Луан приличаше по-скоро на фатална случайност, още една последица от лудостта, която едва не унищожи всички тях. *„Но бих ли могла да втълпя това в главата на бедната Флория?“*

— Предполагам, че не можем да сме сигурни за нищо от онова, което ни казват, Флория. Новородените се подчиняват на някакъв

зловещ порядък. Но... Аз съм непрекъснато дежурна от доста време насам. Дори сега прекарвам будна почти половината от времето и съм наясно с всичко, което става наоколо. А, както добре ти е известно, през цялото това време нито веднъж не хванах Томас да ме лъже.

— Добре де — изръмжа Флория.

— Обясни ми защо според теб някой ще иска да убие Луан.

— Не съм казала, че са я убили. Освен това е напълно възможно твоят Томас да не знае всичко. Виж какво, аз не бях единствената, която се навърташе около гравьорите в диамантените коридори. На два пъти видях Ритцер Брюхел. Веднъж беше събрал всички жени на едно място, стоеше зад тях и просто ги наблюдаваше. Вторият път... Вторият път бяха само той и Луан.

— О! — приглушено възкликна Киви.

— Нямам никакви доказателства. Това, което видях, бяха просто жестове, поза, изражението върху лицето на мъжа. Но тъй като тогава не реагирах и не се опитах да направя нещо, сега Луан я няма.

Внезапно параноята на Флория доби съвсем реални очертания. Ритцер Брюхел наистина беше чудовище, което дори Пастирът едва успяваше да контролира. Споменът за сблъсъка помежду им никога не напускаше Киви. Тя още чуваше шляпането на стоманената палка върху дланта му — единствен знак за едва сдържана ярост. Тогава тя беше много горда, че го е поставила на място. Едва по-късно си даде сметка, че всъщност е трябвало да бъде ужасно изплашена. Без закрилата на Томас сигурно вече да е мъртва... Или нещо още по-лошо. Ритцер обаче знаеше какво би му се случило, ако го заловят да ѝ отмъщава по някакъв начин.

Да подправиш нечия смърт, дори да извършиш екзекуция без разрешение е твърде рисковано начинание. Пастирите се придържат към своя собствена, макар и странна система от правила. От престъплението на Ритцер все трябваше да са останали някакви следи, освен ако не се оказеше изключително умен и находчив.

— Виж какво, Флория, ще намеря начин да проверя този случай. Може и да имаш право за станалото с Луан, но ти обещавам, че рано или късно истината ще излезе наяве. Ако се окаже така, както казваш, тогава няма начин Томас да се примири с подобна несправедливост. Той наистина има нужда от всички нас, в противен случай нито един Чуенг Хо да не е оцелял досега.

Флория я погледна сериозно, после протегна ръце и я стисна в здрава прегръдка. Киви почувства тръпките, които разтърсваха тялото на приятелката ѝ, но тя вече не плачеше. След миг успя да пророни:

— Благодаря ти, благодаря ти. През последните Мсек бях толкова изплашена... Толкова засрамена.

— Засрамена?!

— Обичах Луан, но Фокусът я превърна в непознат човек. Трябваше да се разкрещя и да обвиня всички в ужасното убийство, когато разбрах, че вече я няма. За бога, трябваше да вдигна шум още щом видях Брюхел с нея. Но се изплаших за собствената си кожа. А сега вече... — Флория отпусна ръце и неуверено се усмихна на Киви. — Сега може би отново заради мен един живот е в опасност. Слава богу, ти поне имаш шанс. Нали разбираш, Киви, тя може да е още жива! Ако успеем да я открием по-скоро...

Киви вдигна ръка.

— Може би, може би... Нека най-напред видим какво ще открия.

— Добре.

Те допиха чая си, обсъждайки до най-дребните подробности всичко, което Флория си спомняше за своята сестра и видяното в диамантените коридори. Тя полагаше огромни усилия да изглежда спокойна, но облекчението, предизвикано от думите на Киви и нервността, която все още изпитваше, я караха да говори припряно, с широки и отсечени жестове.

Киви ѝ помогна да прикрепи бонзая върху дървената му подложка точно под основното осветително тяло в стаята.

— Мога да ти намеря още дърво. Гонле наистина много държи да програмираш нейния проект. Ще може да облицоваш стените на дома си с полирано дърво, както някога морските капитани са покривали стените на своите каюти.

Флория огледа тясното помещение и вяло отвърна на Киви:

— Наистина мога да го направя. Може пък да сключим сделка.

После Киви застана пред външния люк и нахлупи качулката на скафандъра си. За миг върху лицето на Флория отново се мерна ужас.

— Пази се, Киви.

— Добре.

Киви обходи със совалката и останалите обекти, за които отговаряше — диамантените скали, счетоводството, графика на „умните глави“. От време на време мисълта ѝ препускаше надолу по ужасяващите диамантени коридори. Добре че имаше време да размисли. Ако Флория наистина казваше истината и с основание се боеше за живота на сестра си и своята безопасност, тогава дори Томас да застане на тяхна страна, пак ще е много опасно. Ритцер вече беше разпрострял пипалата си твърде нашироко. Ако наистина умишлено повреждаше хладилните камери и фалшифицираше смъртните актове, тогава излизаше, че системата на Томас е сериозно повредена.

„Дали Ритцер подозира, че знам нещо?“ Совалката на Киви се гмурна в каньона, който делеше Диамант Три от Диамант Четири. Синкавата светлина на Арахна струеше зад гърба ѝ, огрявайки пещерите по неравната повърхност между скалите. Част от водното лепило беше сублимирало върху склоновете. Процесът беше твърде деликатен и сензорите не го уловиха, но сега, когато доближи лицето си само на сантиметри, тя забеляза новообразувания тънък слой. Но и докато търсеше решение на този нов проблем, част от съзнанието ѝ продължаваше да се бори с фаталния въпрос дали Флория е прочистила кабината си както отвътре, така и отвън? В това отношение костюмът на Киви беше напълно обезопасен. Томас ѝ разреши да се освободи от всички подслушвателни устройства — и тези, които бяха поставени от официалните власти, и от прикачените тайно „бръмбари“. Виж, мрежата беше вече друго нещо. Ако Ритцер наистина върши онова, в което го подозираше Флория, той сигурно следи и частните разговори на хората от колонията. Ще е много трудно да докажат каквото и да било, освен ако не го спипат на местопрестъплението.

„В такъв случай трябва да бъда много, много внимателна.“ Оттук нататък ще ѝ трябва правдоподобно обяснение за всичко, което прави. „Аха!“ Специалните разследвания, с които ги бяха натоварили двамата с Езр. След приключване на инспекцията на диамантените скали ще е съвсем естествено да се заеме със своето разследване. Тя изпрати съобщение с нисък приоритет до Езр с молба за конферентна

връзка. После свали от мрежата няколко огромни файла с данни за персонала и информация за Бденията. Файлът на Луан трябваше да се намира сред тях, но сигурно стои потулен в някоя от локалните база данни; добре поне, че нейният процесор е защитен срещу системата за сигурност на Томас.

Успя да се добере до биологичните данни за Луан Перез. Точно така, водеше се умряла по време на летаргичен сън. Курсорът на Киви пробяга надолу по текста. Информацията беше пълна с изрази на професионален жаргон и изобилстваше от предположения и догадки при какви обстоятелства е загубена тази човешка единица. Киви години наред използваше хладилните камери, независимо че те й вършеха работа само на най-ниско технологично ниво. Ето защо успя да схване същността на проведената дискусия, макар да звучеше като словесна лавина на някоя „умна глава“, която е била *принудена* да намери правдоподобно обяснение за тази смърт.

Совалката излезе от сянката на скалите и слънчевата светлина измести синкавото сияние на Арахна. Склоновете откъм слънчевата страна представляваха само голи скали — графит или диамант. Киви приглуши ярката светлина в кабината и отново се върна към рапорта за Луан. На първи поглед изглеждаше съвсем ясен и подробен. Това лесно би могло да я подведе, ако вече не таеше някакво подозрение и не беше наясно с изискванията за оформяне на документацията при Новородените. Питаше се къде са третата и четвъртата проверка на данните от аутопсията. Рейнолт всеки път изискваше от своите „умни глави“ да ги правят: тази жена губеше всякаква милост, когато станеше дума за пропуск при някоя от „умните глави“.

Докладът беше фалшифициран. Томас щеше да разбере това още щом го погледне.

В слушалките й се разнесе звън.

— Здравей, Езр!

Проклятие. Обаждането й до него беше само прикритие, за да свали от мрежата огромния блок информация за Луан, което иначе нямаше да мине незабелязано. Но ето че сега той отговаряше на повикването й. За момент илюзията, че седи до нея в совалката, беше съвършена. После изображението се разми, защото компютърните очила не можаха да се справят с резките движения на главата й. Затова превключи образа на фиксирана позиция. Зад гърба му се открииха

тюркоазните стени на най-горната част на Хамърфест. Естествено, пак е на посещение при Триксия.

Картината вече беше достатъчно ясна, за да различи нетърпението по лицето му.

— Реших да ти отговоря, колкото се може по-бързо. Нали знаеш, че приключвам дежурството си след шейсет Ксек.

— Да. Извини ме, че ти досаждам. Току-що прегледах персоналните задачи. Двамата с теб сме в екип за планирането на някои от операциите. Но както и да е, сега имам съвсем конкретен въпрос. — Мисълта ѝ се опитваше да изпревари думите, търсейки трескаво някаква по-безобидна тема, която би оправдала обаждането ѝ. Странно как и най-простият опит за измама може да усложни живота на човек. Тя продължи да запълва ефира с празни приказки, докато накрая не изтърси една наистина голяма глупост. Сега Езр вече я гледаше с подозрение. После повдигна рамене.

— Ти говориш за края на Изгнанието, Киви. Един господ знае какви специалисти ще са ни необходими, когато установим контакт с Паяците. Предполагам, че тогава ще се наложи да прекратим летаргичния сън на всички в колонията, за да се справим със ситуацията.

— Съгласна съм, това е общият план, но мен ме интересуват някои подробности... — Киви продължи да го усуква без сама да знае докъде ще стигне така. Сега най-важно за нея бе просто да сложи край на разговора. — ... Значи ще помисля още по този въпрос. Предлагам ти да се видим лично след края на почивката ти.

— До тогава има много време — сбърчи лице Езр. — Излизам за петдесет Мсек.

Близо две години.

— Какво?!

Това беше четири пъти повече от продължителността на нейните почивки.

— Нали знаеш — трябва нови лица и т.н.

От неговата смяна имаше хора, които не разполагаха с много време. Томас и управителният съвет — в който участваха Киви и Езр! — прецениха, че всеки един се нуждае от повече свободно време, за да посещава опреснителни курсове по своята специалност и да подобри квалификацията си.

— Май доста отрано започваш.

А 50 Мсек бяха доста по-дълъг период от онова, което очакваше.

— Е, все отнякъде трябва да се започне.

Той отклони поглед от екрана. Дали не гледаше Триксия? Когато отново заговори, в тона му вече нямаше нетърпение, но въпреки това се усещаше някакво напрежение.

— Виж, Киви, аз ще съм в леда доста време, а дори след това ще продължа на облекчен режим на работа. — Той вдигна ръка, сякаш искаше да изпревари нейните възражения. — Не се оплаквам! Аз също взех участие в тази дискусия... Триксия обаче ще остане будна през цялото време. Тя никога не е оставала сама за толкова дълъг период, а сега няма да има кой да се грижи за нея.

На Киви ѝ се прищя да протегне ръка и да го погали.

— Никой няма да ѝ направи нищо лошо, Езр.

— Известно ми е. Тя е твърде *ценен специалист*, за да ѝ причинят нещо. Също като баща ти. — В погледа му просветна нещо, но то не беше обичайният гняв. Бедният Езр ѝ се молеше. — Те ще поддържат живота в тялото ѝ и ще гледат да е сравнително чиста. Но не бих искал да ѝ причинят нещо по-лошо от онова, което вече са ѝ сторили. Наглеждай я, Киви. Ти поне разполагаш с реална власт. Във всеки случай имаш повече влияние и възможности от такава дребна риба като Тръд Силипан.

Това беше първият случай, в който Езр я молеше за помощ.

— Обещавам ти да се грижа за нея, Езр — меко отвърна Киви. — Давам ти дума.

Няколко секунди след като образът му изчезна от екрана, тя продължаваше да седи неподвижно на мястото си. Странно как едно обаждање, което имаше за цел да послужи за прикритие, ѝ повлия толкова силно. Но Езр винаги беше оказвал силно влияние върху нея. Когато беше на тринайсет, той ѝ се виждаше най-прекрасния мъж във Вселената. А единственият начин да привлече вниманието му върху себе си бе като го вбесява. Но тази юношеска необузданост трябваше да премине рано или късно. Сега се питаше дали жестокостта на Дием не стана причина душата ѝ да закоравее и не пресече ли тя веднъж завинаги невинните ѝ пориви от времето преди ужасното масово убийство. Където и да се коренеше причината, сега беше доволна, че по някакъв начин може да помогне на Езр.

Дали параноята не е заразна? Луан Перез беше мъртва, ето че сега Езр излизаше в почивка за необичайно дълъг период. *„Питам се кой стои зад всички тези промени в графиците на Бденията.“* Киви отново се съсредоточи върху информацията, до която успя да се добере. Промените ставаха с благословията на управителния съвет, но... Последната дума имаше Ритцер Брюхел. Това се случваше често напоследък. Някой от Пастирите се разписваше под всички промени в графика на Бденията.

Совалката на Киви продължаваше бавно да се издига. От това разстояние долу се виждаха само остри зъбери и огреният от слънчевите лъчи Диамант Две, чийто блясък затъмняваше всичко с изключение на най-ярките звезди. Гледката можеше да мине за картина от някое диво и необитавано място, ако не беше правилната геометрична форма на лагера на Чуенг Хо. Увеличеше ли изображението, Киви можеше да види дори няколко от складовете в системата на L1. Ниско долу в сянката на скалите се намираше Хамърфест и дестилационната. И арсеналът в точка L1-A. В орбита кръжаха лагерът на Чуенг Хо, складовете, повредените и все още действащи кораби — всички събрани на едно място. Киви понякога ги използваше за допълнителен източник на енергия за електрическите джетове. Заедно представляваха една добре действаща динамична система, макар привидно да изглеждаха доста хаотично струпани, не като орбиталните кейове от първите години на Изгнанието.

Киви прецени с вещината на опитен специалист картината пред себе си, макар съзнанието ѝ да се занимаваше с несравнимо по-сложните политически интриги. На по-малко от хиляда метра пред совалката се появи старият междузвезден кораб на Чуенг Хо „Невидима ръка“, сега превърнат в частна собственост на Ритцер Брюхел. Щеше да мине съвсем близо край него. „Хм.“ Ами ако Ритцер Брюхел е отвялякъл Луан Перез? Това би било най-дръзкото престъпване на разпоредбите на Томас. *„При това е твърде възможно то да не е единственото.“* Ако сега му се разминеше безнаказано, може би щяха да последват и други мъртъвци. „Езр!“

Киви си пое дълбоко въздух. *„Решавай проблемите последователно, един по един. Да допуснем: Флория е права и Луан е още жива, станала играчка на Ритцер във владенията му на «Невидима ръка».“* За съжаление имаше определен срок, в който

Томас да предприеме ответни действия срещу нарушенията на друг Пастир. Ако се оплаче, но въпреки това се забавят, Луан можеше наистина да умре, а всички улики около смъртта ѝ просто да изчезнат.

Киви се извърна на мястото си и погледна с невъоръжено око към „Невидима ръка“. Намираше се на по-малко от хиляда метра от него. Сигурно щяха да минат дни, докато успее да състави някакъв план в тази оплетена ситуация. Корпусът на кораба беше толкова близо, че дори виждаше аварийния изход и амбразури за лазерните оръжия, които се очертаваха върху дългата му страна. Киви познаваше конструкцията на „Невидима ръка“ не по-зле от който и да е от L1; беше прекарала на борда му цялото пътуване до системата на Изчезващата и го използваше за пример всеки път, когато ѝ се удадеше случай. Познаваше тайните му кътчета и което е по-важно — имаше разрешен достъп на него като помощник Пастир. Това бе едно от многото неща, за които Томас ѝ се доверяваше безрезервно. Никога досега не се беше възползвала от своите правомощия по толкова, хм, съмнителен начин, но...

Ръцете на Киви се задействаха още преди в главата ѝ да има оформен план. Написа кодирано съобщение на Томас, чийто шифър знаеха само те двамата. В него набързо му обясни какво е научила и какво подозира, а също така какво се кани да направи. Така Томас ще знае къде да я търси в случай на злополука, а тя ще има с какво да заплаши Ритцер, ако успее да я изненада.

Шестстотин метра до „Невидима ръка“. Киви нахлупи качулката на скафандъра си и спря кръговрата на въздух в совалката. Нейната интуиция и данните от компютърните очила показваха, че изборът ѝ е правилен — след скок по предварително начертаната траектория трябваше да се озове точно при гърлото на кораба. А там вече щеше да се оправи лесно. Тя отвори люка на совалката, изчака вътрешното ѝ чувство да каже: „Скачай!“ и се хвърли надолу в бездната.

* * *

Киви се придвижи пипнешком през празния трюм. С помощта на паролите за достъп, които знаеше от Томас и собствените си познания за устройството на кораба лесно успя да стигне до каютите без да

активира нито една аларма. На всеки няколко метра опираше ухо до стената и се заслушваше. Не усети никакъв подозрителен шум, нито следа от движение или разтревожен говор... Хм. Това обаче прилича на плач.

Киви ускори придвижването си. Усети, че в нея се надига необуздан гняв, останал още от спречкването с Ритцер Брюхел. Сега вече ясно осъзнаваше каква опасност представлява той за нея и затова изпитваше съвсем основателен страх. По време на общите им дежурства след кавгата в парка тя често усещаше погледа му върху себе си. Постоянно очакваше отново да се нахвърли срещу нея. Беше готова за това и щеше да го приеме като отдаване на почит към паметта на майка ѝ. От спречкването насам трескавата физическа подготовка и бойните изкуства трябваше да ѝ послужат за защита срещу металната му палка. *„Всичко обаче ще е напразно, ако ми излезе на среща с лъчево оръжие.“* Успокояваше я единствено мисълта, че Ритцер не би я убил по този начин; сигурно нямаше да пропусне шанса да ѝ се надсмее и да я унизи. Сега — ако изобщо се стигнеше дотам — ще използва като щит съобщението, което изпрати на Томас. Тя потисна страха си и продължи в посоката, откъдето се носеше хлипането.

Киви се задържа пред поредния люк. Усети как коленете и ръцете ѝ внезапно омекват. Странна, неочаквана мисъл ѝ мина през главата. *„Ще го запомня, този път ще го запомня.“* Истинска лудост.

Оттук нататък щеше да се осланя единствено на паролата на Пастира. Но сигурно и това няма да е достатъчно. *„Трябват ми само още няколко секунди.“* Тя провери за последен път записващото устройство и данните... После прекрачи отчаяно през отвора и се озова в главния коридор, използван някога от екипажа.

„Мили боже!“ Няколко секунди Киви стоя като вкаменена. Коридорът беше същият на големина, какъвто го помнеше отпреди. Десетина метра по-напред завиваше надясно към личните помещения на капитана. Ритцер обаче беше монтирал тапети върху четирите стени и сега те примигваха във всички нюанси на розовото. Въздухът беше пропит с миризмата на мускус. Заобикаляше я съвсем различен свят от онова, което си спомняше за „Невидима ръка“. Тя със сетни сили възвърна куража си и бавно продължи към главното помещение на кораба. Оттам се носеше музика или поне някакво предупредително

„туп-туп-туп“. Някой пееше... високо и пронизително, с отделни пролайвания и ритмични удари.

Раменете ѝ сякаш изведнъж заживяха свой собствен живот, притиснаха се плътно до стената отзад и я повлякоха по обратния път. „Нима са ми необходими повече доказателства?“ Безспорно. Трябваше само да надникне в данните на локалната система, а информацията от нея щеше да има много повече тежест от всякакви налудничави истории за странните вкусове на Ритцер при подбора на музика и видеоматериал.

Тя продължи да се придвижва напред по коридора, прикривайки се от врата на врата. Навремето това са били помещения за офицерите от екипажа, но по време на пътуването от Триланд обикновено ги използваша дежурните. Беше живяла три години в предпоследната каюта по коридора и никак не ѝ се искаше да види в какво е превърната сега. Кабинетът на капитана се намираше точно зад завоя. Тя набра паролата и вратата меко се плъзна встрани. Но... това вече не беше кабинет. Приличаше на нещо средно между фитнес зала и спалня. И тук стените бяха покрити с видеотапети. Киви премина над тази странна и неуютна смесица от стилове и седна така, че да не се забелязва от вратата. После докосна компютърните си очила и поиска връзка с локалната мрежа. Мина известно време, докато проверят правото ѝ на достъп, после пред нея започнаха да се редят имена, дати и картини. „Ето!“ Ритцер въртеше свой малък собствен бизнес с хладилните камери на борда. Луан Перез фигурираше в списъците на „Невидима ръка“, но вече като жива, която в момента не е на дежурство!

„Това ми стига; време е да се махам от тази лудница!“ Въпреки това Киви се поколеба още миг. Тук имаше още толкова много познати имена и лица, които помнеше отпреди. До всеки от портретите имаше знак, че човекът е умрял. Беше още дете, когато за последен път видя тези хора, но не ги помнеше такива... Лицата пред нея имаха отсъстващото изражение на спящи хора, с ужасни следи от обгаряне или измръзване. Живи и мъртви, измъчвани, но продължаващи да се съпротивляват. „Те всички са отпреди случилото се с Джими Дием.“ Тя знаеше, че след битката е имало разпити и период от много Ксек между атаката и възстановяването на Бденията, но... Киви онемя от ужас. Почувства как краката ѝ се парализират, а стомахът ѝ се свива на

топка. Продължи да преглежда имената. Кира Пен Лизолет. Мама. Измръзнало лице, очите продължаваха да гледат твърдо напред. „Какво е сторил Ритцер с теб?! Как е възможно Томас да не знае за това?!“ Тя вече не бе в състояние да проумее написаното под снимката. Внезапно пред нея се появи видеокартинка. Стаята остана непроменена, но се изпълни със звуци и картини от миналото. Откъм отсрещния ъгъл се разнесе тежко дишане и нечии стонове. Киви се запромъква нататък и картината се нагоди почти перфектно спрямо нейното положение. Внезапно се озова лице в лице с... Томас Нау. Много по-младият Томас Нау. Той сякаш се люлееше от кръста нагоре, а долната част от тялото му излизаше извън обсега на очилата ѝ. Лицето му беше изкривено от почти екстатична наслада, каквато Киви неведнъж беше виждала, когато оставаха сами и той проникваше в нея. Но този Томас държеше в ръка тесен и дълъг, обагрен в червено нож. Той се наведе надолу към някого, когото тя не можеше да види, и стенанията преминаха в пронизителен писък. Киви промени ъгъла на записа и погледна надолу към жената, която Нау кълцаше с острието.

„Мамо!“ Миналото остана безразлично към нейния писък; Нау продължи пъкленото си дело. Киви се преви, повръщайки върху очилата. Вече не виждаше картината, но звуците от миналото продължаваха да ехтят в ушите ѝ, сякаш всичко се случваше сега, в нейно присъствие. Щом престана да повръща, дръпна яростно очилата и ги запрати настрани. Задави се и взе да кашля; всичко беше защитен рефлекс, предизвикан от обзелия я животински ужас.

Светлината се промени и вратата на стаята се отвори. Раздадоха се гласове, но те вече идваха от сегашния момент.

— Да, Марли, тя е тук.

— Пфу, ама че бъркотия.

Говореха двама мъже и гласовете им все повече доближаваха мястото, където се криеше Киви. Тя отстъпи инстинктивно назад, после се снеси и пропълзя по пода. Внезапно насреща ѝ изскочи нечие лице.

— Мили б...

Киви рязко се изправи, а ръба на ръката ѝ мина на милиметри от врата на противника. Китката ѝ се вряза с всичка сила в стената зад него. Чак до рамото я прониза непоносима болка. После усети убождането на парализиращото острие. Обърна се и опита да се

промъкне между двамата си нападатели, но вече беше късно — краката ѝ отказваха да се подчинят. Двамата изчакаха предпазливо още секунда-две. После този, който изстреля парализиращата стреличка — Марли — се ухили и сграбчи безчувственото ѝ тяло. Тя не успя дори да шавне. Едва дишаше. Въпреки това за голяма своя изненада почувства ръката на Марли да опипва гърдите ѝ.

— Всичко си ѝ е на място, Тънг, не се притеснявай — Марли се изхили доволно. — Може пък и да имаш причина да се тревожиш. Я гледай каква дупка е направила в стената. Само няколко милиметра встрани и сега щеше да дишаш през врата си!

— Пссст! — разнесе се сърдитият глас на Тънг.

— А, значи сте успели да я хванете. Хубаво.

Беше гласът на Томас. Идваше откъм вратата. Марли бързо охлаби хватката около гърдите ѝ. После я извлече на открито.

Киви не можеше да извърне глава и виждаше само онова, което се намираше непосредствено пред очите ѝ. Томас, спокоен както винаги. *„Спокоен както винаги.“* Той небрежно я погледна и кимна към Марли. Киви се опита да изкрещи, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. *„Томас ще ме убие като всички онези преди мен... Ами ако не го направи? Ако не го направи обаче, нищо в тази вселена няма да може да го спаси.“*

Томас се обърна. Ритцер Брюхел беше зад него, полугол и разрошен.

— Ритцер, това е недопустимо. Единствената причина да ѝ дам паролите бе, за да следя всяко нейно движение и да мога да я открия, в който и да е момент. Знаеше много добре, че идва насам, а остави целия кораб на нейно разположение.

Отговорът на Брюхел прозвуча като скимтене.

— Заразата да я тръшне. Не предполагах, че ще дойде толкова бързо. Разполагах с по-малко от триста секунди между твоето предупреждение и пристигането ѝ. Това не се е случвало никога досега.

Томас изгледа своя помощник.

— Този път просто нямаше късмет, но и това трябва да се вземе предвид отгук нататък. Колкото до първия път... — Той отново погледна към Киви и гневът му премина в дълбок размисъл. — Този път нещо съвсем непредвидено я е подтикнало да действа. Накарай

Кал да прегледа с кого е разговаряла. — После махна към Марли и Тънг. — Сложете я в една от камерите и я откарайте обратно в Хамърфест. Кажете на Анне, че ще бъде както обикновено.

— Какъв отрязък от паметта ѝ трябва да бъде заличен, сър?

— Вече съм го уточнил с Анне. Преди това обаче трябва да прегледаме някои записи.

Киви зърна част от коридора и ръцете, които я влачеха нататък. *„Колко ли пъти досега се е случвало все същото?“* Колкото и да напругаше мускули, не можеше да помръдне. Вътрешно обаче крещеше с всичка сила. *„Този път ще го запомня! Ще го запомня!“*

22.

Фам последва Гръд Силипан до централната кула на Хамърфест, а после и нагоре, към най-високата ѝ част. Чакаше търпеливо този миг през цялото време, докато се кривеше и се правеше на шут. Прикритието му беше необходимо, за да може най-накрая да попадне в системата на Фокуса и да види не само крайния резултат, но и как се стига до него. Можеше да дойде тук много по-рано — Силипан неведнъж го канеше да разгледат наоколо. По време на Бденията се опознаха. През това време Фам успя да надрънка достатъчно глупости за Фокуса, за да убеди Силипан и Ксин, че изобщо не е схванал за какво става дума; именно това послужи като благовиден предлог за посещението. Той не бързаше — имаше достатъчно време, пък и не смяташе, че си е осигурил необходимото прикритие. *„Не се самозалъгвай! Изгърмя си патроните пред Томас Нау с локализаторите и се насади на пачи яйца. Никога досега не си се намирал в по-окаяно положение.“*

— Е, Фам, стари момко, най-после ще надзърнеш какво става зад кулисите. Надявам се след това вече да не ни надуваш главите с твоите откачени теории.

Силипан се усмихваше широко насреща му. Беше очевидно, че и той е очаквал с нетърпение тази обиколка.

Продължиха да се издигат нагоре, подминавайки все нови и нови разклонения на коридора. Това място приличаше на същински лабиринт.

Фам се изтласка, за да се изравни със Силипан.

— Какво толкова има да науча тук? Че вие Новородените можете да превръщате хората в бурмички от някакъв огромен механизъм? Чудо голямо! Дори вашите „умни глави“ не могат да умножават за по-кратко време от секунда-две. А машините го правят за една трилионна част от секундата! „Умните глави“ ви служат само за повдигане на самочувствието, колкото да им нареждате каквото ви хрумне. И защо е всичко това? Дори най-бавната и несъвършена автоматична система отдавна вече може да пише.

— Това ми е известно, повтаряш го от години. Въпреки всичко обаче си на погрешен път — той протегна крак към стената на коридора и се задържа на място, за да го изчака. — Гледай да не говориш много високо вътре, става ли?

Намираха се пред истинска врата, различна от малките и неудобни люкове в по-ниските нива. Силипан я отвори и двамата плавно минаха през прага. Първото, което Фам усети, беше силният мирис на тела. Обзе го неприятното чувство, че е попаднал в претъпкано помещение.

— Доста намирисват, а? Но въпреки това са напълно здрави. Лично имам грижа за това.

Той говореше с гордостта на механик, описващ достойнствата на своята машина.

Пред тях имаше няколко реда места, разположени в пространството по невъзможен за нормална гравитация начин. Повечето бяха заети от мъже и жени на различна възраст, облечени в сиво и въоръжени с последното поколение командни шлемове на Чуенг Хо. Не точно това очакваше да види Фам.

— Мислех, че ги държиш изолирани.

В малки килии, както му описваше Езр Вин по време на разговорите им в пивницата.

— Има и такива. Зависи над какво работят — и той махна към надзирателите в помещението, облечени като санитарии. — Така ни излиза много по-евтино. Сега двама души могат да обслужват всички техни претенции и да ги разтърват като се завърже бой.

— Бой?

— Професионални противоречия — изсмя се Силипан. — По-скоро вълнения. Стават опасни само ако се наруши балансът на „гнилия мозък“.

Двамата започнаха да се промъкват покрай гъсто подредените места. През визьорите на шлемовете Фам зърна очите на някои от „умните глави“. Те се местеха непрестанно нагоре-надолу, но никой не даде знак да е забелязал Фам или Тръд; просто гледката във визьорите обхващаше целият им хоризонт.

Отвсякъде се носеше неразбираемо мърморене — гласовете на „умните глави“ в помещението се смесваха. От време на време двамата различаваха по някоя дума на несе, но повече от казаното приличаше

на несвързания говор на безумец или монотонното нареждане на заклинател.

„Умните глави“ трополяха непрекъснато върху клавиатурите. Силипан посочи ръцете им с особена гордост.

— Ето, виждаш ли, почти никой няма увреждания; не можем да си позволим да губим хора. Останаха ни съвсем малко човешки ресурси, а Рейнолт не притежава абсолютен контрол върху „гнилия мозък“. Слава богу, повече от година не сме имали медицински провал, а това е нещо, което почти не може да се избегне. Последният път една от „умните глави“ получи перфорация на дебелото черво *след* прочистване. Беше един от онези, които работят самостоятелно. Качеството на работата му спадна, но разбрахме, че сме изправени пред проблем, едва когато засмърдя нетърпимо.

Значи робът е започнал да умира бавно, от вътре навън, но е бил твърде съсредоточен в работата си, за да се разкрещи от болка; а дори в такъв случай никой не би му обърнал внимание.

Двамата стигнаха почти до тавана на помещението, а под краката им остана жужащия кошер от „умни глави“.

— За едно обаче си прав, боецо Тринли. Ако тия хора се занимаваха с аритметика или с настройване на музикални инструменти, резултатът щеше да е истински провал. Дори най-простият процесор само с едно мръдване на пръста ще го направи милиарди пъти по-бързо от който и да е човек. Ти нали чу как говорят „умните глави“?

— Да, но нищо не им се разбира.

— Това си е техен, вътрешен език. Усвояват го много бързо, когато работят по групи. Най-важно обаче е, че не извършват прости операции като машините. Те само *използват* компютърните ни ресурси. Схващаш ли — за нас, Новородените, „умните глави“ са следващото ниво в системата, което стои по-високо от софтуера. Те съчетават човешкия интелект с прецизността и търпението на машината. Ето защо нефокусираните специалисти — особено в техническите области, какъвто съм и аз — имат особено значение. Фокусът губи смисъл, ако няма нормални хора, които да го направляват и да откриват точния баланс между хардуер, софтуер и фокусирани. Ако всичко е направено както трябва, резултатът надхвърля многократно дори най-великите открития на Чуенг Хо.

Фам отдавна беше проумял всичко това. Но сега приемаше с недоверие всичко казано от своя гид като по този начин го предизвикваше да му обяснява все по-подробно и задълбочено същността на Фокуса.

— И с какво се занимава тази група в момента?

— Нека проверим. — И той даде знак на Фам да си сложи един от контролните шлемове. — Ето, нали виждаш — разделили сме ги на три групи. „Умните глави“ от най-горната група извършват рутинни операции и лесно могат да бъдат пренасочени. Те са най-добри в решаването на конкретни и ясни задачи. Средната група се занимава с програмиране. Като военен програмист това сигурно те интересува. — Той натисна някакво копче. Пред очите на Фам се заредиха огромни файлове с данни, които нямаха никаква логическа връзка помежду си. — Подменяме кодовете на насочващите системи на вашите собствени оръжия.

— Проклятие, никога не бих могъл да се справя с това!

— Прав си — изобщо не е по силите ти. Но за нашите ръководители като Рита Лиао например, които разполагат с екип от „умни глави“, това е рутинна задача. Сега им е наредила да препрограмират вашите оръжия и да оптимизират сигналната система. Те постигат лесно онова, което е възможно за нормалните хора, само ако са непрекъснато концентрирани. Комбинирани с развит софтуер, тези умници постигнаха код, който е двойно компресиран в сравнение с вашия, но затова пък действа пет пъти по-бързо при същия хардуер. Освен това премахнаха стотици програмни грешки из системата ви.

Известно време Фам не каза нищо, а само изучаваше онова, което виждаше във визъора си. Той години наред се беше занимавал с военно програмиране. Естествено, че в системата имаше програмни грешки; имаше ги във всяка по-голяма. С военните кодове обаче положението беше различно — те се получаваха в резултат от хилядолетен труд, при непрекъснати усилия да се оптимизира системата и да се отстранят грешките в нея — „бъгове“, както обикновено им казваха програмистите... Той изключи визъора и обходи с поглед редиците от роби. *„На каква ужасна цена са постигнали тези удивителни резултати.“*

Силипан се засмя.

— Не можеш да ме преметнеш, Тринли! Дори без да го казваш виждам, че си поразен.

— Прав си, ако това наистина проработи, ще ви призная. А с какво се занимава третата група?

Но Силипан вече се беше насочил към изхода.

— А, тези ли — махна небрежно той към струпаните от дясната му страна „умни глави“. — Някакъв проект на Рейнолт. Преминахме първото защитно ниво на вашата флотска система и сега следим за капани, подвеждащи данни и неща от този род.

Повечето администратори страдаха от параноя относно капаните в системата и постоянно се занимаваха да ги търсят, което според Фам беше безнадеждна работа... Но след всичко онова, което видя, вече не се чувстваше толкова уверен по този въпрос. *„Чудно с още колко време разполагам, преди да са разкрили моите стари трикове?“*

Двамата посетители напуснаха пренаселеното работно помещение и се отпавиха обратно към основата на централната кула.

— Нали сега и сам се убеди, Фам — вие Чуенг Хо сте по рождение слепци, които *знаят*, че някои неща са просто невъзможни. Това си личи и по клишетата в литературата ви: „Някои компютри създават отпадъци; други просто ги поемат от хора, които не знаят какво правят.“; „Проблемите със системата идват от това, че тя прави точно това, което си й наредил да прави“; „Машините никога не проявяват творчество“. Човечеството от хилядолетия е възприело това за аксиома. Но ние Новородените успяхме да ги оборим! С помощта на „умните глави“ мога да получа безупречен резултат, дори когато вложените данни подлежат на съмнение и не са окончателни. Не е проблем да направим бърз и ефективен превод, при това с минимална помощ от машините. Освен това системата вече може да направи самостоятелна преценка, която да е на нивото на човешко решение.

Спускаха се надолу с няколко метра в секунда; движението в обратната посока се беше поразредило. Светлината от дъното на кулата ставаше все по-ярка.

— Ами какво ще кажеш за способността на машините да проявяват творчество?

Това беше една от любимите теми на Тръд, по която той се смяташе за ненадминат специалист.

— Дори това е възможно, Фам. Е, признавам, че не може да се говори за творчески проявления в абсолютно всички области. Както стана дума, в такива случаи ръководители като нас с Рита са наистина незаменими. Освен това последната дума имат Пастирите. Нали от вашите исторически книги ти е известно каква е обикновено съдбата на творците, особено пък на художниците. В повечето случаи те са истински нещастници, лишени от личен живот. Той или тя с фанатична последователност са се опитвали да научат абсолютно всичко по дадена тема. Нито един здравомислещ човек не би си позволил да загуби своите приятели и семейството си заради подобна нечовешка концентрация. Е, разбира се, има и награда за всичко това — човекът имал шанс да открие или направи нещо, което надхвърля постигнатото преди него. Както и сам виждаш една малка част от Фокуса винаги е съпътствала човешката цивилизация. Нашата заслуга се състои в това, че институционализирахме тази саможертва, така че цялото общество да има полза от нея.

Докато говореше, Силипан започна леко да докосва стените, за да забави падането. За кратко изостана от Фам, но после и той намали скоростта.

— Колко ти остава до срещата с Анне Рейнолт? — попита Силипан.

— Малко повече от Ксек.

— Добре тогава, ще гледам да свършим по-бързичко. Една дама не бива да чака. — Той се разсмя. Силипан неведнъж беше показвал колко ниско мнение има за Анне Рейнолт. Ако тя не беше толкова веща в работата си, положението на Фам щеше да е много по-леко.

Минаха през херметическия люк и попаднаха в нещо като лазарет. Вътре имаше няколко хладилни камери, които сякаш бяха пригодени за лечение, а не за летаргичен сън. От другата страна на помещението иззад сложното оборудване се виждаше още една врата, запечатана със специалния знак на Пастира. Тръд се озърна нервно нататък и повече не погледна в тази посока.

— Ето, тук става магията на Фокуса, Фам — и той го помъкна през стаята, далеч от опасната врата. Един от техниците работеше нещо върху отпуснатото тяло на един от „умниците“ — въртеше насам-натам главата на пациента си в нещо като скенер, който заемаше по-голямата част от помещението. Уредът можеше да направи точна

диагноза само по външния вид, въпреки че изглеждаше също толкова недолялан, както и цялото останало оборудване на Новородените.

— Ти вече си запознат с основните принципи, нали, Фам?

— Така е — бяха им ги обяснили много внимателно по време на първото Бдение след убийството на Джими. — Имате някакъв специален вирус — „гнилият мозък“, с който сте ни заразили всичките.

— Именно, именно. Но онова беше само една военна операция. В повечето случаи заразата не преминава мозъчно-кръвната бариера. Случи ли се това обаче... Нали са ти известни глиалните клетки? Всъщност техният брой в мозъка е много по-голям от невроните. И така, вирусът използва тези клетки като основа за своето размножаване, затова ги инфектира всичките. След близо четири дни...

— ... Разполагате с „умна глава“?

— Не, само със суров материал за „умна глава“; мнозина Чуенг Хо приключиха още на този стадий — нефокусирани, в отлично здраве, но с хронична инфекция. При такива хора всеки неврон от мозъка е свързан с инфектирана клетка. А всяка заражена с вируса клетка е годна да извършва различни видове дейност. Този човек вече... — Той се обърна към техника, който все още манипулираше изпадналата в безсъзнание „умна глава“. — Били, тоя за какво е тук?

Бил Фуонг повдигна рамене.

— Много се е биел. Просто трябва да го извадя от строя. Няма никакъв шанс „гнилият мозък“ да се разпространи, но Рейнолт иска неговите пет фундамента да бъдат преориентирани в последователност, която...

Нататък продължиха на неразбираем за Фам жаргон. Той погледна с привидно безразличие към „умната глава“. Еджил Манри. Преди експедицията Еджил се славеше като ненадминат шегаджия и постоянно си правеше каламбури с околните. Сега обаче... Сега сигурно е по-добър аналитик от който и да било корифей на Чуенг Хо в тази област.

Тръд обясняваше нещо оживено на Фуонг.

— Уф, не разбирам защо трябва да се пипат петте фундамента, от това нищо добро няма да излезе. Но в края на краищата тя е шефът, нали така? — той се ухили на събеседника си. — Ей, дай аз да го оправя тоя. Искam да покажа на Фам как става.

— Само се подпиши.

Фуонг си тръгна с леко отегчен вид. Силипан се промъкна между стената и боядисания в сиво скенер. Фам отбеляза, че уредът се охранява от сноп разноцветни кабели, всеки дебел един сантиметър в диаметър.

— Това да не е нов вид хипнотизатор, Тръд? Изглежда като някаква старомодна вехтория.

— Не, не е точно така. Помогни ми да сложа главата на тоя приятел в центъра, така че да не докосва страничните стени... — Прозвуча предупредителен звън на аларма. — За бога, дай на Бил пръстена, дето е на ръката ти. Ако се забавиш още малко, полетата на тая машинария ще ти изтръгнат пръстена барабар с пръста.

Дори при липсата на каквато и да е гравитация беше много трудно да се маневрира с безчувственото тяло на Еджил Манри. Той беше здраво завързан и притеглянето на астероида стигаше, колкото главата му да се задържи в хоризонтално положение.

Тръд се отдръпна и огледа самодоволно резултата от работата си.

— Всичко е готово. Сега ще видиш за какво става дума, момчето ми. — Той каза нещо и във въздуха между тях заплува неясно изображение, най-вероятно разрез на главата на Еджил. Фам различи основните анатомични форми, но всичко останало по нищо не напомняше наученото за строежа на човешкото тяло. — Беше прав за халюцинирането, Фам. Това е стандартен МРИ, стар като света. Затова пък работи добре. Ето погледни тук — на това място е концентрирана хармонията на петте фундамента.

Курсорът се насочи към една заоблена част на повърхността на мозъка.

— Ето това остро нещо тук превръща „гнилия мозък“ в нещо повече от нервнопатологично явление.

В триизмерната картина се появи цяла галактика светли точки. Бяха обогрени в различни цветове, но повечето искряха в розово. Те образуваха съзвездия и линии, а някои от тях примигваха в синхрон.

— Сега можеш да разгледаш инфектираните глиални клетки или поне техните съответни групи.

— Ами цветовете?

— Те показват отделянето на секрета... А сега ето какво искам да направя... — Последваха още няколко команди и Фам за първи път зърна менюто на скенера. — ... Ще променя крайния резултат и

честотата на деление на вируса ето чрез тази пътека. — Малката стрелкичка на курсора просветна край една от светлите нишки. Тръд вдигна поглед и се ухили на Фам. — *Ето така* този уред се превръща в нещо повече от скенер. Както сигурно си разбрал, вирусът на „гнилия мозък“ отделя определени пара- и диамагнитни протеини. Именно те реагират на магнитните полета, които ги стимулират за един или друг вид нервна дейност. И докато вие от Чуенг Хо и цялото останало човечество използвате скенера *само за наблюдение и диагностика*, ние Новородените го превърнахме в активен уред, с чиято помощ можем да извършваме промени.

Той затрополи по клавиатурата; Фам дочу скърцане, когато кабелите започнаха да се разместват. Тялото на Еджил потрепери на няколко пъти. Тръд протегна ръка и го укроти.

— Проклятие! Уредът не може да го фиксира, докато се тресе така.

— Не забелязвам никаква промяна в мозъчната картина.

— Няма да видиш нищо, докато не активирам новия модел. Съгласи се, че не мога едновременно да правя корекции и да обяснявам всяко свое действие. — Той замълча, съсредоточен върху клавиатурата. — Почти всичко е готово... Ето! Добре, нека сега да видим какво се получи. — Триизмерното изображение се промени. Сега почти всички точки светеха в синьо и трепкаха непрекъснато. — Ще ми трябват само няколко секунди, за да фиксирам картината. — Виждаш ли, Фам, в това наистина ме бива. Дори не знам с какъв специалист от твоите Чуенг Хо би могъл да ме сравниш. Аз съм нещо като програмист, но не правя програми. Имам умения и на невролог, тъй като от мен зависи крайният резултат при пренастройката на „умните глави“. Мисля обаче, че съм по-скоро нещо като специалист по хардуера. Аз поддържам машината и мога да получа от нея резултатите, които са ни необходими.

Внезапно Тръд се намръщи.

— Ъх. Проклятие! — Той погледна назад към ъгъла, където работеше другият от Новородените. — Бил, нивото на лептоните на тоя приятел е още ниско.

— Изключи ли полето?

— Естествено. Петте фундамента трябваше да са се променили досега.

Бил не дойде при тях, но се загледа в триизмерното изображение на мозъка на пациента.

Синята линия все така продължаваше да примигва хаотично. Тръд продължи:

— Очевидно процесът не може да завърши, но не разбирам каква е причината за това. Ти можеш ли да се погрижиш?

И той посочи с пръст към Фам, давайки да се разбере, че има важна работа.

— Но ти нали се подписа за него? — колебливо рече Бил.

— Бъди спокоен, подписах се. Ти само се погрижи за него, става ли?

— Добре тогава.

— Благодаря ти. — И Силипан даде знак на Фам да излизат от залата на МРИ; изображението на мозъка се изгуби. — Проклетата Рейнолт, работата в нейния отдел е най-сложна — не е като да четеш по книжка. Може всичко да си направил според указанията и накрая пак да оплетеш конците.

Фам го последва надолу по тунела, прокопан в Диамант Едно. Стената беше украсена с изящни релефи, направени с прецизността на съвършените картини, които го поразиха на банкета на Новородените. Очевидно не всички „умни глави“ се бяха специализирали в техническите операции; двамата със Силипан подминаха няколко групи роби-гравьори, които работеха в дъното на тунела, надвесени ниско над увеличителните стъкла. В ръцете си държаха длета, които по-скоро приличаха на игли. Фам беше идвал тук, но много по-рано, още преди няколко Бдения. Тогава фризът беше само грубо очертан — планинска верига, в полите на която се придвижваше нещо като военна колона, устремена към неясна цел. Но той различи всичко това едва след като прочете заглавието: „Защитата на Френк“. Сега обаче скулптурните композиции бяха завършени — лицата на фигурите имаха строги черти и сияеха във всички цветове на дъгата. Целта им приличаше на някакво митично чудовище. Създанието не беше съвсем непознато — сигурно са го взели от описаните в Хрониките на Ктул ужасии, които разкъсват човеците с острите си зъби и поглъщат още димящи окървавените късове от телата им. Новородените страшно се гордееха със завладяването на Френк. Фам обаче дълбоко се съмняваше, че мутантите, с които са воювали там, са били чак толкова

живописни. Той забави крачка, а Силипан изтълкува това като знак за възхищение.

— Гравьорите напредват едва с половин метър на Мсек. Затова пък чрез изкуството ние придаваме топлина и уют на всяко ново място.

„Топлина?! Уют?!“

— Нима Рейнолт държи всичко да изглежда красиво?

Въпросът беше хвърлен напосоки.

— Ха, Рейнолт! Нея това най-малко я интересува. Брюхел нареди да се гравират тунелите. Аз го посъветвах.

— Аз пък си мислех, че Пастирите са пълновластни господари на това, за което отговарят.

Фам не успя да опознае много добре Рейнолт по време на предишните Бдения, затова пък присъства на срещата, когато тя унизи Брюхел пред всички.

Тръд продължи още няколко метра напред, без да проговори. Върху лицето му се появи глупава усмивка и погледът му стана същия като при запоите в пивницата на Бени. Този път обаче усмивката му прерасна в бурен кикот.

— Пастирите, а? Анне Рейнолт?! Фам, това че се шокира като научи какви са възможностите на Фокуса вече ми осмисли деня, но последният ти въпрос прехвърли всички граници! — Той продължи да се дави от смях още няколко секунди, после забеляза избилата по лицето на Фам червенина. — Съжалявам, Фам. Вие Спекулантите имате много достойнства, но сте същински деца, когато стане дума за иначе очевидни неща в нашето общество... Заведох те в залата на Фокуса, за да си изясниш този процес; предполагам няма да навреди, ако ти обясня още нещо. Анне Рейнолт не е Пастир, макар изглежда навремето да е имала огромно влияние. Тя е просто една от „умните глави“.

Фам се постара да покаже, колкото се може по-убедително как гневът му преминава в тъпо недоумение. В случая обаче това беше съвсем искрена реакция.

— Ама... Тя ръководи важна част от парада. Освен това ти заповядва.

Силипан повдигна рамене. Усмивката му премина в кисела гримаса.

— Е, да, заповядва ми. Това рядко се случва, но виждаш, че има и изключения. По ми се ще да работя за Пастир Брюхел или Кал Омо, само дето те играят доста... грубо.

Гласът му нервно потрепна.

Фам се изкашля съчувствено.

— Разбирам какво искаш да кажеш — излъга той. — Когато някой специалист бъде фокусиран, той се съсредоточава изключително върху своята тема. Така хората на изкуството започват да правят мозайки и гравюри, физиците се превръщат в нещо като Хънт Уен, а ръководителят... Хм, става нещо като демон, излязъл от пъкъла.

Другият поклати глава.

— Принципът не е този. Техническите специалисти най-успешно могат да бъдат фокусирани. Стигнахме до седемдесет процента успешни случаи, дори и с Чуенг Хо. Уменията на хората обаче — независимо дали са политици, ръководители или съветници — изобщо не се запазват след фокусирането. Досега успя да видиш доста „умни глави“. Единственото общо между тях е ниската степен на възприемчивост. Те приличат на нормални хора толкова, колкото това може да се каже за една скала. Чист късмет е, че разполагаме с толкова добри преводачи по едно и също време. Никога преди не сме постигали такъв мащабен успех.

От мен да знаеш — Анне Рейнолт е едно от редките изключения. Слуховете твърдят, че била Главен пастир в кликата на Ксевале. Повечето от тях били избити или с прочистени мозъци, фокусирали са я без определена цел — сигурно са имали намерение да я използват единствено за плътски удоволствия. Само че си направили сметката без кръчмаря. Подозирам, че тя и преди това е била само на крачка от маниякалността. Случва се веднъж на милиард, но качествата ѝ като ръководител се съхранили дори след фокусирането. Тя запазила даже някои от човешките си качества.

Фам вече виждаше края на тунела пред себе си. Светлината блестеше ярко през неукрасената врата. Тръд спря и се обърна към Фам.

— Може и да е откачалка, но в същото време е най-ценната собственост на Пастира Нау. В определен смисъл дори удвои неговите богатства... — Той изкриви лице. — Това обаче не ме прави пощастлив, че ми заповядва. Ще ти кажа нещо. Лично аз смятам, че

Пастирът я надценява. Може и да е нечувано умела откачалка, но какво от това? Все едно някое куче да пропише стихове — никой няма да обърне внимание, че ще са бездарни и лишени от смисъл.

— Май хич не ти пука дали тя ще разбере какво мислиш за нея.

Усмивката отново се появи върху лицето на Тръд.

— Разбира се. Това е едно от предимствата на моето положение. За нищо на света не бих могъл да я измамя в работата, но тя никога няма да си направи труда да се замисли върху странични подробности. Затова си позволих някои много забавни... — Той спря наред думата. — Е, това няма значение. Кажи й какво ти нареди Пастир Нау и всичко ще бъде наред.

Той му смигна, после тръгна обратно по коридора, загърбвайки кабинета на Рейнолт.

— Ти само я наблюдавай по-внимателно и ще разбереш какво искам да ти кажа.

Ако Фам знаеше отпреди за Анне Рейнолт, той сигурно щеше да отложи хода с локализаторите. Но ето че сега седеше в кабинета й, притиснат до стената и нямаше накъде да мърда. Май единственият шанс бе да импровизира. От смъртта на Джими Фам премисляше и внимателно подготвяше всеки свой ход.

Отначало жената сякаш изобщо не забеляза присъствието му. Без да са го канили, Фам се настани в креслото срещу писалището и огледа стаята. Изобщо не приличаше на кабинета на Нау. Диамантените стени не бяха шлифовани и стояха голи, без видеотапети. По тях нямаше картини, нито дори онези отвратителни неща, на които Новородените викаха „изкуство“. Върху писалището на Рейнолт имаше струпани празни опаковки и оборудване за системата.

Ами самата Рейнолт? Фам се втренчи дръзко в лицето й, което при други обстоятелства не би си позволил да направи. Бяха прекарвали заедно близо 20 Ксек и то предимно по време на редовните срещи, но на тях Рейнолт обикновено седеше на противоположния край. Винаги се обличаше семпло с изключение на масивното сребърно колие, провесено върху блузата. С тази червена коса и бледа кожа можеха да я помислят за сестра на Ритцер Брюхел. Този тип външност се срещаше рядко в техния край на Обитаваното от хора космическо пространство

и обикновено беше резултат от някоя локална мутация. Анне можеше да бъде както трийсетгодишна, така и на няколко века в случай, че е използвала добра медицинска техника. Беше прекрасна, но с някакво неестествено, екзотично очарование, физически прекрасна. „Значи ти някога си била Пастир.“

Рейнолт вдигна внезапно очи и погледът ѝ го прониза.

— Значи си тук, за да ме запознаеш с подробностите около използването на вашите локализатори.

Фам кимна утвърдително. Странно. След първото втренчване погледът ѝ сякаш се зарея встрани. Сега наблюдаваше устните му, гърлото, после пак се спря за малко на очите. Но той не усети нито съчувствие, нито опит за контакт от нейна страна. Фам изпита ужас, че тя прозира през неговата дегизировка.

— Хубаво. Каква е стандартната им чувствителност?

Той избърбори нещо в отговор, опитвайки се да ѝ внуши, че детайлите са без значение.

Рейнолт обаче изобщо не му обърна внимание. Следващият ѝ въпрос беше произнесен с професионално хладнокръвие и компетентен тон.

— Тези данни не са достатъчни, за да започнем работа. Трябват ми подробности.

— Разбира се, нали затова съм тук. Пълната информация е върху чиповете на локализаторите, прикрита зад стандартните технически характеристики.

Тя продължи мълчаливо да го изучава, сякаш го сканираше.

— Вече проверихме. Там няма нищо.

Навлизаха в опасна зона. В най-добрия случай Брюхел и Нау вече щяха да следят по-внимателно шутовщините на Фам Тринли. В най-лошия обаче... Ако проумееха, че владее тайна, известна на малцина дори от най-висшите офицери, щеше здравата да я загази. Фам посочи към монитора върху писалището на Рейнолт.

— Може ли — рече въпросително.

Рейнолт изобщо не реагира на тази любезност, но си сложи компютърните очила.

— Помня паролата — продължи Фам. — Тя обаче е доста дълга... — Пълната версия се съдържаше в собственото му тяло, но той не каза това гласно. Изпробва няколко погрешни пароли и когато

нищо не стана, се постара да се разбере колко е ядосан и нервен. Всеки нормален човек — дори Томас Нау — в подобен случай би проявил нетърпение. Или би се засмял.

Рейнолт обаче не каза нищо. Просто седеше насреща му и мълчеше. После внезапно проговори:

— Нямам никакво време и търпение. Не се преструвай на некомпетентен.

„Тя *знае*.“ Никой досега — от тръгването от Триланд чак до този момент — не беше успял да проникне толкова дълбоко под неговото прикритие. Надяваше се само да спечели време; започнеха ли да използват локализаторите, щеше да си измисли и ново прикритие. „*Проклятие!*“ После си спомни какво му беше казал Силипан. Анне Рейнолт знаеше *нещо*. Най-вероятно е решила, че Тринли не ѝ съдейства при осигуряването на информация.

— Извинете — смотолеви Фам.

После написа правилното продължение на паролата.

От библиотеката се върна кратко съобщение — съдържаше информация от чипа. Глифовете проблясваха сребристо във въздуха около тях. Строго секретни данни, пълна спецификация.

— Това вече е добре — обади се Рейнолт. Тя направи нещо върху контролния панел и внезапно кабинетът около тях сякаш се изгуби. Сега двамата се носеха сред необятната информация от библиотеката. После дойде ред и на спецификацията на локализаторите.

— Както каза — температура, звук, интензивност на светлината... Мултиспектрален анализ. Но това е доста по-сложно, отколкото ни обясни на срещата.

— Казах, че техниката е добра. Това тук са просто подробности.

Рейнолт заговори бързо, отхвърляйки възможност след възможност. В този момент изглеждаше почти развълнувана. Потенциалът на тази техника надхвърляше възможностите дори на най-доброто оборудване на Новородените.

— Значи прост локализатор, който обаче действа и като сензор и има самостоятелно управление.

Засега Рейнолт виждаше само онова, което Фам искаше тя да види.

— Просто трябва да определите кои техни мощности да се използват.

— Много добре. Така ще можем да ограничим използването им, докато не изучим напълно всички техни възможности.

Тя изключи картината и двамата пак се озоваха в нейния кабинет. От стените се процеждаше студена светлина. Фам усети как се облива в пот. Тя дори не го поглеждаше вече.

— Инвентарният списък показва, че разполагате с още няколко милиона локализатори освен онези, които са свързани с хардуера на флотата.

— Точно така. В момента те не работят и общият им обем е не по-голям от няколко кубически метра.

— Много глупаво, че не сте ги използвали за осигуряване на допълнителна охрана.

Фам я стрелна с очи.

— Ние военните знаем много добре какво правим. Във военна обстановка...

Това обаче вече не засягаше фокуса на Анне Рейнолт. Тя му даде знак да замълчи.

— По всичко личи, че разполагаме с повече техника, отколкото ни е необходима.

Красивата еничарка отново погледна към Фам и за един кратък миг очите ѝ срещнаха неговите.

— Ти постави началото на нова ера в упражняването на контрол, боецо.

Фам се взря в прозрачните, направени сякаш от стъкло очи срещу себе си и кимна; надяваше се тя да не осъзнава същинския смисъл на онова, което казва. Едва сега проумя, че Рейнолт заема възлова позиция във всички негови планове. Тя ръководеше почти целия екип „умни глави“. С нейна помощ Томас Нау упражняваше директен контрол върху хода на всички операции. Анне Рейнолт можеше да обезвреди който и да от противниците на Новородените. Освен това е „умна глава“. Значи лесно би усетила накъде бие той. За сметка на това можеше да му послужи като ключ към унищожаването на Брюхел и Нау.

В един временен лагер никога не може да настъпи пълно спокойствие. Бивакът на Търговците се простираше само върху сто

метра по диагонал. Хората, събрани в него, с движението си клатеха конструкцията и това не можеше да бъде избегнато напълно. Понякога откъм местата на скачване се разнасяше шумно пляскане и плющене. Сега обаче повечето от обитателите спяха. Малкото помещение, в което се разполагаше Фам Нувен, беше необичайно тихо. Той се носеше из въздуха, преструвайки се, че дреме. Май идваше време, когато двойственият му живот щеше да потече на бързи обороти. Новородените със сигурност не подозираха още нищо, но току-що попаднаха в капан, чиито възможности не познаваха дори повечето от командирите на флота на Чуенг Хо. Преди много време Фам Нувен направи някои проучвания и се подготви старателно за извънредни ситуации като тази. Сура и още неколцина знаеха за това, но дори след Зева Бризго информацията не достигна до висшето командване на военните в Чуенг Хо. Фам продължаваше да се чуди как успяха да го постигнат; Сура наистина трябва да е била много коварна.

Чудно колко ли време би отнело на Рейнолт и Брюхел, докато пренастроят хората си за работа с локализаторите? Имаше достатъчно, за да се осигури стабилността на L1 и да се подслушва и следи всичко живо наоколо. По време на третото хранене някои от редовите служители споменаха за някакви клинове по кабелната мрежа на лагера. Микровълнов импулс с честота десет пъти в секунда се разпространяваше из целия лагер. Тази енергия беше предостатъчна, за да захранва локализаторите. Точно преди поредния летаргичен сън Фам забеляза първите да се носят из въздуха под напора на вентилатора. Тъкмо в този момент Рейнолт и Брюхел сигурно коригираха системата. Брюхел и Нау можеха да се поздравят за безупречните картина и звук. С малко повече късмет скоро ще извадят от употреба техните недодялани подслушвателни устройства; дори и да нямаше този късмет... Е, най-много след няколко Мсек вече ще може да променя както си поиска данните от локализаторите.

Една от прашинките на разузнавателните устройства кацна върху бузата му. Той посегна към нея и от раздвижването песъчинката попадна под клепача му. Само след секунда усети още една, озовала се дълбоко в ухото му. Във всичко това имаше някаква скрита ирония, особено като помисли колко усилия хвърлиха Новородените, за да обезвредят цялото оборудване на Чуенг Хо, на което не можеха да се доверят.

Локализаторите наистина притежаваха всички качества, които Фам описа на Томас Нау. Свидетелства за подобни приспособления съществуваха в цялата история на човечеството. Тези обаче се локализираха едно друго в дадено геометрично пространство — просто упражнение, подобно на изчисленията по време на полет. Устройствата на Чуенг Хо бяха най-малки по размер в сравнение с всички известни досега. Освен това на къси разстояния можеха да бъдат захранвани чрез вълни и имаха своя система от сензори. По този начин образуваха верига за следене и подслушване, каквато беше необходима на Нау и Брюхел. По своята природа локализаторите напомняха компютърна мрежа или по-скоро разхвърлян на различни места процесор. Всяка една от тези пращинки беше способна да извършва определен брой компютърни операции, като при това поддържаха постоянна връзка с останалите. Неколкостотинте, които в момента се носеха из пространството около лагера на Чуенг Хо, притежаваха по-голяма компютърна мощ от цялата техника на корабите на Новородените. Всички локализатори, дори недодяланите съоръжения на Новородените, имаха потенциала на компютърна мрежа. Секретът на тези от Чуенг Хо се състоеше в това, че за тях не е необходим никакъв допълнителен интерфейс или пък спомагателни програми. Всеки можеше да получи директен достъп до локализаторите на Чуенг Хо, стига да знаеше тайната. Сега просто трябваше да позволи на локализаторите да засекат тялото му, да разчетат необходимите кодове и да отвърнат с вградените в тях датчици. Нямаше *никакво значение*, че Новородените премахнаха интерфейса в лагера. Сега интерфейсът на Чуенг Хо плуваше навсякъде около тях и беше достъпен за всеки, който владее тайната.

Достъпът изискваше специални познания и известна концентрация. Връзката с локализаторите не беше нещо, което може да стане случайно или пък поради съвпадение. Известно време Фам лежаше неподвижен в хамака си — отчасти за да затвърди впечатлението, че е заспал, отчасти за да се подготви за предстоящата операция. За целта трябваше да доведе сърдечния си ритъм до необходимата честота и да диша в определен такт. „*Дали след толкова много време изобщо си спомням как ставаше всичко това?*“ Внезапно обзелата го паника провали усилието да се съсредоточи. Малката песъчинка в окото му и другата в ухото би трябвало да са напълно достатъчни за образуването

на хоризонтална проекция с останалите, които плуваха из въздуха на неговата стая.

Но необходимото за контакта състояние все му убягваше. Той продължаваше да размишлява върху срещата с Анне Рейнолт и за онова, което му показва Силипан. Фокусираните рано или късно щяха да разкрият неговия замисъл; беше само въпрос на време. Фокусът приличаше на истинско чудо. Фам Нувен би превърнал Чуенг Хо в империя въпреки предателството на Сура, ако имаше на разположение фокусирани. Вярно, цената беше много висока. Той си припомни строените в редица зомбита от върха на Хамърфест. Вече знаеше как да намали до почти безопасна степен действието на вируса, но въпреки това жертвите не можеше напълно да се избегнат.

Но дали крайната цел — империята Чуенг Хо — заслужаваше подобна жертва? А той самият би ли могъл да я плати?

„Да, да и хиляди пъти да!“

В това състояние обаче никога нямаше да получи достъп. Той се отпусна и започна релаксацията отначало. Позволи на съзнанието си да се върне назад в спомените. Как започна всичко? Сура Вин най-сетне достави „Рипрайз“ и още съвсем наивния Фам Нувен на лунния мегаполис Намджем...

Фам Нувен прекара в Намджем петнайсет години. Това се оказа и най-щастливият период в живота му. Братовчедите на Сура също се намираха в системата и лесно бяха спечелени за каузата на младия варварин, с когото тя ги запозна. Идеята за установяване на междузвезден синхрон в търговията с най-новите технически изобретения, при това с гарантирана печалба от сделките и възможност за възникване на единна търговска цивилизация — всичко това направо ги порази. (Фам вече умееше да премълчава какви амбиции таи за след това.) Братовчедите на Сура току-що се бяха завърнали от някакво много успешно и доходоносно начинание, но въпреки това си даваха сметка за ограниченията на изолираната търговия. Ако имаха шанс, те можеха да натрупат огромно състояние и дори да го запазят известно време... Но в края на краищата пак щяха да загубят битката срещу времето и междузвездния мрак. Очевидно роднините на Сура имаха добър търговски нюх и оцениха повечето от идеите на Фам.

Времето, прекарано на Намджем много приличаше на първите дни със Сура на борда на „Рипрайз“. Но сега въображението му се разгръщаше все повече и повече, а изкушението ставаше все по-голямо и по-голямо. При това тук се случи и друго чудо, което неговата дървена глава при цялото си въображение дори не можеше да си представи — родиха им се деца. Той никога не бе подозирал, че семейството може да бъде толкова различно от онова, което помнеше от Канбера. Ратко, Бутра и Кюо бяха първите им отрочета. Той живееше заедно с тях, учеше ги, играеше на гоненица и криеница и им показваше чудесата на световния парк на Намджем. Обичаше ги повече от самия себе си, почти колкото Сура. По едно време съвсем изостави Великия замисъл, за да бъде по-дълго време с децата си. Затова пък цялото време на света беше пред тях и Сура му прости отлагането на техните планове. Когато отново се върна при тях след трийсетгодишно отсъствие, Сура го чакаше с новини за развитието на различни проекти от големия План. По това време първите три от децата им вече пътуваха сред звездите, давайки своята лепта за основаването на нов Чуенг Хо.

Накрая Фам стана собственик на три междувъздушни кораба. Дотогава вече беше изпитал всичко — нещастия, предателство и коварство. Замле Енг го заряза, излагайки го на сигурна смърт в кометен облак при Киеле. Остана там цели двацет години без възможност да полети обратно. Започна всичко от нулата и стана милиардер, само и само да се измъкне от това място.

Сура го придружаваше в някои от мисиите и двамата създаваха деца и семейство на всяко ново място, където попаднеше. Вековете минаваха. Планът, замислен още на стария „Рипрайз“, продължаваше да действа и те редовно се събираха с децата си и децата на техните деца. С някои от по-късно родените си наследници се разбираше дори по-добре отколкото с Ратко, Бутра или Кюо, но първите обичаше най-силно. Фам вече виждаше как пред очите му се оформя новата структура. Засега нейната основна дейност продължаваше да е търговията. Понякога спойката се подсилваше и от роднинските връзки, но рано или късно щеше да се превърне в нещо много повече.

Най-трудно стигнаха до идеята, че им е нужен някой в центъра, който да координира операцията. През първите векове не успяха да го

проумеят. После Сура започна все по-често да остава вкъщи, за да осигурява връзката между Фам и останалите.

Продължаваха да раждат деца. Сура го даряваше с нови синове и дъщери, даже когато той се намираше на светлинни години от нея. Фам често се шегуваше с това „чудо“, но мисълта, че тя има и други любовници, не го огорчаваше. В отговор на неговите закачки Сура само се усмихваше и клатеше глава.

— Не, Фам, всички мои синове и дъщери са и твои деца. — После усмивката ѝ ставаше пакостлива. — През годините, докато бяхме заедно, ти така ме зареди, че бих могла да родя цяла армия. Не мога да използвам този дар наведнъж, но съм решена да не оставя нищо от него неупотребено.

— Никакви клонинги!

Думите на Фам прозвучаха по-рязко, отколкото му се искаше.

— За бога, разбира се, че не! — Тя отклони поглед. — Аз... мога да се справя само с един като теб.

Възможно беше тя да е също толкова суеверна, колкото бе и той самият. А може би не...

— Не, използвам те в естествени гамети. Но невинаги аз съм другият донор или пък единственият друг донор. Медиците на Намджем са много добри в тая работа. — Тя се обърна и видя изражението му. — Кълна се, Фам, всяко от децата ти има свое семейство и е обградено с любов... Ние имаме нужда от тях, Фам. Трябват ни нови семейства, които да дадат началото на Великите фамилии. Планът изисква това. — Тя игриво го мушна в ребрата, опитвайки се да разсее мрачното му настроение. — Ей, Фам! Та нима това не е мечтата на всеки един варварски завоевател? Можеш да си сигурен, че най-способните от тях носят твоята семка.

Така беше. Хиляди деца от дузина непознати жени, израснали без неговите грижи. Собственият му баща се опита да постигне нещо подобно, но в много по-незначителни мащаби — изби владетелите по целия Северен бряг и превърна жените им в свои наложници. Фам успя, при това без да прибегва до убийства или насилие. И все пак... От колко ли време Сура се занимаваше с това? Колко ли деца имаше вече, от колко ли „донори“? Той дори си я представи как чертае родословните дървета и отсява най-надарените, които трябва да дадат началото на всяка от фамилиите, а после ги пръска навред из Чуенг Хо.

Сега, връщайки се отново към този спомен, изпитваше противоречиви чувства. Според Сура това беше мечтата на всеки варварин завоевател... Но той се чувстваше насилен против волята си.

— Щях да ти кажа още в самото начало, Фам, но се страхувах, че ще се възпротивиш. А това е една от най-важните части на Плана.

В края на краищата Фам не се възпротиви. Така *наистина* щяха да улеснят осъществяването на техния План. Но въпреки това мисълта за всички тези деца, които никога нямаше да види и опознае, му причиняваше болка.

Пътувайки със скорост 0.3 с, Фам Нувен успя да стигне до най-отдалечените точки на Обитаваното от хора космическо пространство. Навсякъде беше населено с Търговци, макар че на разстояние над трийсет светлинни години те вече рядко наричаха себе си Чуенг Хо. Това обаче нямаше никакво значение. Онези, които срещна, успяха да осмислят Плана му и го разпространиха още по-нататък. Духът на Чуенг Хо се установяваше навсякъде, където успяха да стигнат, а дори и по-надалече, защото Фам спечели привърженици даже когато само изпращаше радиосъобщения в космическия мрак.

След всяка експедиция обаче Фам отново се завръщаше в Намджем. И всеки път променяше своя Велик замисъл, понякога стигайки до неговото пълно заличаване. Сура старееше. Вече имаше два-три века живот зад гърба си. Тялото ѝ стигна предела, до който медицинската наука поддържа един организъм млад и жизнен. Дори някои от децата им вече бяха старци, защото се задържаха твърде дълго на едно място между две пътувания. Понякога, загледан в очите на Сура, Фам виждаше там натрупан жизнен опит, който беше непостижим за него.

Всеки път, когато се завърнеше от поредното пътешествие, Фам ѝ задаваше един и същи въпрос. В една нощ, след като се бяха любили почти толкова бурно и страстно като в първите години, той почти изрева насреща ѝ:

— Не съм искал животът ни да се подреди така, Сура! Планът трябваше да важи и за двама ни. Ела с мен или поне започни да пътуваш отново, макар и сама.

„Така ще можем да се срещаме отново и отново, колкото и дълго да живеем.“

Тя се отдръпна от него, пхна ръка под тила му и се усмихна тъжно.

— Така е. И двамата си въобразявахме, че непрекъснато ще се носим между звездите. Странно как това се оказа най-голямата грешка в нашия замисъл. Ако сложиш ръка на сърцето обаче, ще признаеш, че още от самото начало си даде сметка за необходимостта един от нас да стои в центъра на операцията и да я ръководи, да следи за изпълнението на плана по време на това безкрайно Бдение.

Завладяването на Вселената беше свързано с милиарди дребни подробности, а те не можеха да се уредят, докато главните участници са потънали в летаргичен сън.

— Така е, но само през първите векове, а не през... През целия ти живот!

Сура поклати глава и ръката ѝ се спусна надолу по гърба му.

— Боя се, че сгрешихме — тя зърна страдалческото изражение и привлече лицето му към себе си. — Моят беден варварски принц. — Той усети безмерната гордост в иначе закачливия ѝ тон. — Ти си моето безценно съкровище, същински гений, осенен от велика идея. Но аз те обичам по съвсем друга причина. В главата ти цари постоянна бъркотия. Малкият Фам израсна в преддверието на ада. Видял си предателства и самият си бил предаден. Познал си злото почти толкова добре, колкото и някой злодей с окървавени ръце. Не щеш ли, един ден малкият Фам попадна в приказния свят на пътешествия и рицари, където честта е най-важното нещо. В главата ти по някакъв странен начин заживяха тези два свята. А ти посвети целия си живот на идеята да преобразиш вселената така, че да отговаря на твоите представи за нея. И почти постигна своята цел, поне според мен. Но явно на теб и това не ти е достатъчно, за да се почувстваш удовлетворен. Ето защо аз трябваше да остана на Намджем, за да успее нашият план. А ти трябваше да заминеш пак по същата причина. Жалкото е, че го направи, осъзнавайки ясно последиците, нали така, Фам?

Фам се обърна към прозорците, които ограждаха най-горния етаж на сградата, където живееше Сура. Намираха се над служебните помещения в небостъргача на най-голямата луна на Намджем. Цените на офисите на Тарлеск бяха чудовищни, като се има предвид силата на

интернет комуникациите. Последният път, когато обявиха сградата за продан, с годишния наем за този етаж можеше да се купи междузвезден кораб. През последните седемдесет години фамилиите от Чуенг Хо — повечето наследници на тях двамата със Сура — притежаваха целия небостъргач и повечето от офисите в околните сгради. Това представляваше само незначителна част от техните владения, но така просто плащаха данък на своята суета.

Беше ранна вечер. Силуетът на Намджем висеше ниско над хоризонта; светлините в бизнесцентъра на Тарелск затъмняваха сиянието на планетата-майка. Корабите на Вин & Мамзо щяха да се появят след не повече от Ксек. Вин & Мамзо бяха най-големите докове в Обитаваното от хора космическо пространство, но въпреки това представляваха незначителна част от богатствата на Чуенг Хо. Двамата със Сура основаха най-великата търговска цивилизация в историята на всички времена. Така поне мислеше Сура. Тя винаги се беше стремяла именно към това. И не се притесняваше, че няма да доживее ерата на триумфа в края на това начинание... Защото смяташе, че той никога няма да настъпи.

Ето защо Фам овладя сълзите, които напиреха под клепачите му. После нежно обгърна Сура и я целуна по врата.

— Да, знам това — каза най-накрая.

Фам отложи заминаването си от Намджем с две години, които после станаха пет. Остана толкова дълго, че накрая Великият замисъл беше напълно повален. Пропусна много срещи, а отлагането на други щяха да го довършат завинаги. Когато най-сетне се реши да остави Сура, нещо в него се пречупи завинаги. Тяхното партньорство, дори любовта им оцеляха като по чудо до този момент, но сега помежду им зееше бездната на времето и той знаеше, че никога вече не ще изградят мост помежду си.

Когато навърши сто години, Фам вече беше обиколил повече от трийсет слънчеви системи и беше видял стотици цивилизации. Сред Търговците имаше дори по-опитни от него самия, но те не бяха много. Сура, заета с координирането между отделните операции, така и не разбра какво всъщност е постигнал Фам. Тя съдеше за успехите му само по съобщенията и разказите на други хора.

Според уседналите цивилизации — а това се споделяше дори от онези, които пътуваха между звездите — нищо не трае вечно. Беше истинско чудо дето човечеството оцеля толкова дълго, че успя да напусне Земята. А съществуват толкова различни начини, по които една цивилизация би могла да продължи своето съществуване. Застоят, неконтролираният растеж, смъртоносните болести, атмосферните катаклизми, стълкновенията бяха сред рисковете, които можеха най-лесно да се избегнат. Човечеството живя достатъчно, за да осъзнае на какви заплахи е изложено най-често. Но дори в този случай всяка високоразвита цивилизация носеше в себе си зрънцето на своето самоунищожение. Рано или късно развитието ѝ се забавяше, стигаше до пълен застой, а политиците я докарваха до окончателен крах. Фам Нувен се роди в най-мрачната и изостанала епоха на Канбера. Сега вече си даваше сметка, че нещастieto, сполетяло неговата цивилизация, е било относително поносимо. Все пак човеците на Канбера оцеляха дори и без високоразвитите технологии. През първите сто години от живота му се случваше да се озовава в един и същи свят по няколко пъти. Често между две негови посещения минаваха векове. Той стана свидетел как съвършеният свят на Нюмарс се превърна в пренаселена колония, управлявана от диктатор; видя как градовете под водата стават мечтано убежище за милиарди хора. След седемдесет години се върна пак на същото място, но населението едва стигаше милион и обитаваше малки селца. Хората се бяха превърнали в диваци с боядисани лица, груби брадви и сърцераздирателни песни. Това посещение щеше да го разори, ако не бяха песните на Вилнойс. Въпреки нещастieto обитателите на Нюмарс можеха да се смятат за истински късметлии в сравнение с онези от мъртвите светове. Старата земя беше заселвана наново цели четири пъти след началото на преселението.

Фам беше уверен, че има по-добър начин за съхранението на една цивилизация и всеки следващ от посетените светове потвърждаваше неговото убеждение. *Империя*. Едно толкова могъщо владение, че дори унищожаването на някоя от слънчевите системи в него да не се превръща в бедствие с фатални последици. Търговците можеха да поставят началото на това и постепенно да се превърнат в търговската империя Чуенг Хо. А някой ден можеше дори да станат истинска империя със свое собствено управление. Чуенг Хо имаше

уникален исторически шанс. По времето на своя разцвет всяка от цивилизациите на Клиентите притежаваше изключително развита наука, а понякога се случваше дори да допринесе нещо ново към вече съществуващото знание. Но в повечето случаи направените от цивилизацията открития загиваха заедно с нея. Чуенг Хо обаче щеше да съществува вечно като трупа търпеливо и съхранява всички постижения на човечеството, до които успееше да се добере. Според Сура това щеше да се превърне в триумф за Чуенг Хо.

Фам Нувен обаче се целеше много по-нависоко. *„Защо трябва да продаваме всичко, което сме научили? Е, разбира се, ще търгуваме с една част от него — нали с това си изкарваме прехраната. Но нека запазим единствено за себе си най-гениалните постижения на човечеството. И да ги съхраним за благо на всички.“*

А ето как се появиха и локализаторите „Чуенг Хо“. В една от експедициите си Фам кацна на Трайге Итре — най-отдалечената от Намджем точка, до която беше стигал някога. Хората там дори не приличаха на обитателите от познатите части в Обитаваното от хора космическо пространство.

Слънцето на Трайге беше от онези малки мъждукащи звезди, които се срещат доста често в годната за колонизиране част на галактиката. На десетки такива звезди се срещаше само по една, която да прилича на слънцето на Старата Земя. В системата на повечето имаше и планети. Но такива места криеха опасности за по-слаборазвитите цивилизации, а понякога ограничената екосфера на звездата можеше да се окаже дори смъртоносна за заселниците. В първото хилядолетие от завоевателните походи на човечеството този факт е бил напълно пренебрегван и много от световите от този тип — заселени. После, когато настъпили първите катастрофи, милиони хора се озовали в свят от лед, а други били обгърнати в пламъци, ако планетата се оказала от вътрешната страна на екосферата на звездата.

Трайге Итре беше малко по-безопасна от останалите, а в системата ѝ имаше гигантска планета — Трайге, която кръжеше малко по-встрани от екосферата на звездата. В орбитата на Трайге имаше две луни, една от които с размерите на Земята. Когато Фам пристигна в тази част на Обитаваното от хора космическо пространство и двете бяха населени, но по-голямата — Итре — се оказа истинска находка. Директната топлина от Трайге компенсираше немоощта на местното

слънце. На Итре имаше земя, въздух и океани, в които водата беше в течно състояние. По всичко личеше, че хората от Трайге Итре бяха преживели поне един колапс на цивилизацията. В момента обаче разполагаха с най-развитите технологии, до които човечеството някога беше достигало.

Посрещнаха радушно флотата на Фам и настаниха корабите в съвсем прилични докове, които се намираха на астероидния пръстен, разположен на милиони километри от слънцето. Фам не позволи екипажите да напускат корабите и използва местен транспорт, за да се придвижи до Трайге и Итре. Оказа се, че дори на толкова голямо разстояние от Намджем, тези хора и друг път са срещали Търговци. Освен това знаеха за междувъздушните кораби на Фам и приблизителното съдържание, на неговите оферти. Онова, което им донесе Фам обаче, дори не можеше да се сравнява с възможностите на магьосниците на Итре.

Нувен остана на Итре известно време — няколко седмици, както определиха този период местните хора. Те се равняваха на 600 Ксек — точно колкото трябваша на гиганта Итре да обиколи Трайге. От своя страна Трайге обикаляше слънцето приблизително за 6 Мсек. Ето защо итрешкият календар беше разделен на по десет седмици.

Въпреки че на този свят владенията на огъня и леда бяха разпределени почти по равно, по-голямата част от него беше обитаема.

— Климатът на нашия свят е значително по-стабилен в сравнение със Старата земя — хвалеха се местните. — Макар че Итре се влияе от гравитацията на Трайге, това не причинява никакви съществени смущения.

Тук дори опасностите не бяха кой знае колко големи. Слънцето все още се намиреше на един градус. Някой необразован човек можеше да погледне с невъоръжено око червеникавия му диск и да забележи газовите спирали и слънчевите петна, големи и тъмни. Няколко секунди подобна изследователска работа обаче можеше да причинят сериозни изгаряния на ретината. Звездата все още имаше много силно инфрачервено излъчване за разлика от видимата светлина. Препоръчваните предпазители за очи имаха приличен вид и изглеждаха стабилни, но въпреки това Фам ги използваше много предпазливо.

Неговите домакини — група местни компании — го запознаха със своя опит. През повечето време той учеше езика им и се опитваше да проучи какво от товара на флотата би имало стойност в този свят. Местните от своя страна също полагаха големи усилия — отвърнаха с индустриален шпионаж. Местната електроника беше стигнала най-високото ниво, което Фам познаваше. Въпреки това и Чуенг Хо имаше какво да покаже на местните в областта на програмирането. Медицинското оборудване на Итре обаче се оказа значително изостанало. Ето откъде трябваше да започнат.

Фам и хората от екипажите обсъдиха всички евентуални ползи, които можеха да извлекат от срещата с този нов свят. Рекапитулацията показва, че ще покрият разходите от пътуването.

Малко преди края на престоя обаче до Фам достигна един слух, който не можеше да бъде пренебрегнат с лека ръка. Неговите домакини му представиха няколко „картела“ — горе-долу така звучеше приблизителният превод, който Фам направи на тази дума. Картелите имаха много тайни един от друг, но според слуховете съществуваше нов вид локализатор, по-малък от който и да е вид досега. При това новият модел не се нуждаел от вътрешен източник на енергия, който да е вграден в устройството му. Всяко усъвършенстване на локализаторите носеше огромна печалба — тези приспособления бяха връзката, благодарение на която системата, където са монтирани, добиваше истинска мощ. Освен това новите суперлокализатори имаха вградени сензори и можеха да действат самостоятелно. Ако това излезеше нещо повече от обикновен слух, тогава несъмнено щеше да окаже огромно въздействие върху политическия живот и развитието на военното дело на Итре. Определено дестабилизиращо въздействие.

Фам вече знаеше как да си осигури необходимата информация в едно технически развито общество, дори когато не владее много добре местния език и през цялото време е внимателно наблюдаван. За четири седмици успя да научи кой от картелите е най-вероятният притежател на новото изобретение. При това знаеше името на неговия магнат — Гунар Ларсон. По време на търговските преговори с картела Ларсон обаче не стана и дума за това откритие. То очевидно не беше включено в списъка с предлаганите от тях стоки, а Фам не искаше да повдига въпроса в присъствието на външни лица. Ето защо си уреди лична среща с Ларсон. Дори неговите лели и чичовци от Канбера щяха да

схванат изключителната важност на изобретението, макар техническите уловки при преговорите сигурно щяха да им се сторят напълно неразбираеми.

Шест седмици след кацането си на Итре Фам крачеше сам по най-известната открита улица на Дирби. Върху небето все още се носеха разкъсани облаци, останки от наскоро преминала буря. Краищата им бяха обагрени в розово и сиво. Дискът на Трайге почти изцяло закриваше слънцето и само оранжево-златистият ореол около планетата напомняше за неговото съществуване. Гигантът се намираше на десет градуса ширина върху небосклона. Полюсите му сияеха със студена синя светлина.

Въздухът беше влажен и студен, а лекият бриз носеше със себе си естествени природни ухания. Фам поддържаше равномерна крачка и дръпваше верижката всеки път, когато неговите хрътки решаваха да проучат по-внимателно нещо извън стъргалото. Прикритието му изискваше да се разхожда нехайно, да се наслаждава на гледката и да поздравява любезно облечените еднакво хора, с които се разминаваше. Пък и какво друго можеше да се очаква от един оттеглил се от активна дейност богаташ, излязъл на чист въздух, освен да се прехласва по светлините и да се перчи със своите хрътки. Неговото поведение напълно отговаряше на този образ. *„Охраната по Хускестраде не е твърде бдителна, но ако нямаш основателна причина да се намираш там, полицията може и да те спре. Затова си вземи няколко породисти кучета. Това напълно ще оправдае разходката ти.“*

От време на време Фам оглеждаше зорко фасадите на дворците, които се мяркаха иззад зеленината около главната улица. На първи поглед Дирби изглеждаше спокойно и красиво място. Въпреки полицията обаче група недоволници лесно можеха да променят всичко само за една нощ на пожарища и размирици. Картелите пипаха здраво и се дебнеха постоянно, но цивилизацията се намираше в своя апогей и преживяваше най-щастливата си епоха... А може би „картели“ изобщо не беше подходящата дума. Гунар Ларсон и някои от останалите магнати излъчваха дълбока мъдрост, която сякаш идваше от древността. Гунар Ларсон наистина беше главата на картела, но думата, която използваха за неговия ранг на местния език, означаваше нещо много повече. Фам беше чувал за крал-философ, но Ларсон беше делови човек. Може би титлата му означаваше магнат-философ. „Хм.“

Накрая Фам стигна имението на Ларсон и сви по частната алея, която беше почти толкова широка, колкото и главната улица. Изображението върху визъора му постепенно избледня и след малко показваше само естествена картина. Фам се подразни, но не беше изненадан. Той продължи да крачи наперено, сякаш е собственик на това място и дори позволи на хрътките да си свършат работата зад високите близо два метра цветя покрай алеята. *„Надявам се философът-магнат да схване дълбокото ми уважения към цялата тази мистерия.“*

— Моля да ме последвате, господине.

Гласът беше тих и идваше иззад гърба му. Фам потисна изненадата си, обърна се и кимна на собственика на гласа. Не успя да различи никакви оръжия в червеникавия здрач. Високо в небето, на два милиона километра над тях, сияеше синият диск на Трайге. Той успя да разгледа добре своя водач и зърна още три сенки, скрити в гъстия храсталак. Придружителите му носеха шлемове и дълги роби, върху които той разпозна отличителните знаци на военните.

Фам им позволи да вземат неговия шлем. Това също трябваше да се очаква. Четирите създания бяха едри и с кръвожаден вид. Въпреки любезното им поведение само след няколко крачки в мрака, обкръжен отвсякъде, Фам вече боготвореше своите хрътки.

Групата измина не повече от сто метра. Докато вървяха той успя да разгледа внимателно подредените храсти и покритите с мъх коренища. Колкото по-заможни бяха тия приятели, толкова повече ги теглеше към първичната природа, а класата им можеше да се познае само по фино изпипаните детайли. Нямаше съмнение, че тази горска пътека е култивирана векове наред, за да добие сегашния си „див“ вид.

Пътеката продължаваше по склона на един хълм, превърнат в прекрасна градина. По него се спускаше ручей, който подхранваше малко езерце в подножието. Червеникавата светлина беше достатъчна, за да забележи масите и дребното човече, което се надигна иззад една от тях да го посрещне.

— Магнат Ларсон.

Фам леко се поклони както беше виждал да се поздравяват равни помежду си. Ларсон отвърна със същото и Фам някак успя да усети, че домакинът му се усмихва.

— Флотски командир Нувен... Моля, седнете.

В някои цивилизации и дума не можеше да става за делови търговски преговори преди двете страни да изредят всички банални приветствия и неангажиращи разговори, които предвиждаше етикетът. Но Фам не очакваше това да се случи и тук. Трябваше да се върне в хотела си след 20 Ксек. И за двамата щеше да е от полза другите картели да не се досетят къде всъщност е бил. Но Гунар Ларсон не даваше никакви признаци на нетърпение. Понякога светлината на Трайге го огряваше целия — типичен жител на Итре, само дето беше много стар. Русолявата му коса беше съвсем оредяла, а бледорозовата му кожа — сбръчкана и суха. Седяха вече близо 2 Ксек в пулсиращата светлина на здрача. Възрастният човек бърбеше неупорядено с Фам и му разказваше историята на Трайге Итре. „*Боже, нима си го връща, задето моите хрътки му повредиха цветята?*“ Или пък това също беше част от мистерията на итресите. От друга страна старецът говореше превъзходен аминезе и Фам нямаше никакви проблеми в общуването с него.

Цялото имение на Ларсон беше необичайно притихнало. В Дирби живееха близо милион души и макар нито една от сградите да не бе толкова висока, че да се вижда над дърветата, урбанизацията се усещаше дори в богатия квартал Хускестраде. Независимо от това обаче, докато седяха в градината, единствените звуци, достигащи до Фам, бяха празното бърборене на Гунар Ларсон и плясъкът на малкия водопад. Очите му вече привикнаха със здрача и той виждаше нормално. Можеше да забележи дори отразения в езерцето диск на Трайге. Видя и образувалите се концентрични кръгове по повърхността, когато някакво голямо, покрито с черупка животно, се хвърли във водата. „*Май цикълът на смяна на светлината с мрак на Итре започва да ми харесва.*“ Само преди три седмици не би повярвал, че това може да се случи. Тукашните дни и нощи бяха твърде далеч от неговия нормален биологичен ритъм, но слънчевото затъмнение, което настъпваше всеки ден по пладне, му позволяваше да си отдъхне. След време дори престана да му прави впечатление, че почти всички цветове тук имаха и червеникав оттенък. За сметка на това този свят му създаваше чувство за сигурност и уют; обществото благоденстваше и се развиваше възходящо от хиляда години насам. Значи хората притежаваха някаква особена мъдрост и опит...

Внезапно, почти без да прекъсва потока тривиални фрази, Ларсон рече:

— Значи сте решили да разкриете тайната на локализаторите „Ларсон“, така ли?

Фам беше сигурен, че погледът му не е издал неговото стъписване.

— Най-напред бих искал да се уверя, че такова нещо наистина съществува. Слуховете, които дочух, са изключително примамливи... И твърде неясни.

Зъбите на стареца проблеснаха, когато се усмихна.

— О, разбира се, че съществуват. — Той направи широк жест, сочейки около себе си. — Те ми позволяват да имам очи навсякъде и превръщат нощта в ден.

— Разбирам.

Старецът не носеше нито шлем, нито каквото и да е друго приспособление на главата си. Тогава би ли могъл да различи ироничното изражение върху лицето на Фам?

Ларсон меко се засмя.

— О, естествено — той докосна слепоочието си зад очната ябълка. — Единият от тях се намира точно тук. Останалите са свързани с него и чудесно се координират с моя очен нерв. Но за да бъде синхронът свършен, са необходими много усилия и практика и от двете страни. Ако разполагате с достатъчно локализатори „Ларсон“, те ще се справят със задачата. Могат да синтезират гледка по мой избор от която и да е точка в пространството. — Той направи неопределен жест с ръце. — Вашето изражение ми е ясно като бял ден, Фам Нувен. А чрез локализаторите, които са покрили ръцете и шията, мога да ви разгледам и отвътре. Чувам ударите на сърцето ви и вдишването и издишването на белите ви дробове. С малко повече концентрация — той вирна глава — мога приблизително да определя движението на кръвта в мозъка ви... Вие сте дълбоко потресен, млади момко.

Устните на Фам се присвиха от гняв към самия себе си. Събеседникът му го беше изучавал тайно повече от Ксек. Ако срещата се беше състояла в кабинета му или на друго делово място, а не в сумрака на градината под приспивния ромон на ручейчето, той щеше

да е постоянно нащрек. Но сега не му оставаше нищо друго освен да вдигне рамене.

— Вашите локализатори са едно от най-необикновените постижения на тази цивилизация. Ето защо аз съм искрено заинтригуван и бих помолил за няколко екземпляра, но ще бъда още по-благодарен, ако получа програмите и производствената спецификация.

— И защо трябва да ви се доверя?

— Причината е съвсем очевидна. Важното в случая е какво ще ви предоставя в замяна. Медицината ви е на по-ниско ниво от тази в Намджем и Киеле.

Ларсон сякаш кимна с глава.

— Наистина е твърде изостанала в сравнение с онова, което беше преди Катастрофата. Така и не успяхме да възстановим старите ѝ тайни.

— Обърнахте се към мен с „млади момко“ — продължи Фам, — но на колко години сте вие самият, господине? Деветдесет? Сто?

Фам и неговият екипаж внимателно бяха проучили локалната мрежа в търсене на данни за развитието на местната медицина.

— На деветдесет и една, ако го изчисляваме по вашите години, съставени от трийсет Мсек — отвърна Ларсон.

— Е, господине, аз пък съм на сто двацет и седем. В това число, разбира се, не влизат годините, прекарани в летаргичен сън.

„И въпреки това изглеждам като младеж.“

Известно време Ларсон не каза нищо, но Фам беше сигурен, че е схванал мисълта му. Може пък тези философи-магнати да се окажеха не чак толкова загадъчни и недостижими.

— Наистина ми се иска да съм отново млад. Милиони мои сънародници са готови да пръснат милиони със същата цел. Какво може да ни предложи вашата медицина?

— Век-два да изглеждате и да се чувствате като мен в момента. Два или три века след това видимо ще остарявате.

— Охо, звучи по-добре дори от нашите постижения отпреди Катастрофата. Но въпреки това старците ще са пак така немощни и ще страдат като всички възрастни хора по света. Съществуват непреодолими граници за периода, в който може да бъде поддържано младо едно човешко тяло.

Фам любезно замълча, но вътрешно се усмихваше доволно. Ако трябваше да говори откровено, постиженията на тяхната медицина наистина бяха предвидени за стръв, на която да се хващат жертвите на търговската им стратегия. Фам щеше да получи тайната на тукашните локализатори срещу постиженията на науката на Чуенг Хо в областта на медицината. И двете страни ще имат огромна печалба от сделката. Магнатът Ларсон ще живее още няколко века и ако имаше късмет, сегашната цивилизация щеше дори да го надживее. Но след още хиляда години, когато Ларсон отдавна ще се е превърнал в прах, а светът му ще е поразен от Втората катастрофа, Фам и Чуенг Хо пак ще пътуват сред звездите и все още ще ползват локализаторите „Ларсон“.

Откъм мястото на Ларсон се разнесе странен приглушен звук. След миг Фам осъзна, че старецът се дави от смях.

— О, простете тази ми слабост. Може наистина да сте на сто двайсет и седем години, но умът ви е като на невинен юноша. Въобразявате си, че можете да се скриете в мрака и зад маската на безизразното си лице. Само, моля ви, не се обиждайте. Просто не са ви научили кое е истинското прикритие. Чрез локализаторите усещам пулса ви и притока на кръв в мозъка... В момента си мислите, че един ден ще танцувате върху гроба ми, не е ли така?

— Аз...

„Проклет да съм!“ Дори експертите на Чуенг Хо, които ползваха изключително прецизна техника, не биха могли така точно да определят неговото състояние и посоката на мисълта. Ларсон или налучкваше, или локализаторите бяха още по-невероятна находка, отколкото предполагаше в началото. Гневът у Фам надделя над благоговението и предпазливостта. Този се подиграваше с него. Е, добре тогава, той също ще играе с открити карти.

— В известен смисъл може и така да се каже. Ако приемете сделката, на което аз много се надявам, ще можете да живеете дълго като мен. Но аз все пак съм Чуенг Хо. Това означава, че прекарвам цели десетилетия в сън, докато пътувам между звездите. Цивилизациите на Клиентите са като едnodневки за нас.

„На ти сега. Дано това вдигне и твоето кръвно налягане.“

— Капитане, вие ми напомняте малкия Фред тук в езерото. Пак повтарям, не искам да ви обидя. Та като стана дума за Фред — той е *лукстерфиск*. — Старецът сигурно говореше за съществото, което Фам

зърна да се гмурка под водопадчето. — Много любопитен и се навърта наоколо още откакто сте дошли, защото иска да ви огледа добре. Можете ли да го видите — в момента е точно на брега на езерцето. Две бронирани пипала мачкат тревата на три метра от вас.

Фам се почувства като полят със студена вода. А той си мислеше, че това е някакво *увивно растение*! После проследи тънките пипала чак до водата... Точно така, на повърхността имаше четири немигащи очи. Те просветваха в жълто всеки път, щом някой лъч от Трайге попаднеше върху им.

— Фред е живял много дълго време. Археолозите са открили данни за неговия вид — малък експеримент с дивата природа точно преди Катастрофата. Бил е домашният любимец на някакъв богаташ и е интелигентен почти колкото хрътка. Но за разлика от тези животни обаче е много по-стар. Преживял е дори Катастрофата и се превърнал в нещо като легенда по нашите места. Вие имате право, флотски командир — ако живееш дълго, виждаш много неща. В Средните векове Дирби беше истинска развалина, а после на негово място се появи велико кралство — лордовете откриха тайните на отминалите епохи и ги използваха за трупане на богатства. Известно време този хълм е служел за сенат. През Ренесанса пък се е превърнал в бедняшки квартал, а езерото в подножието му е служело за събиране на отходните води. Дори името му — Хускестраде, което днес е символ на богатство и власт, навремето е означавало нещо като „Улицата на нужниците“.

Но Фред преживя всичко това и се превърнал в чудото на помийната яма. Допреди три века никой разумен човек не е вярвал в неговото съществуване. Сега вече получи вниманието и почитта, които наистина заслужава. — В гласа на стария човек прозвуча гордост. — И така, Фред живя дълго и видя много, при това все още разсъдъкът му е невредим, доколкото може да се говори за разсъдък при лукстерфиските. А сега е втренчил мънистените си очи в нас. Но думата ми беше за друго — Фред знае много по-малко за света и собствения си живот, отколкото аз съм прочел в книгите по история.

— Сравнението ви не е подходящо. Фред е глупаво животно.

— Прав сте, вие сте разумно човешко същество, което лети между звездите. Живеете по неколкостотин години, но прекарвате това време на място, което не е много по-голямо от обиталището на Фред.

Кажете, какво по-различно сте видели? Цивилизации се зараждат и отмират, но почти всички технически развити общества вече владеят най-великите тайни на човечеството. На тях им е известно кои социални механизми са действащи и при кои провалът е сигурен. Те притежават познанието, необходимо за отлагането на поредния срыв и знаят как да избегнат най-нелепите катастрофи. Те са наясно дори с факта, че всяка цивилизация рано или късно отмира. Електрониката, която искате да купите от мен, може би не съществува никъде в Обитаваното от хора космическо пространство. Въпреки това съм сигурен, че тези свършени уреди още преди нас са били изобретени от човешкия разум и отново някога ще бъдат открити. Същото се отнася и за медицинското оборудване, което — както правилно отбелязахте, ние искаме да купим от вас. Човечеството като цяло се намира в постоянно равновесие. Това е валидно дори след като продължаваме бавно да се заселваме на все по-големи територии в космоса. Сигурно имате право — в сравнение с вас съм като буболечка в гората и животът ми трае само един ден. Затова пък виждам точно толкова, колкото и вие; и живея толкова дълго, колкото и вие. Имам възможност да изучавам история и радиосъобщенията, които се носят между звездите. За мен няма пречки да разбера и размишлявам за вашите победи и варварството, което проявява Чуенг Хо.

— Ние събираме най-доброто, създадено от човечеството. При нас то ще бъде запазено завинаги.

— Чудя се обаче дали това е точно така. Когато бях млад, на Трайге Итре пристигна търговска флота. По нищо не приличаха на вас. Друг език, различна култура. Междузвездните търговци са просто занаят, а не отделна цивилизация.

Сура твърдеше същото. Но тук в тази древна градина изречените тихо думи тежаха повече, отколкото от устата на Сура Вин; гласът на Гунар Ларсон почти хипнотизираше.

— Онези търговци не притежаваха вашите амбиции, флотски командир. Те искаха само да натрупат богатство и да се заселят на някоя планета, за да поставят началото на нова цивилизация.

— В такъв случай те вече няма да са Търговци.

— Вярно, много е възможно да се превърнат в нещо повече от това. Били сте в много планетарни системи. Според вашата митническа декларация сте прекарвали доста време на Намджем —

достатъчно дълъг период, за да оцените предимствата на уседналата цивилизация. Тук стотици милиони хора живеят на разстояние от няколко светлинни секунди един от друг. Местната мрежа, която обхваща цялата система на Трайге Итре, предоставя на всеки гражданин информация за Обитаваното от хора космическо пространство, каквато вие можете да имате едва като влезете в някое пристанище. Вашият живот на търговци сред звездите не е нищо повече от Приключение на ума.

Фам не схвана препратката, но разбра същината на онова, което искаше да му каже неговият събеседник.

— Чудя се само защо тогава искате да живеете по-дълго, магнат Ларсон. Излиза, че светът не крие никакви тайни за вас — вселената не се развива, всичко отмира и нищо добро не се ражда.

В думите на Фам имаше сарказъм, но и искрено удивление. Гунар Ларсон беше отворил прозореца и пред него се бе открила мрачна, неприветлива и безнадеждна картина.

Дочу се едва доловима въздишка.

— Ти май не четеш много, а, синко?

Хм. А Фам си мислеше, че неговият домакин вече е престанал да го изучава чрез локализаторите. Във въпроса му прозвуча тъжно недоумение.

— Чета достатъчно.

Сура често се оплакваше, че Фам прекарва твърде много време над наръчниците и учебниците. Той започна обучението си доста късно и цял живот се опитваше да навакса пропуснатото. Тогава какво чудно, ако образованието му е малко хаотично и откъслечно.

— Попитахте ме какъв е смисълът на всичко това, капитане. Всеки от нас трябва да поеме по своя път. Този избор ще ни предостави много предимства, но крие и различни опасности. Заради вас самия, като човешко същество... Трябва да приемете този закон — всяка цивилизация има своето време, всяка наука — свой предел. И всеки от нас трябва да умре, преди да е навършил петстотин години. Ако наистина успеете да вникнете в смисъла на тези ограничения... Тогава значи сте готов да станете зрял човек и да осъзнаете кое наистина има стойност. — Той помълча малко. — Аз просто се вслушвам в спокойствието и тишината. Да умееш да го правиш, е истинска дарба. Прахосваме прекалено много време в излишно

бързани и суетене. Заслушайте се в лекия вятрец в *ластарите*. Наблюдавайте Фред, който се опитва да ни разбере. Чуйте смеха на вашите деца и внуци. Насладете се на времето, което ви е отредено, колкото и да е то.

Ларсон се облегна назад в стола си. Като че ли гледаше втренчено към беззвездното небе, точно там, където трябва да е центърът на Трайге. Короната на затъмненото слънце грееше мъждиво и го обгръщаше от всички страни. Дневната светлина отдавна беше угаснала и Фам предположи, че сиянието е някакъв ефект, породен от ъгъла, под който гледат небето или пък следствие от бурите на Трайге.

— Ще ви посъветвам нещо, капитане. Помълчете, почувствайте, вижте: понякога дори в апогея на слънчевото затъмнение може да има особена красота. Погледнете в центъра на Трайге.

Секундите минаваха бавно, Фам продължаваше да гледа нагоре. Южните ширини на Трайге обикновено бяха толкова тъмни, но сега... Върху долната част на диска се прокрадваше едва забележима червеникава светлина; толкова мъждива, та Фам отначало помисли, че е чисто внушение. После ивицата взе да става все по-ярка и по-ярка и да се обагря в наситено червено, също като меч, чиято стомана е все още твърде студена за чука. През нея минаваха тъмни черти.

— Тази светлина идва от самата Трайге. Сигурно знаеш, че нашият свят получава светлина и от планетата. Понякога, когато облачната покривка се разкъса и тази част се пада от нашата страна, може да се види много навътре в атмосферата. В такива случаи се забелязва и с просто око, че тя свети.

Светлината стана още по-ярка. Фам огледа градината около себе си. Навсякъде имаше червеникави сенки, но сега се виждаше много по-добре. Над езерото се извисяваха високи стройни дървета. Те представляваха част от водопада, направлявайки водата в неочаквани посоки, въвличайки я във водовъртежи и малки езерца. Между клоните на дърветата се забелязваха цели рояци от някакви летящи същества. След малко започнаха да пеят. Сега Фред беше излязъл от водата и стоеше подпрян на перките си. По-късите му пипала стърчаха насочени нагоре към небето.

Седяха и наблюдаваха мълчаливо. Фам беше наблюдавал Трайге още по време на идването си от астероидния пръстен. Това, което виждаше в момента, не представляваше новост за него. Илюминацията

беше просто случайно съвпадение на време и геометрия. И въпреки това... Когато си прикован към едно-единствено място по нечие висше благоволение, което е извън човешките възможности... Фам можеше да се постави на мястото на Клиента и да разбере неговото благоговение, когато вселената реши да повдигне крайче от булото на своите мистерии. Колкото и да е странно, той също усети някакво вълнение.

Малко по-късно сърцето на Трайге отново угасна и песента в клоните секна. Илюминацията продължи около стотина секунди.

Ларсон първи наруши тишината.

— Уверен съм, че с вас ще сключим добра сделка, мой младостари приятелю. Не ми е позволено да разкрия пред вас до каква степен се нуждаем от вашето медицинско оборудване. Но все още настоявам за отговор на първия си въпрос — какво ще правите с локализаторите „Ларсон“? Пръснати сред нищо неподозиращи същества, те са истинско чудо на шпионажа. Злоупотребите ли с тях обаче, ще доведат до повсеместен недостиг на енергия и до катастрофа на цивилизацията. Затова питам — на кого ще ги продадете?

Нещо накара Фам да отвърне искрено, без да премълчава нищо. Докато източният лимб на Трайге постепенно усилваше сиянието си, Фам разказа за своя план да построи империя на цялото човечество. Никога преди това не беше споделял плановете си с някой Клиент. Позволяваше си да говори открито единствено пред хора от Чуенг Хо, при това само на най-умните и съобразителните. Дори в тези случаи обаче имаше риск някои да не приемат целия му план. Повечето бяха като Сура — те не проумяваха крайната цел на Фам и предпочитаха да извлекат някаква полза от благата на Чуенг Хо.

— ... Ето защо е твърде възможно да запазим локализаторите за нас самите. Това ще ни коства една добра сделка, но пък ще ни осигури надмощие над цивилиациите на Клиентите. Един общ език, координирани планове на полетите, достъпната база данни в нашата мрежа — всичко това ще превърне Чуенг Хо в сплотена цивилизация. Вашите локализатори ще ни позволят да направим още една крачка напред. Защото нашата цел не е да се подвизаваме временно в „търговския занаят“, а да го превърнем в единствената вечна цивилизация на човечеството.

Ларсон дълго мълча.

— Мечтата ти е прекрасна, синко. — Обидната веселост беше изчезнала от гласа му. — Общество на човечеството, което ще спре колелото на времето... Съжалявам, но не вярвам някога да стигнем билото на твоята мечта. Виж, нейното подножие, ниските склонове — всичко това е прекрасно и по-вероятно за постигане. Периодите на възход може да са още по-грандиозни и да траят по-дълго, отколкото сега.

Клиент или не, но Ларсон се оказа невероятна личност. По някаква причина обаче и той имаше същите предразсъдъци като Сура Вин. Фам се отпусна на дървената пейка. След малко Ларсон отново заговори.

— Виждам, че си разочарован. Аз ти вдъхвам уважение, затова очакваше от мен нещо много повече. Ти прозираш в същината на нещата, флотски командир. Гледаш твърде ясно и прозорливо напред за... авантюрист като теб. — По гласа му се усети, че леко се усмихва. — Моето родословно дърво се е простряло две хиляди години назад в миналото. Това сигурно е само някакъв миг според стандартите на Търговците, но вие прекарвате повечето време в сън. Освен мъдростта, натрупана благодарение на нашия собствен опит, аз и моите предшественици четем за други светове и времена, за стотици светове, за хиляди цивилизации. Една част от твоя замисъл наистина би могла да има приложение. Ти имаш толкова красиви мечти, че могат да се сравняват единствено с епохата на Изгубените илюзии. Мисля, че ми хрумна нещо, което би могло да ти е от полза.

Те продължиха да говорят през цялото време на затъмнението, чак докато източният лимб на Трайге засия ярко и слънчевият диск се изтърколи иззад планетата върху чистото небе. Небосклонът стана наситеносин. Двамата продължаваха да говорят. Сега повече приказваше Гунар Ларсон. Опитваше се да се изразява, колкото се може по-ясно, а Фам записваше всяка негова дума. Оказа се обаче, че аминезе не е език, подходящ за наука, защото някои подробности убягнаха на Фам и той така и не успя да ги проумее.

Накрая сключиха сделка за пълния набор медицинско оборудване, включен в офертата на Фам, в замяна на локализаторите „Ларсон“. Имаше и екстри — двойка от пеещите по време на затъмнението същества, но за тях изобщо не се пазариха. Изгодата и за двете страни беше повече от задоволителна. Фам дълго размишлява

върху онова, което му разказа Гунар Ларсон. Съветът, който му даде, може би щеше да се окаже безполезен, но в него имаше много мъдрост.

Пътуването на Фам до Трайге Итре се превърна в най-доходоносното начинание в цялата му търговска кариера. Разговорът в червеникавия полумрак, обаче заседна дълбоко в паметта на Фам. По-късно можеше да се закълне, че Ларсон го е подложил на въздействието на някакви психотропни вещества; нямаше друго обяснение за неговата податливост. Сега обаче това като че ли беше без значение. Гунар Ларсон имаше добри идеи — поне онези, които Фам успя да разбере. Приказната градина и покоят, който цареше в нея — това наистина му повлия много. Когато се върна от Трайге Итре, Фам вече можеше да оцени спокойствието, което създава една жива градина и разбираше силата на почти *материализираната* мъдрост. Тези две неща можеха да се съчетаят. Биологичните продукти винаги са били дефицитна стока... Но сега щяха да се превърнат в нещо повече. Следващите поколения Чуенг Хо ще притежават вроден усет да ценят всичко живо. Всеки кораб, който би могъл да поддържа жива градина, щеше да притежава такава. Оттук нататък Чуенг Хо щеше да събира най-добрите образци от живата природа със същото настървение, с което събираше технологии. Занапред Чуенг Хо ще се прославят и заради това, че ценят и съхраняват живи организми и са се посветили на живата природа за вечни времена.

Така бяха създадени парковете и се роди традицията за отглеждане на бонзаи. Парковете се превърнаха в една от главните цели на всяка експедиция, а едно хилядолетие след посещението на Трайге Итре вече бяха любимо място на всички Чуенг Хо.

Какво стана с Трайге Итре и Гунар Ларсон ли? Ларсон беше мъртъв от хилядолетия. Неговата цивилизация го надживя за съвсем кратко време. Последва ера на повсеместна енергийна криза и терор. Най-вероятно локализаторите „Ларсон“ станаха причина за настъпването на катастрофата. Дори трупаната хилядолетия мъдрост не помогна за оцеляването на техния свят.

Фам се размърда в хамака си. Ставаше неспокоен всеки път щом се сетеше за Ларсон и Итре. Това си е чиста загуба на време... Но тази вечер беше различно. Сега имаше нужда да възстанови онова

състояние на духа, в което се намираше след разговора със стария мъдрец. Трябваше отново да настрои мислите и чувствата си, за да се свърже с локализаторите. В стаята му в момента сигурно имаше десетки от тях. Как ли трябва да застане, какво ли да направи, за да му отвърнат? Фам пъхна ръце под завивката и започна да шава с пръсти, сякаш пишеше върху клавиатура. Не, това беше твърде елементарно и не вършеше работа. Не последва никакъв ефект. Фам въздъхна и още веднъж смени ритъма на дишането и пулса си... Най-сетне успя да възстанови онова благоговение, което го обзе при първия досег с локализаторите на Ларсон.

Синьо сияние — по-синьо и от най-синия цвят — се появи в ъгълчетата на очите му. Фам едва-едва откряна клепки. В стаята цареше непрогледен мрак. Светлината откъм примигващия екран беше твърде слаба, за да различи цветовете в помещението. Нищо не помръдваше. Само хамакът му леко се поклащаше под лекия полъх на вентилатора. Синята светлина струеше отвсякъде. Идваше от неговия зрителен нерв. Фам пак затвори очи и повтори дихателното упражнение. Синьото трепкащо сияние се появи отново. Беше ефект от сливането на лъчите на локализаторите, които направляваха другите два, разположени в слепоочието и ухото му. Връзката най-сетне се получи, но беше още твърде елементарна — като случайните проблясъци, на които повечето хора не обръщат никакво внимание. Системата беше програмирана така, че да се разкрива много предпазливо пред натрапниците. Този път той не отвори очи и не промени ритъма на дишане и пулса. Сключи пръсти. Секундите минаваха. Светлината отново просветна, отвръщайки на неговия зов. Фам се прокашля и произволно размърда дясната си ръка. Синьото сияние примигна: едно, две, три... Беше ритъмът на пулса му. Той отвърна, използвайки уговорения преди много време код.

Най-после успя да премине контролния модул. Намираше се в системата! Светлинките под клепачите му бяха само първоначалното приветствие. Сигурно щяха да изминат Ксек, докато настрои мрежата на локализаторите да работи с прецизността на компютърен монитор. Зрителният нерв беше твърде сложен, за да осигури толкова бързо съвършено видеоизображение. Но не това беше най-същественото сега. Важното е, че системата му отвърна. Старите връзки постепенно оживяваха. Локализаторите фиксираха своите физически параметри —

вече можеше да се свърже с тях по всяко време. Оставаха само три Мсек до края на това Бдение. На всяка цена трябваше да приключи с най-необходимото: да влезе в мрежата на флотата и да си измисли ново прикритие. Какво ли да е този път? Нещо ужасно, разбира се. Някаква много унизителна причина, поради която „Фам Тринли“ се е правил на клоун през всичките тези години. Някаква история, на която Нау и Брюхел непременно ще клъвнат и която биха се опитали да използват като средство за натиск над него. Но каква да е тя?

Фам незабелязано се усмихна. *„Замле Енг, дано душата ти на търговец на роби гори в ада. Ти ми причини толкова болка и скръб. Но сега имаш възможност посмъртно да ми направиш една услуга.“*

23.

„Наука за деца“. Колко невинно заглавие. Езр се завърна след дългия сън, за да открие, че то се е превърнало в негов личен кошмар. *„Киви обеща; как е могла да допусне това да се случи?!“* Всяко ново издание от това шоу на живо все повече приличаше на същински цирк в сравнение с предишното.

Днес се очертаваше да е още по-ужасно. Ако имаше късмет обаче, можеше да се окаже и последно.

Езр се отби при Бени хиляда секунди преди началото на шоуто. До последния момент се канеше да го гледа в собствената си стая, но мазохизмът надделя. Той се настани сред множеството посетители, мълчаливо заслушан в разговорите им.

Пивницата на Бени отдавна се превърна в основно средище на L1. Съществуваше вече шестнайсет години. Самият Бени мина на двайсет и пет процентен цикъл на дежурства. Той и баща му се редуваха с Гонле Фонг и останалите да въртят кръчмата. Старите видеотапети съвсем бяха изсветлели на места. В някои краища триизмерната картина изцяло се губеше. Всичко наоколо беше придобито по втория начин, домъкнато от други места на L1 или направено от диаманти, лед и замръзнал въздух. Али Лин най-сетне откри подходяща гъбична среда, която да стимулира растежа на някаква невиджана досега дървесина, която си имаше дори влакнеста тъкан и кръгове на растежа. Докато Езр отсъстваше, барът и стените в пивницата бяха покрити с тъмна ламперия от полирано дърво. Мястото изглеждаше уютно и приветливо — почти като онези, които стряха свободните Чуенг Хо...

Върху масите имаше гравирани имена на хора, които не беше срещал от години. Те следваха друг режим на Бдения, който не съвпаднаше с неговия. Над бара висеше изготвеният от Нау списък на Бденията, който постоянно се актуализираше. Новородените използваха системата от аритметични знаци на Чуенг Хо, както бяха заимствали много други неща преди това.

Езр видя, че докато е отсъствал Бени също е прибавен към списъка на Бденията. Вече отбелязваха и датата според системата за отчитане на времето на Паяците. Използваха предложените от Триксия символи: 60//21. Двадесет и първата година от последното „поколение“ на Паяците и шейсетият слънчев цикъл от основаването на някаква династия или друго знаменателно събитие. Чуенг Хо имаха една стара поговорка: *„Започнеш ли да използваш календара на местните жители, значи си се застоял твърде дълго на едно място.“* 60//21. Двадесет и една години от настъпването на Изгрева, двадесет и една години, откакто Джими и останалите умряха.

След обозначението на поколението и номера на годината следваше датата и часът по системата от „часове“ и „минути“ на ладиле, базирана на делението на шейсет. Никой от преводачите не си беше направил труда да я приведе към тяхната система. Сега всеки посетител на бара можеше да се ориентира по нея също толкова лесно, колкото и по системата за отчитане на времето на Чуенг Хо. Ето защо знаеха с точност до секунда кога започва шоуто на Триксия.

„Шоуто на Триксия.“ Езр здраво стисна зъби. Шоу на роби. Най-страшното бе, че никой не го е грижа за това. *„Малко по малко ние се превръщаме в същински Новородени.“*

Джау Ксин, Рита Лиао и още пет-шест двойки — две от тях Чуенг Хо — се бяха скупчили около масите, на които редовно сядаха. Бъбреха оживено, обсъждайки какво ли има да става днес. Езр седеше по-настрани от групата, хипнотизиран и омерзен едновременно. Някои от Новородените станаха негови приятели. Като Джау Ксин например. Подобно на всички Новородени Ксин и Лиао също пренебрегваха всякакви морални норми, затова пък имаха трогателен, чисто човешки проблем. Понякога, когато Ксин си мислеше, че никой не го наблюдава, Езр долавяше в погледа му нещо особено. Джау беше изключително умен и начетен и имаше склонност към занимания с научна дейност. Явно е имал късмет в университетската лотария, в противен случай би завършил дните си като фокусиран, както беше станало с повечето негови колеги. Голяма част от Новородените имаха възможност да премислят и изберат бъдещето си, но това не се отнасяше за Джау.

— ... Толкова се боя, че това може да се окаже последното шоу.

Рита Лиао изглеждаше истински разтревожена.

— Не унивай, Рита, ние все още не сме сигурни дали това е толкова голям проблем.

— Така е, наистина — Гонле Фонг се спусна от тавана с главата надолу. От рязкото движение навсякъде се разлетя „Лед и диаманти“. — Според мен „умните глави“... — тя хвърли гузен поглед към Езр. — Мисля, че преводачите просто нещо са объркали. Рекламата за това шоу беше напълно неразбираема.

— Напротив, казаха всичко съвсем ясно.

Беше Един от Новородените, който доста сносно обясни в какво се състои смисъла на фразата „извънфазови извращения и отклонения“. Очевидно проблемът не беше в превода, а в способността на хората да вникнат и приемат непонятното за тях.

„Наука за деца“ беше едно от първите радиопредавания, които Триксия и нейните колеги успяха да преведат. А напасването на говоримия език с откритата преди това писменост се превърна в истински триумф. Преводите на първите предавания — отпреди петнайсет години реално време — се разпространяваха във вид на разпечатани копия и се превърнаха в най-обсъжданата тема в пивницата на Бени. Отначало интересът към нея беше също толкова абстрактен, както и към последните теории на „умните глави“ относно Изчезващата звезда. С течение на годините обаче шоуто стана популярно заради самото си съдържание. „Чудесно.“ Изглежда през последните 50 Мсек Киви Лин е сключила някаква сделка с Тръд Силипан и сега на всеки девет-десет дни Триксия или някой от останалите преводачи правеше шоу на живо. От началото на това Бдение Езр успя да размени едва десетина думи с Киви. „Киви обеща да се грижи за Триксия. Какво ли мисли самата тя за онези, които престъпват дадената дума?“ Дори сега Езр отказваше да се примири с мисълта, че Киви го е предала. Но не можеше да си затвори очите пред факта, че тя споделя леглото на Томас Нау. Дали пък не използваше това си „положение“, за да защитава интересите на Чуенг Хо? Може и така да е. Накрая обаче все така се получаваше, че Нау да има най-голяма изгода.

Досега Езр присъства на четири изпълнения на живо. „Умните глави“ влагаха значително повече емоция и си служеха с много по-оживени жестове от който и да е друг преводач. Според тях името на водещия на шоуто беше Рапопорт Дигби. („Откъде изобщо взимат

тия безумни имена?“. Хората продължаваха да си блъскат главите над този въпрос. Езр обаче знаеше, че повечето от тях са предложени от Триксия. Благодарение на познанията му върху Първия период на класицизма, това бе едно от малкото неща, за които двамата с Триксия можеха да разговарят. Понякога тя се обръщаше към него с молба да ѝ подсказе нова дума или име. Всъщност преди много години именно Езр предложи името „Дигби“. То най-много подходеше на историята на този екземпляр от Паяците.) Езр познаваше преводача, който играеше ролята на Рапопорт Дигби. Извън шоуто Зинмин Брут беше типичен случай на „умна глава“ — раздразнителен, съсредоточен до вманиачаване, необщителен. Влезеше ли в ролята на Рапопорт Дигби от света на Паяците обаче, той се превръщаше в любезен и словоохотлив събеседник, който търпеливо обяснява на децата различни научни загадки... Докато наблюдаваше неговите превъплъщения Езр имаше усещането, че се е сблъскал със зомби, което за кратко е получило нечия душа.

По време на всяко Бдение децата от света на Паяците изглеждаха променени. Това можеше лесно да се обясни, тъй като дежурните в колонията бяха на двацет и пет процентен цикъл на Бдение, а децата на Паяците живееха активно и през четирите години, равняващи се на една година живот на хората. Рита и още неколцина от Новородените решиха да придадат човешки образ на детските гласове от шоуто. Сега техните портрети висяха по стените на пивницата. Портрети на несъществуващи човешки деца с имена, каквито Триксия им избра. „Джирлиб“ беше нисък, с рошава тъмна коса и пакостлива усмивка. „Брент“ беше по-висок и не толкова наперен като брат си. Бени разказа на Езр как веднъж Ритцер Брюхел заменил усмихнатите лица с изображения на истински Паяци — ниски, подобни на скелети фигури, покрити с черупка. Тази представа за външния вид на Паяците беше почерпена от скулптурите, които Езр откри при кацането им на Арахна, допълнени от грубо съставени портрети от наблюдателните системи.

Но вандалската постъпка на Брюхел не променила нищо; той явно не схващаше на какво се дължи истинският успех на „Наука за деца“. За сметка на това Томас Нау много добре *разбираше* причината за популярността на шоуто. Той си даваше сметка, че по настроенията на посетителите в пивницата на Бени може да се съди за проблемите,

пред които е изправено малкото му кралство. Новородените бяха тръгнали от своя роден свят с идеята, че на новото място ще живеят в лукс, затова сега бяха много по-обезверени от Чуенг Хо. Те се надяваха да открият в света на Паяците неизчерпаем източник на ресурси, а мечтите им за деца, семейство и благополучие най-сетне да се сбъднат в системата на Изчезващата звезда...

Сега всичко това се превърна в несбъднати илюзии. *„Това е нашето собствено табу. Сега ние сме «извън фазата».“* На двойки като Ксин и Лиао оставаше единствено да мечтаят за бъдещето. Детските гласове от „Наука за деца“ бяха утешителната им награда.

Още преди да започнат преводите на живо хората забелязаха, че всички деца на Арахна са на една и съща възраст. Дори когато в шоуто се появяваха нови участници, те бяха на същата възраст като онези, които заместваха. Първите предавания обясняваха ефекта на магнита и статичното електричество. В тях изобщо не ставаше дума за математика. После уроците включиха още темата за анализа и квантитативния метод.

Преди две години се усети почти незабележима разлика, която обаче беше незабавно отразена в писмените доклади на „умните глави“. И почти инстинктивно доловена от Джау Ксин и Рита Лиао: в шоуто се появиха „Джирлиб“ и „Брент“. Те бяха представени също като останалите деца, но от превода на Триксия се разбираше, че са *по-малки* от останалите. Водещият никога не отвори дума за това. Междувременно темите по математика и познанията от другите научни области, засегнати в шоуто, ставаха все по-сложни и стигаха все по-високо ниво.

„Виктъри младша“ и „Гокна“ се присъединиха най-накрая и бяха нещо съвсем ново за дежурните през последното Бдение. Езр присъства на шоуто, в което Триксия изпълняваше техните роли. Гласът ѝ трептеше от нетърпение съвсем по детски; понякога се заливаше от весел смях. Картините на Рита показваха тези две Паячета като усмихнати седемгодишни момиченца. В това обаче имаше нещо необичайно и твърде нагласено. Защо изобщо е необходимо да намаляват средната възраст на децата в шоуто? Бени твърдеше, че обяснението е съвсем очевидно. Явно „Наука за деца“ имаше нов организатор. Вездесъщият Шерканер Ъндърхил сега се беше заел да

пише и уроците за шоуто. По всичко личеше, че той е и баща на новите участници в предаването.

Когато Езр се върна след престоя си в хладилната камера, пивницата на Бени се пукаше по шевовите всеки път, докато вървеше „Наука за деца“. Езр присъства на четири предавания. Това се превърна в постоянен кошмар за него. После дойде краят. От двайсет дни не бяха излъчвали „Наука за деца“. Накрая се получи неумолимо съобщение: *„След поредица от оплаквания на наши слушатели собствениците на радиостанцията установиха, че семейството на Шерканер Ъндърхил практикува извънфазови извращения. В резултат на това излъчването на «Наука за деца» е прекратено.“* Брут прочете известието с тон, който изобщо не приличаше на този на Рапопорт Дигби. Новият глас бе студен, резервиран и преливащ от негодувание.

Изведнъж всички осъзнаха колко им е чужд и непонятен светът Арахна, колко лекомислено и прибързано бяха решили, че той е близък и познат. Излизаше, че законите на Паяците разрешават да се раждат деца само в периода на Новото слънце. Различните поколения бяха ясно разделени едно от друго като всяко прекарваше цял живот единствено в компанията на своите връстници. Хората можеха единствено да гадаят каква е причината за всичко това, но очевидно „Наука за деца“ престъпваше едно от най-страшните табу на тази цивилизация. Шоуто не беше излъчено в уговорения час, после пропусна времето си и втори път. Настроението в пивницата на Бени ставаше все по-мрачно; Рита дори предложи да махнат глупавите портрети от стената. Езр тайно се надяваше това най-сетне да сложи край на нелепия цирк, който така го ужасяваше.

Но май беше още рано да тържествува. Преди четири дни униинето на посетителите в кръчмата внезапно се разсея, макар мистерията около „Наука за деца“ да оставаше неразгадана. Всички радиостанции на „Гокнанското Съглашение“ обявиха за предстоящия дебат между говорителя на Църквата на мрака и Шерканер Ъндърхил, на който щеше да се разисква „благоприличието“ на радиопредаването. Тръд Силипан обеща, че „умните глави“ ще са готови за превода на това необичайно предаване.

Сега всички в пивницата на Бени брояха секундите до началото на дебата в „Наука за деца“.

Тръд Силипан седеше на обичайното си място в другия край на кръчмата и сякаш единствен оставаше незасегнат от общото вълнение. Дватамата с Фам Тринли тихо си говореха нещо. Бяха станали неразделни приятели на чашка и вечно замисляха грандиозни планове, които така и не виждаха бял свят. „Странно, аз пък си мислех, че Тринли е само креслив клоун.“ По всичко личеше, че приказките на Фам за „вълшебните локализатори“ не са били само блъф. Езр вече успя да забележи ситните песъчинки във въздуха. Очевидно Нау и Брюхел вече използваха оборудването. Фам Тринли някак се беше добрал до секретна информация за локализаторите, която не фигурираше дори в най-недостъпните сектори на флотската библиотека. Оказва се, че Фам Тринли не е просто глупав бърборко, но засега май единствено Езр Вин си даваше сметка за това. Езр постепенно осъзна, че старецът не е изкуфял дъртак, за какъвто го мислеше доскоро. Флотската библиотека съдържаше отколешни тайни; в нея сигурно имаше кодирана важна информация, засекретена още преди хилядолетия. Но как толкова важна тайна може да е известна единствено на този старец... Фам Тринли трябва да се е върнал *много назад* в миналото, за да я открие.

— Ей, Тръд! — извика Рита, сочейки към часовника. — Къде са твоите „умни глави“?

Картината върху стената на пивницата все още показваше някаква гора в резерват на Балакреа.

Тръд Силипан се надигна от масата и се изпъчи пред тълпата посетители.

— Всичко е наред, приятели. Току-що получих съобщение, че Радио Принстън е излъчило шапката на „Наука за деца“. Всеки момент директор Рейнолт ще доведе и „умните глави“. Те все още уточняват синхрона между превода и радиопредаването.

Раздразнението на Рита постепенно се разсея.

— Браво! Добра работа, Тръд!

Силипан се поклони, приемайки поздравления за нещо, за което изобщо нямаше заслуга.

— Така че само след миг ще разберем какви нередни неща е вършило това създание Шерканер Ъндърхил със своите деца... — Той вирна глава, заслушан какво му предаваха в слушалките по неговия личен канал. — Ето ги и тях!

Пейзажът с мократа синьо-зелена гъста гора изчезна. Внезапно кръчмата сякаш стана продължение на една от заседателните зали долу в Хамърфест. Анне Рейнолт се появи отдясно. Изображението беше разкривено от неподходящата перспектива; тази част от видеотапета просто не можеше да се справи с триизмерната картина. Зад Рейнолт се виждаха няколко техници и пет „умни глави“... Хора във Фокус. Една от тях бе Триксия.

В този момент на Езр му се прищя да изкрещи. Или пък да се скрие в някое тъмно място и да си представи, че светът около него не съществува. Обикновено Новородените криеха своите „умни глави“ от хората в колонията, сякаш се срамуваха от стореното. Резултатите от тяхната работа се получаваха по компютърен път или пък чрез шлемовете за контрол, които носеха на главите си. Най-често това бяха графики или внимателно подбрана и сортирана информация. Бени му каза, че отначало в безумното шоу, организирано от Киви, се чували само гласовете на „умните глави“. После Тръд разказал на всички за странното поведение на преводачите по време на предаването и шоуто тръгнало с картина. Едно беше ясно — преводачите не можеха да знаят със сигурност какъв е езикът на тялото при Паяците, съдейки единствено от онова, което чуваха по време на шоуто. Това обаче сякаш не вълнуваше никого: жестовете може и да бяха напълно безсмислени и погрешни, но всички чудовища около него искаха точно това.

Триксия носеше развлечен гащеризон. Косата ѝ стоеше разпиляна на всички страни, а една част беше оплетена в огромни възли. Езр я разреши и подреди само преди 40 Ксек.

Триксия пусна своя придружител и се залови за края на масата. После се огледа насам-натам, мърморейки нещо под нос. Изтри лицето си с ръкава на блузата и се настани в определения за нея стол. Останалите я последваха със същия отсъстващ вид. Повечето носеха шлемове. Езр знаеше точно какво виждат и чуват в тях — груб превод от езика на Паяците. В това се ограничаваше и целият свят на Триксия.

— Вече имаме синхрон, директор Рейнолт — обади се един от техниците.

Директорът по въпросите за човешкия ресурс на Новородените размести по столовете своите роби. Езр така и не успя да схване защо ѝ е необходимо това. След всички прекарани заедно години обаче той

се увери, че тя притежава определен талант. Макар иначе да бе студена кучка със стъклени очи, Рейнолт умееше да изтръгне желания резултат от работата на своите „умни глави“.

— Добре тогава, да започваме.

И Рейнолт изчезна от екрана. Зинмин Брут зае нейното място и започна да говори с приповдигнатия тон на водещия: *„Името ми е Рапопорт Дигби, а това е «Наука за деца»...“*

Този ден баща им ги заведе всичките в радиото. Джирлиб и Брент се настаниха на горната седалка на колата и през цялото време се държаха като истински възрастни. Почти не се различаваха от родените във фазата, затова и не привличаха вниманието на околните върху себе си. Рапса и малкият Хрунк бяха още малки и можеха да се скрият в козината на татко; сигурно щеше да мине още година, преди да започнат да се обиждат, че ги наричат бебета.

Гокна и Виктъри младша седяха отзад, всяка на отделна седалка. Виктъри гледаше през опушеното стъкло към улиците на Принстън. Това пътешествие я караше да се чувства почти като кралска особа. Тя леко извърна глава към сестра си Гокна — дали пък това не беше нейната придворна дама?

Гокна презрително изсумтя. Двете бяха почти на една и съща възраст, затова сигурно и на нея ѝ минаваха подобни мисли през главата. Тя вероятно си се представяше като Великата владетелка.

— Татко, щом днес само ти участваш в шоуто, тогава защо ние изобщо идваме?

Баща им се разсмя.

— О, никога нищо не се знае. От Църквата на мрака си въобразяват, че само те притежават Правото. Но се съмнявам, че говорителят им изобщо някога е виждал родени извън фазата деца. Току-виж въпреки очакванията тя се окаже дори симпатична. Вероятно не бълва огън и жупел срещу малките деца само защото не са на правилната възраст.

Може и така да е. Виктъри си мислеше за чичо Хрунк, който презираше правилата в тяхното семейство... И в същото време обичаше всичките деца еднакво.

Колата продължаваше да напредва по оживените улици на Принстън в посока към главното авеню, което водеше към радиото. Радио Принстън беше най-старата радиостанция в града. Баща им разказваше, че е започнала да излъчва малко преди последния Период на мрак, когато все още е работела като военна станция. През това поколение нейните собственици я изградиха върху съвсем нова основа. Можеха да си направят студио и в града, но много държах да демонстрират как почитат традициите. Пътуването до станцията се превърна в истинско приключение; колата бавно пълзеше нагоре по спираловидния път към върха на хълма. Той беше най-високият в града, по-висок дори от този, на който живеяха. По земята все още се забелязваше утринният скреж. Виктъри се прехвърли на седалката до Гокна и двете взеха да се боричкат, опитвайки се да си намерят по-добро място пред прозореца. Наближаваше средата на зимата, а периодът беше Средните слънчеви години, но въпреки това децата едва за втори път в живота си виждаха скреж. Гокна протегна ръка на изток.

— Ето, погледни — вече сме достатъчно високо и оттук се виждат Канарите!

— Върху тях има сняг!

Двете извикаха това в един глас. Далечното сияние над планинските зъбери наистина имаше синкавата окраска на леда по глетчерите. Трябваше да минат още няколко години обаче преди снегът да стигне и до Принстън. Какво ли е усещането да тичаш през преспите! През следващите няколко минути двете отрупах баща си с въпроси, забравили за всичко друго, дори за дебата по радиото, който от няколко дни занимаваше цялото семейство, даже генерала.

Отначало децата, особено Джирлиб, много се страхуваха от тази среща.

— Това е краят на нашето шоу — каза най-големият им брат. — Сега вече всички слушатели знаят за нас.

Генералът специално се върна от Териториалното командване, за да ги успокои, че няма причина за тревога и че татко ще обори всички свои опоненти. Майка им обаче не спомена, че след това отново ще могат да участват в радиопредаването. Генерал Виктъри Смит беше свикнала да дава нареждания на войниците и на своите подчинени, но нямаше опит в утешаването на деца. Виктъри и Гокна тайно си

мислеха, че прекратяването на радиопредаването е разстроило майка им много повече от която и да е военна операция.

Единствено баща им не изпадна в мрачно настроение.

— Отдавна очаквам това да се случи — каза той на майка им, когато тя се върна от Териториалното командване. — Крайно време е дебатът да се излъчи пред публика, за да излязат наяве много премълчавани досега истини.

Майка им постоянно говореше на тази тема, но от устата на таткото тя звучеше някак игриво и безгрижно. През последните десет дни той много по-често си играеше с тях.

— Вие сте моите експерти в този дебат, ето защо дори през цялото време да играя с вас, пак изпълнявам служебните си задължения.

И той започваше да снове натъжен и угрижен насам-натам, преструвайки се, че върши някаква много важна работа. Бебетата много харесваха това, а явно Джирлиб и Брент също приемаха неговия оптимизъм. Генералът замина на юг предишната вечер; както обикновено тя имаше много по-сериозни грижи от семейните проблеми.

Радио Хил се извисяваше над върхарите на дърветата. Мястото около паркинга беше обрасло с прещип. Децата наизскачаха от колата, подрипвайки в мразовития въздух. Малката Виктъри усети странно парене по дихателните пътища, като че ли... Сякаш се покриваше със *скреж отвътре*. Но няма това е възможно?

— Хайде, деца! Гокна, не се заплесвай.

Баща им и по-големите братя ги подкараха към старото широко стълбище на кулата. Камъкът беше почернял от сажди и стоеше необработен, сякаш собствениците държаха да покажат на посетителите, че са продължители на някаква древна традиция.

Вътре стените бяха декорирани със снимки, портрети на собствениците и на откривателите на радиото (в случая това бяха едни и същи хора). Всички деца с изключение на Рапса и Хрунк бяха идвали тук и преди. Джирлиб и Брент водеха шоуто вече две години. Дватама замениха родените във фаза деца, когато баща им купи франчайзинга на шоуто. Гласовете на момчетата не се различаваха от тези на

родените във фаза, а Джирлиб бе по-умен даже от мнозина възрастни. Дълго време изглежда никой не подозираше тяхната истинска възраст. Баща им обаче сякаш се дразнеше от това.

— Искаше ми се хората сами да се досетят, но те изглежда са твърде глупави, за да прозрат истината.

Ето защо се наложи Гокна и Виктъри младша също да се включат в радиопредаването. Доставяше им голямо удоволствие да се преструват на големи, забавлявайки се с глупавите сценарии на предаването. Господин Дигби обаче се оказа много мил човек, макар и да не беше истински учен.

Гласовете на Гокна и Виктъри най-сетне издадоха истинската им възраст. Най-накрая някой от слушателите преодоля непоклатимата си вяра, че по радиото пускат само добри неща и си даде сметка, че предаването е станало проводник на перверзии из цялата страна. Радио Принстън обаче беше частна собственост и което е по-важно — притежаваше лиценз върху честотите, на които излъчваше, а също и сервитурно право да се намесва в най-близкия сектор. Собствениците принадлежаха към 58 поколение и все още държаха сметка на парите си. „Наука за деца“ щеше да продължава, докато Църквата на мрака не организира бойкот сред слушателите. Ето защо беше предизвикан и този дебат.

— А, доктор Ъндърхил, какво *удоволствие*! — Госпожа Субтрим се надигна от мястото си в своята кабинка. Мениджърът на станцията протегна към тях всичките си ръце и крака. Тялото ѝ едва-едва надхвърляше по обем главата. После Гокна и Вики много се забавляваха, докато я имитираха. — Няма да повярвате какъв интерес предизвика дебатът. Уговорили сме препредаването му по Източния бряг, а повторението ще бъде излъчено и на къси вълни. Без преувеличение мога да кажа, че ни слушат *навсякъде*!

„*Без преувеличение мога да кажа...*“ Скрита зад гърбовете на братята и сестрите си, Гокна мърдаше устни едновременно с госпожа Субтрим. Вики стоеше неподвижна и се правеше, че нищо не забелязва.

Баща им кимна с глава.

— Радвам се, че станах толкова популярен, госпожо.

— О, можете и сам да се уверите в това! Нашите спонсори се избиват кой първи да финансира предаването! *Просто се избиват!* —

Тя се усмихна на децата. — Уредила съм да наблюдавате дебата от апаратната.

Всички знаеха къде се намира апаратната, но покорно следваха своята водачка, слушайки мълчаливо неспирния ѝ брътвеж. Никой не можеше да каже със сигурност какво точно мисли за тях госпожа Субтрим. Джирлиб твърдеше, че не е никак глупава и че зад цялото това неспирно бърборене се крие една студена счетоводна машина, която само брои пари.

— Тя знае с точност до една десета от пенито колко би спечелила от онези старци, ако успее да предизвика възмущението на слушателите.

Това може и да беше истина, но не пречеше на Вики пак да я харесва и дори да ѝ прости за пискливото и глупаво бърборене. Твърде много хора са така заслепени от вярата си, че нищо не е способно да ги отклони от нея.

— Сега Диди е дежурна. Вие добре я познавате. — Госпожа Субтрим спря пред вратата на апаратната. Сякаш едва сега забеляза бебетата, които надничаха от козината на Шерканер Ъндърхил. — Боже мили, ама вие май наистина имате деца на всякаква възраст. Дали... как мислите, дали ще са в безопасност, ако ги оставя при останалите? Умът не ми побира кой друг би могъл да се погрижи за тях.

— Не се безпокойте, госпожо. Имам намерение да представя Рапса и малкия Хрунк на Представителя на църквата.

Госпожа Субтрим замръзна на място. Близко секунда всичките ѝ нервно потрепващи ръце и крака бяха напълно неподвижни. За първи път Вики я виждаше наистина, ама *наистина* стъписана. После по лицето ѝ бавно се разля усмивка.

— Д-р Ъндърхил, казвали ли са ви, че сте същински гений?

Баща им се ухили в отговор.

— Не и толкова убедително... Джирлиб, погрижи се децата да не излизат от стаята на Диди. Ако искам да дойдете при мен, ще ви дам знак.

Децата нетърпеливо се изкатериха до апаратната. Дидире Ултмот седеше отпусната на обичайното си място и следеше оттам пулта за управление. Дебело стъкло отделяше апаратната от студиото. То изолираше шума, но през него трудно се виждаше. Децата се струпаха

близо до преградата и долепиха глави о гладката повърхност. Някой вече се беше настанил на сцената, където трябваше да се води дебатът.

— Това е представителят на църквата — махна Диди с ръка. — Пристигна цял час по-рано.

Както обикновено, Диди проявяваше леко нетърпение. Тя не притежаваше остър ум като студентите на баща им, но това не пречеше на двайсет и една годишната красавица да е будна и духовита. Работеше като главен техник на Радио Принстън. Започна като стажант оператор още на четиринайсет и знаеше за електроинженерството толкова, колкото и Джирлиб. Тя не криеше, че иска да стане електроинженер. Разказа за това на Джирлиб и Брент още когато тримата се запознаха, а после, докато вървеше шоуто, все за това говореха. Вики си спомни странното поведение на Джирлиб, докато им разказваше за срещата с нея; сякаш изпитваше нещо като благоговение пред това създание Дидире. По онова време тя беше на деветнайсет, а той — на дванайсет... Твърде зрял и едър за възрастта си. Едва след второто шоу разбрала, че е роден извън фазата. Тя прие този факт като коварно замислено оскърбление, насочено специално към нейната персона. Няколко дни горкият Джирлиб ходеше така, сякаш всичките му крака са изпочупени. Най-накрая все пак го преодоля — нали в бъдеще го чакаха още по-неприятни преживявания.

Дидире също постепенно превъзмогна първоначалната обида и отвращение. Докато Джирлиб стоеше настрана от нея, тя отвърщаше със студена учтивост. Понякога, когато беше в настроение, Диди се превръщаше в най-забавното същество от последното поколение, което Вики някога бе срещала. В дните, когато не участваха в предаването тя позволяваше на Вики и Гокна да седят в апаратната и да наблюдават как натиска и върти многобройните копчета и бутони. Диди страшно се гордееше с нейния пулт за управление. Ако не беше дървената рамка и мебелировката, апаратната сигурно щеше да прилича на някоя от лабораториите в Къщата на хълма.

— И как изглежда тоя църковен представител? — попита Гокна. Двете с Вики стояха със залепени о стъклената стена очи, но тя беше толкова дебела, че много от цветовете и формите изобщо не се виждаха. Непознатата върху сцената можеше и да е умряла — от нея личеше само някакво червеникаво петно.

— Казва се Преподобната Педуре и говори много странно. Мисля, че е от тийфърите. Ами това клерикално наметало, дето си го е метнала? Проблемът не е само в плътното стъкло на апаратната: наметалото наистина е *мрачно* и в него няма други цветове освен най-тъмните нюанси на червеното.

Хм. Доста скъпо. Майка им също имаше подобна униформа, но повечето хора никога не я бяха виждали облечена в нея.

Диди се усмихна лукаво.

— Бас държа, че ще повърне, когато види бебетата в козината на баща ви.

Де такъв късмет. Когато Шерканер Ъндърхил се появи след няколко секунди, Преподобната Педуре се сви под безформеното си покривало. Миг след това Рапопорт Дигби изтрополи по сцената и грабна микрофона. Дигби водеше „Наука за деца“ още от първото предаване, много преди Джирлиб и Брент да започнат участието си в него. Беше стар глупак, но според Брент се явяваше един от собствениците на станцията. Вики обаче не го вярваше; не и след като видя как дръзко му отвръща Диди.

— И така, слушайте всички.

Гласът на Диди звучеше многократно усилен. Баща им и Преподобната Педуре се изопнаха на местата си. Всички чуваха думите, независимо от коя страна на стъклената стена се намираха.

— Започваме след петнайсет секунди. Ще можете ли да се пригответе дотогава, господин Дигби, или пък да оставя ефира празен?

Муцуната на Дигби беше заровена в купчина листове с бележки.

— Подигравайте се колкото си искате, госпожице Ултмот, но времето струва пари. Все някак аз ще...

— Три, две, едно... — Диди го прекъсна безцеремонно и насочи заострения край на ръката си в неговата посока.

Старият човек пое щафетата, сякаш през цялото време е бил нащрек. Думите му както обикновено бяха произнесени спокойно и с достойнство — запазената марка на шоуто отпреди повече от петнайсет години: „*Името ми е Рапопорт Дигби, а това е «Наука за деца»...*“

Когато Зинмин Брут преведе началните думи, движенията му вече не бяха колебливи и трескави. Той гледаше право пред себе си и се усмихваше или мръщеше според изразяваните емоции, които изглеждаха съвсем естествени. Това също не беше изключено — само че за някое от онези бронирани паякообразни долу на Арахна. Понякога се забелязваше известно колебание, някакво трепване в промеждутъците между разговорите. Още по-рядко Брут извърщаше глава — най-вероятно когато нещо важно излизаше извън обсега на неговия визьор. Макар да превеждаше, Брут говореше толкова гладко, та създаваше илюзията, че чете изявление, написано на неговия роден език.

Брут в ролята на Дигби започна с малка похвална предистория на тяхната програма, повтаряйки накратко причините, поради които предаването е било спряно последните дни. „*Извратено роден извън фазата*“. Брут изрече като скоропоговорка думите, сякаш ги е знаел още от самото си раждане.

— Този следобед, както ви обещахме, ние сме отново в ефир. Отправените срещу нас през последните дни обвинения наистина са сериозни. Дами и господа, тези обвинения по същество отговарят на истината.

Последва драматична пауза, след което отново се чу:

— Е, приятели, вие сигурно се чудите кое ни е дало кураж или пък е поощрило нашата наглост да се върнем отново в ефир. За да си отговорите на този въпрос, ви моля да изслушате днешното предаване на „Наука за деца“. Дали ще продължим и занапред изцяло зависи от вашата реакция на онова, което ще чуете след малко...

Силипан изсумтя.

— Ама че продажен лицемер.

Ксин и останалите гневно направиха знак да замълчи. Тръд се измъкна тихомълком и се настани край Езр. Това не се случваше за първи път; сигурно си въобразяваше, че щом Езр седи от края, то задължително държи да чуе неговия коментар.

От екрана Брут вече представяше участниците в дебата. Силипан закачи портативния си компютър на коляното и го стартира. Това недодялано съоръжение на Новородените доста добре допълваше работата на „умните глави“ и беше едно от най-ефективните изобретения на човечеството до този момент. Силипан натисна бутона

за допълнителни данни и тих глас му разказа накратко предисторията: „Официално Преподобната Педуре представлява традиционната църква. На практика обаче... — Гласът направи пауза; вероятно в момента търсеха допълнителна информация в базата данни. — Педуре не произхожда от Гокнанското Съглашение. Най-вероятно е агент на правителството на Сродниците.“

Ксин ги стрелна с гневен поглед, изпускайки за момент нишката в изказването на Брут-Дигби.

— По дяволите! Тия хора приемат своя фундаментализъм съвсем на сериозно. Дали Шерканер знае това?

Гласът от компютъра на Тръд отвърна незабавно:

— Възможно е. Шерканер Ъндърхил е тясно свързан с разузнавателните служби на Съглашението... До днес не сме засекли съобщения от военните, които да касаят темата, но трябва да се има предвид, че цивилизацията на Паяците не разполага с добра автоматизация. Твърде възможно е да съществуват съобщения, които ни убягват от вниманието.

Тръд се надвеси над компютърното устройство.

— Имам една съвсем проста задача за теб. Каква ще е ползата от този дебат за Сродниците? — той погледна към Джау и сви рамене. — Пък и да не ни отговори, едва ли ще е фатално. И без това имаме достатъчно работа.

Брут приключваше с встъплението си. Ролята на Преподобната Педуре щеше да се изпълнява от Ксопи Ренг. Ксопи беше слабичка и ниска Новородена. Езр знаеше името ѝ единствено от разговорите с Анне Рейнолт; случваше се да го мерне тук-там и когато преглеждаше списъците. „Чудя се дали някой друг от присъстващите знае името на тази жена.“ Рита и Джау със сигурност не я познаваха. Тръд като водач на човешкото стадо вероятно бе научил името ѝ — също като примитивните овчари, които са познавали стоката си до последната глава в стадото. Ксопи Ренг беше още много млада; извадиха я от хладилната камера, за да замести една „излязла от строя поради старост“, както се изрази Силипан. Ренг дежуреше от 40 Мсек. На нея се дължеше бързият напредък в изучаването на останалите езици на Паяците, особено на т.нар. „тийфик“. За кратко време тя стана вторият по сила преводач на стандартния език на Съглашението. Не беше изключено някой ден да надмине дори Триксия. В един нормален свят

Ксопи Ренг сигурно щеше да е водещ учен, а славата ѝ да се носи из цялата слънчева система, където живее. За нещастие беше избрана от Лотарията на Пастира. Докато Ксин, Лиао и Силипан водеха напълно съзнателен живот, Ксопи Ренг беше само винтче в системата, невидима за останалите, освен при извънредни обстоятелства като шоуто днес.

Ксопи Ренг заговори:

— Благодаря ви, господин Дигби. Радио Принстън си осигури гордостта като ни предостави от своето време за този разговор.

Докато Брут превеждаше встъпителните думи, вниманието на Ренг очевидно бе привлечено от нещо друго и тя въртеше глава като птица. Най-вероятно шлемът ѝ нямаше нужната настройка или пък предпочиташе да прочете от визъора главните пасажи. Когато заговори обаче, в очите ѝ се появи някакъв див израз.

— Това не е много добър превод — оплака се някой.

— Тя е нова, не забравяй това — обади се Тръд.

— Може пък и тая Педуре да говори странно. Нали казвате, че била чужденка.

Ренг в образа на Педуре се надвеси напред. Гласът и изведнъж стана гърлен и мъркащ.

— Преди двайсет дни ние открихме смърдяща гнойна рана. Всеки божи ден тя е заразявала милиони хора. Години наред те са допусkali в домовете си, до ушите на своите съпрузи и деца тази ерес. — Тя продължи все в същия дух още известно време. Изразяваше се с тромаво построени изречения и изглеждаше много уверена в собствената си правота. После: — Ето защо е редно Радио Принстън да ни даде възможност да прочистим обществения въздух. — Тя направи пауза. — Аз... аз... — Звучеше така, сякаш търси подходящите думи. За момент Ренг отново се превърна в „умна глава“, нервничеше и кимаше усилено. После внезапно удари с длан по масата, отметна се назад и млъкна.

— Нали ви казах, че тая не е никакъв преводач.

24.

Като се подпираха с ръце и предни крака, Вики и Гокна успяваха да държат главните си очи на нивото на стъклената стена. Позата беше твърде неудобна и двете се местеха постоянно ту на едните, ту на другите крака, драскайки трескаво в долната част на прозореца.

— Благодаря ви, господин Дигби, Радио Принстън си осигури гордостта...

Дрън-дрън-дрън.

— Тя говори много странно — отбеляза Гокна.

— Нали вече ти казах — чужденка е.

Диди говореше равнодушно и не адресираше думите си към никой от тях. В момента беше заета с някакво тайнствено приспособление от техниката в апаратната. По всичко личеше, че не слуша особено внимателно онова, което се говори отвъд стъклената стена. Брент наблюдаваше шоуто като прехласнат, докато Джирлиб се раздвояваше между разговора и стремежа да си намери място, колкото се може по-близо до Диди. Той вече не я напътстваше в работата ѝ, но въпреки това обичаше да е близо до нея. Понякога умишлено задаваше наивни въпроси. Единствено в такива случаи Диди склоняваше да говори с него, стига да не е заета с нещо друго.

— Искан да кажа, че „Преподобната Педуре“ говори сякаш разказва виц, който не разбира — ухили се Гокна на Вики.

— Хм.

Вики все още наблюдаваше скептично пратеничката на Църквата на мрака. Няма спор, дрехите на Педуре бяха много странни. Тя беше виждала такива църковни наметки само по книгите. Одеждите представляваха безформена пелерина, която покриваше тялото отвсякъде и оставяше открити само главата и гушата на Педуре. Въпреки това тя изглеждаше доста яка. Вики знаеше добре какво мислят повечето хора за деца като нея. Е, значи Педуре изпълнява ролята на адвокат на справедливо възмутеното гражданство. Но речта ѝ имаше някакъв друг, по-особен смисъл...

— Мислите ли, че вярва всичко това, което казва?

— Разбира се, че го вярва. Точно това я прави толкова забавна. Не виждаш ли как се усмихва татко.

Шерканер Ъндърхил седеше разположен удобно върху сцената от другата страна на стъклената стена и небрежно галеше бебетата. До този момент не беше обелил нито дума, но по лицето му играеше едва забележима усмивка. От козината на гърба му надничаха два чифта бебешки очи. Рапса и Хрунк едва ли разбираха онова, което става пред тях, но въпреки всичко изглеждаха уплашени.

Гокна също го забеляза.

— Горките бебета. Те са единствените, които тя е способна да изплаши. Гледайте сега как ще поздравя Преподобната Педуре!

Тя се отдели от стъклото, хукна към страничната стена и бързо се покатери по лавиците с ролки и ленти. Момичетата бяха седемгодишни — вече твърде едри за подобни акробатически изпълнения. „О-о-о-о-п!“ Лавицата вече не се държеше на нищо и след миг към пода полетяха ролони и кутии с ленти. Гокна обаче успя да стигне върха още преди някой в апаратната да е разбрал какво става. После се засили и се хвърли, сграбчвайки здраво горната част от рамката на прозореца. Тялото ѝ увисна надолу и се удари в стъклото с шумно пляскане. Наистина приличаше на поздрав. От другата страна Педуре стоеше онемяла, очевидно изпаднала в шок. Двете момичета запищяха от възторг. Не се случваше често да се получи толкова съвършено изпълнение, в резултат на което бельото ти да се вее точно под носа на набеелязаната мишена.

— *Престани веднага!* — Гласът на Диди премина в съсък. Ръцете ѝ бързо започнаха да бягат по пулта за управление. — За последен път, вие малки никаквици, престъпвате прага на апаратната. Джирлиб, ела веднага тук! Смъкни незабавно сестра си оттам и ги изкарай и двете навън. И без повече щуротии!

— Разбира се, разбира се! Много съжалявам! — Гласът на Джирлиб наистина звучеше разкаяно.

Той се хвърли напред и дръпна сестра си от стъклената стена. Секунда по-късно Брент сграбчи Виктъри.

Джирлиб не изглеждаше ядосан, а само разстроен. Той вдигна Гокна близо до лицето си.

— Стой тихо. Поне веднъж се опитай да се държиш, прилично.

На Вики ѝ хрумна, че той сигурно е притеснен заради избухването на Диди и това че се нахвърли срещу него, без да е виновен. Но това нямаше никакво значение. Веселото настроение на Гокна се изпари без следа. Тя докосна главата на брат си и меко каза:

— Ще се държа прилично чак до края на шоуто. Обещавам.

Вики забеляза, че зад тях Диди говореше на някого. Вероятно по микрофона, който беше свързан със слушалката в ухото на Дигби. Вики не можа да чуе думите, но водещият кимаше в знак на съгласие. Той се опита да успокои Педуре и продължи с представянето на баща им. Случилото се от тази страна на стъклото не се отрази по никакъв начин на предаването. Някой ден двете с Гокна сигурно щяха здравата да загазят, но дотогава имаше много време.

Ксопи седеше напълно объркана. Обикновено „умните глави“ се опитваха да правят симултанен превод на шоуто. Силипан твърдеше, че предложението било негово, но на „умните глави“ се харесвало да плуват в потока от думи на чуждия език. В известен смисъл на тях наистина им доставяше удоволствие да играят различни роли. Само дето днес не го правеха особено сполучливо.

Най-сетне Брут се свързе и представи сравнително гладко и без запъване Шерканер Ъндърхил.

Шерканер Ъндърхил. Сега Триксия Бонзол превеждаше думите му. Пък и кой ли друг можеше да изпълни неговата роля? Триксия първа откри тайната на говоримия език на Паяците. Джау каза на Езр, че в първите предавания на живо тя е изпълнявала всички роли — детските гласове, възрастните участници, въпросите по телефона. Но дори след като и други „умни глави“ започнали да говорят гладко езика и започнали да участват в шоуто, пак на Триксия давали най-трудните партии.

Шерканер Ъндърхил: той беше първият представител на Паяците, на когото дадоха име. Името на Ъндърхил фигурираше в огромен брой радиопредавания. Отначало помислиха, че той сигурно има принос за две трети от всички нови изобретения и е един от вдъхновителите на индустриалната революция. Скоро обаче тази заблуда се разсея: „Ъндърхил“ беше често срещано име. Там, където споменаваха „Шерканер Ъндърхил“, най-вероятно означаваше, че

някой от неговите студенти е свършил работата, за която става дума. Очевидно беше някакъв бюрократ, основател на Принстънския институт, в който учеха повечето студенти. С течение на времето обаче Паяците откриха микровълновите преподаватели, а разузнавателните устройства улавяха все повече държавни тайни в ефира, чийто код лесно можеше да бъде разшифрован. „Шерканер Ъндърхил“ фигурираше в почти двацет процента от секретните държавни сведения, които се предаваха от единия до другия край на Гокнанското Съглашение. Явно ставаше дума за някаква институция. Решиха, че най-после са стигнали до правилния извод, докато не разбраха, че „Шерканер Ъндърхил“ има деца и те водят популярното радиошоу „Наука за деца“. Макар да не схващаха още всичко, личеше, че предаването играе важна роля и в политиката. Несъмнено в момента и Томас Нау гледа шоуто от кабинета си в Хамърфест. *„Чудя се дали Киви е с него.“*

— Благодаря ви, господин Дигби — започна Триксия. — Щастлив съм тук този следобед. Крайно време беше да се проведе пряма и открита дискусия по наболелите въпроси. Надявам се младите хора — независимо дали са родени по време или извън фазата — да ни слушат. Знам със сигурност обаче, че моите деца следят разговора.

Триксия погледна спокойно и уверено към Ксopi. Въпреки това гласът ѝ леко потрепери. Езр се втренчи в лицето ѝ. На колко ли години е сега? Непрекъснатите Бдения на „умните глави“ бяха разредени. Сигурно причината бе, че мнозина от фокусираните вече не ставаха за работа. На всеки нормален човек щеше да му отнеме цял живот да научи онова, което Триксия знаеше в момента. Още първите години в колонията колкото пъти той застъпваше на дежурство, толкова пъти тя беше на работа. Сега изглеждаше с десетина години по-възрастна отпреди фокусирането. А докато изпълняваше ролята на Ъндърхил му се видя дори още по-стара.

— Искам обаче да внеса една корекция в казаното от лейди Педуре — продължаваше Триксия. — Нямахме никакъв заговор възрастта на тези деца да се пази в тайна. Двамата най-големи са на по четиринайсет години в момента и често са участвали в шоуто. Мисля, че тяхното участие е съвсем естествено, а от получените писма стана известно, че имат почитатели сред последните две поколения — деца и техните родители.

Ксопи погледна Триксия през масата.

— Естествено причината за това е, че са държали в тайна истинската си възраст. По радиото едва ли може да се усети толкова малка разлика. По радиото някои... гнусотии остават незабелязани.

Триксия се разсмя.

— Наистина е така. Ето защо искам нашите слушатели внимателно да се замислят върху това. Повечето от тях са много горди с Джирлиб, Брент, Гокна и Вики. Срещата „на сляпо“ с моите деца по радиото е разкрила на слушателите една истина, която в други случаи те сигурно щяха да пропуснат — родените извън фазата са също толкова нормални и достойни хора като всички останали. Още веднъж повтарям — нищо не сме крили. Освен... Е, освен факти, които са толкова очевидни, че едва ли някой би се усъмнил в тях.

— Като очевидната наглост — сигурно това имате предвид. Втората двойка деца, родени извън фазата, едва са навършили седем години. Такава мръсотия дори радиото не може да прикрие. При срещата ни в студиото забелязах, че имате дори *новородени*, които отглеждате в козината си. Отговорете ми, сър, имат ли край злините, които сте готов да причините на околните?

— Но, лейди Педуре, за какви злини става дума? Нашата аудитория е слушала едно или друго от децата ми в продължение на цели две години. Те познават добре Джирлиб, Брент, Вики и Гокна като нормални и приятни хора. Вие сама видяхте малкия Хрунк и Рапса, които ви наблюдават от гърба ми... — Триксия замълча, сякаш даваше възможност на събеседника си да се огледа спокойно. — Знам, че ви е трудно да гледате бебета толкова време след Годиците на Чезнещото слънце. След година-две обаче те ще са достатъчно големи, за да говорят, а аз съм решен рано или късно да включа в „Наука за деца“ всичките си отрочета. От предаване на предаване нашата публика ще се увери, че тези малки приятели с нищо не са по-лоши от другите, родени в края на Чезнещото слънце.

— Абсурд! Коварният ви план би успял, ако превземахте умовете на хората малко по малко като ги принуждавате постепенно да отстъпват една по една крепостите на нашия морал, докато накрая...

— Докато какво? — попита Триксия, усмихвайки се лукаво.

— Докато... Докато... — Езр забеляза очите на Ксопи иззад визьора на шлема — гледаха диво. — Докато най-накрая почтените

хора не сметнат за нормални тези личинки, които са върху гърба ви.

Сега Ксопи вече стоеше права и махаше с ръце срещу Триксия. Триксия обаче продължаваше да се усмихва.

— С една дума, моя скъпа Педуре, дори вие допускате, че един ден хората ще приемат моите децата като нормални хора. Само ще вметна, че родените извън фазата не са личинки. Те не се нуждаят от Първия мрак, който да им даде душа. Те са създания, които могат да се превърнат в обичливи Паяци по тяхно собствено желание. С течение на годините „Наука за деца“ ще покаже на всички, че това е напълно възможно.

Ксопи отново се беше върнала на мястото си. Сега наистина приличаше на участник в дебат, който е усетил, че противникът го превъзхожда и замисля нов план за атака.

— Виждам, че призивът към почтеност и благоприличие изобщо не значи нищо за вас, господин Ъндърхил. Сред нашата аудитория сигурно има и слаби хора, които ще се поддадат на извращенията под ваше влияние. Всеки от нас може да бъде изкушен от греха, за това съм съгласна. Но нашите морални устои са по-силни от него. Традицията ни учи да балансираме между двете... Аз обаче се уверих, че не почитате дори традициите. Вие сте учен, нали така?

— Хм, може и така да се каже.

— Освен това сте и един от четиримата Покорители на Мрака?

— ... Да.

— Нашите слушатели едва ли си дават сметка каква забележителна личност стои зад „Наука за деца“. Вие сте един от четиримата, видели самото сърце на Мрака. Значи може с право да се каже, че за вас вече няма тайни на този свят. — Триксия понечи да отговори, но Ксопи в ролята на Педуре не й даде възможност да каже и дума. — Ще си позволя да отбележа, че това обяснява до голяма степен вашето изкривено съзнание. Вие сте глух и сляп за опита на предишните поколения, трупан толкова бавно и мъчително. Нашите предци са се опитали да ни предадат какво е смъртна заплаха и кое е добро за Паяците. В моралните закони има дълбоко основание, господине! Без тях в края на Чезнещото слънце трудолюбивите и прилежните ще бъдат ограбвани и убивани от мързеливите и безделниците. Ако не съществуваше моралът, убежищата ни щяха да бъдат превърнати в развалини от онези, които първи се събудят. Ние

всички имаме мечти и желания, но някои от вашите рушат из основи моралните ни устои.

— Това последното е вярно, лейди Педуре. Но какъв е смисълът от казаното досега?

— Смисълът е, че съществуват *причини и основания* за налагането на моралните правила. Особено в забраната да се раждат деца извън фазата. Като Покорител на Мрака вие превръщате най-голямото бедствие на нашия свят в нещо обикновено и банално. Едва ли ще отречете обаче, че той служи за отсяване на годното от негодното. Слушах внимателно вашите деца. А днес преди предаването ги наблюдавах в апаратната. Вашата гнусна тайна има и скандална страна, но това не е изненадващо. Най-малко едно от децата ви — Брент ли му беше името? — е кретен. Нали?

Ксопи спря да говори, но Триксия продължаваше да мълчи. Очите ѝ гледаха право в една точка; очевидно не се опитваше да навакса пропуснатото от разговора, следейки текста върху визьора на шлема. Внезапно Езр почувства странна промяна в перспективата, нещо като преобръщане на представите, но с много по-голяма сила. Очевидно причина за това не бяха нито думите на преводачите, нито емоцията, която се съдържаше в тях. Промяната се дължеше на... тишината. За първи път Езр усещаше някой от Паяците като живо същество, което може да бъде засегнато и наранено.

Мълчанието продължи още няколко секунди.

— Ха — обади се Силипан, — това потвърждава много от нашите догадки. Паяците се размножават в големи количества, а после Майката природа отсява доброто от недъгавото по време на Мрака. Хитро.

Лиао изкриви лице.

— Това и ние го разбрахме.

Тя протегна ръка и докосна рамото на мъжа си.

Внезапно Зинмин Брут наруши тишината.

— Господин Ъндърхил, ще отговорите ли на въпроса на Преподобната Педуре?

— Да — треперенето в гласа на Триксия сега беше още по-забележимо отпреди. — Брент не е кретен. Той просто малко говори и се учи по различен метод от останалите деца. — В гласа ѝ отново се

появи предишният ентусиазъм и тя се усмихна. — Интелигентността е толкова забележително нещо! В Брент аз забелязвам...

Ксопи я прекъсна:

— А пък аз виждам в Брент едно недъгаво по рождение дете, защото се е появило на бял свят извън фазата. Приятели, аз знам, че устоите на църквата бяха разклатени по време на последното поколение. През тези години настъпи коренен обрат в живота ни и много от старите закони сега ви се виждат тиранични. В миналото дете като Брент би могло да се появи единствено в затънтените и забравени от бога паланки, където варварството и извращенията винаги са съществували. Но тогава подобно явление е могло лесно да се обясни: „Родителите са занемарили задълженията си към Мрака, което не се случва дори при животните. Те са създали горкия Брент, за да прекара на земята няколко години като жалък неволник, ето защо трябва да бъдат презирани заради тяхната жестокост.“ Но в днешно време един начетен човек като Ъндърхил — кимване в посока на Триксия, — причинява същото на собствения си син и се надсмива над традициите. Ето защо трябва да се боря срещу него с неговите собствени аргументи. Погледнете това дете, господин Ъндърхил. Още колко като него сте създали?

— Всичките ми деца са пред вас.

— О, няма съмнение, че съществуват и други подобни на Брент „недоразумения“. Ние знаем само за шест от тях. Питам се обаче още колко криете? Убихте ли онези, които бяха явен провал? Ако светът последва извратения ви начин на живот, нашата цивилизация ще изчезне още преди настъпването на следващия Период на мрак, задушена от орди недъгави и родени извън фазата чудовища.

Педуре дълго и с увлечение рисуваше все по-злокобни картини. Всъщност идеята ѝ беше доста проста и разбираема: деформации по рождение, пренаселеност, умишлени убийства, бунтове в убежищата в началото на Мрака. Всичко това щеше да се стовари върху главите им, ако масово прегърнеха идеята за създаване на деца извън фазата. Ксопи не спря да говори, докато накрая съвсем не остана без дъх.

Брут се обърна към Триксия в ролята си на водещ:

— А вашият отговор?

Триксия:

— О, чудесно е, че имам право на отговор. — Триксия отново се усмихваше, а тонът ѝ пак стана лек и игрив като в началото на предаването. Ако Ъндърхил е бил разстроен от атаката срещу неговия син, то дългата реч на Педуре му даде възможност да се съвземе. — Най-напред искам да ви уверя, че всичките ми деца са живи и здрави. Те са само шест на брой. Това обаче не бива да ви изненадва. Много е трудно да заченеш деца извън фазата. Убеден съм, че всеки от вас знае това. Също така е трудно да отхранваш бебета извън фазата, докато им се оформят очите. Природата също не позволява охотно да ги отглеждаме точно преди настъпването на Мрака.

Ксопи се протегна напред и заговори високо.

— Внимавайте в това, което се казва, приятели! Ъндърхил току-що призна, че е извършил престъпление срещу природата!

— Изобщо не е така. Еволюцията ни е научила да оцеляваме и да се противопоставяме на Природата. Времената се менят...

Гласът на Ксопи прозвуча саркастично:

— Значи времената се менят, така ли? Благодарение на науката станяхте един от Покорителите на Мрака и сега се смятате за по-велик от Природата?

В отговор Триксия само се засмя:

— О, аз все още съм неразривна част от Природата. Дори още отпреди появата на технологиите. Известно ли ви е, че преди десет милиона години продължителността на слънчевия цикъл е била по-малко от година?

— Чиста измислица. Как тогава са оцелявали създанията...

— Как ли наистина? — Усмивката на Триксия стана още по-широка и в гласа и прозвучаха триумфални нотки. — Свидетелствата на вкаменелостите от онази епоха са съвсем ясни и недвусмислени. Преди десет милиона години слънчевият цикъл е бил много по-кратък, а живите организми — много по-малобройни и не така разнообразни. Тогава не е имало нужда от убежища и летаргичен сън. Когато периодите на мрак и светлина станали по-продължителни, а условията за живот — поносими, всички оцелели живи организми започнали да се адаптират към тях. Подозирам, че това е бил доста суров процес. Много от големите промени са били неизбежни. А сега...

Ксопи направи рязък жест. Дали само предполагаше, че събеседникът в студиото постъпва точно така или по някакъв начин го

разбираше инстинктивно от радиоизлъчването на Паяците?

— Дори да не е измислица, това все още не доказва нищо. Господине, аз няма да споря с вас за хода на еволюцията. Сигурно има почтени хора, които вярват на всяка ваша дума, но това си е чиста спекулация. Не съществуват никакви доказателства за подобен естествен подбор.

— Ха! Точка за татко!

Двете момиченца тихо коментираха казаното, настанени над Джирлиб и Брент. А когато Диди не ги гледаше, правеха подигравателни жестове по посока на Преподобната Педуре. След поздрава на Гокна обаче тя не даваше никакви признаци да ги е забелязала. Въпреки това те държаха да ѝ покажат точно какво мислят за нея.

— Не се тревожи, Брент. Татко ще даде на тая Педуре да се разбере.

Но Брент беше по-притихнал и унил от когато и да било.

— Знаех си, че така ще стане. Положението беше достатъчно напечено още от самото начало. Сега татко ще трябва да обяснява за мен.

Всъщност баща им едва не изгуби ума и дума, когато Педуре нарече Брент кретен. Вики никога не го беше виждала толкова объркан. Но сега започна отново да се съвзема малко по малко. Отначало Вики си мислеше, че Педуре е пълен невежа, но после разбра, че е наясно с всичко, за което говори баща ѝ. Всъщност това сега нямаше кой знае какво значение. Преподобната Педуре не беше чак толкова учена; освен това баща им *имаше право*.

Сега Шерканер атакуваше на свой ред:

— Чудно как така традиционалист като вас не се интересува от далечното ни минало, лейди Педуре. Както и да е. Скокът в науката, който беше осъществен през последното поколение, е толкова грандиозен, че изглежда е най-добре него да дам за пример. Природата ни принуждава да прибягваме към едно или друго в името на нашето оцеляване. Установеният цикъл на поколенията е точно такова нещо, съгласен съм. Без тази самоналожена принуда едва ли щяхме да просъществуваме дълго. Но помислете и за загубите, които сме

принудени да търпим. Всичките ни деца се развиват заедно и с еднакви темпове. Отминат ли определен етап на обучение, техните пособия стават ненужни чак до идването на новото поколение. От сега нататък обаче няма да е необходимо да понасяме това. С помощта на науката...

Преподобната Педуре избухна в писклив смях, в който се долавяше сарказъм, но и изненада.

— Значи вие признавате това пред всички! Замисляте да наложите вашите извращения като начин на живот и те вече да не са срамен, но поне изолиран грях, както е било досега!

— Разбира се! — подскочи баща им. — Искам хората да знаят, че живеем в съвсем различна епоха. Искам хората свободно да раждат деца през всеки сезон на слънцето.

— Именно — каните се да промените всички, които се различават от вас. Я кажете, Ъндърхил, да не би вече да сте организирали тайното обучение на деца, родени извън фазата? Да не би да съществуват още стотици или хиляди като вашите шест, които чакат нашата благословия?

— Ами... Не. До този момент не успях да намеря другарчета в игрите за своите деца.

И шестимата искаха да си имат другарчета. Майка им къде ли не търси, но без никакъв успех. Гокна и Вики стигнаха до извода, че сигурно другите родени извън фазата са много добре скрити... Или пък изобщо рядко се срещат. Вики понякога се чудеше дали пък наистина не са прокълнати, щом е толкова трудно да се намерят други като тях.

Преподобната Педуре се протегна напред от мястото си и заговори отново с почти приятелски тон.

— Последните ви думи са като балсам за душата ми, господин Ъндърхил. Дори в днешно време повечето хора са съхранили своята почтеност и извратените са рядкост. Въпреки това „Наука за деца“ продължава да се радва на голям успех, независимо че родените във фаза са вече двайсетгодишни. Вашето шоу е съблазън, която доскоро не ни заплашваше. Ето защо този разговор е толкова важен за всички нас.

— Да, така е. Аз съм на същото мнение.

Преподобната Педуре вирна глава. Ама че късмет. Децата усетиха, че баща им говори искрено. Ако тя обаче го хванеше, че се

колебае... Положението щеше да стане доста напечено. Следващият въпрос на Педуре беше зададен с искрено любопитство.

— Струва ми се, че вие все пак разбирате моралните закони, господин Ъндърхил. Замисляли ли сте се какво би станало, ако великите закони на създанието бъдат престъпени от големите мислители на нашето поколение — такива като вас самия?

— Ами, големи мислители... — Но въпросът заседна в съзнанието на баща им и го отвлеche от убедителните доводи, които беше намислил да използва. — Знаете ли, Педуре, преди никога не съм се замислял над моралните закони от тази гледна точка. Идеята ви е много интересна! Значи според вас те могат да бъдат пренебрегвани от хора с вроден — как да го кажа — талант да вършат добро? Разбира се, че не... Пак повтарям — аз съм бос по въпросите на морала. На мен ми харесва да се забавлявам, а обичам и да размишлявам. Приключението в Мрака представляваше за мен огромно забавление, независимо че беше ужасно важно за изхода на войната. Съвсем скоро науката ще постави началото на велики промени в света на Паяците. Аз ужасно се забавлявам с всичко това и искам нашите слушатели — дори експертите по морала — да вникнат в последиците от тези промени.

— А, така ли — отвърна Преподобната Педуре. Сарказмът в гласа ѝ можеше да бъде доловен само от предубедени слушатели като малката Виктъри. — И вие се надявате, че с помощта на науката ще отнемете загадъчността на Мрака и той вече няма да е средство за отсяване на най-добрите сред нас.

Баща им направи неопределен жест с ръце. Явно беше забравил, че говори по радиото.

— Науката ще направи и Мрака, и Слънцето познаваеми и безвредни. Те ще се редуват също толкова естествено, колкото денят идва след изтичането на нощта.

В апаратната се разнесе учуденото ахване на Диди. Вики за първи път виждаше инженерът да реагира на казаното в предаване, за което отговаря. От другата страна на стъклената преграда Рапопорт Дигби седеше изопнат, сякаш някой му заби стрела в задника. Баща им изобщо не забеляза това, а отговорът на Преподобната Педуре беше толкова равнодушен, сякаш обсъждаха шансовете да завали.

— Значи ние ще продължаваме да водим активен живот и да работим в Периода на мрак, сякаш той е просто една по-дълга нощ, така ли?

— Точно така! За какво мислите са всички тези приказки за ядрената енергия?

— В такъв случай всички ние ще се превърнем в Покорители на Мрака и вече няма да съществува Мрак, няма да има мистерии около него, нито пък ще се грижим за осигуряването на убежища. Науката ще ни отнеме всичко това.

— Глупости! В нашия малък свят вече няма да съществува тъмнина, но Мракът винаги ще го има. Излезте навън тази вечер, лейди Педуре. И погледнете нагоре. Ние сме обгърнати от мрак и така ще е вовеки веков. Но както нашият Мрак приключва и идва Новото слънце, така и по-големият мрак отстъпва пред сиянието на милиони и милиони звезди. Помислете само! Ако нашият слънчев цикъл навремето е траел по-малко от година, значи са съществували периоди, когато слънцето е светело непрекъснато. Сред моите студенти има такива, които са уверени, че повечето от звездите приличат на нашето слънце, но са много по-млади от него. И че около тях има светове, подобни на нашия. Вие говорите за сигурно убежище — такова, на което Паяците да могат да разчитат. Но, Педуре, небето е именно такова убежище и то ще съществува вечно. — Баща им постепенно затъваше в последната си теория за космическите пътешествия. Дори завършващите студенти се изцъкляха, щом започнеше да говори по тази тема. А те всички до един бяха вманиачени специалисти по астрономия. Теорията му обръщаше всичко с главата надолу и с хастара навън. За повечето хора идеята, че сред звездите над тях може да съществуват и други слънца изискваше почти религиозна фанатична вяра.

Дигби и Преподобната Педуре гледаха със зяпнала уста, докато баща им развиваше все по-сложни варианти на своята теория. Дигби най-много харесваше онази част от шоуто, която беше посветена на науката, но сега думите на баща им сякаш го хипнотизираха. Педуре обаче... Тя бързо се съвзе от шока. Или беше чувала тази теория и преди, или пък държеше да следва предварително начертаната стратегия.

Часовникът в апаратната отчиташе приближаването на рекламния блок, с който обикновено завършваше шоуто. По всичко личеше, че баща им ще има последната дума... Но Вики беше готова да се закълне, че Преподобната Педуре следи този часовник много внимателно от самата дискусия, сякаш очакваше да настъпи точно определен момент.

После представителката на църквата грабна микрофона, доближи го до устата си и заговори толкова бързо и високо, че заглуши думите на Шерканер:

— Много интересно, но идеята да се колонизира междузвездното пространство е извън непосредствените задачи на това поколение.

Баща им махна пренебрежително.

— Може и така да е, но...

Преподобната Педуре продължи, а гласът ѝ зазвуча още по-авторитетно.

— Значи голямата промяна по времето на това поколение ще бъде завладяването на следващия Период на мрак, след което слънчевият цикъл вече няма да има същото значение за нас.

— Правилно. Ние — всички, които слушат това предаване — няма да имаме вече нужда от убежища. Гаранция за това е ядрената енергия. Всички големи градове ще разполагат с достатъчно енергия, за да се поддържа в тях нормална температура за период от двеста години — целият Период на мрак. Така че...

— Разбирам. Но въпреки това около градовете трябва да израснат огромни сгради.

— Да, и ферми. Няма да имаме нужда от...

— Значи това е причината, поради която настоявате да има още едно поколение възрастни. Ето защо поощрявате раждането на деца извън фазата.

— О, това не е в толкова пряка зависимост, а е просто една от особеностите на новата ситу...

— От думите ви излиза, че Гокнанското Съглашение ще посрещне настъпващия Период на Мрак със стотици милиони Покорители на Мрака. Ами какво ще кажете за останалата част от света?

Изглежда баща им най-после осъзна, че си е навлякъл беля на главата.

— Хм, останалите напреднали в технологично отношение страни могат да сторят същото. По-бедните държави ще използват отново обичайните си убежища, а пробуждането им ще стане значително по-късно.

В гласа на Педуре звънна стомана — дълго подготвяният капан най-сетне щракна.

— „Пробуждането им ще стане значително по-късно“ значи. По време на Великата война само четирима Покорители на Мрака успяха да сринат най-могъщата нация в света. През следващия Период на мрак вие ще сте милиони. Това звучи по-скоро като подготовка за най-кървавото клане в убежищата, което историята познава.

— Не, напротив, точно обратното. Това ще бъде...

— Съжалявам, госпожо... Господине, времето ни изтече.

— Но...

Дигби продължи да говори, пренебрегвайки протестите на баща им.

— Искам да благодаря и на двама ви, че бяхте с нас и...

Дрън, дрън, дрън.

От другата страна на стъклото Педуре търпеливо изчака Дигби да приключи със заключителните думи. Сега микрофоните бяха изключени и Вики не можеше да следи разговора оттатък. По всичко личеше, че двамата с водещия си разменят прощални любезности. От другата страна на подиума с озадачен и объркан вид седеше баща им. Когато Преподобната Педуре профуча край него, той стана и я последва навън, обяснявайки разпалено нещо. Единствената реакция на Педуре обаче беше тънка, високомерна усмивка.

Зад гърба на Вики Диди Улмот натискаше оживено копчета и буташе плъзгачи, стартирайки най-важната част от предаването — рекламите. Накрая се откъсна от пулта. Изражението ѝ беше малко отнесено и замаяно.

— Знаеш ли, баща ти има някои наистина... откачени... идеи.

Последва някаква поредица от тонове, което можеше и да е музика, а после думите: „Заострените ръце са щастливи ръце. Напълни догоре лъскавата кутия с пъстри ленти...“

Рекламите на Паяците понякога бяха най-силната част от програмата на Радио Принстън. Освежаване за козината, блясък за очи, козметика за крака — при някои от продуктите успяваха все пак да

схванат какво е предназначението им, но рядко проумяваха идеята на този, който ги рекламира. Понякога названията звучаха съвсем неразбираемо, особено ако продуктите са непознати, а преводачите не толкова умели в работата си.

Днес беше точно така. Ренг, Брут и Триксия седяха неспокойно по местата си, изключени от радиосигнала. Придружителите им вече се канеха да ги отведат по стаите. Този път и посетителите в пивницата на Бени не обърнаха особено внимание на рекламния блок.

— Не беше толкова забавно като предаванията, които водят децата, но...

— Схвана ли идеята за космическите полети? Чудя се дали това ще окаже някакво влияние върху нашите планове. Ако е така...

Езр не обръщаше внимание на разговорите около себе си. Той остана с поглед втренчен в стената, а коментарите наоколо стигаха до него като монотонно жужене. Триксия изглеждаше по-зле от всякога. На Езр се стори, че очите ѝ са пълни с отчаяние. Той често си мислеше за това, но Анне Рейнолт всеки път го убеждаваше, че е просто нетърпение да се върне към работата си.

— Езр? — Една ръка внимателно разтърси ръкава му. Беше Киви. Сигурно е успяла да влезе незабелязано по време на предаването. Беше го правила и по-рано, после сядаше тихо и мълчаливо наблюдаваше шоуто. — Езр, аз...

— Спести си обясненията.

Той ѝ обърна гръб. Именно поради тая причина гледаше право към Триксия, когато всичко се случи. Придружителите тъкмо извеждаха Брут от залата. Когато преведоха Ксопи Ренг покрай нея, Триксия изпищя, скочи от мястото си и юмрукът ѝ размаза лицето на младата жена. Ксопи изви тяло и се опита да се изтръгне от хватката на придружителя. После загледа равнодушно кръвта, която струеше от носа ѝ и изтри лицето си с ръкав. Техниците сграбчиха пищящата Триксия преди да е направила още нещо. По някаква причина думите ѝ се чуха и по главния аудиоканал:

— Педуре е зла! Умри! Умри!

— Майчице! — Тръд Силипан се надигна от мястото си и бързо се отправи към вратата на пивницата. — Рейнолт ще трябва сама да се справи с това. Връщам се обратно в Хамърфест.

— И аз идвам с теб.

Езр отмести Киви и се устреми към вратата. В пивницата за миг настана мъртва тишина, после всички заговориха в един глас.

Но през това време Езр се беше отдалечил достатъчно и вече не чуваше разговорите. Опита се да настигне Силипан. Двамата поеха бързо по основния коридор към хангара със совалките. Силипан набра някакъв код върху люка на една от тях, после се обърна.

— Какво искате вие двамата?

Езр погледна през рамо и видя, че Фам Тринли ги е последвал от кръчмата на Бени дотук.

— Трябва да дойда на всяка цена, Тръд. Искам да видя Триксия.

Гласът на Тринли също прозвуча угрижено.

— Това ще провали ли сделката ни, Силипан? Трябва да сме сигурни, че...

— О, дявол да го вземе. Вярно, ще трябва да помислим как това ще повлияе на плановете ни. Хайде, идвай. — Той погледна Езр. — Ти обаче... С нищо не бих могъл да ти помогна.

— Аз идвам, Тръд.

Езр се озова на десетина сантиметра от него, а юмруците му бяха свити и готови за атака.

— Добре, де, добре! Сега се отмести от пътя ми.

След миг люкът на совалката засвети в зелено, те се качиха и машината се отдели от повърхността. Диамантените скали приличаха на светло петно в долната част на синия диск на Арахна.

— Как можа да се случи точно когато сме на другия край на астероида. Совалка!

— Сър!

— Колкото се може по-бързо към Хамърфест.

Обикновено се налагаше да внимават със совалките, но тази явно познаваше гласа на Тръд и усети по тона, че работата не търпи отлагане.

— Тъй вярно, сър!

И совалката се понесе напред. Силипан и другите двама пътници се вкопчиха в предпазните колани. Диамантената планина пред тях ставаше все по-голяма и по-голяма.

— Тая работа хич не ми харесва. Сега Рейнолт ще докладва, че съм отсъствал по време на инцидента.

— Ами какво друго да каже — не е ли точно така?

Тринли се беше разположил точно зад Силипан.

— Естествено, че е така, но това едва ли има голямо значение. Проклятие, един придружител би трябвало да е напълно достатъчен за цяла група преводачи. Дявол да ги вземе дано! А сега аз ще опера пешкира.

— Триксия добре ли е?

— Защо Бонзол избухна по този начин? — попита Тринли.

— Хич не ми пука. Нали знаеш, че се бият понякога, особено тези, които са от една и съща специалност. Досега обаче не сме разбрали каква е причината. — Силипан внезапно млъкна и дълго гледа нещо върху визьора на шлема си. После продължи: — Всичко ще е наред, всичко ще е наред. Бас държа, че е имало още някакъв предавател на повърхността. Нали знаеш — рисковете на живота предаване. Сигурно е грешка в организацията на предаването. Може пък Ъндърхил да е цапардосал другия Паяк. В такъв случай Бонзол е направила „симултанен превод“... Проклятие!

Силипан беше явно притеснен и нареждаше задъхано откъслечни обяснения. Тринли обаче беше твърде тъп, за да разбере какво става. Той се ухили и леко тупна Силипан по рамото.

— Не се притеснявай. Нали знаеш, че и Киви Лизолет участва в сделката. Това ще рече, че Пастир Нау също иска „умните глави“ да имат по-широко приложение. Ще кажем, че си бил извън лагера, за да ми помогнеш с повече информация по въпроса.

Совалката направи последен кръг и шумно кацна. Сега Диамантената планина и дискът на Арахна закриваха цялото небе.

25.

Не видяха Преподобната Педуре на излизане от радиото. Баща им беше малко потиснат и унил, но все пак се засмя, когато децата му казаха колко са харесали неговото изказване и поведението му в студиото. Той дори не нахока Гокна заради нейния „поздрав“ към Преподобната Педуре. Брент се настани до баща си по обратния път към Къщата на хълма.

Гокна и Виктъри не приказваха много в колата. И двете знаеха какво е да си правиш майтап с всички наред.

Пристигнаха у дома два часа преди вечеря. Персоналът в кухнята каза, че генерал Смит се е върнала от Териториалното командване и ще бъде с тях на масата. Гокна и Вики се спогледаха мълчаливо. *„Какво ли ще каже мама на татко.“* Значи най-голямото шоу тепърва предстои. *„Хм, остава въпросът какво да се прави през останалата част от следобеда.“* Сестрите се разделиха и започнаха надпревара коя от двете ще попадне на по-интересна находка из залите и стаите в Къщата на хълма. Много от тях бяха постоянно заключени, а досега така и не им се удаде да отмъкнат ключовете. Генералът също имаше кабинет тук, макар повечето важни документи да се съхраняваха в Териториалното командване.

Вики надникна в бърлогата на баща си на приземния етаж, после отиде в кафенето при техническите лаборатории, но и там не се задържа за дълго. Тя се обзаложи с Гокна, че баща им няма да се крие, но сега осъзна, че днес „няма да се крие“ не изключва възможността „труден за намиране“. Скитайки из лабораториите, тя откриваше характерни признаци, че Шерканер е минал оттам малко преди нея — озадачени студенти от горните курсове с недоумяващи физиономии обсъждаха оживено нещо помежду си (те казваха на това „Шокът Ъндърхил“; ако са само озадачени, значи татко е казал нещо, върху което си заслужава да се размисли. Ако ли пък са получили внезапно просветление, тогава излиза, че татко е заблудил и себе си, и тях с някоя невъзможна идея.)

Новата лаборатория се намираше точно под покрива на къщата, който беше окичен с множество експериментални антени. Вики срещна Джейберт Ландерс да слиза по стълбата, но не показваше никакви симптоми на „Шокът Ъндърхил“. Лошо.

— Здравсти, Джейберт. Виждал ли си...

— Аха, и двамата са в лабораторията.

И той махна с ръка през рамо.

Ясно! Въпреки това Вики не бързаше да се втурне нагоре. Щом генералът е вече тук, няма да е зле да поразузнае още малко.

— Какво става там, Джейберт?

Както и трябваше да очаква, Джейберт възприе въпроса единствено като интерес към неговите занимания.

— Проклетата работа. Едва тази сутрин сложих новата антена на линията на Териториалното командване. Отначало равняването беше точно, но после започнах да ловя петнайсетсекундни сигнали, от които сякаш излиза, че има още две станции извън линията. Искаше ми се да питам баща ти...

Вики го последва няколко стъпала надолу, хъмкайки одобрително и с разбиране по повод на непонятните за нея сризове по линията и разширяване на обхвата. По всичко личеше, че Джейберт е много горд, задето е успял да привлече вниманието на баща ѝ. Несъмнено Шерканер пък е бил доволен да си намери извинение за затварянето в лабораторията. После обаче се е появила мама...

Вики остави Джейберт да продължи към кабинета-бърлога и тръгна обратно по стълбите нагоре. Откъм дъното на коридора струеше светлина. Ха! Вратата на лабораторията стоеше леко открената. Тя спря и взе да пристъпва от крак на крак. Дори оттук чуваше гласа на генерала. Вики се притаи и започна да се промъква към лабораторията, притисната плътно до стената.

— ... Умът ми не го побира, Шерканер. Ти си изключително надарена личност, как можа да се държиш като истински идиот?!

Виктъри младша се поколеба и за малко не побягна назад по тъмния коридор. Никога не беше чувала гласа на майка ѝ да звучи толкова гневно. От това дори... я заболя. От друга страна обаче Гокна би дала мило и драго, за да чуе разказа на Вики за случилото се. Ето защо тя продължи безшумно напред и извъртя глава така, че да вижда през тясната цепнатина. Лабораторията беше точно такава, каквато я

помнеше — препълнена с осцилографи и високочестотна техника за запис. Калъфите на някои от уредите бяха свалени, но по всичко личеше, че майка ѝ ги е заварила преди да са се задълбочили сериозно в работата. Сега стоеше пред баща ѝ и закриваше Вики от погледа му. *„Почти съм сигурна, че се падам точно срещу спящото петно на мама.“*

— ... Нима наистина беше толкова зле?

— Да!

Шерканер Ъндърхил сякаш се спаружи под строгия поглед на генерала.

— Сам не знам как стана. Тази наистина ме извади от равновесие. Пък и това, което каза за нашия Брент... Знаех, че е неизбежно — неведнъж сме говорили по този въпрос. Приказвал съм дори със самия Брент. И въпреки това изгубих почва под краката си. Много се смутих.

Майка ѝ махна рязко с ръка, за да прекрати обясненията.

— Не затова ми е думата, Шерк. По тая точка ти ѝ отвърна както се полага. Твоята родителска болка и огорчението от думите ѝ беше съвсем нормално. Но само няколко минути по-късно тя те въвлече в...

— С изключение на космическата теория казах само онова, което мислехме да представим в шоуто през следващата година.

— Но ти изтърси всичко наведнъж!

— ... Така е, но защото Педуре започна да говори като умен и любознателен човек — също като Хрунк и хората от Къщата на хълма. Тя повдигна някои много интересни въпроси и аз реших да продължа с излагането на възгледите си. Знаеш ли какво, дори сега... Тая Педуре наистина е много умна и бързо схваща. Стига да имах достатъчно време, щях да я победея на неин терен.

Генералът се засмя остро и горчиво.

— Божичко, ама ти наистина си бил глупак! Шерк, аз... — майка ѝ протегна ръка да докосне съпруга си. — Съжалявам. Странно, дори с моите подчинени не се държа така строго, както с теб сега.

Баща ѝ издаде тих и успокояващ звук, както правеше, когато говори на Рапса или малкия Хрунк.

— Сама знаеш причината за това, скъпа. Ти ме обичаш също толкова, колкото и самата себе си. А аз най-добре знам как безмилостно се кориш и обвиняваш. Ти си най-строга към себе си.

— Само вътрешно, така че никой да не разбере.

Двамата замълчаха за миг и малката Виктъри си пожела да изгуби играта на шпиони със сестра си. Когато майка ѝ отново заговори, гласът ѝ почти си беше възвърнал нормалния тон.

— И двамата се провалихме. — Тя отвори пътническото си куфарче и извади оттам някакви документи. — През следващата година „Наука за деца“ трябваше да представи възможностите за живот по време на Мрака и предимствата, които той дава. Според предварителните планове това щеше да съвпадне с подписването на първите договори. Знаехме, че ще доведе и до военни действия, но не го очаквахме още на този етап.

— Нима са започнали отсега?

— Започнаха с доста недвусмислени маневри. Знаеше ли, че Педуре е от Тийфщадт?

— Естествено, акцентът ѝ съвсем очевидно го потвърждава.

— Прикритието ѝ беше много сполучливо, защото отчасти отговаря на действителността. Преподобната Педуре е трета по сан в Църквата на мрака, но освен това е служител със среден ранг в разузнавателните служби на Божие дело.

— Сродниците.

— Точно така. Ние поддържаме приятелски взаимоотношения с тийфърите след края на войната, но Сродниците се канят да променят това. Някои от по-малките градове са вече под техен контрол. Вярно, че са една от легитимните секти на църквата, обаче...

Някой внезапно запали светлините в коридора, където се беше притаила малката Вики. Майка ѝ вдигна ръка и замръзна на мястото си. „Ха сега!“ Вероятно беше забелязала дребния силует и познатите очертания на черупката. Без дори да се обърне, Смит протегна дългата си ръка към подслушвачката.

— Младша! Затвори вратата и марш обратно в стаята си!

Гласът на малката Виктъри прозвуча тънко и сконфузено.

— Добре, мамо.

Докато излизаше, до слуха ѝ долетя следния коментар:

— Проклятие, харча по петдесет милиона годишно за алармени системи, а собствената ми дъщеря успя да ме хване неподготвена...

Клиниката под Хамърфест се оказа най-оживеното място в лагера в този момент. При предишните си посещения Фам обикновено заварваше там Тръд, някой от техническия персонал и един-двама „пациенти“. Днес обаче... Избухването на някоя граната сигурно би предизвикало такъв смут и бъркотия сред фокусираните. И двата МРИ бяха заети. Един от придружителите се опитваше да подготви Ксопи Ренг за процедурата; жената стенеше и проваляше всичките му усилия. В ъгъла Дитер Ли — дали не беше физик? — стоеше здраво омотан с каишите и си приказваше нещо под нос.

Рейнолт се беше прикрепил с единия крак за тавана и висеше надолу с главата, така че да работи с МРИ, без да пречи на техниците. Дори не ги погледна, когато влязоха.

— Добре, индукцията е завършена. Дръж ръцете неподвижни.

Техникът избута пациента към скенера. Беше Триксия Бонзол; тя се огледа наоколо и очевидно не разпозна нито един от присъстващите. Внезапно лицето ѝ се разкриви в болезнена гримаса и тя избухна в горък плач.

— Ти си я дефокусирала! — изкрещя Вин, разблъсквайки Тринли и Тръд, за да мине напред.

С едно-единствено движение Фам се прикрепил за пода и го сграбчил в движение, но въпреки това устремът на Вин го тласна към стената.

Рейнолт най-сетне погледна към Вин.

— Пази тишина или излез навън — каза. После посочи към Бил Фуонг. — Вкарай д-р Ренг. Искам... — всичко останало беше казано на разбираем само за тях жаргон. Всеки нормален чиновник би изхвърлил натрапниците навън, но Анне Рейнолт изобщо не им обърна внимание, поне докато не ѝ пречеха да работи.

Силипан се оттласна назад към Фам и Вин. Изглеждаше мрачен и потиснат.

— Точно така, Вин, затвори си устата. — После хвърли поглед към екрана на скенера. — Бонзол все още е фокусирана. Просто изключихме лингвистическите ѝ способности. Така е по-лесно да бъде... третирана. — Той погледна неуверено към нея. Триксия висеше отпусната върху ремъците и продължаваше да хлипа — безнадеждно и неутешимо.

Вин най-напред се опита да се освободи от хватката на Фам, после замръзна неподвижен. Тялото му се тресеше от ситни тръпки, които само Фам можеше да усети. По едно време изглеждаше така, сякаш ще повърне, но после се сви, извърна лице от Бонзол и стисна очи.

Гласът на Томас Нау огласи стаята.

— Анне, изгубих три доклада с анализи, откакто прекъсна храненето. Известно ли ти е...

Тонът на Рейнолт не се различаваше от този, с който сръза Вин:

— Дай ми само една Ксек, имам най-малко пет случая на загниване.

— Божичко... Дръж ме в течение, Анне.

Рейнолт обаче не го чу, защото вече говореше на някой друг.

— Какъв е случаят с д-р Ли?

— Той е наред, госпожо. Слушах го какво си приказва. Тия неща често се случват, особено по време на шоуто.

Рейнолт се понесе към Дитер Ли и при това движение като по чудо успя да избегне сблъсък с техниците, „умните глави“ и обемистото оборудване.

— Странно. Не би трябвало да има преплитане между физиците и радиошоуто.

Техникът потупа картата, окачена на джоба на Ли.

— Според това тук той би трябвало да чува превода.

Фам забеляза, че Силипан преглътна мъчително. Дали пък точно в това не се състоеше неговия провал? Дявол го взел, ако го разжалваха, неговата връзка с фокусираните щеше да бъде окончателно прекъсната.

Рейнолт обаче сякаш не обърна внимание на казаното от техника. Тя се надвеси над Ли и известно време стоя заслушана в думите му.

— Прав си. Зациклил е на това, което Паякът каза за Изчезващата. Съмнявам се, че страда от по-сериозно разстройство. Засега само го дръж под око, но ме уведоми веднага щом започне да се гърчи.

Наоколо се разнесоха още гласове, които звучаха като на фокусирани.

— ... Главна лаборатория — двайсет процента починали... Вероятна причина за смъртта: специфична реакция на звуковите вълни

ID2738 „Наука за деца“... Нестабилността още не е овладяна...

— Разбрах ви, Главна. Край на връзката.

Рейнолт отново се обърна към Триксия Бонзол и впи поглед в хлипащата жена; изражението ѝ беше странна смесица от силно съсредоточен интерес и пълно безразличие. После внезапно се извърна и очите ѝ пронизаха Тръд Силипан.

— Ти! Ела тук!

Тръд незабавно се подчини на заповедта.

— Да, госпожо! Слушам, госпожо!

Поне веднъж в гласа му не се усещаше обичайната наглост. Засега Рейнолт не показваше никакви признаци, че се готви да му отмъсти. Вероятно това чувство ѝ беше напълно чуждо. Но така или иначе Нау и Брюхел щяха да се доверят именно на нейната преценка.

— Искан да проверя нивото на превода, госпожо, и дали онези мързеливци — под това се разбираше присъстващите в пивницата на Бени — ще го схванат.

Рейнолт изобщо не обърна внимание на оправданията му.

— Извикай екипа, който не е на смяна сега. Искан системата на д-р Бонзол да бъде проверена. — Тя се надвеси над Триксия и започна да я изучава внимателно. Хълцането беше престанало. Тялото на преводачката висеше сгърчено в мъченическа поза. — Не съм сигурна дали ще успеем да запазим тази.

Езр отново се опита да се отскубне от ръцете на Фам и за миг изглеждаше така, сякаш отново ще се разкреци. После измери Фам със странен поглед и не пророни нито звук. Фам поотпусна хватката си и леко го потупа по рамото. Двата продължиха да стоят един до друг, неподвижни и мълчаливи. „Пациентите“ идваха и си отиваха. На още неколцина бяха „изключени“ основните функции. Ксопи Ренг излезе от МРИ почти в състоянието на Триксия Бонзол. През последните няколко Бдения Фам имаше възможност неведнъж да наблюдава работата на Тръд Силипан. Той често го разпитваше за смисъла на процедурите и как точно се извършват те. Дори успя да прегледа първите страници от дневника на фокусираните. Но сега за първи път можеше по-дълго и отблизо да наблюдава работата на Рейнолт и останалите техници.

По всичко личеше, че се е случило нещо много сериозно. „Гнилият мозък“ отслабваше въздействието си. Това предизвика у

Рейнолт емоции, каквито по мнението на Фам изобщо не ѝ бяха присъщи. Част от загадката се разкри, още докато бяха при скенерите. Въпросът на Тръд в началото на дебата за това каква ще е ползата на Сродниците от него беше предизвикал трескаво търсене на информация сред много от специалистите. Ето защо повечето от тях са слушали предаването. Анализът на дебата течеше в рамките на нормалното неколкостотин секунди, но после „умните глави“ потърсили връзка с преводачите. В други случаи това се изчерпваше с редова консултация за някои думи, но сега се превърна в същински водопад от задачи за решаване. Първа сред преводачите реагира Триксия, а не след дълго мозъчната картина на всички останали показва неконтролируеми отклонения на загниването. Главните поражения вече са били факт още преди Триксия да нападне Ксопи Ренг, но тяхното счепкване даде знак за началото на масовото разрастване на вируса. Всеки опит за връзка с „умните глави“ чрез системата предизвикваше вълна от нови поражения. Още преди някой да реагира, двайсет процента от фокусираните вече са били засегнати. Вирусът в мозъците им се размножаваше с ужасяваща скорост, насищайки организма с психотропни вещества и токсични химикали.

„Умните глави“, които се занимаваха с навигацията, изобщо не показваха признаци да са заразени. Хората на Брюхел бяха леко засегнати. Фам внимателно наблюдаваше какво прави Рейнолт, опитвайки се да запамети всеки детайл, който би му подсказал нещо повече. *„Само ако можех да предизвикам същите безредици в поддържащата L1 система като извадя от строя хората на Брюхел...“*

Анне Рейнолт сякаш успяваше да бъде едновременно на няколко места. Всеки от техниците се подчиняваше на секундата и изпълняваше незабавно нейните заповеди. Именно тя спаси повечето от „умните глави“ на Ритцер; благодарение на нея работата в Главната лаборатория скоро частично се възстанови. Фам беше сигурен, че без нея изобщо нямаше да се справят. В родната система на Новородените подобни инциденти сигурно се причисляваха към леките произшествия. Там имаше университети, които подготвяха заместители на пострадалите, и стотици клиники за създаването на нови фокусирани специалисти. Тук обаче, на двайсет светлинни години от цивилизацията на Новородените, положението беше съвсем

различно. На това място и най-незначителният срыв можеше да доведе до катастрофа... Ако не разполагаха с толкова вещ и хладнокръвен ръководител като Анне Рейнолт, цялото начинание на Томас Нау би се сгромолясало само за миг.

Ксопи Ренг припадна малко след като я извадиха от скенера. Рейнолт веднага прекъсна инструктажа за възстановяването на работата в Главната лаборатория и се хвърли към нея. Тя трескаво се бори за оцеляването на преводачката, но без успех. След сто секунди вирусът отрови целия мозък на Ренг... Останалото вече нямаше значение. Рейнолт постоя няколко секунди, загледана намръщено в неподвижното тяло. После направи знак на техниците да го изнесат.

Фам наблюдаваше как извеждат Триксия Бонзол от клиниката. Беше още жива; Рейнолт спаси кариерата на преводачката.

Тръд Силипан я последва към вратата. Той сякаш едва сега си спомни за присъствието на двете външни лица. Обърна се и им направи знак да го последват.

— Хайде, Тринли, шоуто приключи.

Лицето на Силипан беше бледо и с мрачно изражение. Причината за разразилото се бедствие все още оставаше неясна; приличаше на някакво странно взаимодействие между „умните глави“. Вярно, Тръд използва мрежата на фокусираните, за да проучат неговия въпрос в началото на дебата, но това не би трябвало да им се отрази толкова фатално. Очевидно Силипан извади ужасен късмет. Дори въпросът му да не беше единствената причина за нещастieto, той играеше съществена роля в него. Ако разследването по случая се извършваше от Чуенг Хо, това щеше да е само още една следа. За нещастие Новородените имаха много добре разработени методи и щяха да открият и най-незначителните подробности, предшестващи катастрофата.

— Ще се справиш ли, Тръд?

Силипан само кимна притеснено и ги изведе от клиниката.

— Връщайте се обратно в лагера... И не позволявай на Вин да преследва своята „умна глава“.

После побърза да последва Рейнолт.

Фам и Вин поеха нагоре, по-далеч от недрата на Хамърфест. Бяха само двамата, ако се изключат камерите за наблюдение, монтирани от Брюхел.

Вин не издаваше нито звук. Днес беше преживял най-страшния удар от години насам, още от смъртта на Джими Дием. За толкова далечен роднина, какъвто се падаше на Фам, Езр все пак беше запазил много от фамилните черти. Напомняше на му за неговия първи син — Ратко Вин, когато беше още млад. Освен това ужасно приличаше на Сура. Тази мисъл обаче не го изпълни с радост и умиление. *„Дали подсъзнанието ми не се опитва да ми каже нещо... точно по този начин.“* Не беше само от посещението в клиниката, а през цялото последно Бдение. Все по-често улавяше изпитателния поглед на момчето, впит в него... Изглеждаше по-скоро, че Езр внимателно го изучава, отколкото като израз на презрение. Фам се опита да си припомни точно как се беше държал през това време старият глупак Тринли. Даваше си сметка, че си играе с огъня като проявява толкова голям интерес към Фокуса. За сметка на това уж тайните сделки с Тръд му служеха за добро прикритие. Не, не е това. Дори сега, докато се намираха в клиниката и цялото му внимание беше съсредоточено в Рейнолт и Бонзол — дори в този случай можеше да се закълне, че видът му не издава нищо повече от обикновено любопитство. Просто старият шарлатанин се тревожеше дали тая неразбория ще повлияе върху неговите далавери с Тръд Силипан. И въпреки това Вин сякаш четеше по него като по отворена книга. Каква ли е причината? И как да предотврати разобличаването?

Стигнаха до основния вертикален коридор и погледнаха надолу към мястото, където кацаха совалките. Гравюрите, изработени от фокусираните, се виждаха навсякъде — по стените и таваните, върху пода. Някои от диамантените стени бяха тънки и синята светлина на Арахна грееше меко през кристала — по-слабо или по-силно в зависимост от дълбочината на барелефите. И тъй като Арахна се намираше винаги в едно и също положение спрямо L1, това улесняваше поддържането на постоянна позиция на астероида спрямо слънцето. Така светлината с години оставаше непроменена. При други обстоятелства Фам Нувен сигурно щеше да се захласне по тези барелефи, но сега вече знаеше с цената на какво са се появили тук. Нау и Брюхел не ценияха фокусираните, които нямат специалност, и ги

изтощаваха до смърт. Сега обаче гравьорите също ги нямаше — бяха приключили с украсата и на страничните коридори. „Взема ли нещата в свои ръце, тук всичко ще се промени.“ Фокусът беше най-ужасяващото нещо, с което се беше сблъсквал през целия си живот. Затова реши да си служи с него само в особено критични ситуации.

Навлязоха в един от страничните коридори, облицован с отгледано в изкуствена среда дърво. Ламперията следваше извивките на тунела, който водеше към частните покои на Томас Нау. Отпред стоеше Киви Лин Лизолет. Сигурно ги е чула да се приближават. Но по-вероятно беше видяла как напускат клиниката. Така или иначе явно чакаше от доста време, защото краката ѝ опираха плътно о пода, сякаш се намира на планета с нормална гравитация.

— Езр, умолявам те, нека поговорим. Дори за няколко секунди. Не предполагам, че тези предавания ще навредят...

Вин се движеше по-напред от Фам като мълчаливо се отблъскваше от стените. Главата му беше повесена надолу и той отначало не видя Киви. За миг изглеждаше така, сякаш ще се блъсне в нея. После тя заговори. Вин се прилепи до стената, отблъсна се силно и връхлетя срещу нея; жестът беше толкова агресивен и враждебен, сякаш искаше да я удари с юмрук по лицето.

— Върни се веднага тук! — избухна Фам, но в последния момент успя да удържи първоначалния си порив и отново се престори на слаб и немошен. Днес веднъж вече успя да обуздае младежа, а втори път щеше да е твърде подозрително за пред шпионите на Брюхел. Освен това Фам беше наблюдавал работата на Киви на открито. Тя се намираше в по-добра форма, от който и да е на L1 и имаше качества на роден акробат. За Вин щеше да е от полза да проумее, че не може да си излива гнева срещу нея когато му скимне.

Киви не се опита да се защити. Дори не трепна. Тялото на Вин рязко се вряза в нейното, а инерцията го запрати обратно срещу стената, където се удари с тъп звук.

— Точно така, ние двамата трябва да си поговорим!

Гласът на Вин преливаше от ярост. После той се засили и пак я удари с цялото си тяло. И отново Киви нито се опита да се предпази, нито вдигна ръка да защити лицето си.

Фам Нувен се хвърли напред още преди да е обмислил последиците. Вътрешно дори се надсмя над себе си, че така

безразсъдно рискува да провали поддържаното с години прикритие, само за да защити един невинен човек. Но това му достави неочаквана радост.

Атаката на Фам завърши с привидно неовладяно движение, в резултат на което рамото му се заби в корема на Вин и младежът се озова прикован до стената. Като се увери, че е извън обсега на камерите, Фам прибави към това и едно ръгване с лакът. Главата на Вин се удари в стената. Ако все още се намираха в диамантените коридори, това щеше да му причини сериозна рана. Сега обаче само ръцете му се разтрепериха по-силно, а от тила му се разхвърчаха ситни капчици кръв.

— Друг път като решиш да се биеш, си избери някой от твоята категория, Вин! Страхлив мръсен негодник! Всички вие от Великите търговски фамилии сте един дол дренки!

Този път яростта на Фам беше съвсем неподправена. Той се гневеше и на себе си — че така лекомислено рискува да провали своето прикритие.

Очите на Вин постепенно възвърнаха нормалния си поглед. Той потърси Киви с очи. Тя още стоеше малко по-надолу по коридора и отвърна твърдо на погледа му. По лицето ѝ се четеше някаква смесица от изненада и решителност. После Вин се обърна към Фам и по гърба на стария човек полазиха тръпки. Вероятно камерите на Брюхел не са засекли всички подробности от схватката, но хлапетото нямаше как да не забележи колко точно премерен е ударът на Фам. За миг двамата се гледаха мълчаливо, после Вин се освободи от ръцете му и се понесе надолу към рампата със совалките. Напомняше позорно отстъпление на засрамен и победен човек. Фам обаче зърна очите му; крайно време беше да се направи нещо за Езр Вин.

Киви побърза да последва Вин, но се спря преди да е изминала и десет метра. Стигна до разклонението на коридора и дълго гледа в посоката, в която се изгуби Вин.

Фам се приближи към нея. Знаеше, че трябва да се махне, колкото се може по-скоро от това място. Даваше си сметка, че в момента няколко камери го следят едновременно и не е добре да се застоява около Киви. Какво ли трябва да каже, че да се измъкне сух от водата?

— Не си го слагай на сърце, дете. Вин не заслужава това. Давам ти дума, че той повече няма да ти досажда.

След малко момичето извърна лице към него. Небеса, толкова приличаше на майка си! Нау я държеше постоянно будна. Сега в очите ѝ имаше сълзи. По нея не личаха рани или кръв, но върху тъмната ѝ кожа вече започваха да избиват сини петна.

— Честна дума, не исках да му сторя нищо лошо. Божичко, изобщо не знам какво ще правя, ако Триксия умре!

Киви отметна късата си коса. Колкото и да беше пораснала от идването им в системата на Изчезващата, сега отново приличаше на онова отчаяно и изплашено дете, каквото бе след „зверството“ на Диет. Чувстваше се толкова самотна, че бе готова да потърси утеха дори при стар чувал като Фам Тринли.

— Като... Когато бях малка, боготворях Езр Вин и го поставях над всичко във вселената с изключение на родителите си. — Тя вдигна очи към Фам; усмивката ѝ беше плаха и издаваше колко е наранена. — Толкова много исках да му направя добро впечатление... После Новородените ни нападнаха, Джими Диет уби мама и всички останали... Сега сме натъпкани в една много тясна спасителна лодка и не можем да допуснем повече убийства. — Тя отсечено тръсна глава. — Известно ли ти е, че Томас не е почивал, откакто Диет изби хората ни? За него всяка секунда от изминалите години е реално време. Толкова е съвестен и така усърдно работи! Той вярва във Фокуса, но е склонен да приеме и други ефикасни методи, които ще улеснят работата ни. — Тя повтаряше пред Фам всичко онова, което всъщност се канеше да каже на Езр. — Съществуването на пивницата на Бени би било немислимо без Томас. Нямахме да има нито търговия, нито бонзаи. Стъпка по стъпка ние повеждаме Новородените по нашия път. Някой ден Томас ще осъзнае истинското положение на баща ми и Триксия, на всички фокусирани. Някой ден...

Фам едва се удържа да я приласкае и успокои. Той може би бе единственото живо същество освен убийците, което знаеше какво стана в действителност с Джими Диет. Само един господ знае какво правят с Киви Лин Лизолет онези садисти Нау и Брюхел. Заради своята безопасност сега трябваше да я отпрати, колкото се може по-рязко, но нещо го възпираше да го стори. Вместо това висеше нелепо във

въздуха и добиваше все по-смутен и объркан вид. „Така е, дете — някой ден. Някой ден ти ще бъдеш отмъстена.“

26.

Покоите и командният пост на Ритцер Брюхел се намираха на „Невидима ръка“. Той често се чудеше как така Спекулантите са успели да намерят толкова сполучливо име. В тези две думи беше побрана цялата философия на Службата по сигурността. Освен това „Невидима ръка“ се оказа кораба с най-незначителни поражения след битката и в двете флоти. Помещенията на екипажа също бяха непокътнати. Главният двигател сигурно можеше да издържи ускорение от 1 G поне няколко дни. След атаката комуникационната система на кораба беше променена по стандартите на фокусираните. И най-важното — на борда на този кораб Ритцер беше нещо като бог.

За нещастие физическата изолация не се оказа надеждна защита срещу епидемията на „гнилия мозък“. Разпространението ѝ беше улеснено и от емоционалната нестабилност на фокусираните. Това означаваше, че може да се предава и посредством комуникационните системи, макар при нормални обстоятелства такъв риск да съществуваше единствено при работещи в екип „умни глави“. В тяхната цивилизация подобни епидемии възникваха често, но не причиняваха особени щети. Напротив — помагаша за прочистването на екипите и включването на свежи сили в тях. Тук обаче, в това забравено от бога място, епидемията се превръщаше в смъртна заплаха за цялата колония. Ритцер разбра за нейното възникване почти по едно и също време с Рейнолт. Само дето не успя напълно да изолира своите „умни глави“. Както обикновено Рейнолт го пренебрегна, но той се справи някак и без нея. Раздели съгледвачите си на малки групи и разпредели работата помежду им, като ги държеше на голямо разстояние една от друга. В резултат на това данните от разузнаването бяха твърде фрагментарни и не представяха пълната картина на положението; явно тепърва трябваше да обработват и допълват сведенията и анализите. Добре, че поне не пропуснаха нищо съществено... Скоро щяха да наваксат онова, което им е убягнало.

През първите 20 Ксек трима от съгледвачите на Ритцер станаха жертва на епидемията. Той нареди на Омо да разчисти телата и да

пришпори останалите. После слезе при Томас Нау в Хамърфест и двамата проведеха дълъг разговор. Изглежда Рейнолт беше изгубила шестима от своите хора, включително и голяма част от екипа на преводачите. Първият Пастир беше силно впечатлен от ниските загуби на Брюхел.

— Дръж хората си постоянно нащрек, Ритцер. Анне смята, че преводачите са попаднали на някакъв аспект от проклетия дебат, който е способен да предизвика епидемия на „гнилия мозък“ само от едно обикновено спречкване между „умни глави“. Дебатът вече е отстранен от Фокуса на преводачите. Стабилизира ли се веднъж положението, искам да прегледаш всяка секунда от записите и да отделиш всяка подозрителна случка.

След още 60 Ксек Брюхел и Нау прецениха, че кризата е отминала. Епидемията вече не представляваше опасност за „умните глави“ от Сигурността. Сержант Омо отново свърза съгледвачите с хората на Рейнолт, но този път използва тройно защитена връзка. След това започнаха да анализират секунда по секунда всичко случило се през последните Ксек. Епидемията не пожали и работата на Ритцер, макар щетите да бяха значително по-малки. Около хиляда секунди от емисиите на охраната бяха безвъзвратно изгубени. При по-задълбочена проверка се установи, че това не е причинено от действието на някаква външна вражеска система. Защитното ниво на мрежата за охрана стоеше непокътнато. Преводачите бяха успели да преодолеят контролните пароли и да излязат в ефира на Паяците, но те не ги забелязаха; нищо чудно — при царящия в техния ефир хаос навярно са приели чуждите излъчвания за паразитен шум.

В края на краищата Ритцер стигна до заключението, че епидемията е просто резултат на лош късмет. Въпреки това сред купчината досадни новини той попадна на няколко доста пикантни подробности.

Ритцер обикновено стоеше на капитанския мостик на „Ръката“, откъдето можеше да наблюдава най-добре L1 и движението на Арахна зад астероида. Когато Кирет и Марли отидоха да помагат в Хамърфест, на кораба останаха само Тан и Кал Омо, които трябваше да отговарят

за повече от сто съгледвачи. Ето защо Ритцер се присъедини към тях и така наблюдаваше операцията съвсем отблизо.

— За Вин има три червени флага по време на това Бдение, Пастирю. Два от тях са по време на кризата.

Поклащайки се из въздуха над Омо, Ритцер хвърли небрежен поглед към „умните глави“ от това Бдение. Близо една трета от тях спяха по местата си. Останалите бяха погълнати от потока информация, преглеждаха записите и сверяваха данните си с фокусираните от Хамърфест, ръководени от Рейнолт.

— Хубаво, какво имате за него?

— Това е анализ от камерата в лабораторията на Рейнолт, а това — от коридора към покоите на Пастир Нау. — Сцените пробягаха бързо по екрана, маркирайки къде съгледвачите бяха забелязали нетипично поведение.

— Няма ли нещо по-ясно?

Върху изсеченото като с брадва лице на Омо се появи мрачна усмивка.

— Има колкото щете. Такова нещо у дома щеше да предизвика незабавни действия, но не е чак толкова необичайно при извънредна ситуация като тази.

— Давай!

Причина за това хаотично движение във всички посоки при извънредна ситуация бяха влезлите наскоро в сила нови Правила на Пастир Нау. Близо двайсет години Първият Пастир позволяваше на тия свини Спекулантите да излизат свободно и да покваряват с поведението си иначе покорните Последователи. Отначало това докарваше Ритцер до ярост. Сега обаче... Сега вече започваше да разбира. Томас наистина имаше право за много неща. Не можеха да допуснат повече разрушения и загуба на човешки ресурси. Много по-мъдро би било да оставят хората сами и доброволно да споделят всички свои тайни. А после, когато отново затегнат юздите, да ги използват в свой интерес.

— Тогава кое е по-различно този път?

— Анализите на Седем и Осем съвпадат относно две от последните събития. — Седем и Осем бяха последните две „умни глави“ от първия ред. Като деца сигурно са имали други имена, но това е било много отдавна, още преди да постъпят в полицейската

академия. Лекомислените лични имена и титлата „доктор“ имаха място само в цивилния живот, не и в полицейското управление. — Вин е изцяло завладян от нещо, което многократно надхвърля обичайното му състояние на тревога и безпокойство. Погледнете това!

Всичко казано дотук не говореше нищо на Ритцер, но в края на краищата неговата работа беше да ръководи, а не да вниква в детайлите. Омо продължаваше с обясненията.

— В клиниката той гледа Тринли с огромно подозрение. Това се случва отново в коридора близо до площадката със совалките.

Брюхел прегледа набързо записа от посещението на Вин в Хамърфест.

— Хубаво, сбил се е с Тринли. Освен това доста е изтормозил Тръд Силипан... — Брюхел не можа да удържи смеха си. — ... И е нападнал личната курва на Томас Нау. Но ти каза, че имаме предупредителен сигнал за нетипично изражение, поглед и жестове.

Омо повдигна рамене.

— Странното поведение може да се обясни с проблемите на Вин, които са ни известни. Но те не са следствие от кризата.

Излиза, че Киви Лизолет си го е получила точно пред вратата на Томас. Ритцер неволно се ухили на иронията на съдбата. През всичките години Томас се старееше да заблуди малката кучка. Периодичните прочиствания на нейната памет се превърнаха в най-приятните моменти за Ритцер, особено откакто Киви видя онзи видеозапис. Въпреки това той не съумяваше да прикрие завистта си. Той, Ритцер Брюхел, не беше способен на такова лицемерие като Нау, дори редовно да прочистваше паметта на своите конкубинки. Жените на Ритцер просто не издържаха дълго време. По няколко пъти на година той ходеше при Томас и измолваше от него някоя нова наложница. Избираше онази, която най-лово око. Понякога обаче нямаше късмет — като с Флория Перез например. Тя сигурно щеше да забележи белите петна в паметта на Киви; и независимо че е добър инженер-химик, трябваше да я премахне. Е, случва се понякога... А Изгнанието щеше да продължи още дълги години. Тази мрачна мисъл му беше твърде позната и той побърза да я пропъди.

— Добре, нека повторя — Седем и Осем са установили, че Вин крие нещо, което преди не е мъчило съвестта му или поне не му е причинявало толкова дълбоки травми.

Ако живееш в нормални условия, това изобщо не би представлявало проблем. Просто щяха да го домъкнат тук и да му изтрият от главата всички неудобни въпроси. В колонията обаче... Засега трябваше да изчакат по-сгоден случай, за да коригират паметта му; до момента нямаха достатъчно информация в какво точно се състои проблемът. Твърде много Чуенг Хо бяха заразени с вируса и също бяха застрашени от епидемията.

Той отново превърта записа с конфликтните точки.

— Хм. Дали пък не се е досетил, че всъщност Тринли е Замле Енг?

Тия Спекуланти наистина нямаха капка ум — поощряваха корупцията, но в същото време ненавиждаха до смърт един от своите, само защото е изтъргувал плътта си. Устните на Ритцер потрепнаха от погнуса. *„Пфу, колко ниско сме паднали. Изнудването е нещо обичайно между Пастирите, но хора като Фам Тринли заслужават единствено физически терор.“* Той още веднъж прегледа доказателствата на Омо.

— Понякога се чудя дали не сме занижили повече от необходимото избирателната способност на нашите съгледвачи.

Омо беше отварял дума за това и по-рано. Но сержантът беше твърде умен, за да се хване на въдицата.

— Възможно е, сър. Но от друга страна, ако ръководителите останат съвсем без работа, тогава изобщо няма да има нужда от нормални хора. — Идеята един-единствен Пастир да управлява цяла вселена от фокусирани си беше чиста фикция. — Знаете ли за какво мисля, Пастирю Брюхел?

— За какво?

— Ще ми се да докараме локализаторите на Чуенг Хо и в Хамърфест. Не е нормално в нашия лагер да има *по-несвършена* охранителна система, отколкото в този на Чуенг Хо. Ако всичко това се беше случило при Чуенг Хо, тогава щяхме да разполагаме с данните за кръвното налягане на Вин, сърдечният му пулс... За бога, ако локализаторите са в черепа на някой и ние ги свържем с нашите „умни глави“, тогава направо ще можем да четем мислите му!

— Да, така е.

Локализаторите на Чуенг Хо идваха като спасение при тия ограничения, които им бяха наложени спрямо Спекулантите. Около и в

лагера на Чуенг Хо имаше стотици хиляди дребни като песъчинки устройства. Най-вероятно те изпълваха и откритото пространство около Хамърфест, откакто Нау наложи „побратимяването“. Трябваше само да програмират наново системата на Хамърфест на микровълнов импулс и връзката с локализаторите щеше да е осъществена. Тогава завинаги ще се разделят с камерите и другото недодялано оборудване.

— Ще уведомя за това Пастир Нау.

„Умните глави“ на Анне вече втора година проучваха локализаторите на Чуенг Хо за скрити капани и уловки.

А дотогава...

— Е, сега Езр Вин е отново в лагера на Чуенг Хо, обкръжен с повече локализатори, отколкото можеш дори да си представиш. — Ритцер се ухили на Омо. — Прикачи още няколко „умни глави“ към него, пък да видим колко подробен анализ ще успеят да направят.

До края на кризата Езр повече не си позволи да изпусне нервите си. От Хамърфест редовно се получаваха доклади. Разпространението на епидемията беше овладяно. Умряха Ксопи Ренг и още осем фокусирани. Други трима бяха „сериозно пострадали“. *„За Триксия обаче е отбелязано, че е върната на работа без никакви последствия.“*

Из пивницата на Бени се носеха всякакви слухове, предположения и догадки. Рита твърдеше, че случилото се не е нищо необичайно.

— Такива неща ставаха на всеки две години в магазина ми на Балакреа. И само веднъж успяхме да установим причината. Това е цената, която плащаме за фокусирането.

Единственото, което тревожеше двамата с Джау Ксин бе, че кризата ще стане повод за окончателното прекратяване на и без това отлаганото дълго време шоу „Наука за деца“. Гонле Фонг каза, че няма никакво значение, дето Шерканер Ъндърхил изгуби дебата с Педуре и че и занапред ще има преводи в ефир. Тръд Силипан вече не участваше в дискусията. Той все още се намираше в Хамърфест и вероятно беше решил за разнообразие да поработи. Фам поддържаше теорията на Силипан, че удрайки Ксопи, Триксия просто е играела роля, но това по

някаква неизвестна причина е предизвикало епидемията. Езр слушаше, мълчалив и притихнал.

Следващото му дежурство започваше след 40 Ксек. Той се върна рано в стаята си. Сигурно щеше да мине доста време преди отново да види Бени. Толкова много неща се случиха напоследък — все срамни, болезнени или смъртно опасни. Той се носеше из полумрака на стаята, неспособен да си намери място. Чувстваше се така, сякаш отвсякъде го пронизват нажежени шишове. Сигурно още дълго време щеше да е като хипнотизиран, безсилен да вземе някакво решение...

Киви. Ето от какво се срамуваше най-много. Удари я два пъти, при това с цялата си сила. „Ако Фам Тринли не се беше намесил, дали щях да продължа да удрям?“ Пред него се отваряше ужасна бездна, за която не беше подозирал досега. Открай време го преследваше страшната мисъл, че някой ден ще направи фатална грешка или изведнъж ще осъзнае, че е жалък страхливец, но... Днес откри дълбоко в душата си нещо непочтено и отвратително. Вярно, Киви имаше дял в опозоряването на Триксия, но едва ли само тя е виновна за това. Вярно, Киви извличаше облаги от връзката си с Томас Нау... Но все пак тя беше още дете, когато всичко това започна. „Тогава защо се нахвърлих така срещу нея?“ Може би защото тя показва, че случващото се не ѝ е безразлично? Или защото не посегна да му отвърне? Някакъв неумолим глас в главата му настоятелно повтаряше мъчителните въпроси. Оказва се, че дълбоко в душата си Езр Вин е не само неопитен и слаб, а също долен и отвратителен човек. Мисълта на Езр постоянно се въртеше около това заключение, постепенно стеснявайки кръга, докато внезапно не му просветна нещо друго...

Фам Тринли! Ето в това се криеше загадката. Два пъти през този фатален ден Тринли пое инициативата като и в двата случая предпази Езр да се покаже още по-голям глупак и злодей, отколкото беше в действителност. Сега на тила му имаше кървава рана с формата на кръст, причинена от „тромавото и недодялано“ тяло на Фам. Езр беше виждал Тринли в салона за физически тренировки. Старецът правеше някои от упражненията, но не можеше да се каже, че е в блестяща форма. Бързината на реакциите му също не можеше да счупи рекордите. И въпреки това знаеше как да се движи в пространството и как да предизвика „случайни“ инциденти. Като се замисли по-

внимателно, Езр започна да си припомня и други случаи, в които Фам Тринли се беше озовал в подходящото време на подходящото място.

... Паркът в лагера веднага след масовото убийство. „Какво точно ми каза старецът тогава?“ Думите му не издадоха нищо съществено пред камерите за наблюдение, дори не успяха да привлекат вниманието на Езр и въпреки това нещо в тях го накара да повярва, че Джими Дием е бил убит и че няма вина за това, в което го обвинява Томас Нау. Всичко казано или направено от Фам беше шумно, лишено от смисъл и гарнирано с кухото самочувствие на стария човек... Езр се замисли над подробностите, които сякаш единствен той виждаше, а другите пренебрегваха. Дали в отчаянието си не започваше да гради несъществуващи миражи? Когато проблемите се окажат по-силни от надеждата за тяхното решаване, идва лудостта. А вчера нещо в него се прекърши завинаги...

Триксиа. Това означаваше гняв, болка и страх. Вчера Триксиа се размина на косъм със смъртта; тялото ѝ беше измъчвано и насилвано също като това на Ксопи Ренг. А може би още по-лошо... Той си спомни израза на лицето ѝ, когато я извадиха от скенера. Тръд каза, че способностите ѝ като лингвист са временно блокирани. Вероятно това е станало причина за нейното отчаяние — така губеше едничкото нещо, което има смисъл за нея. А може би Силипан просто лъжеше, както вероятно го лъжеха за много други неща Рейнолт, Нау и Брюхел.

Не е изключено за кратко Триксиа да е била дефокусирана, видяла е колко е остаряла и си е дала сметка, че са ограбили живота ѝ. „Сигурно никога няма да разбера каква е истината. Ще продължа да я наблюдавам година след година, неспособен да ѝ помогна, изпълнен с ярост и... безропотен.“ Все някой трябва да се разбунтува, да ги накаже...

Изгарящият срам отново насочи мислите му към Киви.

Минаха две Ксек, после четири. Достатъчно, за да се връща отново и отново към проблеми, на които не можеше да намери решение. Още няколко пъти през живота си беше преживявал подобен кошмар. Веднъж не мигна цяла нощ. Друг път почти припадна от изтощение и това сложи край на мъчението. Тази нощ, сещайки се за пореден път за Фам Тринли, Езр се ядоса не на шега. И какво, дори да започва да полудява? Ако единственото, което му остава, е някаква ефимерна надежда за спасение, какво пък — нека му вземат и нея!

Вин стана и си сложи шлема. Изминаха няколко дълги секунди, докато премине цялата процедура за разрешаване достъп до библиотеката. Все още не беше използвал недодялания интерфейс на Новородените, но въпреки това можеше да работи спокойно с архивите. После върху екрана се появи текстът от неговия последен доклад, който трябваше да представи на Нау.

Така, какво всъщност знаеше за Фам Тринли. И в частност кое е онова, което беше убягнало от вниманието на Брюхел и Нау. Първо — Тринли притежава завидно умение да води ръкопашен бой, да напада из засада, ако трябва да се каже по-точно. При това досега доста умело успяваше да прикрие тази своя дарба от Новородените; той просто си играеше на криеница с тях... След днешната схватка обаче сигурно си даваше сметка, че Вин вече знае за това негово качество.

Дали пък Тринли не е просто някой стар криминален престъпник, който прави всичко възможно да изчезне сред множеството, за да оцелее някак. Но как да се обясни тогава случая с локализаторите? Тринли разкри тяхната тайна, с помощта на която властта на Нау щеше да се засили стократно. Сега тези опасни песъчинки се носеха навсякъде из въздуха. Това, което усеща в момента върху слепоочието си, може да е капчица пот, но не е изключено да е и локализатор. Ситните бляскави точки вероятно предаваха сведения за положението на ръцете му, за всяко движение на пръстите, за извъртането на главата. Отсега нататък Нау щеше да получава информация за абсолютно всичко, което става в колонията.

А тези опции на локализаторите не бяха описани дори в най-високото ниво на секретност на библиотеката, до което имаше достъп единствено капитанът. Очевидно Фам Тринли знае тайни, потънали дълбоко в миналото на Чуенг Хо. В такъв случай имаше вероятност онова, което е разкрил пред Томас Нау, да е поредното прикритие на... какво?

Езр размишлява известно време по този въпрос и накрая стигна до задънена улица. Тогава се замисли за човека Фам Тринли. По всичко личеше, че е стар разбойник. Освен това знаеше важни тайни, които *надхвърлят* дори най-секретното ниво във флотата на Чуенг Хо. От това следва, че е бил свидетел на създаването на днешното Чуенг Хо, когато Фам Нувен, Сура Вин и Съветът на Зева все още са полагали основите на своето велико дело. Значи Тринли е ужасно стар,

изчислено в обективно време. Това не беше нито невъзможно, нито чак толкова рядко срещано явление. По-продължителните търговски мисии можеха да пренесат човек на хиляди години обективно време. Сред приятелите на неговите родители имаше хора, които са живели още на Старата Земя. Но едва ли дори някой от тях имаше достъп до секретите в системата, датиращи още от основаването на съвременното Чуенг Хо.

Не, ако Тринли наистина е личността, за която подсказва трескавият мозък на Езр, то той трябва да е историческа фигура, известна на всички. Но кой по-точно?

Пръстите на Вин затрополиха по клавиатурата. Постоянният му абонамент за библиотеката служеше като прикритие за сегашното ровене из файловете. Слава богу, Нау нямаше никакво желание и амбиция да опознае по-отблизо Чуенг Хо. Ето защо Вин трябваше да праща доклади с извлечения от най-важното и да предлага теми за работата на „умните глави“. Колкото и добродушно и сговорчиво да се държеше Езр, той отдавна разбра, че Нау е по-откачен дори от Ритцер Брюхел. Нау изискваше определен тип информация, която един ден ще му позволи да управлява.

„Внимавай много!“ Файловете, до които искаше да се добере, трябваше непременно да са свързани с темата на неговия доклад. И най-важното — трябваше да поддържа равномерно количеството на несвързаните с темата запитвания. Нека съгледвачите се поизпотят, опитвайки се да разберат каква е връзката между тях.

Ето приблизителен списък на въпросите: всички мъже Чуенг Хо, които са били свидетели на създаването на днешното Чуенг Хо и за които няма сигурни сведения, че са били мъртви до момента на тръгването на мисията на капитан Парк от Триланд. Списъкът значително намаля след като изключи всички, намирали се по това време далече извън пределите на Обитаваното от хора космическо пространство. Числото на заподозрените съвсем се стопи, когато останаха само онези, които са присъствали на драматичните събития при Зева Бризго.

Накрая отся само пет имена, които отговаряха на всички условия. Проверката беше въпрос на устна команда или няколко натискания на клавишите. Само дето Езр не можеше да си позволи подобно неблагоприятие. Всяко едно от тези имена трябваше да се

превърне в елемент от разследванията, които правеше за доклада до Нау. Резултатите от търсенето бяха разпръснати върху стотици страници — имената се мяркаха само тук-там и без никаква връзка помежду си.

Розовото сияние, оцветило тавана на стаята, показваше, че остават 15 Ксек до настъпването на деня. Вин вече разполагаше със списъка. Но дали той щеше да му даде окончателния отговор? Засега съдържаеше само няколко имена, повечето отдавна потънали в миналото и покрити с дебел слой прах. Пък и на междузвездната мрежа на Чуенг Хо едва ли можеше напълно да се разчита. Тя наистина представляваше огромна система, най-голямата структура в историята на човечеството. Само дето значителна част от данните в нея не бяха актуализирани от години и даже от векове. Не биваше да се забравя, че понякога самите търговци умишлено въвеждаха подвеждаща информация, особено ако се намират близо един до друг и объркването на конкурента можеше да им осигури преднина. Оставаха му само няколко имена. Кое ли от тях ще даде отговор на загадката? Проверката на всяко едно от тях ставаше мъчително бавно. В противен случай съгледвачите на Брюхел щяха тутакси да го засекат.

Някои от имената не му бяха съвсем непознати: Тран Вин.²¹ — това беше правнук на Сура Вин и един от съоснователите на клона Вин, роднина на Езр по бащина линия; Кинг Ксен. 03, главнокомандващият на Сура при Зева Бризго. Беше изключено той да е Тринли. Данните сочеха, че е висок едва 120 сантиметра и почти толкова широк. Останалите имена принадлежаха на хора, които никога не са били известни: Джъг, Трап, Парк... *Парк?!*

Вин едва се съвзе от изненадата. Ако „умните глави“ на Брюхел прегледаха тези записи със сигурност щяха да направят връзката. Вероятно вече получаваха данни дори за ускорението на пулса му и за амплитудите в неговото кръвно налягане. *„След като могат да засекат изненадата ти, тогава не се опитвай да я прикриеш, а я превърни дори в нещо по-голямо!“*

— Боже мили! — изхълца Вин и разпрати снимката и биографията по всички части на системата.

Лицето от снимката наистина приличаше на техния капитан С. Джей Парк, командир на флотилията, тръгнала на експедиция към Изчезващата звезда. Той познаваше този човек още от дете; на

снимката Парк не изглеждаше много стар. Но някои от физиологичните му данни бяха доста неясни. А ДНК не съвпаднаше с това на покойния капитан Парк. Хм. Това може би щеше да е достатъчно, за да отклони вниманието на Нау и Рейнолт; те не притежаваха опита на Езр, отраснал с тайните афери на фамилиите. Но при Зева Бризго — преди две хиляди години — С. Джей Парк е бил капитан на кораб. И си е отишъл заедно с Ратко Вин. Имало е някакъв опустошителен скандал относно провален брачен договор. От този момент нататък не съществуваше никаква информация.

Вин проследи още няколко нишки, тръгващи от Парк и накрая се отказа. Постара се да изглежда така, сякаш е открил интересен факт, който обаче не го е довел до никъде.

Оставаха непроверените имена от списъка... Отне му още една Ксек да ги прегледа. Нито едно не му се видя познато. Мисълта му обаче постоянно се връщаше към С. Джей Парк и той едва не изпадна в паника. *„До къде ли може да проникне в мен врага?“* Загледа се в снимката на Триксия и се предаде на болката; беше сторил същото и преди да си легне. Независимо от сълзите обаче, сега мисълта му продължаваше да препуска напред. Ако Езр беше прав за Парк, тогава значи той се е върнал, върнал се е назад. Нямаше съмнение, че родителите му се отнасяха с него като с нещо повече от млад капитан. Божичко, напълно е възможно да е участвал в далечната експедиция на Фам Нувен!

След Зева Бризго Нувен станал приказно богат и се оттеглил с малка флотилия верни хора към най-отдалечения край на Обитавания от хора космос. Съвсем типично за него. Тръгнали към точка, която се намирала поне на четиристотин светлинни години разстояние. Новините, които пристигали оттам, имали вековна давност. Определеният от Нувен маршрут трябвало да ги преведе през най-старите слънчеви системи, заселени от хора. Векове след тяхното заминаване докладите на Чуенг Хо отчитали, че Принцът на Канбера продължава да напредва в далечния космос, а флотата му ту расте, ту намалява. После известията започнали да идват все по-рядко и с все по-голямо закъснение. По всичко личеше, че Нувен едва ли е преодолял и половината път към своята цел. Като деца Езр и неговите приятели често си играеха на Изгубения принц. Имаше толкова различни версии как е завършила тази експедиция. Често се говореше

за нечувани приключения и трагичен край, но много по-често се чуваха гласове, че още в миналото просто са фалирали след поредица неуспешни сделки. Така или иначе, флотата никога не се върна обратно.

„Това може и да не важи за някой отделен неин кораб.“ Кой обаче можеше да каже точно кои хора от флотилията са били в него? *„Твърде вероятно е С. Джей Парк да е знаел това.“* Още по-вероятно е да е знаел кой точно е Фам Тринли и да се е постарал да прикрие неговата самоличност. Пита се кой от участниците при Зева Бризго може да е толкова важен и така известен? Очевидно С. Джей Парк е останал лоялен към някого от онази епоха, но към кого?

В този момент Езр си припомни, че Парк лично беше избрал име на своя флагмански кораб. *„Фам Нувен“*.

Фам Тринли. Фам Нувен. Изгубеният принц на Канбера.

„Сега вече наистина ще полудея.“ Само с няколко проверки в библиотеката можеше да отхвърли тази нелепа възможност. Но и те нямаше да докажат нищо. Ако подозренията му се окажат верни, то едва ли може да се разчита на информацията в библиотеката. *„Сигурно е точно така.“* Последното хрумване приличаше по-скоро на бълнуване на луд и трябваше да се освободи от него час по-скоро. При това не биваше да дава воля на чувствата си, защото щеше веднага да се отдели от общия фон в записите на локализаторите. *„Е, слава богу, че поне успях да изляза за малко от ада, в който се пържех доскоро!“*

Вече ставаше много късно. За последен път той задържа поглед върху снимката на Триксия. Постепенно се успокои. Сигурно и занапред ще попада на фалшиви следи, но имаше пред себе си дълги години, през които да ги проверява и отхвърля. Сигурно все някога ще открие изход, а когато това стане, вече няма да се пита дали спасителната светлина не е само плод на неговото въображение.

* * *

Езр най-сетне потъна в неспокоен сън, пренаселен с видения и гласове. В него се преплитаха срамът, страхът и безумната идея, която го осени точно преди да заспи. От време на време го обземаше покой и той потъваше в мрак.

После се появи един нов сън, който беше толкова истински, че изобщо не се усъмни в него, докато не се събуди на следващата сутрин. Под клепачите му засветиха малки точки, но те се появяваха, само когато е със затворени очи. Докато беше още буден всичко в стаята изглеждаше спокойно както винаги. Щом легнеше и стиснеше клепки обаче, светещите точки отново се появяваха.

Те сякаш се опитваха да му кажат нещо на някакъв странен език, съставен от присветвания и изгасвания. Като малък обичаше да играе на една подобна игра, прехвърквайки ту зад една, ту зад друга скала, когато го пускаха навън. Тази нощ обаче в присветването на точките постоянно се повтаряше една и съща конфигурация. В съня си Вин почти неволно свърза точките в едно цяло: „КИМНИ С ГЛАВА, АКО РАЗБИРАШ... КИМНИ...“

Вин простена от изненада... И конфигурацията тутакси се промени: „ТИХО... ТИХО... ТИХО...“ Така продължи много дълго време. После отново надписът се промени: „КИМНИ С ГЛАВА, АКО РАЗБИРАШ... КИМНИ С ГЛАВА...“ Това поне беше лесно. Вин извърна глава на сантиметър встрани.

„ДОБРЕ. ПРЕСТОРИ СЕ НА ЗАСПАЛ. СВИЙ ЮМРУК. ПИШИ НА ДЛАНТА СИ.“

След толкова години дебнене и криене ролята на конспиратор му се удаваше много лесно. Какво по-просто да използва дланта си като клавиатура. И да се престори, че общува с останалите заговорници. Но да! Ръцете му бяха скрити под завивката и никой нямаше да забележи движението на пръстите. Искаше му се да се разсмее от удоволствие заради гениалната простота на това решение, но щеше да развали всичко. Вече няма съмнение кой е техният спасител. Той стисна дясната си длан и написа: „ПРИВЕТ, МЪДРИ ПРИНЦЕ. ЗАЩО СЕ ЗАБАВИ ТОЛКОВА?“

За известно време светлинките съвсем изчезнаха. Езр постепенно потъна в непрогледните дебри на съня. После отново: „ТИ СИ ЗНАЕЛ. ПРОКЛЕТ ДА СЪМ.“ Последва пауза. „МНОГО СЪЖАЛЯВАМ. МИСЛЕХ ТЕ ЗА СЛОМЕН.“

Вин кимна с глава, почувства се горд. Може пък някой ден и Киви да му прости, а Триксия отново да стане нормална и...

„ХУБАВО — написа Езр на Принца, — КОЛКО ХОРА ИМАМЕ?“

„ТАЙНА. САМО АЗ ЗНАМ. ВСИЧКИ ГОВОРЯТ, НО САМО АЗ ЗНАМ.“ Пауза. „ДО СЕГА.“

Аха. Почти свършена конспирация. Всички участват, но само Принцът може да предаде някой от тях. Оттук нататък щеше да е съвсем лесно.

„МНОГО СЪМ ИЗМОРЕН. ЩЕ СПЯ. ПОСЛЕ ЩЕ ГОВОРИМ.“

Пауза. Толкова ли необичайна беше молбата му? Нощите са за спане.

„ДОБРЕ. ПО-КЪСНО.“

Той най-сетне потъна в бездната на съня без мисли, без образи и гласове. Вин спеше свит на кълбо в хамака си и с усмивка на уста. Вече не беше сам. А тайната през цялото време му е била под носа. Странно.

На следващата сутрин Вин се пробуди отпочинал и необичайно щастлив. Хм. С какво ли е заслужил всичко това?

Той се понесе плавно към чувала-душ и се насапуниса. А едва вчера се чувстваше така отчаян и засрамен. Мъката отново го връхлетя, но сега приличаше по-скоро на сладка болка. А, да, имаше някакъв сън... Това не беше нещо необичайно, но споменът за повечето от неговите сънища му причиняваше непоносима болка.

Вин се изплакна и постоя пред вентилатора, докато изсъхне. За какво ли ставаше дума в последния му сън?

А, да! Отново сънува как се спасяват от това заточение, но този път бягството не завърши с нещастен край. А Нау и Брюхел не изскочиха от прикритието си в последния момент.

Какво ли беше тайното оръжие сега? Както обикновено по логиката на сънищата трябва да е някаква магия — тя превърна ръцете му в част от комуникационната система и го свърза с шефа на заговорниците. Фам Тринли ли беше? Езр се изкиска при тази мисъл. Някои сънища са наистина невероятни; удивителното е обаче, че този все още го държеше в приповдигнато настроение.

Той навлече дрехите си и пое по коридорите на лагера. Движеше се по единствения възможен за нулева гравитация начин — отблъскване, летеж, преобръщане при завоите, рязка чупка встрани, за да избегне сблъсък с по-бавните или онези, които идваха насреща.

Фам Нувен. Фам Тринли. Сигурно има милиарди хора с такова име и още стотици флагмански кораби, кръстени на тях. Постепенно в съзнанието му започнаха да изплуват данните от снощното равение из файловете на библиотеката. Една по една се връщаха и безумните идеи, които му хрумнаха точно преди да си легне. Но онова за капитан Парк не ще да е било само сън. Когато стигна в дневната, той вече се движеше бавно и замислено.

Езр влезе с главата напред в общото помещение и най-напред поздрави Хънт Уен. Вътре цареше относително спокойствие. Той бързо установи, че оцелелите фокусирани от хората на Рейнолт отново са на линия. Наоколо не святкаха никакви алармени светлини. В другия край на залата Фам Тринли обясняваше надутото какви са според него причините за избухналата епидемия и защо опасността може да се смята за отминала. Това беше същият онзи Фам Тринли, с когото си общуваше по няколко Ксек на всяко Бдение след нападението на Новородените. Внезапно сънят и данните от библиотеката се обединиха в една напълно възможна и ужасяващо абсурдна перспектива.

Тринли вероятно го чу да говори с Хънт. Старият мошеник се извърна и за миг втренчи поглед във Вин. Не каза нищо, нито кимна с глава. Дори агентите на Новородените да го наблюдаваха в този момент, поведението му не би им направило впечатление. Само че на Езр Вин мигът се стори безкраен. Клоунът Фам Тринли вече не съществуваше. Изражението му си беше същото, но в погледа му имаше нещо, което потвърждаваше, че снощният странен разговор не е бил сън, нито бълнуване. И че връзката не се е осъществила благодарение на някаква свръхестествена сила. Този възрастен мъж наистина беше Изгубеният принц на Канбера.

Издание:

Върнър Виндж. Дълбина в небето

Американска, първо издание

Превод: Анелия Янева

Редактор: Валери Манолов

Коректор: Персида Бочева

Предпечатна подготовка: „Квазар“

Издателство „Лири Принт“ — 2002 г.

ISBN 954-8610-57-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.